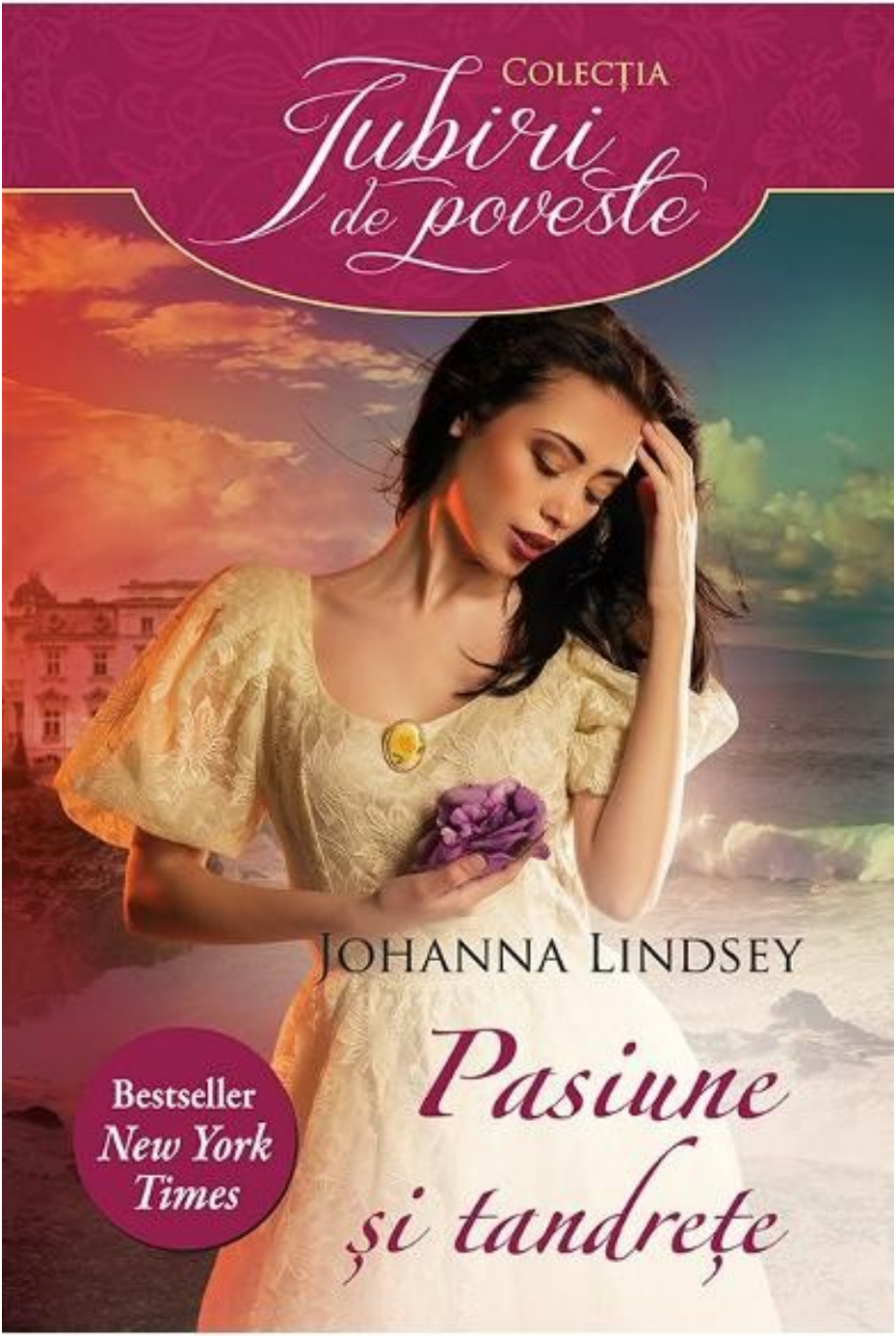
COLECȚIA
Iubiri de poveste
JOHANNA LINDSEY
Bestseller New York Times
Pasiune și tandrețe

JOHANNA LINDSEY
PASIUNE ŞI TANDREŢE

***Tender Rebel by* Johanna Lindsey**

Copyright © 1996 Johanna Lindsey
Alma, parte a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2014 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Tudoriţa Şoldănescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Trad.: Graal Soft – Bucureşti: Litera, 2014
Traducere din limba engleză Florina Dima

Capitolul 1

Anglia, 1818

— Ţi-e frică, scumpo?

Roslynn Chadwick îşi întoarse privirea de la fereastra trăsurii şi de la peisajul pe lângă care treceau, la care se holbase în ultima oră, însă fără a-l vedea. Frică? Era singură pe lume acum, fără niciun tutore, fără niciun fel de rudă demnă de a fi menţionată. Se îndrepta spre un viitor incert, lăsând în urmă tot ceea ce îi era familiar. Dacă-i era frică? Era îngrozită.

Dar Nettie MacDonald nu trebuia să afle, nu şi dacă Roslynn avea un cuvânt de spus în privinţa asta. Nettie era oricum prea agitată – fusese aşa de când trecuseră graniţa engleză, ieri-dimineaţă, cu toate că încercase s-o ascundă devenind cârcotaşă, aşa cum îi era obiceiul. Nettie fusese foarte voioasă şi binedispusă înainte de asta, chiar şi în timp ce traversau Lowlands, regiune pe care o dispreţuia. Trăind în Highlands toată viaţa ei, adică timp de patruzeci şi doi de ani, Nettie nu crezuse niciodată că va veni ziua când va fi forţată să părăsească iubita ei regiune de baştină, ca să nu mai vorbim să treacă graniţa în Anglia. Anglia! Dar Nettie nu avea să fie lăsată în urmă, nu, nu draga de Nettie.

Roslynn reuşi să schiţeze un zâmbet pentru binele lui Nettie şi chiar să pună un pic de sclipire în ochii ei căprui ca să-şi liniştească servitoarea.

— O, şi de ce-ar trebui să-mi fie frică, Nettie? N-am reuşit noi să ne strecurăm în miez de noapte făr’ să ne vadă nimeni? Geordie ne va căuta prin Aberdeen şi Edinburgh săptămâni de-a rândul, şi nu va ghici niciodată că ne-am ascuns în Londra.

— Chiar că aşa va face. Nettie schiţă un zâmbet mulţumit la gândul succesului lor de până atunci, uitând pentru moment de frica şi antipatia ei faţă de englezi. Dispreţul ei faţă de Geordie Cameron era mult mai profund.

Şi sper ca diavolul ăla să moară de ciudă, când îşi va da seama c-ai fugit de planurile lui murdare. Şi nu mi-a plăcut că Duncan, Dumnezeu să-l binecuvânteze, te-a făcut să promiţi ce-ai promis, dar el ştia ce-i mai bine pentru tine. Şi să nu crezi că-s atât de supărată încât să n-aud că ai cam uitat exprimarea corectă pe care Duncan l-a pus pe profesorul ăla snob să ţi-o predea, fetiţo. Doar n-ai s-o uiţi tocmai acum că ne aflăm printre rudele diavolului.

Roslynn zâmbi la auzul ultimelor cuvinte ale lui Nettie, rostite pe un ton de dojană, şi nu se putu abţine să n-o mai tachineze puţin.

— Când o să văd vreun englez, o să-mi amintesc repede cum să mă exprim pe placul lor. Doar nu vrei să mă lipseşti de timpul ăsta scurt care mi-a mai rămas, în care nu tre' să mă gândesc la fiece cuvânt pe care-l spun, nu?

— Hm! Numa' când eşti supărată uiţi, şi o ştiu eu foarte bine.

Desigur că Nettie ştia. Nettie o cunoştea pe Roslynn mai bine decât ea însăşi câteodată. Şi dacă Roslynn nu era chiar furioasă – căci în astfel de momente i se întâmpla cel mai adesea să alunece pe nesimţite spre dialectul scoţian pe care-l învăţase de la bunicul ei şi de la Nettie – era totuşi supărată, şi nu fără un motiv întemeiat. Dar nu suficient de mult cât să uite limba corectă la care ţinea atât de mult profesorul ei. Roslynn oftă.

— Sper că valizele noastre au ajuns acolo, altfel o să dăm de bucluc.

Plecaseră amândouă cu un singur schimb de haine, ca să-l păcălească şi mai tare pe vărul Geordie, în cazul în care cineva le-ar fi văzut şi l-ar fi anunţat.

— Asta-i ultima ta grijă, fetiţo. Sigur c-au ajuns şi am câştigat timp aducând-o pe modista aia din Londra la Cameron Hall ca să-ţi facă toate rochiile alea mândre, ca să nu trebuiască să te ocupi de asta când vom ajunge acolo. Duncan, Dumnezeu să-l binecuvânteze, s-a gândit la toate, chiar şi să trimită cuferele înainte, unul câte unul, pentru ca Geordie să nu bănuiască nimic dacă ar fi văzut.

Lui Nettie i se păruse atât de palpitant să se furişeze

în miez de noapte aşa cum o făcuseră, cu fustele ridicate şi purtând pantaloni vechi pe dedesubt, astfel ca, în lumina lunii, să poată trece drept bărbaţi. Şi aceeaşi părere o avusese şi Roslynn. De fapt, fusese singurul lucru din toată nebunia asta care o încântase. Porniseră călare până în cel mai apropiat oraş, unde birja tocmită dinainte le aştepta, şi trebuiseră să mai întârzie câteva ore, ca să se asigure că nu fuseseră urmărite, înainte de a porni cu adevărat la drum. Dar plecarea pe furiş şi toată bătaia de cap fuseseră necesare ca să-l păcălească pe Geordie Cameron. Cel puţin aşa o făcuse bunicul lui Roslynn să creadă că era necesar. Şi Roslynn îi dăduse dreptate după ce-i văzuse chipul lui Geordie la citirea testamentului bunicului său. La urma urmei, Geordie era strănepotul lui Duncan Cameron, nepotul fratelui său mai mic, şi singura lui rudă de sex masculin încă în viaţă. Geordie avea tot dreptul să presupună că avea să moştenească o parte din averea imensă a lui Duncan, chiar şi doar o mică parte. Dar Duncan îşi lăsase întreaga avere lui Roslynn, singura sa nepoată: Cameron Hall, morile, nenumărate alte afaceri, totul. Şi lui Geordie îi fusese greu să nu-şi iasă din fire.

— N-ar fi trebuit să fie aşa surprins, spusese Nettie după ce Geordie plecase în ziua citirii testamentului. Ştia că Duncan îl ura, că-l învinovăţea pentru moartea mamei tale dragi. D’asta te-a curtat cu atâta sârguinţă în toţi anii ăştia. Ştia că Duncan îţi va lăsa ţie totul. Şi d’asta n-avem deloc timp de pierdut acu’ că Duncan nu mai e.

Nu, nu era deloc timp de pierdut. Roslynn îşi dăduse seama de asta când Geordie îi ceruse încă o dată să se căsătorească cu el după citirea testamentului, iar ea îl refuzase din nou. Ea şi Nettie plecaseră chiar în acea noapte, fără să aibă timp să jelească, sau să regrete promisiunea făcută bunicului ei. Dar jeliseră în ultimele două luni, după ce aflaseră că lui Duncan îi venise sorocul. Şi moartea lui fusese, de fapt, o adevărată binecuvântare, căci trupul i se şubrezise în ultimii şapte ani şi suferise, şi doar încăpăţânarea lui de scoţian îl făcuse să mai trăiască atât de mult. Nu, nu-i părea rău că suferinţa bunicului se

încheiase în sfârşit. Dar cât de mult îi va fi de dor de acel bătrân drag care îi fusese şi mamă, şi tată în toţi anii aceştia.

— Să nu mă jeleşti, fetiţo, îi spusese el cu câteva săptămâni înainte de a muri. Îţi interzic. Mi-ai oferit prea mulţi ani, prea mulţi ani irosiţi, nu-ţi voi mai permite să-mi mai oferi nicio zi după ce nu voi mai fi. Promite-mi şi asta.

Încă o promisiune făcută bătrânului pe care-l iubise, omului care o crescuse, o intimidase şi o iubise încă de când fiica lui se întorsese la el târând-o în urma ei pe Roslynn, care avea şase ani. Ce mai conta acum încă o promisiune, când deja o făcuse pe cea decisivă, care-i dădea acum emoţii? Şi, apoi, nici nu fusese timp să jelească, aşa că măcar îşi ţinuse promisiunea.

Nettie se încruntă când o văzu pe Roslynn întorcându-şi privirea înapoi spre fereastră şi ştiu că se gândea din nou la Duncan Cameron. Îi spusese „bunic” în zeflemea încă de a doua zi după ce mama o adusese pentru prima dată la Cameron Hall ca să rămână acolo, şi asta doar ca să-l facă să-şi iasă din fire. Cât de mult îi plăcuse drăcuşorului împieliţat să-l enerveze pe aprigul bătrân scoţian, şi cât de mult se desfătase el la fiecare tachinare şi poznă de-ale ei. Amândurora avea să le fie dor de el, dar erau prea multe lucruri la care trebuiau să se gândească acum.

— Ajungem în sfârşit la han, observă Nettie de la locul ei, având vedere spre partea din faţă a trăsurii.

Roslynn se aplecă în faţă şi se întoarse pe o parte ca să vadă pe fereastră din aceeaşi direcţie, şi soarele care apunea îi lumină toată faţa, mângâindu-i părul şi făcând-o să pară ea însăşi un apus de soare. Avea un păr frumos, fata asta, roşu-auriu asemenea lui Janet, mama ei. Părul lui Nettie era negru precum cărbunele şi ochii îi erau de un verde şters ca al unui lac umbrit de stejari înalţi. Roslynn avea şi ochii lui Janet, acei ochi de culoare gri-verzui, care fuseseră salvaţi de la a fi greu de definit de sclipirile aurii, puternic vizibile. Dacă te gândeai mai bine, totul la ea amintea de acea Janet Cameron de dinainte de a fugi cu englezul ei. De fapt, Roslynn nu avea nimic din tatăl ei,

englezul care îi furase inima lui Janet şi o transformase într-o umbră după tragicul accident în care murise. Poate că fusese mai bine că şi Janet pierise la un an după aceea, căci nu mai fusese niciodată aceeaşi femeie. Şi Roslynn, slavă Domnului, îl avusese drept sprijin pe bunicul ei atunci. Un copil de şapte ani, cu ambii părinţi morţi, se adaptase din fericire foarte bine, mai ales că bătrânul scoţian îi făcea fiecare moft.

„O, sunt la fel de rea ca fetiţa asta, să mă gândesc la cei morţi, când viitoru-i atât de îndoielnic."

— Să sperăm că măcar paturile sunt mai moi decât noaptea trecută, comentă Roslynn când trăsura se opri în faţa hanului de ţară. E singurul lucru care mă face să-mi doresc să ajungem la Londra. Ştiu că la Frances vom avea parte de paturi confortabile.

— Vrei să zici că n-ai să te bucuri să-ţi vezi cea mai bună prietenă după toţi anii ăştia?

Roslynn se uită la Nettie, surprinsă.

— Ei, desigur, ce întrebare e şi asta? Sigur că da. De-abia aştept să o văd din nou. Dar din pricina circumstanţelor nu vom avea o reuniune prea plăcută, nu? Vreau să spun că, având în vedere că nu avem timp de pierdut, cât de mult mă voi putea bucura de vizita la Frances? O, la naiba cu Geordie, adăugă ea, cu un aer ameninţător care îi făcu sprâncenele de un roşu tiţian să se apropie. Dacă n-ar fi fost el…

— N-ai mai fi făcut nicio promisiune şi n-am fi aici acu', şi n-are niciun rost să te plângi, nu? replică Nettie.

Roslynn zâmbi răutăcios.

— Cine se plângea noaptea trecută că s-a întins într-un pat tare, care nu era bun nici pentru ploşniţe, darămite pentru un trup obosit?

Nettie pufni, refuzând să răspundă şi o împinse pe Roslynn afară din trăsură, de îndată ce vizitiul deschise uşa şi îi întinse mâna. Servitoarea auzi ecoul chicotitului lui Roslynn în timp ce mergea înainte, încă gândindu-se la asta, şi pufni din nou, de data asta pentru ea însăşi.

„N-oi fi tu chiar aşa bătrână încât să nu suporţi câteva

nopţi chinuite, Nettie, fato”, se gândi ea, urmărind mersul săltat al lui Roslynn care, de fapt, o făcu să resimtă de două ori mai puternic vârsta pe care o avea. „Patul poate fi şi din piatră, că tu tot n-ai să scoţi niciun cuvânt în seara asta, sau fetiţa asta îţi va aminti mereu de el.”

Dar apoi Nettie zâmbi, clătinând din cap. Roslynn nu avea nevoie decât să tachineze puţin pe cineva ca să nu se mai gândească la viitorul ei. „Patul ăla poate fi moale ca un clovn, dar ai face bine să spui că-i plin de pietre, fato. A trecut prea mult timp de când ai auzit-o râzând şi i-ai văzut strălucirea poznaşă din privire. Are nevoie să te necăjească, într-adevăr.”

Când Roslynn se apropie de han, de-abia îl observă pe flăcăul de şaisprezece ani care stătea pe un scaun, aprinzând lampa de deasupra uşii, dar, din păcate, el o observă. Auzind chicotitul răguşit, atât de diferit de orice hohot de râs pe care-l auzise vreodată, el aruncă o privire peste umăr, apoi fu cât pe ce să cadă de pe scaun, atât de tare se sperie de apariţia ei. Căci părea să strălucească ca o flacără în lumina roşiatică a apusului de soare care trasa dâre prin curte şi, apropiindu-se din ce în ce mai mult, până când el îi putu vedea fiecare trăsătură a feţei în formă de inimă, de la pomeţii fin conturaţi şi năsucul în vânt, până la bărbia mică şi fermă şi buzele generoase, pline. Şi apoi ea intră pe uşă şi el îşi întinse capul ca s-o urmărească înăuntru, până când un râs batjocoritor îl făcu să întoarcă iute capul şi să se holbeze la faţa încruntată a servitoarei care se uita în sus la el, cu obrajii roşii.

Dar lui Nettie i se făcu milă de flăcău şi nu-l făcu cu ou şi cu oţet aşa cum făcea de obicei când prindea pe cineva uitându-se cu gura căscată la Roslynn a ei. Aşa se întâmpla oriunde mergeau, căci Lady Roslynn Chadwick avea acel efect asupra genului masculin, şi nicio vârstă nu părea să fie imună, de la ţânci la bătrâni şi toţi ceilalţi care purtau nădragi. Şi era vorba despre o tânără care avea să umble liberă prin Londra.

Capitolul 2

— Şi tu te întrebai cine e croitorul lui? Onorabilul William Fairfax râse pe înfundate spre tânărul lui prieten. Ţi-am spus că bietul om nu are nimic de-a face cu asta, nu? Dacă vrei să te transformi într-o copie rezonabilă, ai face bine să-ţi pui mănuşile în mâini. Am auzit că se ocupă de asta de mai bine de o duzină de ani.

Tânărul prieten al lui William, Cully, tresări la sunetul făcut de contactul mănuşii din piele cu carnea tare, dar de data asta deschise larg ochii. Îi închisese în urmă cu câteva minute, atunci când prima picătură de sânge cursese din nasul rănit. Se cutremură acum, pentru că din acelaşi nas rănit ţâşnea sânge, şi tot aşa din gura umflată de dedesubt şi sprânceana tăiată de deasupra.

— Nu prea-ţi place, Cully? William zâmbi, observând paloarea verzuie a prietenului său. Imaginează-ţi că nici partenerului lui, sau cel puţin nu astăzi. Izbucni în râs, gândindu-se că era amuzant. Acum, dacă măcar Knighton ar urca în ring cu el, am avea pe ce să pariem. El l-a antrenat. Desigur, Knighton n-a mai ieşit în faţă în ultimii zece ani, din câte am auzit, deşi îi dă lordului ocazia unui meci reuşit. Dar, pe de altă parte, Malory a cam rămas fără suflu acum, aşa că asta cam egalează şansele.

Dar, în timp ce ei priveau, alături de alte câteva zeci de domni din jurul ringului de box, Sir Anthony Malory se relaxă şi se întoarse să se încrunte la proprietarul sălii de sport.

— La naiba, Knighton, ţi-am spus că încă nu era gata. Încă nu se vindecase după ultimul meci.

John Knighton ridică din umeri, deşi o scânteie de umor îi apăru în ochii negri când îl privi şi el pe pugilistul supărat pe care-l considera un prieten.

— N-am auzit de alţi candidaţi, milord, nu? Poate că dacă ai lăsa şi pe altcineva să câştige, ai găsi mai mulţi

parteneri din care să alegi pentru antrenamentul tău.

Remarca prilejui hohote de râs. Toţi cei care erau de faţă ştiau că trecuse un deceniu de când Malory pierduse un meci sau lăsase pe cineva să-l învingă chiar şi doar pentru câteva runde de box. Era într-o condiţia remarcabilă, cu muşchii perfect modelaţi, dar talentul lui pe ring era cel care-l făcea remarcabil şi de necontestat. Organizatorii, printre care şi Knighton, ar fi dat orice să-l facă să urce pe ring pentru o luptă profesionistă. Dar pentru un crai ca Malory, boxul nu era decât un exerciţiu fizic care să-l menţină în formă şi să echilibreze viaţa de risipă de care se bucura. Făcea vizitele la sala lui Knighton, de trei ori pe săptămână, ca şi plimbările de dimineaţă prin parc – pur şi simplu pentru propria plăcere.

Jumătate din domnii de acolo erau tot pugilişti, aşteptându-şi rândul să intre pe ring. Unii, precum onorabilul Fairfax, doar trecuseră să-i vadă pe experţi antrenându-se, deşi ocazional aveau posibilitatea de a plasa câteva pariuri, dacă erau emise provocări serioase. Alţi câţiva erau acoliţi de-ai lui Malory; apăreau frecvent ca să-l urmărească demolându-şi partenerii de box pe care Knighton avea ghinionul să-i furnizeze, ei înşişi fiind îndeajuns de înţelepţi să nu urce cu el în ring.

Unul dintre ei îl lua acum peste picior pe Anthony. Aproape de aceeaşi înălţime, dar mai slab, Lord Amherst era un diavol de om ai cărui ochi gri erau cel mai adesea încreţiţi de bună dispoziţie. De aceeaşi vârstă, dar blond, pe când Anthony era brunet, împărtăşea adesea aceleaşi interese, în special când venea vorba de femei, jocuri de noroc şi… femei.

— Singurul mod în care vei face pe cineva să boxeze din suflet, Malory, va fi dacă încornorezi vreun nobil tânăr, pe potriva ta, ca să-l forţezi să te provoace.

— Cu norocul meu, George, ripostă Malory, probabil că ar prefera pistoalele, şi unde ar mai fi distracţia?

George Amherst râse la ironia din cuvintele sale, căci dacă nu ştia toată lumea că Anthony era imbatabil în ring, cu siguranţă mult mai mulţi ştiau că nu-şi avea pereche pe

câmpul de duel. Era chiar cunoscut pentru faptul că-şi întreba cu destulă nonşalanţă rivalii în care parte a anatomiei lor ar dori să primească rana de onoare, ceea ce, în mod firesc, îi făcea pe bieţii flăcăi să tremure din cap până în picioare, asta dacă nu tremurau deja.

Din câte ştia George, Anthony nu ucisese pe nimeni într-un duel, deoarece – făcând cinste renumelui de crai – nu se luptase decât pentru femei, şi credea cu tărie că nu se născuse nicio femeie pentru care merita să moară. Ei bine, cu excepţia, desigur, a celor din familia sa. Malory era extrem de sensibil când venea vorba despre familia lui. Chiar dacă era un burlac convins, avea trei fraţi mai mari, cu odrasle din belşug, şi nu ducea lipsă de ne poate şi nepoţi cărora să le facă toate mofturile.

— Cauţi pe cineva pe măsura ta, Tony? Ar fi trebuit să-ţi trimiţi omul ca să mă găsească. Ştii că sunt întotdeauna fericit să fiu de ajutor.

George se răsuci brusc, parcă nevenindu-i să creadă că era vocea pe care nu o mai auzise de mai mult de zece ani. Şi apoi ridică din sprâncene uluit, căci nu se înşelase. În uşă se afla James Malory, mai bătrân cu siguranţă, dar arătând la fel de periculos ca şi cu zece ani în urmă, când fusese cel mai cunoscut crai din Londra. Mare, blond, şi tot frumos, pe toţi zeii! Incredibil!

Şi apoi George se întoarse să vadă cum reacţiona Anthony la vederea acelei apariţii neaşteptate. Cei doi fraţi fuseseră apropiaţi înainte, cu doar un an diferenţă între ei şi aceleaşi înclinaţii, deşi James era cu siguranţă cel mai sălbatic din ei doi – sau cel puţin fusese. Apoi însă James dispăruse şi, din anumite motive despre care familia nu vorbea niciodată, ceilalţi fraţi îl renegaseră, inclusiv Anthony, şi nu-i mai pomeniseră numele. Oricât de apropiat fusese George de Anthony în toţi aceşti ani, şi îi plăcea să creadă că erau prieteni foarte buni, Anthony nu-i mărturisise niciodată ce făcuse James de fusese exclus din familie.

Dar, spre surprinderea lui George, Anthony nu dădu niciun semn că ar avea unul dintre accesele lui de furie

formidabile. De fapt, cei din sală care îl urmăreau nu observară nicio emoţie traversându-i chipul frumos. Trebuia să-l cunoşti foarte bine ca să recunoşti acea sclipire din ochii lui ca de cobalt drept ceea ce era de fapt: plăcere, nicidecum furie.

Şi, totuşi, când vorbi, ai fi crezut că i se adresa celui mai mare duşman al lui.

— James, ce naiba faci încă în Londra? Trebuia să ridici pânzele în dimineaţa asta!

James nu făcu decât să ridice din umeri, plictisit.

— S-au schimbat planurile, mulţumită încăpăţânării nou-dobândite a lui Jeremy. De când s-a întâlnit cu restul familiei, nu se mai poate discuta cu el. Jur că a luat lecţii de la Regan în manipulare, pentru că a reuşit într-un fel sau altul să mă convingă să-l las să-şi termine şcoala aici, deşi să fiu al naibii dacă ştiu exact cum a făcut-o.

Lui Anthony îi veni să râdă când văzu expresia de uimire a lui James, prilejuită de ideea că fusese manipulat de un puşti de şaptesprezece ani, care părea mai mult fiul lui Anthony decât al lui James. Şi ar fi râs dacă James nu ar fi scăpat numele lui Regan în explicaţia lui. Numele îl deranja mereu pe Anthony, aşa cum îi deranja şi pe Jason şi Edward, fraţii lor mai mari, şi James ştia asta. De aceea obişnuia s-o numească „Regan” în loc de „Reggie”, aşa cum îi spunea restul familiei tinerei Regina Eden. Dar, dintotdeauna, James trebuise să fie diferit, procedând mereu numai după bunul plac, fără să-i pese de consecinţe.

În timp ce James vorbea, el se apropie, lăsând cu nepăsare să-i cadă haina de pe umeri, scoţând la iveală un fel de cămaşă cu mâneci largi pe care prefera să o poarte atunci când naviga cu *Fecioara Anne.* Din moment ce dădea toate semnele că ar fi vrut să i se alăture lui Anthony în ring, acesta se abţinu să-l mustre că folosise numele „Regan”, ceea ce ar fi prilejuit cu siguranţă cearta obişnuită dintre ei şi ar fi pus în pericol un meci de box amical.

— Asta înseamnă că şi tu vei rămâne? îl întrebă în schimb, în timp ce-i întindea haina lui George şi accepta mănuşile pe care John Knighton îl ajuta să şi le pună

zâmbind mânzeşte.

— Doar până ce se aranjează flăcăul, cred, cel puţin pentru moment. Deşi Connie a subliniat că singurul motiv pentru care am fi dispuşi să ne stabilim şi noi înşine în insule este de a-i oferi lui Jeremy o casă.

Anthony nu se putu abţine să nu râdă de data asta.

— Doi lupi de mare care se joacă de-a mama. Doamne, aş vrea s-o văd şi pe-asta.

— În locul tău n-aş vorbi, Tony, răspunse James, fără să se arate tulburat de zeflemea. Ai făcut şi tu pe-a mama în fiecare vară timp de şase ani, nu-i aşa?

— De-a tata, îl corectă Anthony. Sau, mai degrabă de-a fratele mai mare, dar asta nu este relevant. Sunt surprins că nu te-ai căsătorit şi tu ca Jason, doar ca să-i oferi lui Jeremy o mamă.

Desigur, cu Conrad Sharp dispus să te ajute să-ţi creşti flăcăul, presupun că nu te-ai gândit că este necesar.

James urcă în ring.

— Cel pe care-l ironizezi e cel mai bun prieten al meu.

Anthony se înclină uşor.

— De acord. Deci, cine stă cu dragul de băiat cât tu şi Connie vă hotărâţi dacă veniţi acasă pentru totdeauna?

Dreapta lui James se înfipse puternic în plexul lui Anthony, chiar înainte de a spune:

— Tu vei sta.

În timp ce Anthony făcu o grimasă, devenind conştient atât de durere, cât şi de răspunsul primit, pariurile începură să zboare prin cameră. În sfârşit exista cineva care părea capabil să-l înfrângă pe imbatabilul Lord Malory. Acesta era mai înalt cu câţiva centimetri, dar celălalt era mai bine făcut şi părea îndeajuns de capabil încât să şteargă podeaua cu oricine dintre cei prezenţi în cameră, inclusiv cu Malory. Şi ei aveau de gând să se bucure de privilegiul de a vedea asta. Doar puţini îşi dădură seama că cei doi erau fraţi.

De îndată ce Anthony fu capabil să tragă aer în piept, se încruntă la James pentru pumnul surpriză, dar spre uluirea lui, spuse pur şi simplu:

— Eu? Cum de-am ajuns atât de norocos?

— Tu eşti alegerea băiatului. Eşti idolul lui, nu ştii? Imediat după mine, desigur.

— Desigur, răspunse Anthony şi îl luă prin surprindere cu un upercut care-l făcu pe James să se dea înapoi cu câţiva paşi.

În timp ce James îşi încleşta maxilarul, Anthony adăugă:

— Voi fi bucuros să stau cu el, atâta timp cât îţi dai seama că nu mă voi priva de activităţile mele aşa cum am făcut-o pentru Reggie.

Îşi dădeau târcoale unul altuia acum, amândoi reuşind să mai dea câte un pumn, înainte ca James să răspundă:

— Nici nu mă aştept s-o faci, băiete, atunci când nici eu nu am făcut-o. Este diferit atunci când îţi stă în cale un băiat. Mii de draci, umblă din târfă în târfă de la paisprezece ani.

Anthony izbucni în râs, lăsându-şi, din păcate, garda în jos, şi primi o lovitură răsunătoare în partea laterală a capului. Dar fu suficient de rapid să contracareze cu un upercut în abdomenul lui James, care îl ridică câţiva centimetri buni de la podea, lucru uimitor, având în vedere că James era cu vreo treisprezece kilograme mai greu.

Anthony se dădu înapoi, lăsându-i fratelui său un moment să-şi recapete suflul. Când James se uită în sus, încă aplecat, afişa un rânjet.

— Chiar vrei să mergi la culcare cu tot felul de dureri în seara asta, Tony?

Anthony zâmbi.

— Nu şi când se poate găsi ceva mai moale, şi te asigur că se poate găsi.

Se apropie ca să-şi pună un braţ pe umărul fratelui său.

— Atunci vei lua băiatul până începe şcoala?

— Mi-ar face plăcere, dar, Dumnezeule, parcă văd că voi avea parte de multe tachinări pe seama asta. Oricine se va uita la Jeremy va crede că e al meu.

— De asta te şi vrea pe tine. James râse, făcând să-i

sclipească dinţii de un alb sidefiu. Are un simţ al umorului diabolic. Cât despre seara asta. Ştiu câteva târfe…

— Târfe, într-adevăr. Ai fost pirat prea mult timp, căpitane Hawke. Eu cunosc câteva doamne…

Capitolul 3

— Dar nu înţeleg, Ros, spuse Lady Frances aplecându-se în faţă. De ce ai vrea să te legi de un bărbat când nu eşti obligată să o faci? Adică, dacă ai fi deja îndrăgostită, ar fi altceva. Dar vorbeşti despre căsătoria cu cineva pe care nici măcar nu l-ai întâlnit încă.

— Frances, dacă nu aş fi promis, chiar crezi că aş face-o? o întrebă Roslynn.

— Ei bine, sper că nu… dar cine va şti dacă nu-ţi vei ţine promisiunea? Adică, bunicul tău a murit şi… Frances se opri când văzu privirea prietenei sale. Uită că am spus asta.

— Aşa voi face.

— O, pur şi simplu cred că e păcat! scoase Frances un suspin exagerat.

Lady Frances Grenfell era o femeie izbitoare după orice standarde. Pe de-o parte, nu era chiar frumoasă, dar, cu toate acestea, era foarte atrăgătoare, cu părul ei blond şi ochii căprui-închis. Odată fusese cea mai veselă şi mai plină de viaţă fată din câte cunoscuse Roslynn până atunci, dar asta înainte de căsătoria ei dezamăgitoare cu Henry Grenfell, petrecută cu şapte ani în urmă. Acum era modestă, chiar respectabilă, dar încă mai avea momentele ei, care îi aminteau lui Roslynn de fata fericită care fusese odată.

— Eşti independentă aşa cum şi-ar dori oricine să fie, continuă Frances cu hotărâre. Cu atât de mulţi bani încât nu ştii ce să faci cu ei, şi niciun suflet care să-ţi comande ce

să faci. A fost nevoie de şapte ani şi de convieţuirea cu un bărbat pe care nu l-am iubit timp de cinci ani ca să ajung unde eşti tu acum, şi încă mai am o mamă care nu-mi dă pace dacă aude că am făcut până şi cel mai mic lucru cu care ea nu este de acord. Sunt o văduvă care trăieşte singură cu fiul său şi tot trebuie să mai dau socoteală cuiva. Dar tu, Roslynn, nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu nimeni şi, cu toate astea, vrei să te oferi unui bărbat care va fi încântat să pună un ham pe libertatea ta aşa cum a făcut Lord Henry cu mine. Şi ştiu că nu vrei să faci asta. O ştiu foarte bine.

— Nu contează ce vreau eu, Frances. Contează doar ce trebuie să fac.

— Dar de ce? strigă Frances cu exasperare. Asta vreau să ştiu. Şi nu-mi spune iar că doar pentru că i-ai promis bunicului tău că o vei face. Spune-mi de ce a trebuit să faci o astfel de promisiune. Dacă era atât de important pentru el, a avut timp suficient să te căsătorească el însuşi.

— Ei bine… nu am găsit pe nimeni cu care să vreau să mă mărit, răspunse Roslynn. Şi bunicul nu m-ar fi obligat să mă căsătoresc cu cineva pe care nu-l voiam.

— În toţi aceşti ani? Chiar pe nimeni?

— O, nu-mi place modul în care te exprimi, Frances, chiar nu-mi place. Nu trebuie să-mi aminteşti cât de greu îmi va fi.

Ochii căprui ai lui Frances se făcură mari de uluire.

— Greu? îi venea să râdă. Pff! Să te căsătoresc pe tine va fi cel mai uşor lucru pe care l-am făcut vreodată. Vei avea atât de mulţi pretendenţi, încât nu vei şti ce să faci cu ei. Şi vârsta ta, draga mea, nu va conta deloc. Doamne, nu ştii cât de incredibil de frumoasă eşti? Şi dacă asta nu era de-ajuns, ai la dispoziţie o avere care l-ar face până şi pe un bancher să saliveze.

— Am douăzeci şi cinci ani, Frances! spuse Roslynn ca şi cum ar fi spus „o sută”.

Frances zâmbi.

— Şi eu la fel, şi nu mă consider atât de bătrână, mulţumesc.

— Este diferit când eşti văduvă. Ai fost căsătorită. Nimeni nu va spune nimic dacă te vei căsători din nou.

— Nu, nu o vor face, pentru că nu am de gând să mă mai căsătoresc.

Roslynn se încruntă din pricina întreruperii.

— Dar lumea bună mă va vedea alături de toate tinerele debutante şi cu toţii vor râde cu gura până la urechi.

Buzele lui Frances se arcuiră.

— Sincer, Ros…

— Este adevărat. Pentru numele lui Dumnezeu, şi eu aş râde dacă aş vedea o fată de douăzeci şi cinci de ani necăsătorită, făcându-se de râs.

Roslynn pufni.

— Încetează acum. Crede-mă… îţi jur, vârsta ta nu va conta.

Roslynn nu putea să creadă asta, oricât de mult şi-ar fi dorit. O ascunse bine, dar era cât pe ce să izbucnească în plâns. Iată motivul pentru care era atât de îngrozită să pornească în căutarea unui soţ. Avea să se facă de râs, şi gândul era insuportabil.

— Vor crede că am un defect groaznic dacă nu m-am căsătorit până acum, Fran. Ştii că aşa vor face. E în natura umană.

— Vor înţelege perfect când vor auzi că ţi-ai petrecut ultimii şase ani îngrijindu-ţi bunicul, şi te vor lăuda pentru asta. Acum, să nu mai aud niciun cuvânt despre vârsta ta. Este cea mai mică dintre grijile tale. Şi ai reuşit destul de mult să eviţi să-mi răspunzi la întrebare, nu?

Roslynn chicoti văzând privirea încruntată a prietenei sale – un sunet cald, răguşit, care îi era caracteristic.

Ea şi Nettie ajunseseră la casa din oraş de pe South Audley Street târziu, cu o noapte în urmă, atât de târziu încât nu avusese timp să vorbească cu vechea ei prietenă până în dimineaţa asta. Şi era o prietenie veche, una care supravieţuise timp de doisprezece ani, cu doar o vizită în ultimii zece, şi asta fusese atunci când Frances îl adusese pe fiul ei, Timmy, în Highlands în vacanţă, cu patru ani în

urmă.

Roslynn avea şi alte prietene în Scoţia, dar niciuna la fel de apropiată ca Frances, şi niciuna căreia să-i poată încredinţa toate secretele ei. Se cunoscuseră pe când aveau treisprezece ani, când bunicul ei o trimisese la şcoală în Anglia, ca „să devină o doamnă”, căci jurase că se transforma într-o zgâtie de fată, total inconştientă de statutul ei – ceea ce era cu siguranţă adevărat, dar nu foarte corect în ceea ce o privea, la momentul respectiv.

Roslynn rezistase doi ani la şcoală înainte de a fi dată afară şi trimisă înapoi la Cameron Hall pentru „comportament incorigibil”. Bunicul nu o certase. Adevărul era că îi lipsise prea mult şi era bucuros să o aibă înapoi. Dar ispitise pe unul dintre profesorii buni de la şcoală să vină şi să se ocupe în continuare de educaţia lui Roslynn; nu se inventase o trăsnaie îndeajuns de mare încât s-o facă pe domnişoara Beechham să renunţe – bunicul o plătea prea mult.

Dar, în timpul celor doi ani petrecuţi în Anglia, Frances şi Roslynn fuseseră inseparabile. Şi dacă ea nu avusese parte de un debut când împlinise optsprezece ani, îl trăise pe-al lui Frances prin scrisorile lor. Prin Frances, aflase cum era să te îndrăgosteşti. Tot prin Frances aflase şi cum era să ai un soţ pe care nu-l iubeai.

Şi, deşi nu avusese copii, nu exista nici un singur lucru pe care să nu-l ştie despre ei, cel puţin despre un fiu, pentru că Frances împărtăşise cu ea fiecare etapă din viaţa lui Timmy.

Şi Roslynn îi povestise totul în scrisorile ei de-a lungul anilor, chiar dacă viaţa ei în Highlands fusese lipsită de orice fel de emoţii. Dar nu dorise s-o îngrijoreze pe Frances în aceste ultime luni cu temerile bunicului ei, aşa că nu-i spusese nimic despre Geordie. Şi cum să-i spună acum? Cum s-o facă să înţeleagă că nu era vorba doar de senilitatea unui bătrân, ci de o situaţie reală şi foarte periculoasă?

Roslynn decise să înceapă cu începutul.

— Frances, îţi aminteşti când ţi-am spus că mama

mea s-a înecat în Loch Etive pe când aveam şapte ani?

— Da, la un an după ce a murit tatăl tău, nu-i aşa? spuse Frances cu blândeţe, mângâindu-i mâna.

Roslynn dădu din cap, încercând să nu-şi amintească cât de tristă fusese din cauza celor două pierderi.

— Bunicul a dat vina mereu pe nepotul lui, Geordie, pentru moartea mamei mele. Geordie a fost un copil răutăcios, rănind mereu animale şi provocând accidente pe seama cărora să se poată amuza. Avea doar unsprezece ani pe atunci, dar deja din cauza lui unul dintre slujitorii noştri şi-a rupt un picior, bucătăreasa s-a ars grav şi un cal a trebuit să fie omorât; cine ştie ce mai făcuse pe-acasă, lucruri de care noi n-auziserăm. Tatăl lui a fost vărul mamei mele şi, când venea în vizită, îl aducea mereu pe Geordie. Iar în ziua în care mama s-a înecat, ei erau în vizită de o săptămână deja.

— Dar cum ar fi putut să fie de vină pentru înecul mamei tale?

— Nu a existat nicio dovadă, Frances. S-a presupus că barca cu care a ieşit s-a răsturnat, iar ea a fost trasă în jos de hainele grele, pentru că era iarnă, şi nu putuse să înoate până la mal.

— Ce făcea pe lac în timpul iernii?

— Ea crescuse în preajma lacului. Era ca a doua natură pentru ea să fie în apă. Iubea apa, înota în fiecare zi în timpul verii şi se plimba cât de mult putea de-a lungul malului. Dacă era posibil să treacă cu barca, nu avea deloc nevoie de o trăsură sau un cal, indiferent de vreme. Deţinea propria bărcuţă, uşor de manevrat. Şi eu la fel, deşi eu nu aveam voie să ies singură în larg. Dar, deşi era o bună înotătoare, în acea zi nu s-a mai întors.

— Şi nu a ajutat-o nimeni?

— Nimeni nu a văzut ce s-a întâmplat. Plănuise să traverseze lacul în acea zi, aşa că probabil barca s-a scufundat prea adânc la mijlocul lacului. De-abia după câteva zile unul dintre micii arendaşi s-a întâmplat să-i menţioneze bunicului că îl văzuse pe Geordie în locul unde erau păstrate bărcile, la începutul săptămânii. Dacă

Geordie nu ar fi fost un mic diavol cunoscut pentru faptul că provoca accidente, bunicul nu s-ar mai fi gândit deloc la asta. Dar adevărul este că moartea mamei mele l-a afectat pe Geordie aproape la fel de tare ca şi pe mine, ceea ce era foarte surprinzător, deoarece nu ne plăcuse niciodată cu adevărat pe niciuna din noi.

— Deci, bunicul tău a crezut că Geordie a umblat cumva la barcă?

Roslynn dădu din cap.

— A făcut ceva care a cauzat o scurgere lentă. Ar fi fost exact genul de lucru pe care Geordie l-ar fi găsit amuzant – să obligi pe cineva să facă o baie sănătoasă şi să piardă o barcă bună. Dacă într-adevăr a făcut-o, nu cred că a fost mai mult de o glumă urâtă, una care nu a ieşit cum trebuie. Nu cred că a intenţionat să *ucidă* pe cineva, ci doar să bage pe cineva la apă şi să-l enerveze. N-avea cum să ştie că mama mea nu avea de gând să meargă cu barca aproape de mal. Nu traversa prea des lacul.

— Şi totuşi…

— Într-adevăr. Roslynn oftă. Dar bunicul nu a putut dovedi niciodată nimic, aşa că nu putea lua nicio măsură. Barca nu a fost găsită niciodată ca să dovedească că se umblase la ea. După asta bunicul nu a mai avut niciodată încredere în Geordie, nu l-a mai lăsat să vină la Cameron Hall, dar a pus pe unul dintre servitori să-l urmărească. Îl ura, Frances, din adâncul sufletului, dar fără a-i spune tatălui lui ce bănuia, nu putea să-l lase fără moştenirea părintească. A jurat însă că Geordie nu va primi nimic de la el şi a fost categoric în privinţa asta. Când a murit tatăl lui Geordie, nu i-a lăsat mare lucru. Bunicul ştia că Geordie îl dispreţuia pentru că avea atât de mult, în timp ce propria familie avea atât de puţine, dar asta s-a întâmplat pentru că bunicul era fiul cel mai mare şi a moştenit averea Cameron. Şi bunicul ştia cu certitudine că Geordie voia banii atunci când m-a cerut în căsătorie.

— Să ştii că îţi faci singură un deserviciu, Ros. Nu numai banii te recomandă.

Roslynn trecu peste comentariu cu un gest din mână.

— Adevărul este că Geordie nu m-a plăcut niciodată, Frances, nici chiar când am mai crescut, şi sentimentul era mai mult decât reciproc. Mă dispreţuia, pentru că eram cea mai apropiată rudă a bunicului. Doar după ce tatăl lui a murit şi a aflat cât de puţin i-a lăsat, s-a transformat radical şi a început să facă pe domnul fermecător cu mine.

— Dar tu l-ai refuzat, sublinie Frances ceea ce era evident.

— Desigur că l-am refuzat. Nu sunt atât de idioată încât să nu citesc ce se află în spatele falsei linguşiri atunci când este etalată cu atâta cruzime. Dar el nu a renunţat. A continuat să pretindă că este îndrăgostit nebuneşte de mine, chiar şi atunci când îi puteam vedea ura rece din ochii albaştri ca de gheaţă.

— Foarte bine, acum că ştiu toate astea, tot nu înţeleg de ce trebuie să te grăbeşti să te căsătoreşti.

— Din moment ce bunicul nu mai este, nu mai am pe nimeni care să mă protejeze. Şi nici nu aş avea nevoie de nimeni dacă n-ar fi Geordie. M-a cerut în căsătorie de prea multe ori. A lăsat foarte clar de înţeles că vrea să pună mâna pe averea familiei Cameron şi va face orice s-o obţină.

— Dar ce poate face?

Roslynn pufni cu dezgust.

— Eu credeam că nimic. Dar bunicul a fost mai înţelept.

Frances icni.

— Geordie nu ar moşteni averea dacă tu ai păţi ceva, nu?

— Nu, bunicul a avut grijă de asta. Însă Geordie mă poate forţa să mă căsătoresc cu el dacă pune gheara pe mine. Există mai multe moduri, poate să mă drogheze sau să mă bată, sau chiar să găsească un preot lipsit de scrupule; şi nu ar mai fi nevoie de semnătura pe contractul de căsătorie pe care bunicul l-a întocmit pentru mine. Geordie ar deţine controlul asupra a tot ceea ce am dacă ar reuşi să facă asta şi, aşa cum am mai spus, nu trebuie decât să pună mâna pe mine. Odată ce voi deveni soţia lui,

nu i-aş mai folosi la nimic, nu? De fapt, nu ar îndrăzni să mă ţină prin preajmă ca să pot dezvălui tot ce a făcut.

Frances se cutremură, în ciuda nopţii calde de vară.

— Nu inventezi asta, nu?

— Mi-aş dori s-o fi făcut, Frances, chiar mi-aş dori. Bunicul a sperat mereu că Geordie se va căsători, dar nu a făcut-o.

Bunicul ştia că aştepta răbdător ziua în care voi rămâne singură, fără nimeni care să protesteze prea tare dacă m-ar forţa să mă căsătoresc cu el. Şi e prea mare să mă pot lupta cu el, chiar dacă mânuiesc destul de bine pumnalul şi păstrez unul în gheată.

— Doar nu vorbeşti serios?

— O, ba da. Bunicul s-a asigurat că ştiu cum să-l folosesc. Dar la ce m-ar ajuta un pumnal dacă Geordie ar angaja pe cineva ca să mă răpească? Acum ştii de ce a trebuit să părăsesc Scoţia atât de repede, de ce sunt aici.

— Şi de ce vrei un soţ.

— Da, şi asta. Odată ce voi fi căsătorită, Geordie nu va mai putea face nimic. Bunicul m-a pus să promit că mă voi căsători, şi încă rapid. El a planificat totul, chiar şi evadarea mea. Geordie mă va căuta mai întâi prin Scoţia, înainte de a veni aici, aşa că am un pic de timp la dispoziţie să aleg pe cineva, dar nu prea mult.

— Fir-ar să fie, nu e corect, nimic din toate astea nu e corect, izbucni Frances nervoasă. Cum poţi să te îndrăgosteşti într-o astfel de grabă?

Roslynn zâmbi, amintindu-şi de sfatul dur al bunicului ei.

— Fetiţo, protejează-te mai întâi c-un inel pe deget. Poţi căuta dragostea mai târziu.

Şi cum roşise ea, înţelegând exact la ce se referea bunicul ei. Dar făcuse şi concesii.

— Desigur, dacă dragostea îţi va cădea în poală, nu trebuie s-o respingi. Prinde-o repede şi nu-i da drumul, c-ar putea fi cu noroc, şi aşa n-ai să mai ai nevoie s-o cauţi mai târziu.

Bunicul îi dăduse şi alte sfaturi pe care să le ia în

considerare.

— Se spune că un crai poate fi un soţ grozav, asta dacă o fătucă frumoasă îi poate fura inima – nu ochiul, ai grijă, ci inima. Vezi tu, el şi-a trăit tinereţea, mai mult decât au făcut-o fetele, a arat tot câmpul, ca să zic aşa. Aşa că, atunci când se va stabili undeva, va fi pregătit s-o facă.

— Se spune şi că un crai nu-şi schimbă obiceiurile niciodată, simţise Roslynn nevoia să sublinieze.

Nu era deloc încântată de acel sfat al bunicului ei.

— Cine zice asta? Dacă-i aşa, asta înseamnă că inima nu i-a fost furată. Fură inima, fetiţo, şi vei fi fericită. Dar eu nu vorbesc de lupii tineri, nu, nu. Ai să vrei să-ţi găseşti un bărbat suficient de matur cât să-şi fi trăit zilele sălbatice din belşug şi să nu mai aibă nevoie de mai mult. Dar nici nu-l vrei stors de puteri. Ai grijă la asta.

— Şi cum îţi dai seama de diferenţă?

— Dacă încă mai este sensibil. Dacă poţi să-l stârneşti… O, nu mai roşi, fetiţo. Vei stârni mult mai mulţi tineri decât ai nevoie şi destul de mulţi crai, aşa că vei avea de unde alege.

— Dar eu nu vreau un crai, insistă ea.

— Îţi vei dori, prezisese Duncan. Se întâmplă ca ei să fie cei în faţa cărora fetele nu pot rezista. Doar asigură-te că ai inelul înainte de a-i permite…

— Bunicule!

El pufnise la exclamaţia ei.

— Dacă nu-ţi zic eu, atunci cine? Tre’ să ştii cum să te porţi c-un astfel de bărbat.

— Cu dosul palmei, aşa trebuie.

El zâmbise.

— Acum, drăguţo, nu fi închisă la minte în privinţa asta, o linguşise el. Dacă bărbatul te atrage şi îţi face inima s-o ia razna, ai de gând s-o ignori pur şi simplu pentru că este un crai?

— Da!

— Dar îţi spun că ei devin cei mai burii soţi! El începuse să strige în faţa încăpăţânării ei. Şi eu vreau tot ce-i mai bun pentru tine, chiar dacă n-ai să ai prea mult

timp la dispoziţie ca să cauţi.

— De unde Dumnezeu ştii asta, bunicule? Lămureşte-mă, dacă poţi.

Ea nu era supărată, doar agitată. Bunicul nu ştia că ea auzise deja câte ceva despre crai de la Frances şi, în ceea ce o privea, trebuia să te fereşti de ei ca de ciumă.

— Am fost şi eu unul, şi n-arăta aşa de surprinsă. Aveam şaisprezece ani de arat câmpurile când am întâlnit-o şi m-am căsătorit cu bunica ta, şi i-am fost credincios acelei fete până în ziua în care a murit.

O excepţie. O singură excepţie. Cu siguranţă nu suficient cât s-o facă pe Roslynn să se răzgândească cu privire la acea castă specială de domni. Dar nu îi spusese lui Duncan asta. Îl lăsase să creadă că-şi atinsese ţinta. Totuşi, era unul dintre sfaturile lui pe care nu avea de gând să-l urmeze, şi în privinţa căruia nu făcuse nicio promisiune.

În faţa lui Frances şi a întrebării ei despre dragoste, Roslynn ridică din umeri.

— Dacă nu se întâmplă imediat, atunci asta e. Tu ai reuşit să trăieşti fără ea.

Frances se încruntă.

— Nu am avut de ales.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ţi amintesc de asta. Dar în ceea ce mă priveşte, arată-mi un bărbat elegant, care nu aleargă prea mult după fuste, şi va fi bun. Dacă voi considera că pot să-l plac, ar trebui să fie suficient. Apoi zâmbi ştrengăreşte. La urma urmei, am permisiunea bunicului meu – sugestia chiar – de a găsi dragostea mai târziu, dacă nu am noroc în căsătorie.

— El… Ai face-o?

Roslynn chicoti când văzu chipul şocat al prietenei sale.

— Lasă-mă să-mi găsesc soţul, înainte de a începe să mă gândesc la un iubit. Doar roagă-te pentru mine să fie aceeaşi persoană.

Capitolul 4

— Ei bine, flăcăule? Ce idei plictisitoare ai de împărtăşit? îţi place?

Anthony se sprijinea nepăsător de tocul uşii, uitându-se la Jeremy care-şi examina noua camera cu o plăcere evidentă.

— Pe toţi dracii din iad, unchiule Tony, eu…

— Opreşte-te. Anthony luă o mină încruntată menită să-l intimideze pe băiat. Poţi să le spui „unchi” fraţilor mei până nu mai poţi, dacă asta doreşti, dar un simplu Tony e destul aici, mulţumesc.

Jeremy schiţă un zâmbet larg, deloc intimidat.

— Este minunat, Tony, într-adevăr este. Camera, casa, tu. Nu pot să-ţi mulţumesc înde…

— Atunci n-o face, te rog, îi tăie vorba Anthony. Şi înainte de a continua cu această idolatrizare nenorocită, ia aminte că am de gând să te corup, băiete dragă. Să-l învăţ minte pe tatăl tău pentru că mi te-a încredinţat.

— Promiţi?

Anthony trebui să-şi reţină hohotul scurt de râs. Flăcăul îl luase în serios.

— Nu, nu promit. Dumnezeule, crezi că vreau ca Jason să mă strângă de gât? Şi aşa va face un scandal îngrozitor când va afla că James mi te-a încredinţat mie şi nu lui. Nu, îţi voi prezenta tipul de femeie de care tatăl tău a uitat că există.

— Ca Regan?

Încruntarea lui Anthony era destul de adevărată de data asta.

— Noi doi ne vom înţelege atâta timp cât nu voi mai auzi niciodată numele ăsta. La naiba, eşti la fel de rău ca tatăl tău…

— Stai o clipă, nu te pot lăsa să-mi vorbeşti tatăl de rău, unchiule Tony, îl întrerupse Jeremy destul de serios.

Anthony făcu un pas înainte şi atinse părul negru ca de cărbune al băiatului, atât de asemănător cu al lui.

— Înţelege-mă, prostuţule, îl iubesc pe tatăl tău. Întotdeauna l-am iubit. Dar îi voi trage o săpunealã bună ori de câte ori simt nevoia s-o fac. Până la urmă a fost fratele meu înainte de a fi tatăl tău, iar el nu are nevoie să-l apere cineva ca tine. Aşa că nu te mai zbârli. N-am vrut să spun nimic rău cu asta.

Jeremy chicoti, domolit.

— Rega… Reggie a spus că nu eşti fericit dacă nu te cerţi cu fraţii tăi.

— Serios? Ei bine, fata asta a fost mereu atotştiutoare, răspunse Anthony afectuos. Şi vorbind despre doamna asta, a trimis un bilet astăzi. Se pare că e în oraş fără vicontele ei de data asta şi are nevoie de cineva care s-o însoţească la bal în seara asta. Ce părere ai de sarcina asta?

— Eu? Vorbeşti serios? îl întrebă Jeremy emoţionat.

— Nu văd de ce nu. Ştie că nu pot suporta astfel de lucruri şi nu m-ar fi întrebat dacă ar fi avut pe altcineva. Dar Edward şi-a luat progeniturile şi a plecat la Haverston pentru o săptămână ca să-l viziteze pe Jason. Şi Derek e tot acolo, aşa că, din păcate, noi suntem singurii Malory din oraş pe care se poate baza… Asta dacă nu-l convingem pe tatăl tău să se ocupe de treaba asta. Şi dacă îl putem găsi la timp. Chiar dacă s-a oprit aici pentru o săptămână, a spus ceva despre căutarea unei vechi prietene…

— Sarah, spuse Jeremy, clipind din ochii albaştri. Lucrează într-o tavernă…

— Scuteşte-mă de detalii.

— Oricum n-ai să-l vezi mergând la un bal, nici măcar pentru nepoata lui favorită. Dar mie mi-ar plăcea. Am chiar şi hainele potrivite. Şi ştiu să dansez, chiar ştiu. Connie m-a învăţat.

Anthony aproape că se înecă la auzul acelor cuvinte.

— Te-a învăţat? Cine a condus, tu sau el?

Jeremy zâmbi.

— Un pic din amândouă, dar de-atunci am mai

exersat cu fete şi nu s-au plâns.

Anthony nu avea de gând să-l întrebe şi ce altceva mai exersase flăcăul, căci îşi putea imagina foarte uşor. În mod evident, petrecuse prea mult timp cu prietenii dubioşi ai tatălui său. Ce avea să facă oare cu un astfel de neisprăvit fermecător? Dar trebuia să facă totuşi ceva, căci Jeremy lăsa de dorit, din păcate, în privinţa calităţilor sociale, din pricina tatălui său. Un gentleman pirat... de fapt, un fost pirat... şi un crai de proastă reputaţie, modele excelente. Poate că ar trebui să-l încredinţeze pe băiat verişorilor lui, când se vor întoarce în Londra, şi să vadă dacă-l pot învăţa lucrurile de bază.

— Sunt sigur că Reggie va fi încântată să danseze cu tine, tinere, dar dacă o numeşti „fătucă” vei risca să primeşti o scatoalcă. Şi ea te cunoaşte destul de bine acum, aşa că va fi bucuroasă să meargă cu tine în seara asta. Am înţeles că te place destul de mult.

— Da, m-a îndrăgit din ziua în care am răpit-o.

— Trebuie să-mi aminteşti de asta? Şi ea te-a îndrăgit doar după ce-a aflat cine eşti, dragul meu. Doamne, cum a putut James să meargă atât de departe numai ca să-l înveţe minte pe viconte, şi apoi să afle că Reggie s-a căsătorit cu el?

— Ei bine, asta a schimbat totul.

— Desigur că a făcut-o. Dar nu ar fi trebuit să te târască şi pe tine în răzbunarea asta, oricum.

— A fost o chestiune de onoare.

— Ah, deci ai auzit şi de onoare, nu-i aşa? spuse Anthony sec. Atunci înseamnă că mai există speranţă pentru tine, presupun... Asta dacă reuşim să eliminăm cuvântul „târfe” din vocabularul tău.

Jeremy roşi uşor. Nu era vina lui că-şi petrecuse primii ani din viaţă într-o tavernă până când tatăl său a aflat de existenţa lui şi l-a luat sub aripa sa. Connie, primul tovarăş de viaţă al lui James şi cel mai bun prieten, era mereu cu gura pe el din cauza limbajului lui; acum iată că dăduse peste încă unul hotărât să-l corecteze.

— Poate că nu sunt destul de bun ca s-o însoţesc...

— Iarăşi pui la inimă tot ceea ce spun. Anthony clătină din cap spre băiat. Ţi-aş fi sugerat s-o însoţeşti pe nepoata mea favorită dacă nu te credeam în stare?

Jeremy se încruntă acum, dar dintr-un alt motiv.

— Nu pot s-o fac. Fir-ar să fie, ce-am crezut?! Desigur că nu pot. Dacă era vorba despre altcineva… Nu, pur şi simplu nu pot.

— Ce naiba mormăi acolo?

Jeremy se uită la el cu atenţie.

— Nu pot să merg cu ea la bal dacă eu sunt singura persoană care s-o protejeze. Ce se întâmplă dacă cineva ca tine o deranjează?

— Ca mine?

Anthony nu ştia dacă să râdă sau să-l sugrume pe puştan.

— Ştii la ce mă refer, Tony, cineva care nu acceptă prea bine un „nu”, când îl aude. Nu că n-aş sări la gâtul oricui ar îndrăzni să…

— Dar cine ia în serios un puştan de şaptesprezece ani? termină Anthony cu un aer ameninţător. La naiba, mă înfurii numai când mă gândesc. Dar ai dreptate. Cred că va trebui să facem un compromis. Tu o însoţeşti, iar eu o voi supraveghea. Sala de bal a familiei Crandal dă spre o grădină, cred, aşa că ar trebui să mă descurc, fără să-mi fac apariţia la bal. Asta ar trebui să-l mulţumească chiar şi pe soţul ei protector. Îţi convine aşa, tinere Galahad?

— Da, atâta timp cât ştiu că eşti acolo şi poţi interveni dacă are probleme reale. Dar, la naiba, Tony, nu te vei plictisi stând de pază în grădină toată noaptea?

— Cu siguranţă, dar cred că pot îndura o seară. Nu ştii care e alternativa dacă ar trebui să-mi fac apariţia la vreuna dintre sindrofiile astea, şi nu întreba nimic. Este nenorocirea vieţii mele, dar e viaţa pe care o aleg, aşa că nu mă plâng.

Şi cu acea remarcă criptică, Anthony îl lăsă pe Jeremy să se instaleze la noul lui domiciliu.

Capitolul 5

— Ei bine, draga mea, mă crezi acum? şopti Frances, venind în spatele lui Roslynn, care stătea în mijlocul unui cerc de admiratori, care nu se dezlipiseră de ea din momentul în care ajunsese la acel bal, al treilea din tot atâtea zile.

Întrebarea era destul de nevinovată, dacă cineva ar fi auzit-o, dar nimeni nu o făcu. Deşi privirea domnilor prezenţi se întorcea neîncetat spre Roslynn în rochia ei din satin turcoaz, atenţia lor era atrasă momentan de o discuţie prietenoasă legată de o cursă care trebuia să aibă loc a doua zi. Ea fusese cea care începuse acea discuţie, în încercarea disperată de a întrerupe discuţia anterioară cu privire la cine urma să danseze cu ea. Se cam săturase de dansat, mai ales cu un partener ca Lord Bradley, care avea probabil cele mai mari picioare din câte văzuse în viaţa ei.

Din fericire, sau din păcate, în cazul lui Roslynn, nu avu nevoie să-i ceară lui Frances să-i explice întrebarea. Frances o repetase de mult prea multe ori în ultimele zile, destul de încântată că avusese dreptate în privinţa primirii lui Roslynn în lumea bună, iar Roslynn se înşelase. Insista prea mult asupra acelui amănunt, şi se bucura prea tare de succesul lui Roslynn, de parcă ar fi fost al ei.

— Te cred. Roslynn oftă, sperând ca aceasta să fie ultima dată în care trebuia s-o spună. Pe cuvântul meu de onoare, te cred. Dar cum voi putea alege dintre atâţia?

Frances o trase înapoi câţiva paşi ca s-o sfătuiască.

— Nu *trebuie* să-l alegi pe niciunul dintre ei. Dumnezeule, de-abia ai început vânătoarea. Mai sunt şi alţi bărbaţi disponibili pe care încă nu i-ai întâlnit. Nu ai de gând să sari aşa orbeşte, nu-i aşa?

— Nu, nu, bineînţeles că nu. Nu intenţionez să mă căsătoresc cu un străin. Ei bine, în realitate va fi un străin pentru mine, dar intenţionez să aflu tot ce se poate despre el mai întâi. Mai întâi vreau să-mi cunosc prada pe cât de mult posibil, ca să evit greşelile.

— Prada, într-adevăr. Frances îşi dădu ochii peste cap cu un gest dramatic. Aşa priveşti tu lucrurile?

Roslynn oftă din nou.

— O, nu ştiu, Frances. Pare o alegere făcută cu sânge-rece, indiferent de cum o priveşti, mai ales că n-am întâlnit pe nimeni care să-mi trezească vreun pic interesul. Îmi voi cumpăra un soţ. Ăsta este adevărul. Şi se pare nu-mi va plăcea în mod special individul, dacă asta este oferta. Dar, atâta timp cât îndeplineşte celelalte criterii…

— Asta-i bună! o mustră Frances cu asprime. Te dai bătută când nici măcar n-ai început bine. Ce s-a întâmplat cu tine de te-a deprimat aşa?

Roslynn se strâmbă.

— Sunt toţi atât de *tineri,* Frances. Gilbert Tyrwhitt nu poate să aibă mai mult de douăzeci de ani şi Neville Baldwin nu e cu mult mai în vârstă. Contele are aceeaşi vârsta ca şi mine şi Lord Bradley este cu doar câţiva ani mai în vârstă, deşi se comportă ca şi cum ar fi încă un şcolar. Ceilalţi doi nu sunt cu nimic mai buni. La naiba, mă fac să mă simt atât de bătrână. Dar bunicul m-a avertizat. El a spus că ar trebui să caut un bărbat mai în vârstă, dar unde sunt ăştia? Şi dacă-mi spui că sunt toţi căsătoriţi deja, cred că o să încep să urlu.

Frances râse.

— Ros, te pripeşti. Există câţiva domni distinşi aici, văduvi, şi câţiva burlaci convinşi care cred că-şi vor reconsidera statutul de îndată ce te vor cunoaşte. Dar cu siguranţă va trebui să ţi-i prezint, pentru că sunt, probabil, intimidaţi de aceşti tineri care te înconjoară, şi simt că concurenţa este prea mare. La urma urmei, ai un succes zdrobitor. Dacă doreşti un bărbat mai în vârstă, va trebui să-l încurajezi pe bietul individ, să-i arăţi că eşti interesată… Ei bine, ştii ce vreau să spun.

— La naiba, Frances, nu trebuie să roşeşti. Nu am nicio problema să fiu directă, dacă e nevoie. Sunt chiar pregătită să fac eu însămi propunerea. Acum, nu te încrunta la mine. Ştii că vorbesc serios şi o voi face dacă trebuie.

— Ştii foarte bine că-ţi va fi ruşine să fii atât de îndrăzneaţă.

— În condiţii normale, poate că da. Dar, în aceste condiţii, nu am de ales. Nu am nici timp de pierdut pentru a mi se face curte ca la carte, şi cu siguranţă nu am timp să stau şi să aştept să apară bărbatul potrivit. Deci, arată-mi cei mai experimentaţi bărbaţi eligibili şi îţi voi spune cărora dintre ei doresc să-i fiu prezentată. M-am săturat de aceşti tineri.

— Fie cum vrei, răspunse Frances şi aruncă o privire nonşalantă prin cameră. Acolo, lângă muzicieni, cel înalt. Nu-mi pot aminti numele lui acum, dar am înţeles că e văduv cu doi… nu, trei copii, cred. Probabil că are patruzeci şi unu sau patruzeci şi doi de ani şi este foarte simpatic, din ce am auzit. Are o proprietate în Kent, unde locuiesc copiii lui, dar el preferă viaţa de la oraş. Cam asta aveai în minte?

Roslynn zâmbi la încercarea deplasată a lui Frances de sarcasm.

— O, nu este rău, nu e rău deloc. Îmi place argintiul ăla de la tâmple. Dacă nu pot avea dragoste, trebuie să insist măcar să arate bine, şi el arată, nu crezi? Da, pentru început e bun. Acum, cine altcineva?

Frances o privi revoltată, pentru că se simţea cu siguranţă ca la piaţă selectând alimente, chiar dacă Roslynn nu credea asta. Totul era de prost gust, modul logic şi calculat în care Ros aborda căutarea. Dar, în realitate, lucrurile de fapt aşa stăteau, numai că majoritatea femeilor aveau un tată sau un tutore care să se ocupe de detalii, în timp ce ele nu se îngrijeau decât de fanteziile fericite privind dragostea eternă, sau – în cazurile nefericite – nefericirea eternă. Ros nu avea pe nimeni care să se ocupe de realităţile căsătoriei pentru ea, aşa că trebuia să facă singură toate aranjamentele, inclusiv cele financiare.

Mai prinsă acum de ceea ce făceau, căci era inutil să se certe, Frances îi arătă un alt domn şi apoi un altul; după o oră, Roslynn îi întâlnise pe toţi şi făcuse o nouă listă de candidaţi, aceasta din urmă mult mai acceptabilă din

punctul de vedere al vârstei. Dar tinerii încă nu o lăsau în pace şi insistau să danseze cu ea. Deşi popularitatea ei o ajutase destul de mult să se mai relaxeze, de fapt foarte mult, devenise însă şi o neplăcere.

Trăind atât de mult timp retrasă cu bunicul şi servitorii pe care-i cunoştea de-o viaţă, Roslynn nu avusese prea mult contact cu domnii. Bărbaţii pe care-i cunoştea erau obişnuiţi cu ea, şi pe cei pe care nu-i cunoştea nu-i băgase în seamă. Spre deosebire de Nettie, care examina totul şi era conştientă de efectul lui Roslynn asupra sexului masculin, Roslynn era prea circumspectă când ieşea, ca să fie atentă şi la ceea ce se întâmpla în jurul ei. Nu era surprinzător faptul că îşi aprecia atât de puţin aspectul, care nu i se păruse niciodată ieşit din comun, şi atât de mult vârsta, care părea nepotrivită pentru scopul ei, şi se baza numai pe statutul ei de moştenitoare ca să-şi găsească repede un soţ.

Ea presupusese, având în vedere vârsta avansată în comparaţie cu toate celelalte fete aflate la primul lor sezon, că va trebui să se mulţumească cu al doilea sau al treilea fiu fără perspective, sau chiar un cartofor, un domn fără bani şi cu ipoteci. Şi chiar dacă avea să existe un contract de căsătorie care lăsa controlul celei mai mari părţi din averea ei în mâinile proprii, ar fi fost generoasă. Îşi putea permite să fie generoasă. Era ruşinos de bogată.

Dar trebuise să-şi reevalueze situaţia după primul bal la care Frances o dusese. Descoperise repede că tot felul de domni erau interesaţi de ea, iar valoarea averii ei nici măcar nu era cunoscută încă. Desigur, rochiile şi bijuteriile ei vorbeau de la sine, dar chiar şi-aşa acel conte bogat îi făcuse deja o vizită scurtă pe South Audley Street, şi la fel şi insuportabilul Lord Bradley. Bărbaţii mai în vârstă de pe noua ei listă nu erau nici ei mai săraci, şi toţi păruseră extrem de flataţi de interesul ei. Dar ar fi fost oare dispuşi să se căsătorească cu ea? Ei bine, asta rămânea de văzut. Prioritatea ei era acum să afle cât mai multe despre fiecare dintre ei. Nu-şi dorea obiceiuri urâte sau surprize după căsătorie.

Acum avea nevoie de un confident şi un sfătuitor, cineva care îi cunoscuse pe toţi aceşti oameni de mai mulţi ani şi ar fi putut să o ajute să restrângă lista. Frances fusese pur şi simplu prea protejată şi prea retrasă, de când rămăsese văduvă, ca să-i fie de vreun ajutor într-o analiză aprofundată a caracterelor. Nu-i cunoştea personal pe niciunul dintre acei bărbaţi, în afară de prietenii soţului ei decedat, dar nu i-ar fi recomandat lui Roslynn pe niciunul. Bărbaţii pe care îi prezentase lui Roslynn în acea seară erau simple cunoştinţe despre care avea doar informaţii vagi.

Nişte bârfe bune ar fi putut fi de ajutor, dar nu putea pune deloc bază pe ele, iar bârfele vechi aveau tendinţa să fie înlocuite cu altele noi, la fel de inutile. Măcar dacă Roslynn ar fi avut alţi prieteni în Londra, dar Frances era singura ei prietenă.

Nu-i trecuse nici uneia prin cap că Roslynn ar fi putut angaja pe cineva să afle orice dorea să ştie despre candidaţii ei. Şi chiar dacă s-ar fi gândit la asta, nu ar fi ştiut cum să găsească o astfel de persoană. Dar atunci ar fi fost prea simplu, iar Roslynn se aşteptase de la bun început ca această vânătoare de soţi să fie dificilă. Se aşteptase să se chinuie, pur şi simplu pentru că ştia că nu avea timpul necesar pentru a lua o decizie prudentă.

Cel puţin făcea progrese în seara asta, deşi într-un ritm lent. Şi Artemus Shadwell, văduvul cu tâmple argintii, înfruntase cu curaj clica de tineri pisălogi – cum începuse să-i considere ea, din cauza excesului lor de zel – şi o invitase la un dans. Din păcate, nu fusese un dans care să conducă la o conversaţie şi nu putu să afle de la el decât că avea cinci copii din prima căsătorie (O, dar Frances se înşelase tare!) şi că nu era deloc interesat să înceapă o nouă familie dacă s-ar mai căsători vreodată. Cum putea s-o evite, şi-ar fi dorit ea să ştie, dar aşa îi spusese.

Era păcat, căci Roslynn era hotărâtă măcar să se aleagă cu copii de la soţul pe care avea în cele din urmă să-l aleagă. Era singurul lucru din acea căsătorie pe care-l aştepta cu nerăbdare. Îşi dorea copii, nu mulţi, doar câţiva, doi sau trei sau patru, şi era hotărâtă asupra acestui lucru.

Şi nici nu era ceva ce putea amâna, nu la vârsta ei. Dacă avea de gând să aibă o familie, trebuia să înceapă imediat. Şi trebuiau să se înţeleagă asupra acestui lucru. Nu voia să audă niciun „Poate” sau „Vom vedea” în privinţa asta.

Dar încă nu trebuia să-l şteargă pe Sir Artemus de pe listă. La urma urmei, el nu ştia că era unul dintre candidaţii ei, aşa că nu luase serios în considerare întrebarea ei despre copii. Iar un bărbat putea fi convins să se răzgândească. Era unul dintre lucrurile pe care le ştia despre bărbaţi.

După dansul lor, el o conduse înapoi la Frances, care stătea lângă masa cu răcoritoare împreună cu o tânără pe care Roslynn încă nu o întâlnise. Dar un vals începu imediat, iar Roslynn îl observă pe insistentul Lord Bradley venind glonţ spre ea. Scăpă un geamăt. Era prea mult. Nu avea de gând să-şi lase iar picioarele călcate de acel individ neîndemânatic.

— Ce s-a întâmplat acum, Roslynn? o întrebă Frances, auzind-o.

— Nimic… Of, totul, răspunse ea exasperată şi apoi destul de hotărâtă, fără să se jeneze de străina care încă nu-i fusese prezentată. Nu am de gând să mai dansez încă o dată cu acel neghiob de Bradley, Frances. Jur că nu. Voi leşina şi te voi face de râs, aşa că trebuie să mă scuzi în timp ce merg afară ca să mă ascund.

Şi cu un chicotit mulţumit de decizia pe care reuşise s-o ia cu uşurinţă, le aruncă doamnelor un zâmbet conspirativ şi dispăru în mulţime, lăsându-le să-i explice insistentului de Bradley cum prada lui dispăruse pur şi simplu.

Îndreptându-se rapid spre una dintre cele câteva uşi franţuzeşti deschise care duceau spre o terasă, Roslynn se furişă afară, dar nu merse mai departe. Lipită de peretele de lângă uşă, aruncă o privire rapidă ca să se asigure că nu era văzută de cineva care să fi avut ideea de a profita de grădina frumos luminată de lună, care se întindea dincolo de terasa din piatră netedă, dar din fericire nu văzu pe nimeni. Apoi se întoarse şi se aplecă pentru a arunca o

privire dincolo de uşă şi să se asigure că evadarea ei avusese succes. Şi avusese. Se uitase tocmai la timp ca să-l vadă pe Lord Bradley părăsind-o pe Frances, în mod evident dezamăgit.

Era ruşinos, dar nu simţea nici măcar cel mai mic fior de remuşcare. De fapt, continuă să-l urmărească pe Lord Bradley doar ca să se asigure că nu se va gândi s-o caute afară atunci când nu avea s-o găsească pe ringul de dans. În acest caz, ar fi trebuit să se grăbească să descopere o altă ascunzătoare. Parcă se şi vedea ghemuindu-se într-o poziţie ridicolă în spatele straturilor de flori din grădină, dar nu mai ridicolă decât aceea din acel moment, îşi dădu ea seama cu întârziere şi aruncă o altă privire speriată în spatele ei pentru a se asigura că grădina era încă pustie. Era, din câte putea vedea. După ce-l mai spionă pe Lord Bradley câteva clipe în plus, îl văzu în cele din urmă invitând pe altcineva la dans.

Roslynn se îndreptă atunci de spate cu un oftat, felicitându-se în tăcere că-şi salvase pentru moment picioarele. Ar fi trebuit să evadeze în grădină mai devreme. Aerul curat era bine-venit, un balsam pentru gândurile ei tulburate de cât de complicată devenise viaţa ei. Îi prindeau bine câteva minute singură, pur şi simplu fără să se gândească la ceva anume, să lase totul să se scurgă pe tonurile blânde ale valsului care se auzea prin uşile deschise.

O lumină aurie şi caldă se răspândea pe terasa din piatră în pete dreptunghiulare marcând fiecare uşă care dădea spre peluză. Câteva scaune şi mese erau împrăştiate ici-colo, dar erau prea vizibile din interior, aşa că Roslynn le evită cu înţelepciune.

Observă o bancă ascunsă sub un copac chiar la marginea terasei, sau cel puţin picioarele a ceea ce semăna cu o bancă. Lumina nu ajungea atât de departe şi o ramură joasă se apleca spre casă, aproape ca o perdea de protecţie. Restul zonei era umbrită de crengile copacilor groşi, iar lumina lunii nu putea pătrunde. Era perfect. Putea să-şi pună picioarele pe bancă şi să fie aproape invizibilă

dacă cineva ar fi ieşit din casă. De data asta ar fi fost frumos să fie invizibilă.

Era la doar câteva zeci de metri depărtare, dar Roslynn tot fugi spre acel paradis neaşteptat, sperând ca în acele câteva secunde să nu fie văzută printr-una dintre ferestre. Pentru o clipă îşi făcu griji că nu avea să ajungă la timp la umbrele care ofereau siguranţă. Importanţa lor era absurdă. Îşi dorea doar câteva minute de răgaz. Nu s-ar fi prăbuşit dacă dorinţa nu i se îndeplinea. Oricum, nu putea rămâne mult timp afară, pentru că Frances şi-ar fi făcut griji.

Dar nimic nu părea prea important în comparaţie cu grijile ei. Banca aceea ridicolă devenise esenţială dintr-o necesitate pur emoţională. Şi apoi, dintr-odată, încremeni. Nu atinsese paradisul. Banca, banca ei, era deja ocupată.

Rămase acolo, într-un val de lumină, uitându-se pierdută la ceea ce păruse doar o umbră întunecată de la câţiva metri depărtare, dar se dovedea acum a fi piciorul unui bărbat îmbrăcat în negru, doar un singur picior, aşezat peste spătarul băncii într-un colţ, cu talpa înfiptă ferm pe locul pe care *ea* intenţionase să devină invizibilă. Îşi plimbă privirea în partea de sus, descoperind genunchiul îndoit, văzând în cele din urmă că îşi odihnea un şold pe marginea spătarului, pe jumătate aşezat, pe jumătate ridicat, fără îndoială confortabil. Se uită şi mai sus şi văzu antebraţele ce se odihneau nepăsător pe genunchiul îndoit, cu mâinile moi, cu palmele în jos, cu degete lungi şi graţioase, detalii clare doar pentru că erau mai deschise la culoare în comparaţie cu negrul pantalonilor. Încă şi mai sus văzu nişte umeri largi relaxaţi, aplecaţi înainte, şi nuanţa mai deschisă, contrastantă, a unei eşarfe albe, legate larg în jurul gâtului. Se uită în cele din urmă la chipul lui, dar nu putu distinge nicio trăsătură, chiar şi din apropiere, doar o pată gri încadrată de părul închis la culoare.

El era cu totul în umbră, acolo unde îşi dorea ea să fie. Pentru ea, nu era nimic altceva decât nişte nuanţe de negru şi gri, dar era acolo, real, tăcut. Îşi dorea să se răzbune. Se simţea violată, furioasă dincolo de orice

raţiune. Ştia că el putea s-o vadă clar în lumina ce se revărsa dinspre casă şi, acolo unde lumina nu ajungea, erau razele argintii ale lunii. Probabil că o văzuse trăgând cu ochiul pe lângă uşă în sala de bal, ca un copil ce se juca de-a v-aţi ascunselea. Şi nu spusese nimic. Nu se mişcase deloc. Pur şi simplu o privise.

Simţi cum pielea îi ardea de ruşine. Se înfurie şi mai tare când văzu că el tace mâlc, ca şi cum încă ar fi fost invizibil pentru ea. Ar fi putut face o mişcare pentru ca ea să nu se simtă stânjenită. Un domn ar fi spus ceva ca s-o facă să creadă că de-abia o văzuse, chiar dacă nu ar fi fost adevărat.

Tăcerea îi trezi instinctul de a fugi, dar avea nevoie să ştie cine era, căci el o putea recunoaşte cu uşurinţă. Când va întâlni alţi bărbaţi, şi cu siguranţă asta se va întâmpla, se va întreba tot timpul dacă printre ei nu se afla şi acest bărbat care râdea în tăcere de ea. Încă o grijă în plus faţă de cele pe care le avea deja. Pur şi simplu nu putea.

Îşi făcu curaj să-l întrebe cine este, pregătită să insiste, chiar să-l şi tragă cu forţa în lumină dacă ar fi fost nevoită – atât era de furioasă. Cuvintele nu fură necesare, fură chiar uitate. O lumină se aprinse într-o cameră de la etaj, destul de aproape de fereastră cât să arunce un fascicul auriu care se strecură prin crengile din partea de sus a copacului. Lumina era selectivă. Acolo unde era întreruptă de frunzele de sus, atingea doar anumite părţi ale corpului bărbatului, mâinile lui, un umăr îmbrăcat în catifea neagră… faţa lui.

Roslynn fu luată pe nepregătite. Rămase fără suflare. Timp de câteva clipe lungi, mintea i se goli în asemenea măsură, încât nu şi-ar fi putut aminti nici propriul nume, dacă ar fi fost întrebată.

Vedea o gură mare, cu buze uşor arcuite la colţuri, un maxilar puternic, arogant. Nasul era ascuţit, acvilin, mândru. Pielea îi era bronzată, închisă la culoare, dar contrastând totuşi puternic cu părul de abanos care îi încadra capul cu bucle groase. Ochii – Dumnezeu să-i protejeze pe cei nevinovaţi de astfel de ochi – erau de un

albastru pur, cu pleoape grele, uşor înclinaţi. Erau exotici, hipnotici, încadraţi de gene negre şi sprâncene imense. Acei ochi o analizau cu o îndrăzneală senzuală – cald, prea cald.

Slăbită din cauza lipsei de aer, Roslynn fu forţată să-şi vină brusc în fire. Trase adânc aer în piept, încet, şi expiră cu un oftat. Pur şi simplu nu era corect. Bunicul o avertizase. Nu trebuia să i se spună. Ştia. El era unul dintre ei, unul dintre cei pe care nu trebuia să-i ia în considerare. Era prea nemilos de frumos ca să nu fie unul dintre ei.

Uitase de enervarea ei de mai devreme. Un nou val de iritare puse stăpânire pe ea. Simţi o nevoie ciudată de a-l lovi din cauza a ceea ce era. De ce el? De ce singurul bărbat care îi tăiase răsuflarea trebuia să fie singurul tip de bărbat inacceptabil pentru ea?

— Vă holbaţi, domnule.

De unde venise acea replică, când restul gândurile ei erau atât de haotice?

— Ştiu, spuse el simplu, afişând un zâmbet şi mai larg.

El se abţinu şi nu sublinie faptul că şi ea se holba. Îl încânta prea mult doar s-o privească. Cuvintele erau inutile, o intruziune, chiar dacă vocea ei răguşită îi atingea pielea ca o mângâiere.

Anthony Malory era pur şi simplu fascinat. O văzuse şi înainte de a ieşi din casă. O supraveghease pe Reggie prin cea mai apropiată fereastră şi apoi ea îi intrase în raza vizuală. Nu îi văzuse încă faţa, doar spatele subţire învelit în satin turcoaz… şi părul. Culoarea roşie-aurie minunată îi trezise imediat interesul. Când dispăruse din raza lui vizuală, înainte de a fi reuşit să o vadă mai bine, se ridicase, pregătit să înfrunte masele doar de data asta, căci nevoia de a vedea chipul ce însoţea acel păr era copleşitoare.

Dar ea ieşise. Se aşezase înapoi pe bancă relaxat, răbdător. Cu lumina care îi venea din spate, tot nu-i putea distinge clar trăsăturile, dar urma s-o facă. Nu intenţiona să plece nicăieri până nu avea s-o vadă.

Şi apoi pur şi simplu îi urmărise bufoneriile, ascunsă lângă uşă şi aplecându-se ca să arunce o privire înăuntru. Posteriorul bine proporţionat pe care-l afişase îi adusese un zâmbet pe buze. „O, drăguţo, nici nu-ţi dai seama ce invitaţie oferi.”

Aproape că râsese cu voce tare, dar era ca şi cum ea i-ar fi citit gândurile. Îşi îndreptase spatele, uitându-se dincolo de terasă.

Când privise în direcţia lui, crezuse că fusese descoperit. Şi apoi ea reuşise să-l şocheze, îndreptându-se spre el, alergând chiar, strălucind într-un petic de lumină sclipitoare; îl făcuse să se îndoiască de vederea lui cu frumuseţea uluitoare a chipului ei când în cele din urmă i se arătase, dispărând în umbră pentru scurt timp înainte de a ajunge la peticul de lumina din faţa băncii. Se oprise acolo, părând acum la fel de şocată ca şi el, doar că surpriza lui dispăru rapid când îşi dădu seama că nu fugise înspre el. Nici măcar nu ştiuse că era acolo. Dar acum ştia.

Era amuzant să urmărească emoţiile care i se perindau peste trăsăturile fără cusur. Şoc, curiozitate, apoi o jenă care-i colorase obrajii în roz, dar nu teamă. Cu nişte ochi de o culoare intensă, cu sclipiri aurii, ea începuse cu piciorul şi apoi înaintase spre partea de sus. El se întrebă cât de mult din el putea ea să vadă de fapt. Nu prea mult, probabil, stând în lumină, dar nu avea nicio intenţie de a i se dezvălui încă.

Pe de-o parte era uimit că ea nu fugise imediat, sau că nu leşinase, sau că nu făcuse un alt lucru prostesc pe care o tânără debutantă lipsită de experienţă era posibil să-l facă atunci când se întâlnea cu un bărbat străin ascuns în umbră. Inconştient, căută un motiv pentru care ea ar fi trebuit să reacţioneze diferit de toate celelalte inocente pe care le evita cu fermitate. Când îşi dădu seama de ce, suferi un alt şoc. Nu era atât de tânără, nu prea tânără pentru el, oricum. Deci nu era de neatins.

Această revelaţie acţionă imediat asupra sistemul lui Anthony. Dacă înainte ar fi apreciat pur şi simplu frumuseţea ei ca un cunoscător, acum conştientiza faptul

că putea să şi atingă, nu numai să se uite. Şi apoi lumina veni de la etaj şi ea îl privi altfel, cu o fascinaţie evidentă; nu fusese niciodată atât de bucuros că femeile îl găseau atrăgător.

Simţi brusc nevoia de a o întreba:

— Cine te păzeşte?

Roslynn fu surprinsă să-i audă glasul din nou după acea tăcere lungă; ştia foarte bine că ar fi trebuit să plece când, după scurtul lor schimb de cuvinte, se aşternuse tăcerea. Numai că ea rămăsese nemişcată, incapabilă să-şi ia ochii de la el, nepăsându-i că se holba, sau că şi el făcea acelaşi lucru.

— Să mă păzească?

— Da. Cui îi aparţii?

— O. Nimănui.

Anthony zâmbi, amuzat.

— Poate că ar trebui să reformulez întrebarea?

— Nu, am înţeles. Şi dumneata la fel. Bunicul meu a murit de curând. Locuiam cu el. Acum nu mai am pe nimeni.

— Atunci ia-mă pe mine.

Cuvintele şoptite îi făcură inima s-o ia razna. O, ce n-ar fi dat să-l aibă. Dar era aproape sigură că el nu se referea la ceea ce-şi dorea ea, ci la ceea ce ei ar fi trebuit să-i fie jenă să audă. Dar ea nu se simţea stingherită. Se aştepta ca un bărbat ca el să spună aşa ceva. Bărbaţii nu erau niciodată sinceri, îi spusese Frances. Şi le plăcea să spună lucruri şocante ca să-şi accentueze imaginea de viaţă de risipă şi lipsită de principii.

Cu toate acestea, ea trebuia să întrebe. Nu se putu abţine.

— Atunci te vei căsători cu mine?

— Să mă căsătoresc?

Reuşise să-l tulbure. Aproape că râse când îi văzu privirea îngrozită.

— Eu nu mă ascund după cuvinte, domnule, deşi de obicei nu sunt atât de directă. Dar, având în vedere ce tocmai mi-ai spus, întrebarea mea este perfect justificată.

Deci, să presupun că nu eşti bun de soţ?

— Dumnezeule, nu!

— Nu trebuie să fii atât de categoric, spuse ea, cu o dezamăgire abia perceptibilă în voce. Nici nu am crezut că eşti.

El nu mai era acum atât de mulţumit, trăgând propriile concluzii.

— Nu ai de gând să-mi spulberi speranţele atât de curând, nu-i aşa, drăguţo? Spune-mi că nu eşti în căutarea căsătoriei, împreună cu puhoiul.

— O, dar sunt, categoric. De asta am venit la Londra.

— Nu aşa fac toate?

— Poftim?

El îi zâmbi din nou şi avu cel mai ciudat efect asupra ei, căci era ca şi cum trupul ei se topea ca mierea.

— Încă nu eşti căsătorită. El nu întreba, ci clarifica acel lucru atât pentru mintea ei, cât şi a lui. Se aplecă în faţă şi îi luă mâna, trăgând-o uşor mai aproape. Şi ce nume însoţeşte o astfel de frumuseţe?

Ce nume? Ce nume? Nu se putea gândi decât la degetele fără mănuşi strângându-le uşor pe ale ei. Cald, puternic. Simţi cum i se face pielea de găină pe braţul gol. Picioarele ei atinseră marginea băncii lângă piciorul lui, dar ea nu simţi. El o dusese în umbră.

— Ai unul, nu-i aşa? insistă el.

Un parfum curat, masculin îi invadă nările lui Roslynn.

— Cum?

El râse, încântat de tulburarea ei.

— Draga mea fată, un nume. Toţi trebuie să purtăm unul, bun sau rău. Al meu este Anthony Malory, Tony pentru apropiaţii mei. Acum spune-mi-l pe-al tău.

Ea închise ochii. Era singura modalitate de a putea gândi.

— Ros… Roslynn.

Îl auzi plescăind.

— Nu e de mirare că vrei să te căsătoreşti, Ros Roslynn. Pur şi simplu vrei să-ţi schimbi numele.

Ea deschise brusc ochii şi fu orbită de zâmbetul lui.

Doar o tachina. Era drăguţ că se simţea liber s-o facă. Ceilalţi bărbaţi pe care-i întâlnise recent erau prea ocupaţi încercând să facă o impresie bună ca să se simtă în largul lor în prezenţa ei. Îi întoarse zâmbetul.

— Roslynn Chadwick, ca să fiu mai precisă.

— Un nume pe care ar trebui să-l păstrezi, draga mea… cel puţin până când ne vom cunoaşte mai bine. Şi ne vom cunoaşte, fii sigură. Să-ţi spun cum?

Ea râse, sunetul răguşit dându-i fiori din cap până în tălpi.

— Ah, încerci să mă şochezi din nou, dar nu vei reuşi. Sunt prea bătrână ca să roşesc şi am fost avertizată în privinţa bărbaţilor ca dumneata.

— Ca mine?

— Un crai.

— Vinovat.

El se prefăcu că oftează.

— Un maestru al seducţiei.

— Sper.

Ea chicoti şi, din nou, nu era un râs prostesc sau un hohot care irită simţurile, ci un sunet cald, puternic, care-l făcea să-şi dorească… dar nu îndrăzni. Aceasta era o femeie pe care nu voia să rişte s-o sperie. Poate că după vârsta pe care o avea nu părea inocentă, dar încă nu ştia dacă era experimentată în alte privinţe.

Acea lumină fatidică de la etaj, care o condusese pe Roslynn pe drumul confuziei se stinse brusc. Panica o cuprinse instantaneu. Nu conta că se bucurase de compania lui. Nu conta că se simţise în largul ei cu el. Erau acum învăluiţi în întuneric şi el era un crai, iar ea nu-şi putea permite să fie sedusă.

— Trebuie să plec.

— Nu încă.

— Nu, chiar trebuie.

Ea încercă să-şi tragă mâna, dar el o strânse mai tare. Cealaltă mână îi găsi obrazul, mângâindu-l tandru, şi ea simţi fluturi în stomac. Trebuia să-l facă să înţeleagă.

— Eu… tre’ să vă mulţumesc, domnule Malory.

Alunecase în dialect fără să-şi dea seama, pe jumătate gândindu-se la atingerea lui, pe jumătate la panica nebună care o cuprindea din ce în ce mai tare. Mi-ai luat gândurile de la grijile mele pentru o clipă, dar nu mai adăuga încă una la ele acum. Eu am nevoie de un soţ, nu de un amant şi nu te încadrezi… Din nefericire.

Reuşi să se elibereze, pur şi simplu pentru că reuşise să-l surprindă din nou.

Anthony o privi alunecând prin diferitele nuanţe de lumină înainte de a dispărea înăuntru, şi din nou simţi acel impuls ridicol de a merge după ea. Dar nu o făcu. Un zâmbet lent îşi făcu apariţia şi se lărgi. „Din nefericire", spusese ea cu un regret amar. Mica domnişoară nu ştia, dar îşi pecetluise soarta cu acele cuvinte.

Capitolul 6

— Ai urmărit un maestru în acţiune, Connie.

— Mie mi s-a părut mai mult o comedie a erorilor, răspunse roşcatul înalt. O oportunitate pierdută este o oportunitate pierdută, indiferent de cum te uiţi la ea.

Anthony râse când cei doi i se alăturară sub copac.

— Mă spionai, frăţioare?

James se aplecă în faţă să-şi odihnească nepăsător braţele pe spătarul băncii şi rânji spre Anthony.

— Sincer să-ţi spun, nu am putut rezista. Dar mi-a fost teamă că va deveni o situaţie jenantă.

— Nu era posibil. Abia am întâlnit-o.

— Şi ai pierdut-o. Conrad Sharp învârti cuţitul în rană. Anthony îi aruncă bărbatului o privire zdrobitoare când se apropie şi îşi sprijini un picior de capătul opus al băncii, dar aceasta nu-şi făcu efectul în întuneric.

— Connie, nu poţi să-l învinuieşti, spuse James. I-a jucat o festă frumoasă, apelând la bunătatea inimii lui şi într-un dialect scoţian atât de nostim. Şi eu care mă gândeam că imaginea băiatului a fost pătată pentru

eternitate.

— O fată ca asta poate şlefui orice imagine, răspunse Conrad.

— Da, era destul de uimitoare, nu-i aşa?

Anthony auzise destul.

— Şi indisponibilă. James chicoti. Faci vreo revendicare, băiete? Ai grijă, sau aş putea s-o iau ca pe o provocare.

Lui Anthony îi îngheţă sângele în vine. În tinereţe era un sport pentru ei să concureze pentru aceeaşi femeie, în zilele în care colindaseră prin Londra împreună. Şi conta doar cine ajungea primul la doamna respectivă. Dar anii şi indulgenţa excesivă temperaseră libidoul lui Anthony. Nu mai devenea totul o chestiune de viaţă şi de moarte. Sau cel puţin nu până în seara aceea.

Dar James… Ei bine, el pur şi simplu nu-l mai cunoştea pe James. Fuseseră apropiaţi în cea mai mare parte a vieţii lor, foarte apropiaţi. Fuseseră întotdeauna ei doi împotriva celorlalţi doi fraţi, cu mai bine de zece ani mai în vârstă. Dar asta fusese înainte ca James să se gândească că ar fi distractiv să-şi încerce mâna cu pirateria în largul mării. În ultimii zece ani îl văzuse rar pe James, ultima revedere terminându-se cu o despărţire care-l determinase pe cei trei fraţi să-l renege, după ce-l bătuseră bine pentru că o luase pe Reggie pe mare în acea vară. Dar, acum, James fusese repus în drepturi. Renunţase la pirateriе. Acum era încă şi mai probabil să se întoarcă în Anglia pentru totdeauna. Şi chiar în acel moment, Anthony nu-şi putu da seama dacă fusese serios când îl provocase în privinţa lui Roslynn Chadwick.

Atunci o văzu din nou, prin fereastră, şi observă că şi James o văzuse.

— La naiba, James, ce cauţi aici?

Fratele mai mare cu un an îşi îndreptă spatele, dezvăluindu-şi înălţimea – era însă un pic mai scund decât Anthony. Dacă te uitai la ei nu-ţi dădeai seama că erau fraţi. James era blond şi cu ochii verzi, trăsăturile unui Malory, şi mai îndesat în ceea ce priveşte constituţia. Doar

Anthony, Regina, fiica lui Edward, Amy, iar acum Jeremy aveau părul negru şi ochii de un albastru cobalt al bunicii lor, despre care se zvonea că-i curgea sânge de ţigan în vene.

— Dacă ai fi fost un pic mai clar în biletul pe care mi l-ai lăsat, nu ar fi trebuit să-mi stric seara venind până aici, răspunse James. Şi acum că mi-ai amintit de asta, am o mică socoteală cu tine, frate. Ce naiba a fost în capul tău când l-ai lăsat pe neisprăvitul ăsta al meu s-o însoţească pe Regan peste tot?

Anthony scrâşni din dinţi când auzi numele de „Regan”.

— De asta ai venit?

— Numai asta ţi s-a părut potrivit să-mi spui. Nu puteai să mai mâzgăleşti câteva cuvinte ca să-mi spui că şi tu vei fi aici?

Anthony aruncă o privire în jurul grădinii.

— Dacă aşa se cheamă faptul că mă ascund în umbră aici, ei bine, atunci, cred că sunt.

— Nu fi nesuferit, flăcăule, li se alătură Conrad. Până vei avea şi tu un fiu, nu vei şti cum e să-ţi faci griji în privinţa belelelor în care poate intra.

— Ce ar putea face bietul băiat cu astfel de părinţii sârguincioşi care-l hărţuiesc? Şi pe lângă asta, oricât de mult mi-ar fi plăcut să-l ignor, Jeremy a fost cel care a subliniat faptul că el nu este în stare s-o protejeze. De asta a trebuit să vin şi eu.

— Ai înţeles greşit, Tony. Nu-mi fac griji în privinţa celui care o protejează pe Regan de puhoi. Ci a celui care o va proteja de însoţitorul ei.

Trecură cinci secunde cât Anthony se întrebă câtă animozitate ar stârni dacă ar izbucni în râs în acea clipă.

— Este verişoara lui, pentru numele lui Dumnezeu!

— Crezi că îi pasă?

— Tu vorbeşti serios, nu-i aşa? îndrăzni să remarce Anthony.

— Este îndrăgostit nebuneşte de ea, fu tot ceea ce răspunse James.

— O fi adevărat ce spui tu, dar o treci cu vederea pe cea de care este îndrăgostit. L-ar face să cerşească îndurare în mai puţin de un minut, chiar şi numai dacă s-ar uita cum nu trebuie la ea. Credeam că o cunoşti mai mult de-atât pe nepoata noastră, bătrâne.

— Da, ştiu că poate să rămână fermă pe poziţie. Dar îmi cunosc şi băiatul, şi nu este uşor de descurajat.

— Trebuie să vă reamintesc că vorbim despre un băiat de şaptesprezece ani?

— Trebuie să-ţi reamintesc cum erai la şaptesprezece ani? contracară James.

Anthony rânji în cele din urmă.

— Ai dreptate. Foarte bine, nu voi mai sta numai cu ochii pe ea, ci şi pe el.

— Asta dacă va putea să-şi dezlipească ochii de pe scoţiană, interveni Conrad.

— Atunci, trebuie să rămâneţi neapărat, răspunse Anthony aspru. Nu-i niciun motiv să nu stăm toţi trei de veghe. La urma urmei, este un mod atât de plăcut de a-ţi petrece seara.

James zâmbi.

— Cred că ăsta e felul lui de a ne spune să o luăm din loc, Connie. Haide, să-l lăsăm pe bietul băiat cu spionatul lui. Nu se ştie niciodată. Poate că ea va risca iar să iasă şi să-i facă mai plăcută supravegherea asta. Izbucni în râs. Nu va fi altfel. Nu va înfrunta acel bârlog de vulturi aşa cum nici eu nu aş face-o, nici chiar pentru ea.

James se înşela în ambele privinţe.

Capitolul 7

— Ce caută el aici? Asta aş dori să ştiu. Lady Crandal nu acceptă bărbaţii de felul lui. Ea nu l-ar fi invitat niciodată.

— Sir Anthony nu are nevoie de o invitaţie, draga mea. El face doar ce vrea.

— Dar a avut întotdeauna decenţa să stea departe de petrecerile noastre.

— Decenţa? Un râs scurt. Nu e nicio decenţă în asta. El pur şi simplu nu poate respecta lucrurile astea. Şi nici nu e de mirare. Probabil că nu există nicio doamnă aici care să nu-şi dorească să-l facă pe craiul ăsta să se îndrepte.

— Nu e nimic amuzant în asta, Lenore. Când apare el, jumătate din femeile din sală se îndrăgostesc de el. Am mai văzut asta şi înainte. E motivul pentru care nicio gazdă nu îndrăzneşte să-l invite la vreo petrecere, dacă vrea ca totul să meargă fără probleme. El face prea multă vâlvă.

— Dar după aceea avem despre ce vorbi câteva luni. Recunoaşte. E un subiect delicios, nu-i aşa?

— Ţie îţi este uşor să vorbeşti, Lenore, spuse o altă doamnă, în mod clar întristată. Nu ai o fiică debutantă în acest sezon. Doamne, uită-te la Jane a mea de acolo. Nu-şi poate lua ochii de la el. Pur şi simplu ştiu că nu-l va mai accepta pe Percy acum. Poate fi atât de dificilă.

— Nu e nimic rău în a te uita, Alice. Trebuie doar să-i spui fetei tale câteva poveşti despre el şi ea va fi cu siguranţă îngrozită şi bucuroasă că el nu a observat-o.

— Dar vreau să ştiu ce caută el aici, se auzi pe un ton mai ascuţit.

— Probabil că stă cu ochii pe fiul lui, le spuse Lenore doamnelor cu încredere.

— Ce *face?*

— Uitaţi-vă la băiatul care dansează cu Sarah Lordes. Seamănă ca două picături de apă cu Sir Anthony.

— Dumnezeule, un alt bastard Malory! Familia asta chiar ar trebui să fie mai circumspectă.

— Ei bine, marchizul l-a recunoscut pe-al lui. Mă întreb dacă Sir Anthony va face acelaşi lucru.

— Este extraordinar! Oare cum au putut să ţină secret totul atât de mult timp?

— Probabil că l-au ascuns pe undeva, departe, până acum. Dar se pare că cei din familia Malory vor fi plini de surprize în acest sezon. Am înţeles că al treilea frate s-a întors.

— Al treilea frate? spuse o a treia persoană. Dar sunt patru?

— Unde ai fost până acum, Lidia? întrebă Lenore cu răutate. Evident că sunt patru, iar al treilea este oaia neagră a familiei.

— Dar am crezut că Sir Anthony este.

— Fiind cel mai tânăr, el e următorul. O, aş putea să vă spun atâtea poveşti despre celălalt. A fost plecat mulţi ani, dar nimeni nu ştie unde sau de ce.

— Atunci nu e de mirare că nu am ştiut de existenţa lui, se apără Lidia cu o mină rigidă.

— Bună din nou.

Roslynn fu iritată de întreruperea prematură, dar cel puţin nu era unul dintre tinerii ei admiratori. Din fericire, majoritatea dintre ei se retrăseseră în salonul în care se jucau cărţi pentru o vreme, lăsând-o liberă să-i cunoască mai bine pe domnii de pe noua ei listă. Dar, în loc să-l caute pe unul dintre ei, fusese distrasă de numeroasele conversaţii prilejuite de intrarea lui Anthony Malory în sala de bal.

Roslynn se aşezase discret în spatele unui grup de doamne mai în vârstă şi nu ezitase să tragă cu urechea. Nu avea niciun rost să nege. Găsise subiectul de discuţie deosebit de fascinant şi ascultase cu aviditate fiecare cuvânt. Dar acum cineva dorea s-o atragă într-o conversaţie şi nu se putu sustrage.

Se uită la Lady Eden, deşi tot mai încerca să le asculte cu o ureche pe doamnele mai în vârstă din faţa ei.

— Te-ai săturat de dans atât de repede?

Femeia mai tânără fu amuzată, recunoscând lipsa de atenţie a interlocutoarei sale. Fu şi mai amuzată când auzi o serie de observaţii în apropiere şi îşi dădu seama care era motivul distragerii lui Roslynn.

— Toată lumea ştie că rareori dansez, cu excepţia momentelor când sunt însoţită de soţul meu, dar el nu a putut să mi se alăture în seara asta.

— E drăguţ.

Regina Eden îşi dădu ochii peste cap, zâmbi şi o

prinse pe Roslynn de braţ.

— Vino, draga mea. E groaznic de cald aici. Să ne plimbăm puţin, nu vrei?

Roslynn oftă când fu trasă cu forţa. Lady Eden era cu siguranţă insistentă pentru o femeie atât de tânără. Roslynn fusese surprinsă să afle că era căsătorită şi avea deja un copil, deşi nu părea să fi terminat şcoala de prea mult timp. Era doamna care o însoţise pe Frances mai devreme, şi căreia Roslynn nu apucase să-i fie prezentată, dar Frances avusese grijă să facă acest lucru la întoarcerea ei din grădină. În acel moment, încă era destul de zdruncinată de întâlnirea cu Malory.

De fapt, nu-şi putea aminti de conversaţia pe care o avusese cu Lady Eden atunci, asta dacă purtase vreuna.

Lady Eden se opri lângă mesele cu răcoritoare. Din păcate, Roslynn avea acum o imagine clară asupra subiectului aflat pe buzele tuturor. El nu intrase în sala de bal. Stătea nonşalant în uşa ce dădea spre grădină, cu un umăr sprijinit de cadru, cu braţele încrucişate pe piept, cu ochii examinând încet camera… până când străluciră când o văzură pe ea. Rămase cu privirea fixată asupra ei şi schiţă acel zâmbet care o făcea să se simtă ca mierea încălzită.

Toate simţurile i se treziră când îl văzu în lumină, când îl văzu complet în lumină. Avea un trup pe care nu te puteai abţine să nu-l admiri pentru simetria lui pură. Umeri largi, talie îngustă, şolduri subţiri şi picioare lungi. Da, era înalt. Nu observase asta în grădină. Şi emana senzualitate. Asta remarcase şi înainte.

Hainele de seară erau impecabil croite, deşi părea aproape sinistru în negru. Dar negrul îi stătea bine. Nu şi-l putea imagina purtând culorile strălucitoare ale unui dandy. Asta ar fi atras încă şi mai mult atenţia asupra lui, cu toate că dispunea deja de atenţia tuturor, doar prin simpla apariţie.

— Este diabolic de frumos, nu-i aşa?

Roslynn tresări, dându-şi seama că fusese surprinsă holbându-se la el. Dar ar fi fost neobişnuit dacă nu ar fi

făcut-o, căci toată lumea era cu ochii pe el.

Îi aruncă o privire lui Lady Eden şi ridică din umeri cu nepăsare.

— Crezi?

— O, sunt sigură. Şi fraţii lui arată foarte bine, dar mereu am crezut că Tony este cel mai frumos dintre toţi.

Roslynn nu era sigură dacă îi plăcuse acel „Tony” rostit de tânăra frumoasă cu părul închis la culoare şi ochii de un albastru viu, care străluceau amuzaţi. Ce îi spusese el? „Tony pentru apropiaţii mei.”

— Să înţeleg că-l cunoşti bine?

Regina zâmbi fermecător.

— Cunosc toată familia foarte bine.

Roslynn se pomeni roşind, ceea ce i se întâmpla foarte rar. Fusese uşurată la auzul acelui răspuns, dar supărată pe sine pentru tonul ascuţit pe care formulase întrebarea. Dacă vicontesa îi cunoştea atât de bine pe cei din familia Malory, atunci Roslynn prefera ca ea să nu-şi dea seama de interesul ei pentru Sir Anthony. Nu ar fi trebuit să fie deloc interesată. Ar fi trebuit să înceapă un subiect nou. Dar nu putea.

— E foarte bătrân, nu?

— Dacă ţi se pare că la treizeci şi cinci de ani eşti bătrân…

— Numai treizeci şi cinci?

Regina trebui să se abţină să nu izbucnească în râs. Femeia era determinată să găsească ceva în neregulă la Tony, dar numai Dumnezeu ştia ce ar fi putut fi. Era evident că făcuse o altă cucerire fără nici măcar să încerce. Sau încerca? Nu era frumos din partea lui că se holba aşa. Dacă ea nu ar fi fost alături de Lady Roslynn, biata femeie ar fi fost compromisă de ceea ce ar fi făcut bârfele din interesul lui pentru ea.

Da, era într-adevăr urât din partea lui, pentru că nu avea să iasă nimic din asta. Nimic nu ieşise vreodată. Şi ea o plăcea destul de mult pe Lady Roslynn. Nu-şi dorea s-o vadă suferind.

— Este un burlac convins, se simţi Regina obligată s-o

avertizeze. Cu trei fraţi mai mari, nu a avut niciodată niciun motiv să se căsătorească.

— Nu trebuie s-o spui atât de frumos. Ştiu că e un crai.

— El preferă „cunoscător al femeilor”.

— Atunci înseamnă că lui îi place s-o spună frumos.

Regina râse. O, chiar îi plăcea de femeia asta. Poate că Roslynn simula indiferenţa faţă de Tony, dar în rest era surprinzător de directă.

Roslynn îi aruncă o altă privire lui Sir Anthony. Se simţea prost că îl numise domnul Malory, dar de unde să fi ştiut ea că era un membru al nobilimii? Cel mai mare dintre fraţi, marchizul de Haverston, al doilea – un conte, al treilea – oaia neagră a familiei, iar Anthony era şi el pe aproape. O, auzise atât de multe despre el în seara aceea. De ce nu putea să afle la fel de multe despre candidaţii ei?

— Nu dansează? se auzi Roslynn spunând şi se întrebă de ce nu putea s-o lase baltă.

— O, ba da, foarte frumos, dar nu îndrăzneşte să invite pe nimeni aici. Dacă ar face-o, ar trebui să danseze şi cu încă alte câteva zeci de femei, doar ca să-i pună pe vulturii ăştia pe o pistă greşită. Dar Tony nu s-ar deranja aşa de mult doar ca să danseze cu doamna care este pe gustul lui. De asta nu poate suporta astfel de baluri. Îl forţează să fie discret, când cuvântul ăsta nici nu există în vocabularul lui.

— E într-adevăr atât de notoriu, încât doar simplul fapt de a dansa cu el ar putea compromite o fată?

— Am fost martoră la aşa ceva, şi este păcat într-adevăr, pentru că nu este chiar atât de afemeiat. Nu că ar duce lipsă vreodată de companie de sex feminin. Dar nici nu intenţionează să seducă toată Londra.

— Doar o bună parte?

Regina observă zâmbetul şi îşi dădu seama că Roslynn era mai degrabă amuzată de reputaţia lui Anthony, decât scandalizată. Poate că până la urmă nu era interesată. Sau poate că simţise, cu înţelepciune, că nu era nicio speranţă.

— Bârfele pot fi crude, draga mea. Regina se aplecă mai aproape ca să-i vorbească în şoaptă. De fapt, nu îndrăznesc să plec de lângă tine. Nu e frumos din partea lui să se holbeze aşa la tine.

Roslynn evită privirea celeilalte femei.

— Poate că se uită la tine.

— Desigur că nu se uită la mine. Dar, atâta timp cât nimeni de-aici nu ştie cu siguranţă pe care din noi o priveşte, eşti în siguranţă.

— Ah, aici erai, Ros. Frances li se alătură. Lord Grahame tocmai întreba de tine. Pretinde că i-ai promis un vals.

— Într-adevăr. Roslynn oftă. Era timpul să uite de Anthony Malory şi să se întoarcă la treabă. Sper doar că individul ăsta se va destinde şi îmi va dezvălui mai multe de data asta.

Îşi dădu seama prea târziu că acele cuvinte trebuiau să-i fi sunat ciudat lui Lady Eden, dar Regina pur şi simplu zâmbi.

— E în regulă, draga mea. Frances mi-a spus câte ceva despre situaţia ta. Te-ar amuza dacă ai şti că şi eu am avut exact aceeaşi problemă când îmi căutam un soţ. Dar, spre deosebire de tine, alegerea mea trebuia să fie aprobată de familia mea, ceea ce a complicat şi mai mult lucrurile, pentru că, din punctul lor de vedere, nimeni nu era suficient de bun pentru mine. Slavă Domnului că Nicholas al meu m-a compromis, altfel încă mai eram în căutarea unui soţ.

Acum Frances era cea care părea într-adevăr şocată.

— Dar am crezut că i-ai fost promisă!

— Asta a fost presupunerea generală după ce a fost făcut anunţul, dar adevărul este că m-a răpit, confundându-mă cu amanta lui, şi acea mică greşeală a devenit cunoscută. O, m-a adus acasă imediat ce şi-a dat seama de greşeala comisă, dar răul fusese făcut. Aşa că a venit tunând şi fulgerând la altar, aşa burlac convins cum era. Cu toate astea, s-a împăcat bine ca căsătoria. Asta demonstrează doar că, dacă cineva pare nepotrivit din

toate punctele de vedere, până la urmă s-ar putea dovedi a fi cea mai bună alegere. Nu se ştie niciodată.

Ultimele cuvinte fuseseră spuse special pentru Roslynn, dar ea se sili să le ignore. Misiunea ei era şi aşa destul de dificilă, fără a mai adăuga pe lista ei şi bărbaţi nepotriviţi. Nu avea de gând să se aleagă cu un soi rău, sperând că ar putea fi reformat. Nu-i plăcea să-şi asume riscuri.

Cu acea hotărâre în minte, plecă în căutarea lui Lord Grahame.

Capitolul 8

Vremea din acea dimineaţa era cât de poate de perfectă. Numărul de călăreţi care se aflau, în mod normal în Hyde Park la o astfel de oră, aproape că se triplase. După-amiaza era vremea potrivită pentru plimbare, când fiecare tip de trăsură posibil putea fi văzut alunecând încet de-a lungul aleilor. Dimineţile erau rezervate pentru exerciţiul fizic, atunci când nu te întâlneai cu cunoştinţele şi nu erai nevoit să te opreşti în mod repetat ca să porţi conversaţii, aşa cum se întâmpla după-amiaza.

Anthony Malory se resemnă să renunţe la galopul lui obişnuit prin parc în acea dimineaţă, în favoarea unui trap vioi. Nu că Reggie nu ar fi fost în formă, dar se îndoia că iapa ei jucăuşă putea ţine pasul cu armăsarul lui puternic şi, din moment ce insistase să i se alăture, era obligat să ţină ritmul cu ea.

După noaptea trecută, cam bănuia motivul pentru care ea se autoinvitase, şi nu era sigur că voia să discute despre acea doamnă. Dar când Reggie încetini şi opri, făcându-le semn cu mâna lui James şi lui Jeremy să îşi continue plimbarea, ştiu că nu avea cum să scape. Draga de ea putea fi incomod de perseverentă câteodată.

— Când ţi-am cerut să te însoţesc în dimineaţa asta, am crezut că vom fi singuri, începu Regina, vocea trădându-i puţin iritarea. L-aş fi înţeles pe Jeremy dacă dorea să vină cu noi, dar unchiul James? El rareori se

trezeşte înainte de prânz.

De fapt, Anthony îi trezise pe fratele şi pe nepotul lui, ameninţându-i şi linguşindu-i ca să i se alăture. Însă trucul nu reuşise s-o oprească pe Reggie. Şi la naiba cu James. Ştia foarte bine că singurul motiv pentru care era acolo era să menţină conversaţia la un nivel cât mai impersonal posibil, dar iată-l pornind la trap, în timp ce-i arunca lui Anthony un zâmbet amuzat. Acesta ridică din umeri cu un aer inocent.

— Ce pot să spun? James şi-a schimbat foarte mult obiceiurile de când a devenit tată. Nu la fel a făcut şi ticălosul ăla cu care te-ai căsătorit?

— Grozav! De ce îl ataci mereu pe Nicholas când propriul tău comportament e departe de a fi exemplar? Şi intră imediat în miezul problemei. E pe jumătate scoţiană, să ştii.

El nu se deranjă să întrebe cine, dar spuse cu indiferenţă:

— Aşa-i?

— Sunt cunoscute pentru temperamentul lor groaznic.

— Bine, pisicuţo. Oftă. Ce e în mintea ta de te simţi obligată să mă avertizezi?

Ea se încruntă, ochii albaştri sondând ochii albaştri de o nuanţă asemănătoare.

— Te interesează, Tony?

— Am murit şi nu mi-am dat seama?

Ea râse, fără să se poată abţine.

— Da, presupun că a fost o întrebare stupidă. Bineînţeles că te interesează – pe tine şi pe alte câteva zeci de persoane. Cred că următoarea mea întrebare ar trebui să fie: Ai de gând să faci ceva în privinţa asta?

— Asta, fata mea, nu e treaba ta.

Tonul lui era blând, dar ferm, şi Regina se încruntă din nou.

— Ştiu. Dar mă gândeam că ar trebui să afli câte ceva despre ea înainte de a te hotărî să iei măsuri.

— Va fi o poveste întreagă? întrebă el ironic.

— Nu fi dificil, Tony. A venit la Londra ca să se

căsătorească.

— Am auzit deja aceste veşti îngrozitoare chiar de la doamna însăşi.

— Vrei să spui că ai vorbit cu ea? Când?

— Dacă vrei să ştii, noaptea trecută în grădină.

Ea icni.

— Doar n-ai…

— Nu.

Regina scoase un oftat, dar uşurarea pe care o simţi fu doar temporară. Dacă faptul că ştia că Lady Roslynn dorea să se căsătorească nu-l descurajase, biata femeie era condamnată.

— Poate că nu-ţi dai seama cât de serioasă este, Tony. Intenţionează să fie căsătorită până la sfârşitul lunii. Nu-i nevoie să te încrunţi. Nu e vorba de asta. De fapt, ar putea la fel de bine să aibă şaisprezece ani, la câtă experienţă a avut cu bărbaţii.

— Asta chiar nu pot să cred.

— Vezi? Nu ştii nimic despre ea şi totuşi te gândeşti să-i perturbi viaţa. Adevărul este că fiinţa asta fost extrem de protejată până acum. A fost ascunsă de bunicul ei în Highlands încă de când i-au murit părinţii, şi se pare că şi-a petrecut ultimii ani îngrijindu-l, motiv pentru care nu a luat în considerare o căsătorie până acum. Ştiai asta?

— Discuţia noastră a fost scurtă, Reggie.

Ea îi remarcă iritarea, dar continuă:

— Tatăl ei a fost un conte. Ştii că unchiului Jason nu-i va plăcea…

Anthony îi întrerupse avertizările.,

— Oricât de mult urăsc să fiu pe lista neagră a fratele meu mai mare, nu răspund în faţa lui, pisicuţo.

— Asta nu e tot, Tony. E o moştenitoare. Bunicul ei a fost ridicol de bogat şi i-a lăsat totul lui Lady Roslynn. Informaţia asta încă nu este cunoscută, dar îţi poţi imagina ce se va întâmpla dacă ea nu va fi căsătorită înainte ca asta să se întâmple.

— Toţi ticăloşii din Londra vor ieşi din vizuina lor ca s-o vâneze, răspunse Anthony cu fermitate.

— Exact. Dar, din fericire, deja are în vedere mai mulţi domni. Din câte am înţeles, acum se ocupă să afle tot ce se poate despre ei înainte de a alege unul. De fapt, trebuie să-l întreb pe Nicholas ce ştie despre ei.

— Din moment ce ştii atât de multe, doamnă, spune-mi ce-i cu graba asta nenorocită.

O, era cu siguranţă interesat, suficient cât să nu-i pese că iritarea lui era acum evidentă. O făcu pe Regina să se oprească, pur şi simplu pentru că situaţia aceasta era atât de unică. Nu-l mai văzuse niciodată atât de agitat când venea vorba de o femeie. Pur şi simplu existau prea multe dintre care putea alege, pentru ca una în special să însemne prea mult pentru el. Era posibil să trebuiască să-şi revizuiască gândirea în privinţa asta.

Ea continuă ezitând:

— Graba şi motivul pentru care este în căutarea unui soţ sunt legate de o promisiune pe care Lady Roslynn i-a făcut-o bunicului ei pe patul de moarte. În opinia prietenei sale, Frances Grenfell, dacă nu ar fi făcut acea promisiune, probabil că nu s-ar căsători deloc. Adică, nu întâlneşti o situaţie ca a ei foarte des, o femeie atât de frumoasă, atât de bogată, şi care nu trebuie să dea socoteală nimănui.

Era într-adevăr o situaţie unică, dar Anthony nu se gândi prea mult la asta în acel moment, căci numele de Grenfell îl nelinişti.

— Cât de apropiată este de Frances Grenfell?

Întrebarea o nedumeri pe Regina.

— De ce?

— Lady Frances a fost una dintre greşelile din tinereţe ale lui George, deşi asta nu o să se mai repete, pisicuţo.

— Nu, bineînţeles că nu, spuse ea dintr-o singură suflare. Apoi, imediat: Te referi la dragul de George, cel mai bun prieten al tău, cel care mă tachina mereu atât de scandalos? *Acel* George?

El zâmbi când îi văzu surpriza.

— El însuşi, şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ei bine, nu văd de ce ar conta, dar sunt la fel de apropiate pe cât pot fi două prietene. S-au cunoscut la

şcoală şi au păstrat legătura.

— Ceea ce înseamnă nenorocite de confidenţe şi chestii de genul ăsta, mormăi el.

La naiba! Anthony încă îi putea auzi vocea răguşită mărturisind: „Am fost avertizată în privinţa bărbaţilor ca dumneata”. Crezuse că ea îl tachina, dar acum ştia de la cine trebuia să fi venit acele avertismente şi cât de condamnabile probabil că erau. Nu îl tachinase deloc. Avea să se ferească acum de el, cu orice preţ, amintindu-şi mereu ce i se întâmplase prietenei ei. Îi venea să-l ciomăgească bine pe George Amherst pentru indiscreţia lui din tinereţe. Mii de draci!

Văzându-l încruntat şi posomorât, Regina fu reticentă să-i spună ceea ce ştia că trebuia să afle, dar nimeni altcineva nu ar fi îndrăznit să fie atât de direct cu el, aşa că trebuia s-o facă.

— Tony, dacă nu eşti dispus să faci marele pas, ceea ce ar şoca întreaga Londra, deşi ar încânta cu siguranţă familia, chiar ar trebui să laşi doamna în pace.

El râse brusc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, pisicuţo, când ai devenit conştiinţa mea?

Ea se îmbujoră.

— Ei bine, e groaznic de nedrept, să ştii. Mă îndoiesc că există o femeie în viaţă pe care să nu o poţi seduce dacă îţi pui mintea s-o faci.

— Îmi exagerezi abilităţile.

— Prostii, replică ea. Te-am văzut în acţiune, Tony, şi efectul e devastator când vrei. Dar îmi place de Roslynn Chadwick. Numai că ea are o promisiune de îndeplinit şi asta e foarte important pentru ea şi, din anumite motive, are o limită de timp ca s-o facă. Dacă te bagi, vei cauza probleme, ca să nu mai vorbim de suferinţă.

Anthony îi zâmbi cu drag.

— Grija ta pentru o persoană pe care de abia ai cunoscut-o este lăudabilă, Reggie, dar un pic cam prematură, nu crezi? Şi, pe lângă asta, nu e o femeiuşcă fără pic de minte. E independentă şi nu dă socoteală

nimănui. Ai spus-o chiar tu. Aşa că, nu crezi că are destulă experienţă şi e suficient de matură să se apere de un afurisit de crai ca mine, dacă asta vrea?

— Cuvântul ăsta mă sperie de moarte, gemu ea, doar ca să-l audă râzând din nou.

— Ai vorbit destul de mult cu ea aseară. A amintit cumva despre mine?

Dumnezeule! Dacă-i punea o astfel de întrebare, cu siguranţă era serios, chiar şi după tot ceea ce îi spusese.

— Dacă vrei să ştii, am discutat aproape numai despre tine, dar nu e ceva neobişnuit, din moment ce aproape toată lumea de acolo a făcut la fel. De fapt, sunt destul de sigură că auzise destule bârfe până am ajuns eu la ea.

— Ai vorbit frumos despre mine, pisicuţo?

— Am încercat, dar ea nu m-a crezut. Şi totuşi, cred că vei fi încântat să afli că, oricât de mult a mimat indiferenţa, interesul ei a fost la fel de uşor de recunoscut ca şi al tău.

Zâmbetul pe care acea remarcă îl provocă aproape o orbi.

— O, Doamne. Nu ar fi trebuit să-ţi spun asta, dar, din moment ce am făcut-o, trebuie să-ţi spun şi că, indiferent de interesul ei, tot a mers să-i cunoască mai bine pe domnii pe care-i are în vedere pentru căsătorie. Poate că i-ai făcut o impresie puternică, dar asta nu i-a schimbat deloc planurile.

Regina îşi dădu seama că nimic din ce spunea nu avea să-l descurajeze, şi spusese deja tot ce putea. Deşi la fel de bine ar fi putut să-şi ţină sfaturile pentru sine. Nu mai încercase niciodată să se amestece în viaţa lui amoroasă, iar acum îşi dădu seama cât de inutil era să încerce. El avea să procedeze aşa cum voia, la fel cum făcuse întotdeauna. Dumnezeu era martor că unchiul Jason încercase ani de-a rândul, fără succes, să strunească hedonismul lui Tony. Ce o făcuse pe ea să creadă că va avea mai mult noroc?

Îşi dădu seama dintr-odată cât de naivă fusese. Iat-o încercând să schimbe chiar acele calităţi pe care le

îndrăgise cel mai mult la Anthony. El era un crai fermecător. Şi asta-l făcuse unchiul ei preferat. Dacă lăsa nenumărate inimi frânte în urma lui, era doar pentru că femeile nu se puteau abţine să nu se îndrăgostească de el, deşi el nu luase niciuna dintre acele relaţii în serios. Dar le oferea plăcere şi fericire. Asta conta foarte mult.

— Sper că nu ai de gând să fii supărat pe mine pentru că mi-am băgat nasul în treburile tale.

Ea schiţă acel zâmbet în faţa căruia nu putea să reziste.

— E un nas atât de drăguţ.

— Dar prea mare în momentul ăsta. Îmi pare rău, Tony, sincer. Doar m-am gândit… Ei bine, nu contează. Te-ai descurcat până acum fără sfatul nimănui. Cred că ar trebui să îi ajungem din urmă pe…

Regina nu-şi termină vorba. Privirea îi fu atrasă de un armăsar negru magnific, care înainta într-un galop lent ca să rămână alături de un ponei aflat lângă el, dar când văzu cine se afla în şaua puternicului animal oftă în sinea sa. Ce ghinion. Dintre toţi oamenii pe care-i putea întâlni în acel moment… Aruncă o privire spre Anthony ca să vadă dacă o observase deja pe Lady Roslynn. Desigur că o văzuse. Dacă superbul armăsar nu i-ar fi atras atenţia, costumul de călărie de un verde intens şi părul strălucitor ar fi făcut-o cu siguranţă. Dar era aproape stingheritor să-i observi privirea luată prin surprindere.

Doamne, nu-l mai văzuse niciodată uitându-se aşa la o femeie şi îl văzuse împreună cu zeci de metrese. Cu o seară în urmă o privise direct, da, în mod deliberat, într-un joc al seducţiei cu ochii. Acum era diferit. Era o privire pe care Nicholas i-ar fi aruncat-o Reginei, de pasiune amestecată cu sentimente pline de tandreţe.

Ei bine, asta îi fu de ajuns. Se simţi încă şi mai netoată acum pentru că încercase să-l avertizeze pe Anthony. Era evident, cel puţin pentru ea, că se întâmpla ceva special între cei doi. Şi nu ar fi fost minunat să iasă ceva bun din asta?

Gândurile Reginei suferiră o schimbare completă.

Acum se întreba ce putea face ca să-i aducă pe cei doi împreună. Şi Anthony avea propriile idei.

— Vrei să mă aştepţi, Reggie, în timp ce îmi prezint omagiile?

Când privirea ei îi spuse: „Nici să nu te gândeşti!” oftă lung şi zgomotos.

— Aşa mă gândeam şi eu. Atunci vino şi tu. Mi-ai rămas datoare pentru că te-am însoţit.

Anthony nu aşteptă ca ea să-şi dea acordul, ci se grăbi s-o prindă pe Roslynn, sperând totuşi că Reggie avea să-l lase măcar câteva minute singur cu ea. Dar nu avea să conteze prea mult. James – să-l ia naiba! — îşi alesese tocmai acel moment să se întoarcă şi să vadă ce îi reţinea, reuşind să ajungă primul lângă Roslynn.

Anthony sosi când James tocmai spunea:

— Sunt încântat să vă văd din nou, Lady Chadwick.

Roslynn era îndeajuns de agitată încât să aibă probleme în a-l controla pe Brutus, o circumstanţă care o făcu să se simtă foarte stingherită, din moment ce nu i se întâmplase niciodată înainte. Îl văzuse pe Sir Anthony apropiindu-se, acesta fiind probabil motivul pentru care străinul blond o speriase atât de tare când apăruse din senin. Era chiar şi mai rău, şi destul de enervant, că el trebui să se aplece în faţă ca să-i liniştească armăsarul. Acel gest arăta clar că ea nu reuşea să-l controleze singură pe Brutus.

Tonul ei se auzi, aşa cum şi era de aşteptat, destul de ascuţit.

— Vă cunosc de undeva, domnule?

— Nu, dar am avut ocazia de a vă admira seara trecută în grădina familiei Crandal. Din păcate, aţi fugit înainte de a putea să facem cunoştinţă.

Anthony urmări cum i se îmbujorau obrajii şi văzu roşu în faţa ochilor.

— Pentru *asta,* dragă frate, cred că o să te invit înapoi la sala lui Knighton.

Lui James nici că îi păsa. La lumina zilei, Roslynn Chadwick era poate cea mai frumoasă doamnă pe care-o

văzuse vreodată. Faptul că Anthony o găsise primul nu conta deloc. Era doar al naibii de ciudat, şi-atât. Până când doamna avea să-şi declare preferinţa, era o competiţie cinstită în ceea ce-l privea pe James.

Roslynn îl cerceta cu privirea pe James, acum că ştia cine era. N-ar fi ghicit niciodată după aspectul lui că era fratele lui Anthony. Şi, după câte auzise despre el, putea înţelege de ce Anthony era doar al doilea cel mai rău crai dintre ei doi. Erau incredibil de frumoşi, dar în timp ce Anthony era un ştrengar fermecător, simţi că Malory cel blond era cu mult mai nemilos în preocupările lui amoroase... sau oricare alte preocupări, la drept vorbind. Emana un iz de pericol. Şi totuşi ea nu era speriată. Anthony era cel care-i ameninţa liniştea sufletească şi îi tulbura autocontrolul.

— Deci, dumneata eşti oaia neagră a clanului Malory? întrebă Roslynn. Spune-mi, ce fapte groaznice ţi-au adus acest renume?

— Niciuna care ar *putea* fi *dovedită, te asigur,* dulce doamnă. Şi apoi îi aruncă lui Anthony un zâmbet provocator. Unde-ţi sunt manierele, băiete? Prezintă-ne.

Anthony scrâşni din dinţi.

— Fratele meu, James Malory. Fără nici cea mai mică schimbare în ton, el adăugă: Şi acel tânăr care e pe cale să ne dărâme este fiul lui, Jeremy.

Jeremy se opri în ultima secundă, exaltat de plimbare şi de dezastrul pe care fusese cât pe ce să-l producă. Ajunsese tocmai la timp să audă comentariul lui Roslynn adresat lui James.

— Fiul dumitale? Oare cum de nu mi-am dat seama?

Era atâta ironie în vocea ei, încât nimeni nu se îndoi nici măcar pentru o clipă că ea crezuse vreun cuvânt din ceea ce auzise.

Jeremy începu să râdă zgomotos. James era şi el destul de amuzat. Dar Anthony devenea din ce în ce mai furios. Ştiuse că avea să se întâmple asta, dar de ce trebuise să se întâmple prima dată cu ea de faţă? Şi cu tânărul ăla râzând cu gura până la urechi din cauza

presupunerii greşite pe care nu avea niciun rost să încerce să o corecteze pentru moment.

Roslynn era înconjurată acum de membrii familiei Malory dorindu-şi să nu fi fost atât de mândră şi să-l refuze pe servitorul lui Timmy în acea dimineaţă. Crezuse că nu era necesar să fie însoţită de un bărbat care s-o protejeze pentru o simplă plimbare în parc. Nu avusese niciodată nevoie de asta acasă. Dar Londra nu era acasă.

Anthony păru să-i citească gândurile.

— Ai rămas fără servitor?

Tânărul Timmy, de şase ani, ridică glasul în acel moment.

— Ros este însoţitoarea mea, iar eu sunt însoţitorul ei. A spus că nu avem nevoie decât unul de celălalt.

— Şi cine eşti tu?

— Lord Grenfell, anunţă Timmy cu aplomb.

Remarcând părul blond şi ochii cenuşii ai lui George Amherst privind în sus spre el, Anthony se aventură să sublinieze:

— Îl cunosc... adică l-am cunoscut pe tatăl tău foarte bine. Dar data viitoare când Lady Ros se va gândi să fie însoţitoarea ta, trebuie să-i spui...

— Deja am tras concluzia că parcul nu este atât de sigur pe cât am presupus, Sir Anthony, îi tăie Roslynn vorba. Te asigur că nu-mi voi mai asuma acest rol de-acum înainte.

— Mă bucur să aud asta, dar până una-alta, te voi însoţi acasă.

James sublinie încântat:

— Nu-mi place să-ţi reamintesc, frate, dar ai deja o persoană de care trebuie să ai grijă. Eu, pe de altă parte, sunt disponibil s-o însoţesc pe doamna acasă.

— Pe naiba o vei face! răspunse Anthony.

Regina rămăsese deoparte, bucurându-se de acea întâlnire fără a fi observată. Dar, din moment ce situaţia era pe cale să scape de sub control, îşi mână calul spre ei şi spuse:

— Înainte ca această situaţie să degenereze, cred că

este prudent să vă atrag atenţia că şi Jeremy este disponibil şi va fi un însoţitor foarte bun pe o distanţă atât de scurtă. Şi, din moment ce aveam de gând să o vizitez pe Lady Frances, cred că mă voi alătura lor, Tony, aşa că îţi mulţumesc că mi-ai făcut pe plac în această dimineaţă. Şi către Roslynn, cu întârziere: Eşti de acord?

Roslynn oftă uşurată, pentru că nu fusese în stare să se gândească cum să-i refuze politicos pe ambii fraţi Malory după ce-şi recunoscuse deja greşeala de a fi pornit la plimbarea călare fără o escortă.

— Întru totul de acord, Lady Eden.

— Te rog, draga mea, nici să nu aud. Spune-mi Reggie. Îi zâmbi lui James înainte de a adăuga: Aşa cum îmi spune aproape toată lumea.

Remarca păru să-i îmbunătăţească starea de spirit lui Anthony. El se uita acum zâmbind la Roslynn, şi ce zâmbet avea. Roslynn trebui să se forţeze să nu se mai uite la el, chiar şi când se salutară la plecare.

Fusese înţeleaptă cu o seară în urmă să tragă concluzia că nu ar ajuta-o la nimic să-l vadă iar pe acel bărbat. Această întâlnire, pe cât de nevinovată, pe atât de deconcertantă, pur şi simplu îi întărise hotărârea.

Anthony, urmărindu-i pe cei patru îndepărtându-se călare, se gândea în linişte cum s-o pedepsească pe Reggie data viitoare când aveau să se întâlnească.

— A devenit insuportabil de autoritară de când s-a căsătorit cu Eden.

— Crezi? râse James. Poate că până acum nu ai observat pentru că nu făcea pe şefa şi cu tine.

Enervat de umorul lui James, Anthony se încruntă la el.

— Şi tu…

James nu-i dădu şansa de a-şi vărsa mânia justificată.

— Nu fi obositor, băiete. După ce am văzut cum a reacţionat în preajma ta, îmi dau seama că nu am prea multe şanse de a o fura. Îşi întoarse calul, apoi adăugă cu un rânjet diabolic chiar înainte de a da pinteni calului: Dar şansele mici de reuşită nu m-au oprit niciodată până acum.

Capitolul 9

— Nu mă ajuţi deloc, Frances, se plânse Roslynn, imitând-o: „Du-te, dacă vrei”. Ce fel de răspuns e ăsta, aş vrea să ştiu.

Frances se opri brusc pe aleea aglomerată din faţa magazinelor de pe Oxford Street, iar Nettie, neatentă, se lovi de ea. Scăpă două pachete din mâini, o cutie de pălării rotundă rostogolindu-se spre bordură. Anne, servitoarea lui Frances, se repezi spre ea frenetic şi o prinse înainte de a ajunge în stradă. Frances nici măcar nu observă.

— Ce te-a apucat, Ros? Dacă ai astfel de probleme în a lua o decizie atât de simplă ca asta, mă cutremur când mă gândesc prin ce chinuri vei trece când va fi timpul să-ţi alegi soţul. Ori vrei să mergi la petrecerea lui Eden, ori nu. Da sau nu, aşa sau aşa; mai simplu de atât nu se poate.

Roslynn se strâmbă. Frances avea dreptate, bineînţeles, cel puţin din câte ştia ea. Dar Roslynn nu-i spusese despre întâlnirea cu Anthony Malory la balul familiei Crandal. Intenţionase să o facă, numai că discuţia lor pe drumul spre casă în acea noapte începuse cu întrebarea dacă soţul lui Lady Eden fusese şi el un crai înainte de a se căsători.

— A fost, într-adevăr.

Acest răspuns fusese dat cu atâta dezgust, încât Roslynn nu mai pusese decât o singură întrebare:

— Sunt fericiţi împreună?

— Adevărul este că n-am văzut niciodată doi oameni mai fericiţi sau mai îndrăgostiţi decât ei.

Acest răspuns fusese rostit încet şi cu neîncredere, de parcă lui Frances nu prea-i venea să creadă că era posibil. Dar, după asta, Roslynn îşi dăduse seama că prietena ei s-ar supăra prea tare dacă ar afla că ea îl găsea atrăgător pe Anthony Malory, aşa că nu-l mai pomenise deloc. Era prea evident că Frances încă ura extrem de mult bărbaţii ca el.

Dar, în ciuda faptului că ştia părerea prietenei sale, cu care, de altfel, era de acord, Roslynn nu se putuse gândi decât la Anthony în acea noapte – atât de mult, încât Nettie observase din clipa în care Roslynn intrase în dormitorul ei.

Primele ei cuvinte fuseseră:

— Ei bine, văd că ţi-ai întâlnit bărbatul. Deci, care este numele lui?

Adusă la realitate, Roslynn se eschivase repede spunând că nu era numai unul, ci patru, şi începuse imediat să povestească tot ceea ce aflase despre ei până în acel moment, ceea ce nu era mult, dar reuşi să facă uitată prima ipoteză a lui Nettie. Acum acorda o importanţă prea mare invitaţiei lui Lady Eden, în vreme ce, la orice altă invitaţie pe care o primise de la debutul ei în înalta societate, răspunsese aproape fără să se gândească. Cu siguranţă, contrar caracterului ei.

Nici nu era de mirare că Frances credea că era ceva în neregulă cu ea. Dar, cel puţin nu putea ghici despre ce era vorba. Nettie, pe de altă parte, o urmărise ca un şoim de când se întorsese de la plimbarea ei cu Timmy cu o zi în urmă. Nu ştia cum se dăduse de gol.

— Poate că decizia este uşoară pentru tine, îi spuse ea lui Frances apărându-se, dar eu mai am şi alte lucruri de luat în considerare.

— Cum ar fi?

— De exemplu, timpul. Plecarea mea din oraş pentru trei sau patru zile doar va întârzia…

— Nu mi-ai spus că Regina a promis să-i invite şi pe domnii de pe lista ta?

— Asta nu înseamnă şi că vor veni, Frances. Sezonul de-abia a început. Şi-a ales o perioadă nepotrivită ca să organizeze o petrecere de weekend la ţară.

— Silverley e în Hampshire, nu la câteva zile depărtare. Şi pe lângă asta, ai menţionat şi că a promis să vorbească cu soţul ei şi să-ţi ofere toate informaţiile pe care le are despre domnii tăi de îndată ce vei ajunge acolo. Aş crede că numai şi din acest motiv ai dori să mergi…

Cum să combată logica?

— Cine ştie dacă poate să-mi spună ceva pertinent? S-ar putea dovedi o pierdere totală de timp.

— Atunci vei putea să faci cale-ntoarsă şi să revii în Londra în aceeaşi seară.

— Şi să te las acolo? protestă Roslynn. Cum te-ai întoarce?

Frances clătină din cap.

— Mă dau bătută. E evident că nu vrei să mergi, aşa că nu voi merge nici eu. Am mai primit încă o jumătate de duzină de alte invitaţii pentru acest weekend, aşa că vom…

— Nu-mi pune acum cuvinte în gură. Încă nu am spus nu.

— Ei bine?

Roslynn merse mai departe, aruncând următoarele cuvinte peste umăr:

— Trebuie să mă mai gândesc.

Nici nu ar fi trebuit să aducă vorba de petrecere, dezvăluindu-şi astfel nelinişstea în privinţa ei. Aproape că putea auzi rotiţele învârtindu-se în mintea lui Nettie. Cel puţin Frances nu avea nicio idee care era problema. Dar Nettie o cunoştea prea bine. Şi ce-i putea spune ea lui Nettie, când se hotăra s-o întrebe – ceea ce avea să se întâmple în curând? Alte scuze, chiar dacă Frances tocmai îi dovedise că nu avea niciuna?

La naiba! Îi venea să-şi frângă mâinile de frustrare. Logica spunea că nu era nimic de decis. Trebuia să meargă la Silverley, dacă nu din alt motiv măcar ca să obţină informaţiile pe care Regina le avea pentru ea. Pe de altă parte, dacă ea nu se ducea, dar toţi cei patru candidaţi ai ei o făceau? Atunci ar rămâne blocată în Londra fără a realiza nimic şi totul avea să fie o totală pierdere de timp.

Pe de altă parte, şi era o alternativă foarte posibilă, exista şansa ca Anthony Malory să apară la Silverley pentru petrecerea aceea, iar Roslynn nu voia să rişte să-l vadă din nou… nu îndrăznea să rişte. Era pur şi simplu mult prea tentant. Acea reacţie prostească de fetişcană pe care o avusese faţă de el cu o zi înainte în parc, în plină zi, şi înconjurată de alte persoane, o dovedise fără nicio urmă de

îndoială.

Ar fi trebuit să fie mult mai hotărâtă şi s-o întrebe pe Lady Eden dacă singurul Malory pe care nu dorea să-l vadă din nou avea să fie acolo. Dar nu voia să se dea de gol. În schimb, trebuise să se arate atât de nepăsătoare şi să întrebe dacă vreun Malory avea să fie prezent. Aşa că meritase răspunsul evaziv al Reginei.

— Nu ştiu niciodată când unul sau mai mulţi dintre ei pot să apară. Ei ştiu că sunt întotdeauna bine-veniţi în casa mea.

Era răspunsul pe care-l primise pentru că fusese atât de reticentă, pentru că schiţase o indiferenţă pe care era departe de a o simţi. Acum, nu rămânea decât să-şi amâne misiunea pentru câteva zile sau să se întâlnească din nou, din întâmplare, cu acel crai renumit.

În realitate, nu exista decât o singură decizie pe care o putea lua, aşa că mai bine nu se mai eschiva. O altă întâlnire cu Anthony Malory trebuia evitată cu orice preţ. Trebuia să accepte întârzierea.

— Iată-ne, Ros. Dickens şi Smith, ultima mea oprire pentru ziua de azi, spuse Frances, apoi protestă: Ştii, nu e deloc amuzant să merg la cumpărături cu tine. Ai putea măcar să intri în magazin, chiar dacă nu vrei să cumperi nimic.

Roslynn nu reuşi prea bine să schiţeze un zâmbet în starea în care se afla, ca s-o tachineze pe Frances pentru nemulţumirea ei.

— Aş fi intrat dacă n-ai fi ales o zi atât de călduroasă ca să mă târăşti după tine. Plimbarea prin parfumerii şi depozite a fost de ajuns pentru mine, mulţumesc. Nu ştiu cum ai putut suporta depozitul de pălării şi pe negustorii de mătase, dar presupun că eşti obişnuită. Dar uiţi că în Scoţia avem o climă mai rece. Aerul e pur şi simplu prea înăbuşitor în magazinele astea. Cel puţin aici bate o briză uşoară, chiar dacă de-abia o poţi simţi. Du-te. Te voi aştepta aici cu Nettie.

Nu trecură decât două secunde şi Nettie începu iarăşi s-o bată la cap de îndată ce uşa magazinului de draperii se

închise în urma lui Frances şi a lui Anne.

— Acum, fetiţo, o să-mi zici…

— O, Nettie, nu sări pe mine, se repezi Roslynn s-o oprească. Nu am niciun chef să fiu descusută, chiar deloc.

Dar Nettie nu era persoana care să renunţe cu uşurinţă.

— N-ai de gând să negi că te comporţi cam ciudat.

— Am voie, având în vedere unde suntem, de ce şi la ce trebuie să mă gândesc, răspunse Roslynn, într-o atitudine brusc defensivă. Ai crezut că alegerea unui soţ va fi o treabă uşoară? Pentru numele lui Dumnezeu! Uneori nici nu pot să gândesc din cauza grijilor pe care mi le fac!

Reuşise să stârnească compasiunea lui Nettie.

— Hei, scumpo, va fi gata ’nainte ca tu…

— Şşş, o întrerupse Roslynn încruntându-se. Se întâmplă iar, Nettie. Simţi?

— Ce?

— Cineva ne urmăreşte.

Nettie îi aruncă o privire plină de îndoială, nesigură dacă Roslynn încerca pur şi simplu să schimbe subiectul sau dacă era serioasă. Dar fata avea cu siguranţă intenţia de a cerceta încet cu privirea strada, în sus şi în jos.

— Dacă ne urmăreşte cineva, nu pe noi ne urmăreşte, ci pe tine. Un admirator, fără-ndoială.

Roslynn o privi iar pe Nettie nerăbdătoare.

— Ştiu cum este să fiu privită de un admirator, dar acum nu e deloc la fel. Am simţit încă de când stăteam în afara depozitului de pălării aşteptând-o pe Frances. Am încercat să ignor senzaţia, dar sentimentul nu-mi dă pace.

— Ei bine, atunci e făr’ndoială un hoţ de buzunare care a pus ochii pe noi, ceea ce nu-i deloc surprinzător, cu toate bijuteriile astea ce le porţi. Ţine-ţi săculeţul bine, fetiţo.

Roslynn oftă.

— Probabil că ai dreptate. E prea devreme ca Geordie să mă fi găsit, nu? Totuşi, aş prefera să aştept în trăsură şi nu aici, în aer liber. L-ai văzut pe vizitiul nostru?

Nettie întinse un deget.

— Da, cam la vreo cinci magazine mai jos, dar se pare că-i blocat în spatele unei căruţe. Îl vezi? Putem însă merge pe jos şi să te adăposteşti înăuntru. O să mă întorc apoi să-i zic lui Lady Frances.

Roslynn nu era paranoică, dar nu mai simţise acea senzaţie ciudată niciodată înainte. Imaginaţia ei o luase fără îndoială razna, însă în acelaşi timp nu avea niciun rost să stea în faţa magazinului de draperii când putea să-şi vadă trăsura acum. Mai aruncă încă o privire în jurul ei, dar erau atât de mulţi pietoni pe alee şi vehicule în stradă, încât era imposibil să observe vreo persoană care stătea cu ochii pe ea.

Începură să meargă în josul străzii, dar nu apucară să facă mai mult de vreo şase metri când un braţ se încleştă pe talia lui Roslynn de la spate, ridicând-o de la pământ. Ea nu se gândi să ţipe, dar aproape se simţi uşurată că suspiciunile ei nu fuseseră greşite şi era pregătită. Fără panică, fără teamă… încă. Îşi lăsă pur şi simplu partea de sus a corpului să cadă peste braţul de fier care o ţinea, se apucă de marginea fustei şi smulse pumnalul din gheată.

Intre timp, Nettie scoase un ţipăt cât să avertizeze toată Londra. Îl atacă imediat pe individ, înainte ca el să poată face vreun pas, lovindu-l cu săculeţul din toate părţile, atingându-i urechea, lovindu-l peste faţă şi turtindu-i nasul. Atinse şi boneta lui Roslynn în timp ce ea se ridica, trăgându-i-o peste faţă, aşa că ea nu mai putea vedea. Însă îşi putea simţi ţinta, care o lăsa fără aer. Nu avea nevoie să vadă braţul musculos ca să cresteze o bucată din el.

Individul urlă şi îi dădu drumul, iar Roslynn se pomeni întinsă pe spate în mijlocul aleii. Îşi ridică boneta de pe faţă la timp s-o vadă pe Nettie încă alergând după acel individ, reuşind să-i mai dea câteva lovituri peste cap şi umeri înainte ca el să sară într-o trăsură veche şi răblăgită, iar vizitiul o luă din loc, lovind caii de mama focului.

Pe Roslynn o trecură fiorii când văzu că trăsura fusese atât de aproape, că mai lipsiseră doar câţiva paşi să fie aruncată în ea. Şi totul se întâmplase atât de repede. Era înconjurată de oameni, dar toţi reacţionaseră – fireşte –

prea lent ca s-o poată ajuta. Abia acum unul dintre servitorii din trăsura lor venea în fugă să le ajute... însă prea târziu.

Nettie se întoarse, aranjându-şi elegantul spencer, care se mototolise în timpul atacului împotriva tâlharului. Nu putea să-şi ascundă un zâmbet triumfător care acum îi arcuia buzele. Nici măcar faptul că o văzu pe Roslynn întinsă la pământ nu-i putu scurta momentul de victorie, până când zări pumnalul încă strâns în pumnul lui Roslynn. Dar cel puţin îl făcuse pe acel tâlhar să fugă să-şi salveze viaţa, chiar dacă Roslynn se asigurase că nu era târâtă împreună cu el. Ieşiseră învingătoare, şi acum era neobişnuit de mulţumită.

La fel ca şi Roslynn, chiar dacă o durea spatele. Bunicul ar fi fost mândru s-o vadă rămânând calmă şi făcând ceea ce trebuia să facă fără ezitare. Vărsase sânge pentru prima dată în viaţa ei, dar nici acum nu se simţea rău din cauza asta. În schimb se simţea în siguranţă, ştiind că într-adevăr putea să aibă grijă de ea însăşi.

Desigur, fusese pregătită. Probabil că nu va avea întotdeauna acea presimţire intuitivă care s-o pună în gardă. Plus că, dacă ar fi încercat mai mulţi indivizi s-o prindă, ar fi fost o cu totul altă poveste. Nu îndrăznea să devină înfumurată graţie unui succes.

Roslynn acceptă ajutorul servitorului ca să se ridice şi îşi puse înapoi pumnalul în gheată înainte de a-şi scutura fustele de praf. Nettie le făcea nerăbdătoare cu mâna tânărului şi mulţimii să se dea înapoi, amintindu-le că grija nu mai este bine-venită când vine atât de târziu. Adună cu mânie pachetele căzute pe jos, le aruncă în braţele servitorului şi apoi o apucă pe Roslynn de braţ, trăgând-o după ea spre trăsură.

— Ar fi trebuit să-ţi ascult presimţirea, fetiţo. Data viitoare o voi face.

— Crezi că erau trimişi de Geordie?

Nettie se gândi o clipă.

— Adevărul este că se poate, dar mă îndoiesc.

— Atunci cine altcineva?

— Doar uită-te la tine, cu acele safire în jurul gâtului strălucind ca un far. Poate că s-au gândit că eşti soţia vreunui lord bogat, care ar plăti bani buni ca să te răscumpere.

— Presupun că ai dreptate. Tăcură amândouă pentru o clipă, apoi Roslynn adăugă pe neaşteptate: Cred că până la urmă voi merge la petrecerea lui Eden. Nu strică să părăsesc Londra pentru câteva zile, doar ca să fiu sigură. Dacă Geordie este aici şi mă urmăreşte, va crede că mi-am dat seama că e el şi că fug din nou. Şi până atunci, voi ţine servitorii lui Frances pe-aproape când ies din casă.

— Da, cu asta sunt de acord cu tine. Trebuie să fii mai prudentă decât pân' acu.

Capitolul 10

Fusese simplu să fugă din Londra pe spinarea lui Brutus, flancată de doi servitori fideli. Roslynn nu-şi bătu capul să se deghizeze de data asta. În cazul în care casa de la oraş era urmărită, voia ca Geordie să afle că plecase, să vadă cufărul cu haine pe care-l ducea şi să creadă că fugea din Londra.

Subterfugiul păru însă inutil atunci când se aflau deja la câţiva kilometri depărtare şi se părea că nimeni nu-i urmărea. Răsăritul de soare minunat oferea destulă lumină cât să nu piardă nimic din ochi, dar drumurile erau înţesate în principal de persoane care-şi duceau produsele la piaţă şi de turişti care veneau în Londra pentru sfârşitul de săptămână. Doar o singură trăsură elegantă fusese văzută părăsind oraşul şi Roslynn o lăsă atât de mult în urmă, încât nu mai conta dacă o urmărise sau nu.

Luase un mic dejun plăcut în timp ce aştepta la hanul la care aranjase să se întâlnească cu Frances şi, când prietena ei apăru fără a remarca nimic suspect, Roslynn se simţi în siguranţă să călătorească restul drumului până în Hampshire în trăsura familiei Grenfell. Cam pe la jumătatea

drumului lăsă în urmă o grijă doar pentru a o înlocui cu alta, deşi nu prea avea ce face în privinţa acesteia din urmă – poate doar să spere că grijile ei erau nefondate. Exista posibilitatea ca un bărbat ca Sir Anthony să nu părăsească viaţa agitată din Londra pentru o mică reuniune de la ţară, iar Lady Eden mărturisise că la acea petrecere, planificată cu luni înainte, aveau să participe în mare parte vecinii ei, mici nobili de la ţară ca şi ea, care evitau în general Londra în timpul sezonului.

Ajunseră după-amiază devreme printre primii, dar apoi doar puţine persoane plănuiau să rămână peste noapte, având în vedere că locuiau atât de aproape. Frances se gândi să tragă un pui de somn pentru restul după-amiezii. Roslynn anunţă că intenţiona să facă acelaşi lucru, dar de îndată ce fu singură în camera ce-i fusese oferită, se propti în faţa unei ferestre care dădea spre partea din faţă a casei şi privi cu nerăbdare aleea. Fiecare trăsură care sosea era observată, fiecare pasager de sex masculin care cobora era cercetat din cap până-n picioare. Observă chiar şi venirea şi plecarea servitorilor, asigurându-se că niciun bărbat nu trecea neobservat.

Când Nettie intră, mult mai târziu, ca să-şi ajute stăpâna să se pregătească pentru seară, răbdarea îi fu pusă la încercare de neastâmpărul lui Roslynn şi de fuga ei constantă spre fereastră la cel mai mic sunet ce anunţa o nouă sosire. Îi luă o jumătate de oră bună doar ca să termine cu coafura lui Roslynn.

— Şi mai exact pe cine urmăreşti, aş vrea să ştiu, de nu poţi sta locului nici măcar două minute? întrebă Nettie în cele din urmă când Roslynn se aşeză din nou la masa de toaletă în faţa ei.

— Şi pe cine altcineva aş putea să urmăresc dacă nu pe domnii de pe lista mea? răspunse Roslynn în apărarea sa. Numai Sir Artemus Shadwell a sosit până acum.

— Dacă ceilalţi au de gând să vină, vor veni. Dacă stai şi te uiţi după ei nu vei schimba nimic.

— Presupun că ai dreptate, fu Roslynn forţată să cedeze, din moment ce răspunsul ei fusese de la bun

început o minciună.

Adevărul era că, de când îl întâlnise pe Anthony Malory, se gândise foarte puţin la cei patru candidaţi de pe lista ei. Asta trebuia să se schimbe.

Din fericire pentru liniştea ei sufletească, se părea că sosise şi ultima trăsură. Fără vreun alt sunet perturbator de afară, Nettie reuşi să o ajute să se îmbrace în rochia albastră din mătase ca azurul, pe care o alesese pentru seara aceea, completată generos de safirele Cameron în jurul gâtului şi a încheieturilor delicate, iar Roslynn putu în sfârşit să scape puţin de tensiune.

Când Frances i se alătură ca să coboare împreună, tânăra era destul de relaxată. El nu venea, şi chiar dacă un sentiment iritant de dezamăgire însoţea acea constatare, Roslynn îl ignoră hotărâtă.

Se întâlniră cu Lady Eden la baza scării largi, care începea din holul principal şi se împărţea la mijloc, o latură conducând spre partea din faţă a casei, unde erau camerele pentru oaspeţi, cealaltă în partea din spate a casei, unde erau amplasate dormitoarele principale. Un culoar mărginit de balustrade înconjura toată acea sală de la etajul al doilea pentru a ajunge la numeroasele camere de acolo, lăsând întreaga zonă de jos vizibilă de sus, cu un candelabru uriaş atârnând în centrul plafonului ca o cupolă, proiectând o lumină strălucitoare pe podeaua de marmură albă.

Roslynn aştepta cu nerăbdare să facă un tur al restului casei, iar Regina nu o dezamăgi, insistând că oaspeţii ei puteau aştepta. O făcu apoi pe musafiră să se simtă în largul ei cu sporovăială ei inteligentă şi modul fermecător de a se purta, în timp ce toate trei treceau dintr-o cameră în alta la etajele inferioare.

Silverley era o casă de ţară imensă, aproape ca un castel, cu clădirea principală în mijloc şi turnurile pe colţ, dar nu era nimic medieval în interior, cu excepţia, poate, a tapiseriilor antice care împodobeau numeroşii pereţi. Era mobilată cu gust, pe diferite perioade, stilurile Queen Anne şi Chippendale dominând o cameră, stilul Sheraton o alta,

în timp ce într-o încăpere fusese realizată o combinaţie interesantă, şi existau inclusiv câteva camere într-un curios stil provincial francez. Roslynn rămăsese cu impresia unei locuinţe, nicidecum a unui punct de atracţie, deşi şi acest calificativ i se potrivea cu siguranţă.

Turul se încheie în partea din spate a casei, unde se adunaseră oaspeţii, care, stând pur şi simplu în anticamera mică cu ferestre cu vitralii din podea până în tavan, puteau să vadă în salonul din stânga, care se deschidea spre un salon de muzică. În dreapta erau un salon pentru luat masa şi apoi o seră minunată, în care Roslynn îşi promise să arunce o privire mai atentă mai târziu. Dar, în acel moment, cu oaspeţi hoinărind prin camere care comunicau între ele, toate dând spre un parc mare din spatele casei, Regina era încolţită şi trebuia să ia parte la prezentări chiar înainte să apuce să intre în salon.

— Este un vecin de-al meu pe care cred că te vei bucura să-l întâlneşti, îi spuse Regina lui Roslynn când reuşi în cele din urmă să le conducă pe ea şi pe Frances în salon. Nu toată lumea se grăbeşte spre Londra pentru sezon, să ştii. Nici eu nu aş fi plecat dacă nu aş fi promis, dar mă bucur că am făcut-o, pentru că astfel am reuşit să te cunosc. Şi nu-ţi face griji, vom avea şansa mai târziu să discutăm despre ceea ce a avut Nicholas de spus despre domnii care te interesează.

— Îl văd doar pe Sir Artemus, Ros, spuse Frances neliniştită, amintindu-şi cât de îngrijorată fusese Roslynn la gândul că domnii vizaţi de ea nu vor fi acolo.

— E adevărat, spuse Regina. Dar mai este timp şi mâine, aşa că încă nu i-aş scoate din calcul pe ceilalţi. Am primit confirmări de la toţi patru. Dar, între timp, trebuie neapărat să-l cunoşti pe Lord Warton. Nicholas e gelos pe el, să ştii. De fapt, uneori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă l-aş fi cunoscut mai întâi pe Justin Warton. Zâmbetul ei răutăcios îi confirmă că nu fusese deloc serioasă când spusese asta.

— Justin nu e la fel de în vârstă cum sunt ceilalţi domni ai tăi, Roslynn, continuă Regina. Are în jur de

douăzeci şi opt de ani, cred, dar e atât de drăguţ, încât pur şi simplu ştiu că îl vei plăcea. E devotat familiei lui şi detestă Londra, aşa că nu l-ai fi putut întâlni altfel. Merge în oraş doar o dată pe an, ca să le ducă pe mama şi pe sora lui la cumpărături, şi asta în afara sezonului. Oare unde este? Cu înălţimea ei mică, Regina trebui să se ridice în vârful picioarelor ca să vadă ceva dincolo de câţiva umeri, dar în cele din urmă zâmbi. Acolo, lângă şemineu. Veniţi, dragele mele.

Roslynn făcu doi paşi şi se opri brusc. Îl văzuse imediat pe bărbatul înalt şi frumos aşezat pe o canapea crem-auriu, lângă şemineu, flancat într-o parte de o femeie tânără, cu acelaşi păr blond ca şi el, şi de cealaltă parte de o doamnă mai în vârstă; erau, în mod evident, sora şi mama lui Lord Warton. Dar chiar în clipa următoare îi văzu pe cei doi domni îmbrăcaţi elegant, la câţiva metri depărtare, stând chiar în faţa şemineului. Erau amândoi fraţii Malory, dar privirea ei o întâlni pe cea a bărbatului brunet, ceea ce o făcu să se oprească, gemând, şi să simtă cel mai ciudat soi de ameţeală.

Fu nevoie de un efort imens ca să-şi dezlipească ochii de pe Anthony Malory şi să-şi urmeze gazda, care nu părea să fi observat pauza. Ar fi preferat să se întoarcă şi să se retragă, decât să scurteze distanţa până la canapea, dar nu mai putea da înapoi. Aşadar, decise că era necesar să se concentreze asupra familiei Warton, asupra lui Justin Warton în special, şi să stea cu spatele la cei doi fraţi Malory.

Era uşor să-ţi dai seama de ce Regina se gândise că Justin o va interesa. Era foarte chipeş, cu părul blond, trăsături puternic conturate şi cea mai frumoasă pereche de ochi violeţi, ochi în care se putea citi o admiraţie sinceră când se fixară asupra lui Roslynn. De asemenea, era probabil cel mai înalt bărbat pe care-l întâlnise vreodată, aşa cum descoperi când el se ridică de pe canapea ca să-i ia mâna şi să i-o ducă la buze. Era mare, cu umeri foarte largi şi bine făcut. Dacă n-ar fi fost acel zâmbet băieţesc şi fermecător, constituţia lui ar fi putut fi destul de

intimidantă.

Prin felul lui de a fi o făcu imediat pe Roslynn să se simtă în largul ei, şi pentru câteva minute aproape uită cine stătea în spatele ei… Aproape. Problema era că putea simţi acea privire senzuală hoinărind pe trupul ei, o putea vedea cu ochii minţii aşa cum se întâmplase la balul organizat da familia Crandal. Cum o priviseră ochii lui? Nu… aşa cum o *devoraseră* din partea cealaltă a sălii, şi cum făceau întocmai şi acum, de la doar câţiva metri distanţă. Era tot ceea ce putea face ca să nu se gândească la ce-şi imagina el în timp ce se uita la ea. Apoi sosi cineva, ceea ce se dovedi o distragere bine-venită.

— Aici erai, iubire, spuse Nicholas Eden în timp ce strecură un braţ posesiv în jurul taliei subţiri a soţiei sale. Cum se face că de câte ori ies din încăpere, acest uriaş reuşeşte mereu să-şi facă apariţia lângă tine?

După expresia feţei sau din ton nu era prea clar dacă glumea sau era serios, dar Justin Warton nu se simţi jignit. Izbucni în râs, ca şi cum ar fi fost obişnuit cu astfel de comentarii din partea gazdei lui.

— Dacă intenţionam să o fur, Montieth, ai fi aflat, îi răspunse Justin făcându-i cu ochiul Reginei, care nu luă în seamă remarcile.

— Nu începeţi, niciunul din voi, îi admonestă uşor Regina. Sau doamnele acestea vor crede că vorbiţi serios. Nu vorbesc, să ştiţi, deloc, le mărturisi ea musafirelor ei. Acesta, dacă nu aţi ghicit până acum, e soţul meu.

Şi reluă prezentările pentru că, deşi Frances auzise de el, nu-l întâlnise de fapt niciodată.

Roslynn se aşteptase ca o femeie atât de frumoasă ca Regina Eden să aibă un soţ excepţional de chipeş, iar al patrulea viconte Eden de Montieth era cu siguranţă răpitor. Avea un păr şaten cu şuviţe aurii şi ochi căprui-deschis, care străluceau precum chihlimbarul de fiecare dată când îşi privea soţia; era uşor să-ţi dai seama de ce fusese numit crai cu doar un an în urmă, şi făcea cinste reputaţiei sale; şi era la fel de uşor să-ţi dai seama că acum era de-a dreptul domesticit şi complet îndrăgostit de soţia lui. Te surprindea

însă cât de tânăr era, cu doar câţiva ani mai în vârstă decât ea, ghici Roslynn, şi totuşi manierele lui erau cele ale unui bărbat trecut prin viaţă; de fapt, îi amintea foarte tare de Sir Anthony, ceea ce o făcu iar să se gândească la celălalt crai.

— Haide, pisicuţo, cât ai de gând să ne ignori?

Vocea profundă a lui Anthony întrerupse brusc conversaţia liniştită.

— Toată noaptea, dacă am şi eu un cuvânt de spus, răspunse Nicholas pe un ton nu prea plăcut.

Pentru o clipă ce o făcu să-i stea inima în loc, Roslynn crezu că Anthony i se adresa ei. Dar răspunsul surprinzător al lui Nicholas, pentru care acesta primi o lovitură puternică în coaste de la soţia lui, îi alungă impresia ameţitoare.

— O, la naiba, chiar trebuie să fac mereu pe arbitrul? spuse Regina fără a se adresă nimănui în special, apoi se repezi spre şemineu şi le dădu fraţilor Malory câte un sărut. Ca şi cum aţi putea fi ignoraţi prea mult timp, adăugă ea cu un surâs. Dar nu cred nici măcar o clipă că eşti atât de nerăbdător să obţii atenţia mea. Veniţi atunci să vă prezint. Ea îi prinse pe fiecare de câte un braţ şi îi târî în faţă. Lady Frances, nu cred că i-ai cunoscut pe unchii mei, James şi Anthony Malory, nu?

Unchii? *Unchii!* Cum de acea informaţie nesemnificativă nu ieşise la iveală mai devreme? se întrebă Roslynn furioasă. Cu siguranţă n-ar mai fi venit acolo dacă ar fi ştiut că familia Malory era atât de apropiată de Regina Eden. Nepoata lor. La naiba! Patru persoane din grupul lor se simţiră stânjenite: cei trei membri ai familiei Warton şi Frances. Justin se grăbi să plece cu doamnele sale, ferindu-şi în mod protector sora de prezenţa celor doi crai notorii. Roslynn aproape că îşi dori să fi avut şi ea pe cineva care să aibă grijă de ea cu atâta sârguinţă, cineva care s-o scape de acea întâlnire. Dar rămase fermă pe poziţie. Privirea sau vorba ei nu trădară în niciun fel că şi ea era la fel de stingherită de acea situaţie. Frances nu se arătă însă la fel de impenetrabilă.

Cu buzele strânse în timpul prezentărilor scurte,

ostilitatea ei faţă de cei doi bărbaţi fu cât se poate de evidentă, şi nu pierdu timpul căutând scuze pentru a trece la următorul grup de oameni. Ceea ce o lăsă pe Roslynn într-o situaţie extrem de dificilă. Ar fi fost foarte nepoliticos în acel moment dacă pleca şi ea. Aşa că trebui să rămână acolo, pentru o vreme cel puţin, şi să suporte privirile cu care o scrutau cei doi fraţi Malory. Şi niciunul din ei nu avea nicio remuşcare pentru că se holbau atât de evident la ea. De asemenea, James nu consideră necesar să ignore ceea ce tocmai se întâmplase.

— Cred că tinerei îi este milă de noi, Tony. Nu trebuie să-ţi fie, Lady Roslynn. Eu şi fratele meu suntem destul de imuni la astfel de reacţii.

— Poate că *tu* eşti, bătrâne, remarcă Anthony, cu o sclipire în ochii de cobalt. Mie, unul, mi-ar prinde bine puţină compasiune.

Roslynn nu se îndoi nicio clipă ce fel de compasiune şi-ar fi dorit el, din moment ce se uitase direct spre ea când o spusese. Nu se putu însă abţine să nu zâmbească. Nici măcar nu putea aştepta până când avea să o prindă singură ca să o seducă. Era incorigibil.

Probabil că Regina era de aceeaşi părere.

— Tony, mi-ai promis că te vei comporta frumos.

— Asta şi fac, protestă el cu nevinovăţie. Dacă aş fi înclinat să mă comport după cum îmi este obiceiul, pisicuţo, atunci te-ai alege cu un scandal.

Roslynn avu sentimentul că era destul de serios, chiar dacă Regina râse, ca şi cum el ar fi tachinat-o.

— O vei speria, Tony, dacă nu eşti atent.

— Deloc, protestă Roslynn.

— Vezi, scumpo? interveni James. Poţi pleca să te ocupi de oaspeţii tăi. Doamna va fi în siguranţă în mâinile noastre.

— O, nu m-am îndoit de asta nicio clipă, spuse Regina, dar înainte să plece adăugă: Nicholas, nu-i scăpa din ochi.

— Splendid, mormăi Nicholas şi se încruntă.

James zâmbi.

— O lipsă totală de încredere.

— Din păcate justificată, bombăni Nicholas în barbă.

— Cred că încă nu ne-a iertat, Tony, spuse James.

— Vorbeşte pentru tine, frate. Eu nu am făcut decât să-i subliniez că ar fi în detrimentul sănătăţii lui dacă nu se va căsători cu Reggie. Tu, pe de altă parte, ai fost responsabil pentru că a trebuit să stea la pat câteva săptămâni, ca să nu mai vorbim că l-ai târât acasă din Indiile de Vest când s-a dovedit a fi un soţ atât de reticent.

— Nu am fost niciodată…

Roslynn întrerupse mârâitul lui Nicholas.

— Înainte ca lucrurile să scape de sub control, cred că eu voi…

Anthony nu o lăsă să termine.

— O idee excelentă. În timp ce ei se ceartă cât le pofteşte inima, noi doi vom vedea ce-a mai înflorit în seră.

Fără a-i da vreo şansă să-l refuze, Anthony o luă de braţ şi începu s-o conducă afară din încăpere. Nici nu înaintaseră un metru când ea încercă să se tragă departe de el. Dar el nu-i dădu drumul.

— Sir Anthony…

— Nu ai de gând să fii laşă acum, nu? îi auzi vocea aproape de ureche.

Roslynn se burzului când văzu că el dorea să transforme asta într-o provocare.

— Pur şi simplu nu vreau să părăsesc camera cu tine.

— Dar o vei face.

Ea se opri din mers, forţându-l fie s-o tragă după el, fie să se oprească şi el. El se opri şi un început de zâmbet i se îţi pe chip când îşi aplecă uşor capul spre al ei.

— Hai să-ţi explic, draga mea. Ori te sărut în seră, ori te sărut chiar aici, chiar acum. Indiferent cum, *am* de gând să te iau în braţe şi…

— Pa naiba ai s-o faci! Roslynn ieşi înainte să observe câte persoane se uitau dintr-odată la ei. Foarte bine, adăugă ea cu un şuierat şoptit. Aş dori să văd sera, dar nu va fi niciun sărut, ticălosule ce eşti, şi trebuie să-mi promiţi asta mai întâi.

Zâmbetul lui era larg şi îndrăzneţ acum.

— Haide, atunci.

Şi el continuă s-o însoţească, oprindu-se din când în când să schimbe câteva cuvinte cu persoanele pe care le ştia, de parcă n-ar fi făcut decât să se plimbe liniştiţi prin casă. Roslynn îi prinse privirea lui Frances, iar expresia prietenei ei era plină de dezaprobare şi pe bună dreptate. Dar Roslynn nu dorea să-şi forţeze norocul încercând din nou să iasă din acea situaţie. Era discutabil dacă Anthony chiar ar fi sărutat-o în faţa tuturor. Dar ea pur şi simplu nu putea risca.

Dar ar fi trebuit să facă o înţelegere cu el. Acel „Haide, atunci” nu era nici pe departe o promisiune, după cum află nu la mult timp după ce intrară în sera spaţioasă.

— E cu adevărat minunată, spuse Roslynn neliniştită când el îşi strecură braţul în jurul taliei ei şi începu s-o conducă de-a lungul aleii presărate cu plante care înconjura încăperea.

— Sunt cât se poate de acord, răspunse el, numai că în timpul ăsta se uita la ea.

Ea continuă să-şi ferească privirea, uitându-se cu mare interes la statuile care se întindeau de-a lungul aleii, la miriada de plante înflorite, la fântâna care era situată mai jos, în mijlocul sălii. Nu se putea gândi decât la mâna care se odihnea pe şoldul ei, arzând-o prin materialul subţire al rochiei cu talie înaltă.

— Chiar… chiar ar trebui să te cert aspru, Sir Anthony. Vocea îi era subţire, nesigură şi trebui să-şi dreagă glasul înainte de a continua cu mai multă forţă. A fost al naibii de nedrept din partea dumitale să nu-mi dai de ales în situaţia asta.

— Ştiu.

— Chiar era necesar să fii atât de arogant?

Se opri, întorcând-o spre el, plimbându-şi privirea încet pe chipul ei pe măsură ce îi analiza întrebarea. Alarmată, Roslynn îşi dădu seama că el o condusese în capătul îndepărtat al serei, că ramurile groase ale unuia dintre copacii plantaţi cu un nivel mai jos crescuseră,

ajungând până la nivelul lor şi îi ascundeau suficient cât să nu poată fi văzuţi din uşă. Erau singuri pentru moment, căci sunetul petrecerii se estompa în susurul fântânii.

— Da, a fost necesar, răspunse el în cele din urmă, cu o voce răguşită. De când te-am văzut prima dată, nu mă gândesc decât la asta.

Roslynn nu avu voinţa de a-şi salva sufletul şi de a protesta când braţul lui o trase mai aproape de el. Cealaltă mână îi alunecă de-a lungul gâtului, degetul mare ridicându-i bărbia şi, pentru o clipă, ochii lui rămaseră fixaţi într-ai ei. Apoi, ea îi simţi buzele, calde, seducătoare, atingându-le atât de uşor pe ale ei şi închise ochii, acceptând inevitabilul. Trebuise să afle, iar acum o făcuse. Şi, pentru o clipă, nu mai contă decât gustul lui, senzaţia de a-l simţi lipit de ea.

Anthony nu o sperie cu pasiunea lui, căci o ţinu strâns în frâu, chiar dacă se simţea ca un vulcan pe cale să erupă. Nu-şi putea aminti când îşi mai dorise ceva atât de mult, dar avu grijă să n-o copleşească cu ceea ce simţea, încercând să-i aţâţe dorinţa încet, până când ea avea să-l râvnească la fel de intens.

Era cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată – să se abţină când corpul îi striga s-o posede acum şi aici. Şi, de fapt, nu-şi păstrase controlul chiar atât de bine cât presupusese. Aproape copleşit de dorinţă, el nu era conştient de lucrurile mici pe care i le făcea, nu era conştient că îşi trecuse degetele prin părul ei, desprinzându-i ace din coafură, că genunchiul lui alunecase între ai ei, îndeajuns de adânc încât ea se sprijinea de el. Dar, din fericire pentru el, şi ea era la fel de lipsită de raţiune ca şi el în acel moment. Doar că el nu ştia.

De fapt, acea coapsă ce se freca de vintrele ei era cauza ruinei lui Roslynn, împreună cu sărutările lui din ce în ce mai adânci. El începuse treptat să se joace cu limba, provocându-i senzaţii minunate, folosind-o ca să-i deschidă gura, să-i guste dulceaţa. În cele din urmă îi ademeni limba să exploreze şi ea şi, după ce trecu ezitant printre buzele lui, el nu-i mai dădu drumul, trăgând-o uşor mai adânc şi

mai adânc în gura lui.

Neajutorată în faţa priceperii lui, Roslynn era complet sedusă, pregătită şi dispusă să îl lase să facă ce voia. Când Anthony de veni în cele din urmă conştient de acest fapt, gemu de frustrare, pentru că îşi alesese greşit locul – nici nu visase să aibă succes atât de repede.

Ducându-şi încet buzele la urechea ei, el o rugă insistent:

— Du-te în camera ta, iubito. Te voi urma acolo.

Ea era ameţită, fascinată, incapabilă să lege un gând de altul.

— Camera mea?

El simţi nevoia să o scuture. Nu era momentul să fie confuză, pentru numele lui Dumnezeu! În schimb, o apucă de umeri.

— Uită-te la mine, Roslynn, îi spus el insistent. Nu putem sta aici. Înţelegi? Nu avem intimitate aici.

Se încruntă la el.

— Pentru ce am avea nevoie de intimitate?

Mii de draci! Oare Regina avusese dreptate? Putea oare Roslynn să fie virgină la vârsta ei? Se trezi sfâşiat între întristare şi plăcere la acel gând. Dacă ar fi fost adevărat, risca să piardă terenul pe care-l câştigase lăsând-o să-şi vină în fire. Şi totuşi îi scosese la suprafaţă o latură sensibilă – aflată până atunci în stare latentă –, dorindu-şi să fie adevărat.

Anthony oftă, silindu-se să aibă puţină răbdare ca să se facă înţeles.

— Noi doi vom face dragoste. Asta este finalul firesc al gesturilor de mai devreme. Şi, din moment ce amândoi ne dorim asta, trebuie doar să găsim un loc în care să nu fim deranjaţi. Locul cel mai potrivit este camera ta, şi bănuiesc că eşti de acord cu mine în privinţa asta.

Roslynn începu să clatine din cap înainte ca el să fi terminat.

— O, la naiba, ce făcuşi? Nu trebuia să mă săruţi… ţi-am spus să n-o faci.

Dialectul ei ritmat nu făcu decât să-l stârnească şi mai

tare, iar el o strânse tare la piept.

— E prea târziu să te eschivezi, iubito, după ce te-ai predat în toate modurile posibile în afară de unul. Acum, fii fată cuminte şi fă aşa cum îţi spun, sau te voi poseda chiar aici, jur că o voi face şi dracu' să-l ia pe nefericitul care va da peste noi.

Dacă încercase s-o sperie ca s-o facă să se supună, nu reuşi. Ea aproape că izbucni în râs, dar îşi dădu seama că el n-ar fi apreciat o astfel de reacţie în starea de spirit care îl determinase să vorbească aşa. Bunul-simţ îi spunea că nu ar face nimic care s-o pună pe nepoata lui într-o situaţie stânjenitoare. Ar fi trebuit să-şi dea seama de asta mai devreme, înainte de a veni în seră cu el.

— Nu poţi folosi aceeaşi cacealma de două ori, băiete.

În acel moment, Anthony nu era sigur că fusese cacealma. Dar faptul că ea o numise cu îndrăzneală aşa îl făcu să-şi vină în fire, chiar dacă ardoarea sa nu se răcorise complet. Stricase totul şi, dacă nu era supărată pe el, ar fi avut tot dreptul să fie.

Zâmbetul pe care-l schiţă avu un efect devastator. Era zâmbetul care te făcea să te topeşti.

— Dacă acum nu e un moment potrivit, atunci voi veni în camera ta mai târziu în seara asta.

Ea se trase departe de el, clătinând din cap.

— N-o să treci dincolo de uşă, îţi promit asta.

— Las-o descuiată.

— N-o să fac aşa ceva.

— Fereastra, atunci.

Ochii ei sclipiră.

— Deci, mă vei lăsa să mă sufoc în camera mea, obligându-mă să încui fiecare fereastră? De ce nu poţi accepta un refuz? N-am fost destul de clară?

— Este răspunsul greşit, draga mea, şi doar nu crezi că voi renunţa până nu-l voi obţine pe cel bun, nu-i aşa? Trebuie să mă gândesc la reputaţia mea, să ştii.

Ea râse, mai risipind puţin din încordare. Dumnezeule, era incorigibil, cu totul lipsit de morală, şi o, atât de tentant. Nu ştiuse niciodată că un bărbat putea exercita o

atracţie sexuală atât de puternică încât, până şi în momentele ei cele mai lucide, ştiind foarte bine că el nu era bărbatul potrivit pentru ea, tot se simţea atrasă de el. Dar indiferent dacă era serios sau nu în eforturile lui îndrăzneţe de a o urmări, singura modalitate prin care avea să supravieţuiască acestei întâlniri era să nu-l ia deloc în serios.

Stăpână din nou pe ea, mustrându-l din ochi, Roslynn spuse:

— Exact la reputaţia dumitale mă gândesc, Sir Anthony.

— Atunci trebuie să văd dacă nu pot goni astfel de gânduri… din nou.

— Nu!

Ea icni când el întinse mâna spre ea şi, înainte să-şi dea seama, stătea pe balustradă, păstrându-şi cu greu echilibrul, iar el îi zâmbea ştrengăreşte. Crezuse că avea de gând s-o sărute din nou. Şi *asta* nu i se părea deloc amuzant. În spatele ei, distanţa până la pământ era de vreo doi-trei metri; picioarele ei se bălăngăneau deasupra podelei şi nu avea nimic de care să se ţină dacă îşi pierdea echilibrul… cu excepţia lui.

Încruntându-se, ea încercă să se dea jos, dar Anthony se apropie şi mai tare şi, spre groaza lui Roslynn, îi ridică fusta până la coapse. Apoi se apropie mai mult, forţând-o să desfacă picioarele ca să-i primească şoldurile şi se aplecă spre ea, împingând-o înapoi, înapoi…

— Ţine-te de mine sau vei cădea.

Îi auzi vocea prin valul de panică rece care începuse s-o inunde. Îl ascultă, pentru că nu putea face nimic altceva în acel moment. Numai că el nu se îndreptă de spate, pentru ca ea să-şi recapete echilibrul. O ţinu pe jumătate legănându-se peste balustradă, trupul lui fiind singura ei ancoră.

— Va trebui să-ţi dai mai mult silinţa, draga mea. Înfăşoară-ţi braţele în jurul gâtului meu. Cu un braţ, el o lipi de propriul piept. Acum, ţine-te bine, pentru că îţi dau drumul.

— Nu, nu…

— Şşş, draga mea.

Îi simţi respiraţia în ureche, trimiţându-i fiori delicioşi de-a lungul spatelui.

— Dacă nu vrei să cedezi, măcar dă-mi asta. Trebuie să te ating.

Ea îşi recăpătă răsuflarea şi îi simţi mâinile pe genunchi, înaintând încet spre coapsele ei, trăgându-i în acelaşi timp şi de rochie.

— Opreşte-te! Eşti un afurisit de… Lasă-mă jos! Şi, apoi, şoptind răguşită: Anthony.

El se înfioră când o auzi rostindu-i numele. Dar, înainte ca ea să poată spune mai mult, o prinse de şolduri şi, cu o mişcare bruscă, îşi lipi strâns bărbăţia de pântecele ei.

Roslynn gemu uşor, lăsându-şi capul pe spate şi simţind cum i se înmoaie picioarele. Putea la fel de bine să se fi implântat în ea, atât de vie era senzaţia pe care o avea. Iar acum buzele lui lăsau o urmă umedă şi fierbinte de-a lungul gâtului ei expus. Roslynn uită de poziţia precară în care se afla.

— Nu cred că îmi vei mulţumi pentru deranj, Tony, dar Lady Grenfell o caută pe mica ta scoţiană şi va ajunge aici în orice moment.

Blestemând, Anthony se uită la James care stătea la câţiva metri distanţă şi-l văzu uitându-se cu tact în jos spre fântână, şi nu la ei. O ridică pe Roslynn de pe balustradă, cu mâinile odihnindu-se încă pe şoldurile ei; o mai ţinu aşa încă o clipă, savurând atingerea ei în acea poziţie, cu picioarele aproape înfăşurate în jurul taliei lui. Era la fel de cuprinsă de pasiune, cu buzele întredeschise, cu ochii închişi şi îmbujorată. Se îndoia că îl auzise pe James.

— O, Iisuse Hristoase, spuse el, lăsând-o să alunece încet în jos, frustrat peste măsură. Va trebui să continuăm altă dată, draga mea.

Ea se dădu un pas înapoi, nesigură pe picioare şi, timp de câteva momente lungi, el îi privi ochii încercând să se concentreze, larg deschişi şi apoi îngustându-se imediat.

Fascinat, Anthony nici măcar nu-i văzu mâna, când palma ei îi lovi cu putere obrazul.

— N-o să mai existe o altă dată pentru ceea ce-ţi doreşti, spuse ea încet, dar cu destulă forţă încât el nu se îndoi de faptul că ea fierbea de nervi. Nu ştiu care-ţi sunt regulile şi nu pot să am încredere că joci corect, aşa că stai departe de mine.

Şi se năpusti în direcţia din care veniseră. Anthony nu încercă să o urmeze. Se sprijini de balustradă, pipăindu-şi obrazul cu degetele, şi o privi până se făcu nevăzută.

— Mă întrebam când va ieşi la suprafaţă temperamentul de scoţiană.

Zâmbi când James veni lângă el.

— Aş spune că ai scăpat uşor.

Zâmbetul lui Anthony se lărgi.

— Nici măcar nu şi-a dat seama că eşti aici.

— Te lauzi, frate?

— Doar mă simt neobişnuit de mulţumit, bătrâne.

— Ei bine, acum că ai reuşit s-o înfurii atât de tare, presupun că nu te superi dacă îmi încerc şi eu norocul?

Buna dispoziţie a lui Anthony dispăru instantaneu.

— Stai departe de ea, James.

James ridică dintr-o sprânceană blondă.

— Posesiv, hm? Dar cred că aceleaşi cuvinte ţi le-a adresat ea ţie. Şi, la urma urmei, băiete, încă nu e a ta.

Capitolul 11

Justin Warton se dovedi o companie atât de încântătoare, încât Roslynn reuşi să-şi stăpânească furia mult mai repede decât ar fi crezut posibil, având în vedere cât de stârnită fusese. Şi fusese cu atât mai mânioasă, cu atât se întâlnise cu Frances tocmai când ieşea din seră, iar aceasta o fugărise până la etaj ca să-şi aranjeze coafura, de care nici nu-şi dăduse seama că ajunsese într-o stare de dezordine cumplită. Ce bărbat oribil s-o lase să arate ca şi

cum tocmai fusese tratată cu grosolănie, ceea ce se şi întâmplase; fusese astfel obligată să asculte în tăcere prelegerea serioasă a lui Frances, pe deplin meritată.

Ştia că se purtase prosteşte, *ştia* că-şi asumase un risc groaznic. Nu avea nevoie să i se spună atât de clar acest lucru. Dar nu putea să se simtă jignită de furia lui Frances, pentru că sentimentul era născut din dragoste şi grijă. Putea în schimb să fie şi mai furioasă pe ea însăşi, pentru că o supărase pe Frances şi pentru că ştia foarte bine cu cine avusese de-a face.

După o predică lungă despre reputaţia sordidă a lui Sir Anthony, Frances încheie cu:

— Pur şi simplu nu trebuie să mai rămâi singură cu el din nou, Ros, mai ales din moment ce e evident cât de atrasă eşti de el.

— N-am spus asta niciodată, Frances.

— Nici nu era nevoie. Mi-am dat seama încă de când Regina l-a adus pe Sir Anthony şi ni l-a prezentat. Şi am văzut şi cum se uita el la tine. Să te sărute în seră e un lucru, dar ştii că nu s-ar fi oprit acolo, dacă aţi fi fost într-un loc mai puţin expus.

Roslynn nu se oferi să adauge că trecuseră de sărutat, chiar şi în acel loc public, sau că nu era deloc sigură că nu ar fi ajuns mai departe, mult mai departe, dacă Anthony nu şi-ar fi venit – din fericire – în fire şi n-ar fi eliberat-o. Ea cu siguranţă nu fusese cea care întrerupsese interludiul, şi nici măcar nu încercase, o dată ajunsă în braţele lui.

— Ar fi trebuit să-mi spui că l-ai întâlnit la balul familiei Crandal. În vocea lui Frances se simţi dintr-odată durerea. Te-aş fi putut avertiza mai devreme, pentru că este evident că te-a marcat ca fiind următoarea lui cucerire.

— Frances, Frances, nu era nevoie să mă avertizezi. Auzisem deja bârfele despre el la bal. Ştiam ce crai notoriu este.

— Şi totuşi tot l-ai lăsat să te ducă de nas.

— Ţi-am spus, m-a păcălit! strigă Roslynn cu

exasperare, apoi regretă imediat tonul folosit. Îmi pare rău, dar nu trebuie să-ţi mai faci griji. l-am spus să stea departe de mine.

Frances îşi ţuguie buzele, ridicând din sprâncenele fin arcuite.

— Crezi că dorinţele tale vor conta pentru el? Bărbaţii ca el nu acceptă să fie refuzaţi, Ros. Din nişte motive absurde, cu cât vânătoarea e mai grea, cu atât ei devin mai captivaţi. Şi acesta, Sir Anthony, este cel mai rău, pur şi simplu pentru că este cel mai frumos, cel mai căutat şi cel mai convins burlac din ţinut. Nu se va căsători niciodată, Ros. Nu se va mulţumi cu o singură femeie. Şi de ce ar face-o, când sute de femei uneltesc şi complotează ca să-i atragă atenţia?

— Frances, uiţi în ce circumstanţe unice mă aflu. Nu sunt doar o altă debutantă plină de speranţă, abia intrată pe piaţa căsătoriilor. Am un obiectiv de realizat şi nu am de gând să las nimic să-mi stea în cale. Consecinţele sunt prea groaznice pentru mine, ca să nu mai vorbim de cât de periculoase sunt, dacă nu voi reuşi să-mi aranjez rapid o căsătorie.

Frances oftă şi schiţă un mic zâmbet de scuză.

— Ai dreptate, am uitat de asta. Dar fii atentă, Ros, da? Un bărbat ca Malory, cu experienţa lui, te poate seduce chiar înainte de a-ţi da seama. Presupun că putem fi recunoscătoare că fratele lui, la fel de lipsit de principii, nu a pus şi el ochii pe tine.

Roslynn avea să-şi amintească de acele cuvinte mai târziu, dar când se întoarseră la parter, iar Justin Warton le invită imediat să guste din aperitive împreună cu el, încă fierbea de furie amintindu-şi de propria naivitate în faţa lui Anthony Malory, ca să se mai gândească vreun pic la fratele lui. Şi apoi Justin îi distrase atenţia de la catastrofa care fusese pe cale să i se întâmple şi se simţi bine pentru o vreme. Justin era atât de fermecător, iar ochii lui violeţi minunaţi o priveau atât de admirativ, încât începu să se gândească la el ca la un candidat pentru lista ei, în ciuda vârstei lui. Cel puţin era mai în vârstă decât ea, şi nici nu

încerca să-şi ascundă interesul pentru ea, ceea ce era îmbucurător, mai ales după ce trebuise să fie atât de îndrăzneaţă încât să caute alţi candidaţi. Şi se părea că încă trebuia să mai caute, din moment ce Sir Artemus încă nu o abordase în acea seară, chiar dacă ştia că o văzuse.

Din păcate, Lady Warton despărţi grupul de trei imediat după masă, plângându-se de dureri de cap, iar Justin fu obligat s-o conducă acasă, deşi îi smulse lui Roslynn promisiunea de a-l însoţi la o vânătoare planificată pentru următoarea dimineaţă.

— Ei bine, asta a fost o cucerire uşoară, remarcă Frances după ce Justin plecase cu mama lui.

— Crezi? Roslynn zâmbi. E destul de drăguţ, nu-i aşa?

— Şi atât de integru. Nu am auzit decât lucruri bune…

— Frances, nu-i nevoie să-i lauzi calităţile excelente. Poate că nu ai observat, dar Sir Anthony pare să fi plecat. Poţi să încetezi să-ţi mai faci griji.

Frances îi strânse mâna.

— Foarte bine. Ştiu că poţi distinge binele de rău. Şi, din moment ce Lord Warton a plecat, nu crezi că ar trebui să-l cunoşti mai bine pe Sir Artemus cât mai ai ocazia?

— Într-adevăr. Roslynn oftă. Şi trebuie s-o găsesc şi pe Lady Eden ca să-mi dea informaţiile pe care mi le-a promis. Cu cât îmi restrâng mai repede lista, cu atât mai bine.

Dar Regina Eden purta o conversaţie foarte animată cu câţiva dintre vecinii ei, iar Roslynn nu voia s-o întrerupă. Apoi îl găsi pe Sir Artemus implicat într-un joc de whist.

Roslynn se mută lângă una dintre uşile franţuzeşti deschise, aşteptând un moment propice ca să-i atragă atenţia Reginei şi profitând în acelaşi timp de briza uşoară care venea dinspre grădina vastă. Pentru că aerul devenise înăbuşitor în salon, i-ar fi plăcut să iasă afară, dar nu îndrăznea, nu după ce ultima dată când se gândise să evadeze într-o grădină prilejuise prima ei întâlnire cu Sir Anthony. Şi, doar pentru că nu-l mai văzuse de când îl lăsase în urmă în seră, nu însemna că nu se afla încă pe undeva pe proprietate.

Tocmai se gândea să meargă şi s-o târască pe Frances afară cu ea doar ca să se poată răcori un pic, când o mişcare în spatele ei o făcu să tresară.

— Te distrezi bine, Lady Roslynn?

Se întoarse precaută, recunoscând vocea lui James Malory şi fiindu-i teamă ca Anthony să nu fie cu el, cum se întâmplase mai devreme. Se relaxă însă când îl văzu singur, cu părul auriu uşor ciufulit căci venea în mod evident de afară. Dar răgazul ei dură doar câteva secunde, căci felul în care se uita cu insistenţă la ea, în aşteptarea răspunsului, îi reaminti că acesta era fratele despre care considerase că putea avea un comportament periculos şi nimic din ce văzuse în acea seară nu-i schimbase părerea, deşi acum era înclinată să creadă că Anthony era cu mult mai periculos, cel puţin pentru ea.

Dădu uşor din cap.

— Da, nepoata dumitale m-a făcut să mă simt ca acasă, deşi trebuie să recunosc că am fost surprinsă să aflu despre legătura de rudenie. Presupun că este fiica unuia dintre fraţii dumitale mai mari.

— Fiica singurei noastre surori, Melissa, o corectă el. Dar a murit când Regan era doar un copil, aşa că eu şi fraţii mei am avut plăcerea de a o creşte.

Roslynn avu impresia clară că cei patru tineri chiar *fuseseră* încântaţi să crească copilul singurei lor surori, ceea ce-l făcu pe acel Malory să pară mai puţin ameninţător în mintea ei… până când el sugeră:

— Ai dori să faci o plimbare până la lac?

Nu se aşteptase la acea întrebare şi se puse imediat în gardă.

— Nu, mulţumesc.

— Atunci, doar până afară? Arăţi de parcă ai avea nevoie de o gură de aer proaspăt.

— De fapt, îmi e destul de răcoare şi mă gândeam să-mi iau un şal.

James izbucni în râs, auzindu-i scuza jalnică.

— Draga mea fată, acea peliculă fină de umezeală de pe fruntea ta spune altceva. Vino. Nu trebuie să-ţi fie frică

de mine. Sunt destul de inofensiv, din toate punctele de vedere.

Când mâna lui îi prinse cotul ca s-o conducă afară, Roslynn se simţi ciudat, ca şi cum acelaşi lucru i se mai întâmplase şi mai devreme, când fusese condusă cu forţa pe acelaşi traseu, gest care dusese la un dezastru. Numai că, de această dată, nu avea nicio şansă să încerce să-l oprească pe James, aşa cum făcuse cu Anthony mai înainte. Încă doi paşi şi erau afară, ceea ce se şi întâmplă, înainte ca ea să se gândească măcar să se elibereze, iar el nu-i dădu nicio şansă s-o facă. În loc să înainteze, o trase lângă uşă şi o lipi de perete, iar gura lui îi înăbuşi strigătul.

Totul se petrecu atât de repede şi cu atâta viclenie, încât Roslynn nici nu avu ocazia de a anticipa capcana, cu atât mai puţin de a o evita. Nici nu îndrăzni în acel moment să scoată vreun sunet, căci avea să atragă atenţia persoanelor dinăuntru, care se aflau doar la câţiva metri distanţă, de cealaltă parte a peretelui, şi nu-şi putea permite să işte bârfe. Nu putea decât să încerce să-l împingă departe de ea, dar se simţea ca şi cum ar fi fost strânsă între două ziduri, atât era de imposibil să-i dea la o parte pieptul mare şi solid. Şi atunci renunţă să mai încerce.

Îşi simţea bătăile inimii în urechi, de teamă să nu fie descoperită. Sau cel puţin aşa îşi spunea ea, deşi, în realitate, sărutul lui James Malory îi amintea atât de tare de cel al fratelui său, încât părea că Anthony era cel care o săruta. Doar că nu era aşa, şi ea se agăţă din răsputeri de acel gând.

— Dumneata şi fratele dumitale aţi luat probabil lecţii unul de la celălalt, spuse ea şuierând, în momentul în care el îşi ridică uşor capul.

James râse în ciuda dezamăgirii pe care-o simţea.

— Aşa crezi, micuţă scoţiană? De ce spui asta?

Ea roşi de furie când îşi dădu seama că recunoscuse că-l sărutase pe Anthony. Apoi se răsti la el, apărându-se:

— Acesta este comportamentul dumitale inofensiv?

— Am minţit, spuse el fără nicio mustrare de

conştiinţă.

— Într-adevăr! Acum, lasă-mă să trec, Lord Malory.

El se dădu înapoi doar cât să pună un pic de distanţă între corpurile lor, dar nu suficient cât să-i permită să se strecoare pe lângă el.

— Nu fi supărată, drăguţo. Nu poţi acuza un bărbat că încearcă, deşi trebuie să recunosc că Tony m-a învins de data asta. Este absolut nedrept că s-a întâmplat să-l întâlneşti pe el mai întâi.

— Despre ce naiba vorbeşti? întrebă, dar apoi icni, de teamă că ştia despre ce era vorba. Dacă voi doi aţi făcut pariuri pe seama mea…

— Să nu crezi asta niciodată, draga mea. Nu e vorba decât de o rivalitate frăţească şi de simplul fapt că avem aceleaşi gusturi, întinse un deget ca să-i ridice buclele umede de pe tâmplă şi, pentru o clipă, Roslynn fu fascinată de ochii lui de un verde intens. Eşti incredibil de frumoasă… incredibil. Ceea ce face al naibii de dificilă acceptarea înfrângerii. Vocea lui ajunsese dintr-odată doar o şoaptă răguşită. Ţi-aş fi putut face sângele să fiarbă în vine, fată dulce. Eşti sigură că-l preferi pe Tony?

Roslynn încercă să-şi revină, luptându-se cu vraja pe care el o ţesea, cu puţin efort, şi totuşi cu un succes atât de nemilos. Dumnezeule, aceşti fraţi Malory erau devastator de pricepuţi în arta seducţiei.

Rigidă, rugându-se ca el s-o creadă, ea insistă:

— N-am spus niciodată că-l prefer pe fratele dumitale, dar asta nu înseamnă nici că te prefer pe dumneata. Adevărul este, Lord Malory, că nu-l doresc pe niciunul din voi. Acum te rog să mă laşi să trec, sau voi lăsa prudenţa la o parte şi voi striga după ajutor.

El se dădu înapoi, înclinându-se uşor, un zâmbet înnebunitor arcuindu-i buzele senzuale.

— Nu te pot lăsa să faci asta, dragă doamnă. Dacă ai fi descoperită aici singură cu mine, reputaţia ta ar fi compromisă.

— Lucru pe care ar fi trebuit să-l iei în considerare înainte de a mă târî aici! replică ea şi se îndepărtă imediat,

cu toată viteza.

Şi, aşa cum făcuse şi Anthony mai devreme, James o privi plecând ca vântul, însă fără sentimentul unui eventual succes care să-i menţină moralul ridicat. Dimpotrivă. Oricât de mult i-ar fi plăcut să câştige favorurile acelei doamne speciale – ceea ce fără îndoială că ar fi putut realiza dacă asta şi-ar fi pus în gând – răspunsul ei la sărutul lui fusese doar un ecou slab al reacţiei pe care o avusese la sărutul lui Anthony. El nu o lăsase nici pe departe în acea stare de confuzie. Alegerea ei era clară, chiar dacă ea încă nu era conştientă că o făcuse. Dar dacă ar fi fost altcineva, şi nu Tony…

La naiba! Era însă o bucată bună. Simţul umorului îi reveni, plin de ironie. Reuşise să-l stârnească, iar acum avea o nevoie extremă, ceea ce însemna că trebuia să meargă până în cel mai apropiat sat să caute o târfă sau s-o enerveze pe Regan seducându-i una dintre vecine. Aşa că nu-i rămânea decât să plece, deşi ar fi preferat să n-o facă. La naiba cu afurisita de dragoste la prima vedere!

Capitolul 12

Roslynn se răsuci, îşi alungă somnul frecându-se la ochi şi aruncă o privire îngustată spre ceasul de pe poliţa căminului. La naiba. Chiar îşi dorise să participe la vânătoarea din acea dimineaţă. Chiar îi promisese lui Justin că vor porni împreună călare şi aşteptase cu nerăbdare să se dea în spectacol puţin, ca să-l impresioneze cu talentele ei ecvestre. Dar partida de vânătoare avea să se încheie, probabil, curând, asta dacă nu se întâmplase deja. Se vorbise de un picnic planificat pentru prânz lângă lac, şi se făcuse aproape amiază. De două ori la naiba!

Se ridică, dar nu înainte de a se încrunta la patul care nu-i oferise deloc linişte cu o seară înainte. Nettie încercase să o trezească, îşi amintea asta. Dar se îndoia că altceva în afară de un incendiu ar fi putut s-o ridice din pat devreme

în acea dimineaţă, pentru că de-abia în zori reuşise, în cele din urmă, să adoarmă. Încă un lucru pe care i-l putea reproşa lui Anthony Malory, lua-l-ar naiba pe acel afurisit de bărbat.

Şi nu avea nicio scuză pentru asta. Nu mult după miezul nopţii, se retrăsese în camera ei. După ce se trezise cu mult înainte de ivirea zorilor, cu o zi înainte, pentru a porni în călătoria până la Silverley, şi fără să doarmă după-amiaza aşa cum făcuse Frances, fusese extrem de epuizată cu o seară în urmă. Şi îi trebuiseră câteva ore ca să-i treacă supărarea pe fratele lui Anthony pentru concluziile sale bizare cu privire la preferinţele ei în materie de bărbaţi. Avusese chiar şi o discuţie cu Regina şi acum ştia mult mai multe despre domnii de pe lista ei decât înainte, deşi, din păcate, nu aflase nimic care s-o ajute cu adevărat să-şi restrângă lista aşa cum sperase.

Sir Artemus Shadwell era un jucător înrăit – aşa cum descoperise şi Roslynn singură –, dar era îndeajuns de bogat ca să-şi permită o astfel de distracţie. Lord Grahame, distinsul conte de Dunstanton, fusese văduv de trei ori. Cel puţin bietul individ continua să încerce. Lord David Fleming, vicontele care era, de asemenea, moştenitorul unui ducat, era un burlac convins, aventurile lui însă fuseseră atât de discrete, încât numele lui nu fusese niciodată legat de vreo femeie. Admirabil. Dar onorabilul Christopher Savage rămăsese însă o enigmă pentru ea. Familia Montieth pur şi simplu nu-l cunoştea pe individ.

Dar, indiferent cât de importanţi erau, domnii ei nu-i ocupaseră gândurile noaptea trecută, în timp ce se întorcea pe toate părţile în patul ei. Impertinenţa lui James Malory fusese şi ea uitată. Acel ticălos cu părul negru şi cu ochi albaştri care străluceau ca o flacără era cel care-i provocase insomnia, oră după oră în care retrăise acele minute fatidice petrecute cu el în seră.

Ei bine, nu avea să se mai întâmple nimic din toate astea. La naiba, nu-şi va mai irosi timpul gândindu-se la canalii răuvoitoare şi nu va mai amâna ceea ce trebuia să facă. Trebuia să se apuce de treabă, şi spera, nu, se ruga,

ca restul domnilor ei respectabili şi extrem de potriviţi să-şi facă apariţia azi.

Nerăbdătoare să iasă din cameră, sună s-o cheme pe Nettie, dar nu o aşteptă; era deja îmbrăcată într-o rochie frumoasă de zi din percal de culoarea piersicii cu mâneci scurte, bufante şi cu volane multe la tiv, înainte ca Nettie să fi sosit. Apoi o grăbi să-i aranjeze coafura, făcând-o pe servitoarea ei să pufnească şi să-i ţină o scurtă prelegere cu privire la oportunităţile ratate de o leneşă – dar chiar şi aşa, cocul strâns împletit şi numeroasele bucle scurte care-i încadrau faţa arătau minunat.

Dar Roslynn nu pierdu niciun moment ca să-şi admire aspectul final. Apucând o bonetă albă din satin, împodobită cu pene de struţ care se potriveau cu pantofii ei, şi o umbrelă de soare din dantelă, se grăbi să iasă din cameră, lăsând-o pe Nettie să se ocupe de dezordinea pe care o făcuse în garderoba ei înainte de sosirea întârziată a slujitoarei. Dar apoi se opri brusc, căci la capătul coridorului îngust care conducea spre camerele de oaspeţi stătea, sprijinindu-se nepăsător de balustrada cu vedere spre holul central, Anthony Malory.

N-avea cum să nu-l observe, chiar n-avea cum, căci era evident că o aştepta pe ea. Cu şoldurile lipite de balustradă, cu braţele încrucişate la piept, şi gleznele una peste cealaltă, privea fix spre uşa dormitorului ei. Şi, din moment ce aştepta acolo, nu putea în niciun fel să-l evite.

Era îmbrăcat lejer, aproape prea lejer, fără eşarfă şi cu câţiva nasturi descheiaţi la cămaşa lui din în brodată, dezvăluind o parte din pielea bronzată a pieptului, şi câteva fire de păr negru şi cârlionţat. Haina lui era bleumarin-închis, umerii şi partea superioară a braţelor ieşind puternic în evidenţă. Picioarele lungi, musculoase, erau acoperite de pantaloni din piele moale de căprioară, cu cizme lungi strălucind de curăţenie modelate la pulpe. Totul la el vorbea despre o persoană care îşi petrecea mult timp în aer liber, un bărbat atletic, un afurisit de iubitor al sportului, ceea ce contrasta puternic cu reputaţia pe care o avea de creatură destrăbălată a nopţii, dedicat plăcerile senzuale în

orele târzii de desfrâu. Ei bine, oricum ar fi fost, era periculos de apetisant pentru simţurile ei.

Când îşi dădu seama că doamna nu avea de gând să mai facă vreun alt pas ca să se apropie de el, Anthony spuse:

— Ce bine că ai ieşit acum, draga mea. Începeam deja să mă imaginez furişându-mă în camera ta şi găsindu-te încă în pat...

— Sir Anthony!

— Uşa era descuiată? o tachină el, dar zâmbi în cele din urmă când îi văzu privirea furioasă. Nu trebuie să mă străfulgeri cu acei ochi frumoşi, draga mea. Nu cred niciun cuvânt din ce-am spus. De fapt, poţi să te apropii fără nici cea mai mică grijă. Azi am de gând să mă comport cât de bine îmi stă în putinţă, să respect fiecare regulă de bunăcuviinţă şi să reprim toate acele instincte rele care te-ar putea alarma.

— Promiţi?

El zâmbi strengăreşte.

— Trebuie?

— Da.

— Foarte bine. Îţi promit la modul cel mai solemn şi sincer, până când ţi se va face milă de mine şi mă vei dezlega tu însăţi de promisiune.

Sunetul râsului ei răguşit era ca o muzică dulce pentru urechile lui.

— Te voi dezlega, Sir Anthony, când vei fi prea bătrân ca să ţi-o mai doreşti, şi nicio zi mai devreme.

Apoi ea se apropie şi se opri chiar în faţa lui, cu umbrela de soare sub braţ, cu boneta legănându-se de panglica pe care o ţinea în mână. Dumnezeule, ce privelişte oferea, cu buzele ei pline conturate într-un zâmbet generos, cu bărbia ei mică şi fermă, care se dovedise atât de încăpăţânată, şi acei ochi frumoşi cu pete aurii ce străluceau acum de bună dispoziţie.

Fusese înţelept noaptea trecută să părăsească Silverley, se gândi el acum, într-adevăr înţelept. Dacă ar fi rămas, ar fi fost iar atras de Roslynn, când ea avea de fapt

nevoie de timp să se calmeze. Aşa că se dusese în sat ca să sărbătorească, pentru că avea numeroase motive. Poate că ea îl pălmuise, dar Dumnezeule, o stârnise, şi ăsta era un motiv suficient ca să-i ridice moralul şi să umble după târfe, căci şi ea îl stârnise la rândul său.

Anthony ar fi râs, amintindu-şi cum planurile îi merseseră anapoda. Până reuşise să găsească o fată dispusă şi atrăgătoare, în mica tavernă în care ajunsese, deja nu mai avea nevoie de vreuna şi nu şi-o mai dorea decât pe cea pe care o lăsase în urmă la Silverley. Aşa că, atunci când James apăruse pe neaşteptate la aceeaşi tavernă, nu mult timp după el, i-o lăsase foarte fericit fratelui său, mulţumindu-se să se îmbete în mod agreabil în timp ce-şi plănuia următoarea mişcare.

Cu inteligenţă şi viclenie, se hotărâse să-şi schimbe abordarea, pentru moment. Şi după o discuţie lungă cu nepoata lui preferată în acea dimineaţă, venise cu planul perfect. Avea să-i ofere doamnei ceea ce ea nu putea să refuze – ajutor în a-şi atinge obiectivele. Desigur, dacă sfaturile pe care i le va da mai mult aveau mai degrabă s-o stânjenească decât s-o ajute, nu avea să-şi bată prea tare capul cu asta. Obiectivele ei pur şi simplu nu erau şi ale lui.

Ea aştepta, cu răbdare, să audă de ce îi ieşise el în cale. Ah, puterea câtorva cuvinte. Se simţea în largul ei acum, cu garda jos, având deplină încredere în promisiunea lui. Nu avea cum să ştie că pasiunea lui depăşea cu mult onoarea lui capricioasă, cel puţin în relaţiile cu persoanele de sex feminin.

El se îndepărtă de balustradă, calm, şi spuse pe un ton lipsit de inflexiuni:

— Ar fi în avantajul tău, Lady Roslynn, să vii cu mine undeva unde am putea discuta în particular.

Roslynn deveni din nou precaută.

— Nu văd de ce…

Zâmbetul lui o dezarmă.

— Draga mea, am spus să vorbim, nimic mai mult. Dacă nu poţi avea încredere în mine, atunci cum te voi ajuta?

Se arătă nedumerită.

— Să mă ajuţi?

— Desigur, răspunse el. Asta aveam în minte. Hai cu mine.

Roslynn tăcu doar din pură curiozitate, lăsându-l s-o conducă la parter şi în bibliotecă. Pur şi simplu nu reuşea să înţeleagă cum credea el că o putea ajuta. Singurele dificultăţi pe care le întâmpina în acel moment erau atracţia ei pentru el şi incapacitatea ei de a vedea dincolo de aparenţele pe care domnii de pe lista ei le afişau în public. Domnii de pe lista ei? Nu, el nu avea cum să ştie despre ei, nu?

Indiferent dacă ştia sau nu, Roslynn se pomeni roşind de groază numai gândindu-se la asta. Din fericire, Anthony nu observă; o conduse direct spre o canapea, apoi se îndreptă spre capătul camerei lungi şi se opri în faţa unui cărucior cu băuturi.

— Coniac? întrebă el peste umăr.

— La ora asta?

Tonul ei neîncrezător îl făcu să zâmbească în sinea lui.

— Nu, bineînţeles că nu. Ce prostie din partea mea.

Dar el cu siguranţă avea nevoie de unul, căci îi trecuse fulgerător prin minte că acum era în sfârşit singur cu ea şi nu avea nevoie decât să încuie uşile. Dar nu acesta era motivul pentru care o adusese acolo, şi trebuia să-şi aducă în permanenţă aminte de asta.

El lăsă jos paharul cu coniac, se întoarse şi se opri în faţa canapelei pe care stătea ea atât de decent, cu picioarele lipite unul de celălalt, cu umbrela de soare şi boneta în poală. Era înghesuită într-un colţ, lăsând liber cam un metru şi jumătate pe care el putea să şadă. Ar fi fost supărător să se aşeze lângă ea, când era foarte clar că ea nu voia asta. El se aşează oricum, chiar dacă făcu concesia de a lăsa un spaţiu de vreo zece centimetri între ei pentru ca ea să nu intre în panică.

Însă ea tot se alarmă.

— Sir Anthony…

— Crezi că ai putea să începi să-mi spui Anthony sau,

şi mai bine, Tony? În definitiv, dacă voi fi confidentul tău…

— Cum?

El ridică din sprânceană.

— Un cuvânt prea puternic? Merge mai bine prieten şi consilier? După o discuţie lungă cu nepoata mea în această dimineaţă, mi-am dat seama că ai nevoie grozav de tare de ambii.

— Ţi-a spus! rosti Roslynn acuzator. La naiba, nu avea niciun drept!

— O, a făcut asta cu cele mai bune intenţii, draga mea. A vrut să mă impresioneze cu cât de serioasă eşti în privinţa căsătoriei. Pare să creadă că am intenţii necinstite în privinţa ta. Nu-mi pot imagina de unde i-a venit ideea asta.

Ea se încruntă la el, dar îi fu imposibil să se simtă jignită după ce auzi acea aiureală. Ea izbucni într-un râs copios şi fermecător.

— Eşti un hoţoman, flăcăule. Nu iei niciodată nimic în serios?

— Doar dacă n-am încotro, rânji el.

— Ei bine, încearcă măcar să-mi explici de ce tu, dintre toţi oamenii, ai vrea să mă ajuţi să mă căsătoresc.

— Mi-a trecut pur şi simplu prin minte că, cu cât te căsătoreşti şi te plictiseşti mai curând, cu atât mai repede te voi avea în patul meu, răspunse el nepoliticos.

Dacă i-ar fi spus orice altceva, Roslynn nu l-ar fi crezut. Însă de astă dată îl crezu.

— Îţi faci planuri pentru un viitor cam îndepărtat, nu crezi? îl luă ea în râs. M-aş putea îndrăgosti nebuneşte de soţul meu, să ştii.

— Muşcă-ţi limba, spuse el cu groază prefăcută. Nimeni nu se îndrăgosteşte nebuneşte în timpurile astea, draga mea, cu excepţia tinerilor romantici şi a bătrânilor senili. Şi tu priveşti lucrurile astea cu prea multă raţiune ca să se întâmple asta.

— Recunosc că ai dreptate în privinţa asta. Deci, ce anume te oferi să faci pentru mine?

Întrebarea plină de subînţeles aduse o sclipire de

amuzament în ochii lui.

— Situaţia ta nu este prea diferită de cea a lui Reggie când îşi căuta un soţ. La ea, presiunea venea din faptul că trecuse printr-un sezon şi un tur al continentului şi nu avusese niciun fel de noroc. Nu din vina ei, desigur. Trebuia să găsească un bărbat asupra căruia eu şi fraţii mei să cădem de acord că e potrivit pentru ea.

— Da, îmi amintesc că a menţionat ceva de genul ăsta.

— Ţi-a spus cum a rezolvat problema?

— A fost compromisă.

Roslynn fu surprinsă să-l vadă încruntându-se când auzi acel răspuns.

— Ea nu a avut nimic de-a face cu asta. Ideea neruşinată a lui Montieth de a-i face o glumă amantei lui de-atunci a mers prost. Şi să nu mai vorbim despre asta, te rog. Dar, înainte de asta, Reggie angajase un lord bătrân care cunoştea pe absolut toată lumea şi l-a cărat după ea aproape la fiecare bal la care a participat, precum şi în turul pe care l-a făcut prin Europa; au stabilit împreună un semnal prin care el îi putea spune care dintre bărbaţii întâlniţi meritau să fie luaţi în considerare.

Ochii lui Roslynn aruncau văpăi.

— Sper că nu sugerezi să te iau cu mine pe oriunde mă duc, Sir Anthony, pentru că…

El o întrerupse repede.

— Nicidecum şi, în afară de asta, e inutil. Potrivit lui Reggie, deja ai câţiva bărbaţi în vedere. Întâmplarea face ca eu să-i cunosc mult mai bine decât Montieth, din moment ce sunt mai apropiaţi de vârsta mea decât de a lui. Trei dintre ei fac parte din clubul meu; al patrulea frecventează aceeaşi sală de sport ca şi mine. Am doar o singură întrebare pentru tine, draga mea. De ce nu ai luat în considerare pe cineva mai apropiat de vârsta ta?

Roslynn îi evită privirea înainte de a murmura:

— Un bărbat mai în vârstă e mai probabil să aibă mai multă răbdare cu defectele mele decât un bărbat mai tânăr.

— Ai defecte? Niciodată să nu spui asta.

— Toată lumea are defecte! răbufni ea.

— Oare al tău o fi cumva un temperament iute?

Privirea i se îngustă, ceea ce-l făcu să izbucnească în râs, dar ea continuă cu încăpăţânare:

— Un bărbat mai în vârstă va fi mai echilibrat, după ce şi-a făcut de cap în tinereţe. Dacă voi fi fidelă în această căsătorie, trebuie să insist ca soţul meu să fie la fel.

— Dar tu nu vei fi fidelă, draga mea, îi aminti el.

— Dacă nu voi fi, atunci nu mă voi aştepta nici ca el să fie. Dar în caz contrar, voi avea aceleaşi aşteptări de la el. Să lăsăm lucrurile aşa. De fapt, bunicul meu este cel care a sugerat să caut un bărbat cu îndeajuns de multă experienţă şi, drept să-ţi spun, bărbaţii mai tineri pe care i-am întâlnit până acum nu m-au impresionat... Ei bine, cu excepţia unuia singur, şi m-am decis să-l adaug pe lista mea.

— Cine?

— Justin Warton.

— Warton! Anthony se ridică brusc, exclamând: El este băiatul mamei!

— Nu trebuie să fii denigrant, răspunse ea tăios.

— Draga mea, dacă tot ce vrei de la mine sunt nişte rapoarte impecabile privind bărbaţii tăi norocoşi, atunci nu văd cu ce ţi-aş putea fi de ajutor. Toţi afişează o aparenţă dincolo de orice reproş, ceea ce şi este de aşteptat de la nişte domni de talia lor. Pur şi simplu am presupus că te interesează murdăria ascunsă sub covor.

Ea simţi cum se îmbujorează la auzul criticilor lui.

— Ai dreptate, desigur. Îmi pare rău. Foarte bine, după părerea ta, care dintre aceştia ar fi un soţ bun?

— Nu ai nicio preferinţă?

— Nu chiar. Îi găsesc pe toţi atrăgători, plăcuţi şi destul de potriviţi, din ceea ce am putut afla până acum. Asta este partea cea mai grea. Nu ştiu asupra căruia să mă concentrez ca să rezolv această problemă.

Anthony se relaxă din nou, lăsându-se pe spate şi punându-şi mâna ca din întâmplare pe spătarul canapelei, chiar în apropierea capului ei. Ea nu păru să observe.

Aştepta cu nerăbdare ca el să-i răspundă la întrebare, în timp ce el avea de gând să evite cu grijă să facă acest lucru.

— M-ar ajuta dacă mi-ai spune ce calităţi preferi, îi sugeră el.

— Un temperament cald, blândeţe, sensibilitate, inteligenţă, răbdare, aşa cum am spus…

— Minunat. Rânjetul lui era răutăcios de înnebunitor. Te vei plictisi de moarte, draga mea, ceea ce va face ca noi doi să ne cunoaştem intim mult mai devreme decât mă aşteptam. Buzele ei strânse şi privirea nimicitoare îl făcură să zâmbească, fără să pară vreun pic chinuit de remuşcări. Ce spuneai?

— Există, de asemenea, un contract de căsătorie care trebuie să fie semnat, spuse ea cu fermitate. Acesta va interzice ca soţul meu să aibă un control absolut asupra mea sau a averii mele.

— Ideea ta?

— Ideea bunicului meu. A fost un bătrân încăpăţânat, rigid în păreri. Din moment ce mi-a lăsat întreaga lui avere, a vrut să se asigure că va rămâne la mine şi că nu va ajunge în mâinile vreunui străin cu care ar fi fost sau nu de acord. A întocmit contractul înainte de a muri.

— Dacă era atât de pretenţios, de ce nu ţi-a aranjat el însuşi o căsătorie?

Privirea ei era melancolică.

— Am avut o legătură specială, Anthony. Nu am vrut să-l părăsesc când încă trăia şi el nu m-ar fi forţat niciodată s-o fac.

El zâmbi când ea îi spuse pe nume, fără să-şi dea seama. Asta dovedea că se simţea mai confortabil în compania lui. Îşi îndoise chiar un genunchi şi-l întorsese spre el, în timp ce vorbea, stând mai mult sau mai puţin cu faţa la el acum. Ar fi atât de uşor să-şi lase braţul să alunece pe umerii ei şi s-o tragă aproape…

Anthony încercă să-şi vină în fire.

— Este într-adevăr o problemă ce trebuie discutată cu atenţie. Singurul care cred că ar putea obiecta la acest

contract este Savage. Nu că el ar râvni la averea ta. E destul de bogat şi fără ea, cred, pentru ca banii să nu fie un criteriu atunci când se va căsători. Dar nu e un bărbat căruia să-i placă să-i fie puse condiţii. Totuşi, dacă te vrea, nu ar trebui să conteze.

— Atunci, îl recomanzi?

— Draga mea, pot spune cu siguranţă că inteligenţa este singurul criteriu de-al tău pe care îl îndeplineşte. De fapt, la niciunul dintre aceşti bărbaţi nu vei găsi toate calităţile pe care le cauţi. Warton se apropie cel mai mult, presupun; dar, dacă te căsătoreşti cu el, te vei căsători şi cu mama lui… Asta dacă îi va permite să se căsătorească. N-am mai văzut o femeie care să ţină frâiele atât de strâns ca doamna asta formidabilă.

Roslynn începuse să se încrunte cu mult înainte ca el să termine de vorbit.

— Foarte bine, nu-mi recomanda pe cineva. Spune-mi ce ştii despre ceilalţi.

— Asta e destul de simplu. Să vedem, să începem cu Fleming? Denumit cu afecţiune drept vicontele gafeur, din moment ce, cu siguranţă greşeşte cu ceva de vreme ce nicio femeie nu va fi niciodată văzută cu el de două ori, dar probabil că tu vei fi excepţia. E moale. Unii chiar l-au numit un laş. Se pare că a fost provocat odată de un tânăr la un duel, dar nu a acceptat. Niciodată nu am aflat motivul. A arătat un interes clar?

De fapt, nu arătase, dar nu asta era problema aici.

— Următorul?

Anthony râse când ea evită să-i răspundă la întrebare. Nu era nevoie să-i dezvăluie încă faptul că gusturile tânărului Fleming înclinau mai mult spre cei care purtau cizme, mai degrabă decât papuci de satin. Dacă l-ar fi convins pe individ să se căsătorească cu ea – ceea ce se îndoia că ar putea face – avea să-şi părăsească repede patul conjugal ca să-şi caute un amant.

— Contele de Dunstanton este un tip destul de simpatic; are doar un mod de a vorbi care poate face chisăliţă un om. Pare să fie înconjurat de tragedie, totuşi,

cu trei soţii moarte într-un interval de cinci ani. Nu este un lucru bine-cunoscut, dar moartea fiecărei soţii i-a dublat de fiecare dată averea.

— Nu sugerezi că…

— Deloc, o asigură el, profitând de tulburarea ei ca să-şi ducă genunchiul foarte aproape de ai ei. Nu e decât o simplă speculaţie vehiculată de indivizi invidioşi şi nu atât de bogaţi ca el.

Sămânţa fusese plantată, chiar dacă speculaţia nu era corectă. Două dintre soţii muriseră la naştere, ceea ce era cu adevărat o tragedie, survenind una după cealaltă. Cea de a treia căzuse de pe o stâncă, o problemă urâtă, dar contele cu siguranţă nu era vinovat, decât în măsura în care ar fi avut puterea de a stârni furtuna ciudată care speriase calul doamnei şi îi prilejuise căderea.

— Ce zici de Sir Artemus?

— Îi place să joace, dar tuturor ne place. Spusese asta făcându-i cu ochiul. Şi ai avea o familie gata făcută, dacă îl alegi pe el. Are zeci de copilaşi…

— Mi s-a spus că are doar cinci copii!

— Cinci care sunt legitimi. Da, nu o să ai nicio clipă de răgaz şi foarte puţin ajutor din partea lui Shadwell, din moment ce tinde să uite chiar şi de faptul că are copii. Intenţionezi să ai propriii copii?

Îmbujorarea o dădu de gol atât de tare, încât intenţiile bune ale lui Anthony se duseră pe apa sâmbetei. Mâna lui alunecă pe gâtul ei şi, fără să se mişte, o trase cu totul lângă pieptul lui, strecurându-şi degetele în părul ei ca să-i poată poziţiona gura pentru a-i primi sărutul.

Nu se întâmplă însă nimic. Ea îl împinse înapoi atât de repede şi cu atâta putere, încât îşi pierdu echilibrul din cauza surprizei.

— Mi-ai promis!

El se ridică şi îşi trecu o mână prin păr într-o manieră plină de nerăbdare şi întristare, însă vocea îi era calmă.

— Te rog să-ţi aminteşti, draga mea, că acest rol de confident este nou pentru mine şi îmi va lua ceva timp să mă obişnuiesc cu el. Şi, apoi, cu o privire piezişă care îi

atrase furia din ochii ei, îi spuse: O, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă pedepsi pentru instincte condiţionate. Nu se va mai întâmpla niciodată, poţi să contezi pe asta.

Ea se ridică şi se întoarse cu faţa spre el, apucându-şi umbrela ca şi cum ar fi fost o armă cu care l-ar fi putut ţine la distanţă.

— Dacă nu mai ai nimic să-mi spui…

„O, iubito, dacă ai şti că doar voinţa mea te ţine în siguranţă pentru moment.”

— Faptele trebuie cernute de zvonuri. Dă-mi o săptămână sau două…

— O săptămână.

Se lăsă pe spate din nou, rezemându-se cu ambele braţe de canapea şi privind-o galeş. Faptul că încă vorbea cu el, că încă era dispusă să-i asculte sfaturile îi spunea destul de multe. Nu era chiar atât de supărată pe el.

— Aranjează-ţi părul, draga mea, şi te voi conduce până la lac.

El se abţinu să nu râdă la pufnetul ei exasperat, când îşi văzu coafura încă o dată deranjată de el. Îşi aranjă părul cu degete nerăbdătoare, apoi îşi trânti boneta deasupra. El râse, atrăgându-şi o privire ucigaşă care îl amuză şi mai mult.

Dar câteva minute mai târziu, pe când se plimbau pe peluza din spate, ea se bucură de tot farmecul lui, ceea ce o făcu să zâmbească din nou neputincioasă, destul de dispusă să-i ierte scăparea. Numai că buna ei dispoziţie nu dură mult. Nu-şi dăduse seama cum părea faptul că ei doi rămăseseră în urmă, în timp ce toată lumea plecase la vânătoare. Dar încruntarea năucă a lui Justin pe când se apropiau de grupul care lua parte la picnicul de lângă lac o făcu să se oprească brusc.

— Nu cred că e o idee bună să fim văzuţi împreună, îi spuse ea aparte lui Anthony, zărind pe mai mulţi dintre domnii de pe lista ei în grup.

— Aş fi de acord cu tine dacă am fi în oricare altă parte, dar nu aici, draga mea, răspunse el. Sunt o rudă a gazdei şi în mod firesc se aşteaptă de la mine să socializez.

Lipsa lui totală de grijă o deranjă dintr-odată, căci Lord Grahame şi Lord Fleming, care sosiseră pentru petrecerile din acea zi, o observaseră şi ei. Dar nu-şi putea da seama dacă vedeau ceva greşit în sosirea ei întârziată la braţul lui Sir Anthony. În acelaşi timp, nici nu se putu abţine să nu-şi amintească de avertizarea prietenească a Reginei legată de faptul că orice doamnă care atrăgea interesul acestui crai oferea materie primă pentru fabricile de bârfe.

În orice caz, faptul că el o însoţise până la lac după ce amândoi rataseră vânătoarea nu putea fi de niciun ajutor pentru cauza ei, nu şi când bărbaţii pe care în realitate ea îi „curta” o priveau miraţi. Anthony ar fi trebuit să ştie asta. El avea mult mai multă experienţă decât ea. Aşa că supărarea ei era îndreptată numai spre el, suficient cât să-şi dorească să spargă balonul de nonşalanţă în care se adăpostise.

— Să ştii, Anthony, chiar dacă mă voi plictisi de soţul meu, asta nu înseamnă că tu vei beneficia de asta.

Păru să vadă dincolo de cuvintele ei zeflemitoare, sau cel puţin asta indica zâmbetul lui, iar răspunsul primit de la el îi trimise fiori pe şira spinării.

— Dimpotrivă. Vei fi până la urmă amanta mea, iubito. Dacă nu aş fi fost absolut sigur de asta, n-aş fi fost de acord să te ajut.

Capitolul 13

— Nu! Dă Doamne să visez!

Era, într-adevăr, un coşmar, să te trezeşti într-o încăpere în care nu te duseseşi la culcare şi să nu poţi să-ţi aminteşti cum ai ajuns acolo. Roslynn se uită în jurul ei cu ochii mari, rugându-se să nu se fi trezit cu adevărat, dar ştiind în acelaşi timp că era trează. Tapet pătat şi scorojit. Un vas de apă ciobit, cu un gândac agitându-se în cana de lângă el, ambele aşezate pe o masă cu trei picioare sprijinită într-un colţ, deoarece al patrulea picior lipsea. Un

pat îngust de o singură persoană, o pătură de lână grosolană care o acoperea până în talie. Podea goală, pereţi goi, ferestre goale.

Cum era posibil aşa ceva? Îşi puse palmele la tâmple, încercând cu disperare să-şi amintească. Fusese bolnavă? Sau avusese un accident? Dar tot ce-şi putea aminti era seară trecută, asta dacă era seara care tocmai trecuse şi nu una petrecută cu mai mult timp în urmă, fără ca ea să ştie ce se întâmplase în acel interval.

Nu reuşise să doarmă – o situaţie enervantă, care se tot repeta de când îl întâlnise pe Anthony Malory. Ea şi Frances se întorseseră de la ţară cu trei zile mai devreme, dar nu reuşise să uite timpul pe care îl petrecuse cu Anthony acolo, nici schimbarea lui neaşteptată, când se oferise să o ajute şi renunţase să o seducă.

Şi, totuşi, în ciuda promisiunii lui de a înceta să o mai urmărească, cel puţin până când avea să fie căsătorită, Anthony tot nu o lăsase în pace în acea zi. O, o lăsase în pace ca să se poată plimba cu ceilalţi participanţi la picnic şi să-şi farmece aleşii, dar de fiecare dată când îl observa în mulţime, îi întâlnea privirea, ca şi cum ar fi fost mereu cu ochii pe ea. În acea noapte, spre necazul ei, dansase cu ea nu o dată, ci de trei ori, de fiecare dată sub pretextul că socializa. Şi nu mai dansase cu nimeni altcineva, nici măcar cu nepoata lui.

Fusese furioasă când îşi dăduse seama ce făcea, dar răul era deja produs. Lord Grahame, contele de Dunstanton, renunţase să o mai însoţească la teatru după ce se întorseseră la Londra, un angajament pe care şi-l luase chiar în după-amiaza aceea. Pretinsese că-şi amintise brusc de o promisiune anterioară, când era evident că fusese pur şi simplu intimidat de interesul evident al lui Anthony pentru ea.

Da, nu putuse dormi deloc cu o noapte în urmă, furioasă la culme, pentru că niciunul dintre domnii ei nu o mai vizitase de când se întorsese la Londra, şi nu se amăgise singură cu faptul că ei erau pur şi simplu prea ocupaţi. „Socializarea” nevinovată a lui Anthony îi dăunase

serios.

Deci, dacă îşi amintea toate acestea, cum era posibil să nu-şi amintească cum ajunsese acolo, în acea cămăruţă oribilă? Anthony nu ar... Nu, el nu... Şi se îndoia că Frances înnebunise şi pusese la cale aşa ceva. Rămânea o singură alternativă, doar dacă nu era bolnavă şi asta făcea parte dintr-un delir, dar totul arăta prea real. Geordie pusese mâna pe ea. Reuşise cumva să o răpească direct din casa de pe South Audley Street din Mayfair şi nu avea nicio idee unde se afla acum. Era de neconceput, dar ce altceva putea să creadă?

Numai că o parte din ea nu voia să accepte că Geordie câştigase, acea parte care era prea optimistă, sperând că putea fi şi o altă explicaţie. Aşa că surpriza ei fu autentică, în momentul în care văzu adevărul cu proprii ochi. Teama era la fel de reală şi simţi că se sufocă, iar palmele începură să-i transpire abundent. Geordie Cameron, în carne şi oase, intră cât se poate de degajat în cameră, privirea sa exprimând un triumf inconfundabil. Şi după toate lucrurile despre care îşi imaginase că i se puteau întâmpla dacă el ar fi pus mâna pe ea, nu era de mirare că groaza pusese stăpânire pe ea în asemenea măsură, încât nu putu decât se holbeze la el.

— O, mă bucur să văd că doamna Pym a avut dreptate, că-n sfârşit te-ai trezit. A fost atât de amabilă să stea în faţa uşii tale, aşteptând să faci gălăgie ca să poată veni să mă anunţe. Ştie cât de nerăbdător am fost, deşi monedele din buzunar au ajutat-o bine să-şi dea osteneala. Dar să nu crezi c-o să stea să te asculte ce-i îndrugi, fato, că i-am turnat o poveste bună cum că te-am salvat şi că te duc înapoi în sânul familiei tale. N-o să creadă niciun cuvânt pe care i-l spui, dacă e diferit de povestea mea.

După ce îi prezentă faptele, Geordie zâmbi, amintindu-i lui Roslynn de ce nu putuse niciodată să-l respecte pe acel reprezentant al familiei Cameron. Zâmbetele lui nu erau autentice, mereu zeflemitoare sau batjocoritoare, sau cel mai adesea viclene, iar răutatea diabolică se reflecta în ochii lui albaştri ca de gheaţă, ochi

care, altfel, ar fi putut fi minunaţi.

Roslynn îl crezuse întotdeauna înalt până când îi întâlnise pe fraţii Malory, care erau cu mult mai înalţi. Părul roşu ca morcovul îi crescuse neîngrijit de când îl văzuse ultima dată, dar se îndoia că avusese prea mult timp la dispoziţie să se aranjeze din cauza acelei urmăriri pe care ea îl obligase s-o întreprindă. Nu era gras, nu, deloc, dar avea un trup masiv, despre care ştia că ar învinge-o dacă ar fi încercat să scape de acolo luptându-se. Şi totuşi el avea înfăţişarea plăcută a membrilor familiei Cameron, cel puţin atunci când adevăratul lui sine nu îşi făcea apariţia în spatele expresiei de pe chip; o înfăţişare care, din păcate, era foarte asemănătoare cu cea a lui Duncan Cameron, pe când era de vârsta lui Geordie, aşa cum o dovedea singurul portret al bunicului ei de la Cameron Hall.

— Eşti extrem de tăcută, o provocă Geordie când ea continuă doar să se holbeze la el. Nu vrei să-i oferi o primire călduroasă singurului tău văr?

Absurditatea acelei întrebări o făcu pe Roslynn să-şi vină în fire şi să-şi dezlănţuie furia. Pentru că el îndrăznise, *îndrăznise* să facă ceea ce îi fusese ei teamă că va face! Desigur, de asta era aici, în Londra, plănuia să se căsătorească când nu avea nevoie de asta, şi, în plus, intrase într-o relaţie bizară cu Anthony, acceptându-l drept confidentul ei când ştia foarte bine că mai degrabă ar fi trebuit să-l evite. Dar să i se dovedească că avea dreptate! Uitase de teama ei în lumina tuturor problemelor şi a temerilor prin care acest ticălos lacom o făcuse să treacă.

— Primire călduroasă? pufni ea. Singurul lucru pe care doresc să-l ştiu, vărule, este cum ai reuşit!

El izbucni în râs, mult prea fericit să-şi dezvăluie planul inteligent, şi mulţumit că ea nu întrebase de ce. Faptul că ea ştia de ce era aici îl scutea pe el de explicaţii şi câştiga timp în care s-o convingă să fie de acord cu el. Nu-i plăcea să stea în Anglia, sau să aibă de-a face cu servitori englezi; cu cât aveau să pornească mai devreme spre acasă, cu atât mai bine.

— A fost aşa de uşor, fetiţo, foarte uşor, se lăudă el.

Am ştiut c-o să încerci ceva de îndată ce bătrânul era pus în mormânt, numai că n-am crezut c-o să vii aci. Dar am aranjat ca toate drumurile să fie păzite, aşa că spre Anglia era singura cale pe care puteai s-o apuci fără ca eu să aflu.

— Ce deştept ai fost, să faci o astfel de presupunere.

Ochii lui se îngustară când ea rânji.

— Da, suficient de inteligent cât să te am aici, unde te vreau.

Roslynn tresări, căci, într-adevăr, el se afla chiar acolo.

— Dar cum m-ai găsit atât de repede, Geordie? Londra nu-i un oraş prea mic, nu?

— Mi-am amintit că ai o prietenă aici. N-a fost greu s-o găsesc, şi astfel să dau de tine. Dar aş fi pus mâna mai devreme pe tine dacă idioţii ăia doi pe care i-am angajat n-ar fi fost atât de laşi încât să dea bir cu fugiţii doar pentru că mulţimea de pe stradă a fost aţâţată să-ţi vină în ajutor în ziua aia pe Oxford Street.

Deci Geordie era în spatele incidentului din acea zi când fusese cât pe ce să fie răpită de pe stradă. Cât despre ajutorul dat de mulţime, informaţia o făcu să izbucnească într-un hohot de râs ce-i prilejui un acces de tuse. Îşi putea imagina povestea pe care cei doi indivizi i-o turnaseră lui Geordie ca să-şi explice eşecul şi să evite consecinţele mâniei sale.

— Şi apoi ai plecat din oraş şi am crezut că te-am pierdut, continuă Geordie încruntându-se. Mi-ai dat multă bătaie de cap şi m-ai făcut să cheltuiesc o grămadă, fetiţo! A trebuit să trimit oameni în toate direcţiile ca să-ţi ia urma, dar n-ai lăsat niciuna care să fi mers prea departe. Numai că te-ai întors singură. Acum zâmbea din nou, ca şi cum ar fi spus că era tipic pentru sexul feminin să facă o astfel de greşeală. Şi apoi n-a trebuit decât să am răbdare... şi iată-te aici.

Da, iată că ajunsese aici şi tot nu aflase cum reuşise Geordie s-o răpească. Dar în privirea lui citea că era dispus s-o lumineze, ba chiar îşi dorea foarte mult s-o lămurească, pentru că era foarte mulţumit că îi ieşiseră planurile atât de

bine şi îşi dorea ca ea să-i aprecieze inteligenţa. O, iar ea îi preţuia inteligenţa aşa cum aprecia ciuma. Asta fusese mereu problema lui Geordie. Era prea inteligent şi prea viclean, ca o afurisită de vulpe. Toată viaţa fusese încântat să unelteaască şi să pună la cale mici farse şi accidente de care apoi era atât de mândru. De ce ar fi trebuit să fie ceva diferit de data asta?

Îndărătnică, Roslynn decise să-l facă să-şi cunoască lungul nasului în loc să-i stimuleze şi mai mult orgoliul arătându-se foarte curioasă. În faţa explicaţiilor lui ea începu să caşte, şi spuse cu un aer obosit:

— Şi acum ce se întâmplă, vărule?

Geordie rămase cu gura căscată.

— Nu eşti deloc interesată să afli cum ai ajuns aici?

— Contează? întrebă ea pe un ton plictisit. Aşa cum ai spus, sunt aici.

Ea crezu că avea să-i plesnească o venă, când îl auzi pufnind de frustrare.

— Ei bine, îţi voi spune oricum, având în vedere că a fost partea cea mai uşoară, dar şi mai ingenioasă a planului meu.

— Chiar te rog, răspunse ea.

Dar mai căscă încă o dată, încântată să vadă cum ochii lui albastru-deschis păreau să arunce flăcări în direcţia ei. Era atât de uşor de citit, atât de meschin, de egoist şi de iute la mânie. Dar presupuse că nu ar trebui să-l provoace mai mult de-atât. Poate că ea se calmase după şocul iniţial, însă el încă reprezenta o ameninţare pentru ea. Şi până când avea să găsească o cale de ieşire din această situaţie, asta dacă exista vreuna, trebuia să-i facă jocul.

— A fost menajera, o fetişcană deşteaptă pe care am angajat-o să intre în casă. N-a trebuit decât să mă asigur că o anumită servitoare dintre cele obişnuite nu vine la lucru, şi s-o înlocuiesc pe bolnavă cu ea.

Roslynn se înfurie când îl auzi.

— Şi ce-ai făcut cu biata fată care nu a apărut la lucru?

— Nu-i nevoie să te alarmezi, verişoară. Dispoziţia i se

îmbunătăţi din nou, acum că se bucura de atenţia ei deplină. N-a păţit nimic rău, cu excepţia unui cucui mic la cap; am trimis deja un om ca s-o elibereze, având în vedere că absenţa ei va fi descoperită oricum. Dar, aşa cum spuneam, cu omul meu în casă a cărui sarcină era să te servească, nu a trebuit decât să aştepte până când ai comandat ceva de mâncare sau de băut înainte de a te retrage, ca să-ţi poată strecura o pastilă de dormit.

Laptele! Afurisitul de lapte cald pe care-l ceruse aseară, în speranţa că ar putea s-o ajute să doarmă, fără să-şi închipuie vreo clipă că va dormi atât de bine încât nu se va trezi nici chiar când fusese răpită!

— Acum îţi dai seama cum am reuşit? chicoti Geordie. De îndată ce fata a putut, i-a strecurat pe oamenii mei înăuntru şi i-a ascuns, apoi s-a întors acasă, având în vedere că ea îşi îndeplinise sarcina. Apoi, când toţi slujitorii care locuiesc acolo s-au dus la culcare, şi în casă s-a făcut linişte, oamenii mei te-au cărat pur şi simplu afară şi te-au adus la mine; nu te-ai trezit nici măcar o singură dată.

— Deci, ce ai de gând să faci acum? îl întrebă ea ferm, cu ironie. Cu siguranţă ţi-ai propus să comiţi o mârşăvie.

— Am găsit un om al bisericii şi l-am convins că n-are nevoie să te audă zicând „Da” ca să oficieze ceremonia de căsătorie pentru noi. Nătărăul ăsta îmbibat în gin va fi aici de îndată ce oamenii mei vor descoperi în ce alee s-a târât noaptea trecută.

Dar nu va mai dura mult, verişoară. Şi nici să nu te gândeşti să faci gălăgie cât aşteptăm. Doamna Pym va sta la pândă şi e chiar în faţa uşii.

După ce-l privi plecând şi îl auzi încuind uşa, se gândi să-l cheme înapoi. Dacă ar afla că atât Nettie, cât şi Frances ştiau cât îl detesta şi că nu s-ar căsători niciodată cu el de bunăvoie, oare s-ar răzgândi? Dar lăcomia lui agresivă o făcu să-şi ţină gura. Căsătoria cu ea avea să-i aducă o avere considerabilă şi, din moment ce mersese deja atât de departe, poate că ar merge şi mai departe şi ar elimina pe oricine i-ar sta în cale. Aşa cum stăteau lucrurile

acum, planul lui era de a o ţine pur şi simplu încuiată pe undeva, fără să afle cineva. Putea chiar să pună la cale un „accident regretabil”. Oricum, era o certitudine faptul că el nu ar fi ţinut-o în viaţă dacă ar fi ştiut că avea prieteni care ar putea contesta căsătoria lor, iar aceştia ar fi şi ei în pericol dacă ea i-ar numi.

Atunci, cum rămânea cu ea? Avea să se mărite cu vărul ei cel ticălos, îşi dădu ea seama dezgustată. Pentru numele lui Dumnezeu, nu atâta timp cât mai era încă în deplinătatea facultăţilor mintale. Dar panica începea să pună stăpânire pe ea. Nu avea să mai dureze mult, din câte spusese el. Cât timp mai avea deci la dispoziţie? Preotul beat putea ajunge din clipă în clipă. Şi unde naiba se afla?

Ochii îi zburară înapoi la fereastră, apoi aruncă păturile de pe ea şi se năpusti într-acolo. Îi îngheţă sângele în vine când văzu distanţa de două etaje, iar dedesubt nimic care să atenueze o cădere. Nu era de mirare că Geordie nu luase nicio măsură de precauţie să acopere fereastra cu scânduri. Şi dacă ar fi încercat să strige după ajutor, doamna Pym, care fusese indusă în eroare, ar fi deschis uşa într-o secundă, iar Roslynn s-ar fi pomenit, fără îndoială, legată şi cu căluş la gură drept răsplată pentru eforturile sale.

Pentru o clipă se gândi să încerce s-o convingă pe doamna Pym, dar numai pentru o clipă. Probabil că femeia o credea nebună sau ceva de genul ăsta. Geordie era maestru, uneltirile lui erau bine gândite, ca să acopere toate posibilităţile. Nu avea să lase nimic la voia întâmplării, nu când venea vorba despre averea la care râvnise asumându-şi atâtea cu riscuri.

Examină din nou camera în grabă, dar numai vasul de apă putea fi folosit ca o posibilă armă, şi asta doar împotriva primei persoane care ar fi intrat pe uşă. Nu avea nicio garanţie că acea persoana ar putea fi Geordie, că vasul l-ar răni în aşa fel încât să-l lase inconştient, sau că el va fi singur.

Aşadar, fereastra era singura ei şansă. Dădea spre un fel de alee, deşi era destul de largă cât să permită

circulaţia. Dar nu era deloc circulată. Era complet pustie, întunecată şi umbrită, căci clădirile de pe fiecare parte erau destul de înalte cât să nu lase să treacă lumina zilei. Lipindu-şi capul de fereastră, văzu la fiecare capăt al aleii străzi iluminate, trăsuri care treceau, un copil care alerga, un marinar care se plimba la braţ cu o femeie îmbrăcată ţipător. Un strigăt puternic ar putea, probabil, să atragă atenţia cuiva. Niciun capăt al aleii nu era chiar atât de îndepărtat. Dar un strigăt puternic ar atrage şi atenţia doamnei Pym.

Roslynn fugi înapoi la pat, smulse pătura aspră şi, repezindu-se înapoi, o scoase pe fereastră. O scutură cu furie, aplecându-se peste fereastră, până când, în cele din urmă, braţele îi obosiră, iar respiraţia îi deveni greoaie. Nimic. Dacă cineva o observase, fără îndoială i se păruse că aerisea pur şi simplu o pătură, nimic care să pară curios.

Şi apoi auzi căruţa. Întoarse capul s-o vadă intrând încet pe alee şi inima-i începu s-o ia razna de entuziasm. Căruţa era plină cu butoaie, folosind probabil aleea ca pe-o scurtătură ca să ajungă la strada largă. Bărbatul singur de pe capră fluiera în timp ce-şi îndemna catârul, oprindu-se doar ca să-şi convingă animalul să meargă.

Roslynn aruncă pătura cât colo, dând în schimb din braţe. Dar fără a scoate vreun sunet, omul pur şi simplu n-o observă. Avea o pălărie cu boruri largi şi, ea aflându-se deasupra lui, i-ar fi fost foarte greu s-o vadă. Cu cât se apropia mai mult, cu atât şansele scădeau dramatic, şi cu atât mai mult ea intra în panică. Şuieră şi spuse „psst”, dădu încă şi mai frenetic din braţe ca să-i atragă atenţia, dar fără niciun rezultat. Până când se gândi să arunce cu vasul de apă spre el, el trecuse demult de fereastra ei. În plus, cu zgomotul pe care trăsura îl făcea pe aleea pietruită, se îndoia că el ar fi auzit ceva, poate doar dacă l-ar fi lovit direct, ceea ce era puţin probabil având în vedere de cât de tare o dureau deja braţele.

Fu copleşită iar de dezamăgire şi se prăbuşi lângă peretele aflat în apropierea ferestrei. Nu era o soluţie prea bună. Chiar dacă individul ar fi observat-o, cum ar fi putut

să-i explice situaţia dificilă în care se afla în şoaptă? El nu ar fi putut să o înţeleagă. Şi dacă ar fi vorbit mai tare, s-ar fi dat de gol în faţa doamnei Pym.

Pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu putea face nimic altceva? Se uită din nou la vasul cu apă, dar erau puţine speranţe să aibă succes cu el. Probabil Geordie avea să se întoarcă însoţit de preot, precum şi de bărbaţii care o răpiseră, căci era nevoie de martori la acea ceremonie scandaloasă.

Roslynn era atât de înnebunită când se imagina căsătorită cu Geordie Cameron, încât nu auzi cea de-a doua trăsură care trecu pe alee, decât într-un târziu. Când se întoarse la auzul sunetului, căruţa cu fân era aproape sub fereastra ei. Cel care mâna caii, tot singur, profera blesteme la adresa bietelor animale care trăgeau încărcătura de fân, accentuându-şi furia aparentă fluturând spre ele sticla de gin pe care o ţinea în mână, trăgând câte o duşcă zdravănă, apoi fluturând iar sticla şi înjurând. Nu ar fi auzit-o din cauza zgomotului pe care-l făcea el însuşi, plus că deja era foarte aproape.

Nu avea de ales. Era posibil să nu i mai ivească o altă şansă. Aşa că, fără să se mai gândească, căci s-ar fi speriat şi ar fi rămas înăuntru, Roslynn se urcă pe pervazul ferestrei, aşteptă câteva secunde până când trăsura ajunse chiar sub ea şi sări.

Capitolul 14

Fusese un gest nebunesc din partea ei. Gândul îi trecu prin minte lui Roslynn în timp ce cădea, cu picioarele fluturându-i în faţa ochilor, cu mâinile strângând instinctiv aerul, ştiind că avea să moară.

Îl blestemă pe Geordie cu ultima suflare, dar cel puţin avu satisfacţia că el va crede că ea preferase să moară decât să se căsătorească cu el, deşi nu suficient de multă satisfacţie cât să merite osteneala, căci ea era cea care

murea, în timp ce ticălosul lacom avea să facă probabil rost de un certificat de căsătorie, revendicând oricum averea ei.

Ateriză întinsă pe spate, impactul zguduindu-i toate oasele. Rămase fără suflare, mintea i se goli şi, pentru o clipă, chiar leşină. Trăsura se zgudui din pricina unui bolovan, şi şocul o făcu să-şi vină iar în fire. Gemu, crezând că avea cu siguranţă o duzină de oase rupte. Dar următoarea zguduitură a trăsurii nu-i provocă niciun disconfort. Incredibil. Făcuse un gest atât de stupid, şi totuşi nu păţise nimic. Era cu siguranţă binecuvântată, dar nebunii aşa erau de obicei, iar ea se dovedise a nu fi în toate minţile azi. Ar fi putut să-şi rupă gâtul, era foarte conştientă de asta! Dar slavă Domnului pentru perna de fân! Dacă acea căruţă ar fi cărat altceva…

În mod miraculos, bărbatul beat nu era conştient că se procopsise cu un pasager, dar Roslynn presupuse că el nu deosebise zgomotul produs de impact de acela iscat când trecea printr-o groapă mai adâncă. Ori asta, ori omul era surd.

Fânul împrăştiat o acoperise aproape din cap până în picioare, dar după ce aruncă o privire spre fereastra de la care tocmai sărise, mai smulse rapid câţiva pumni de iarbă uscată ca să fie cu desăvârşire ascunsă. Tocmai la timp. Trăsura ieşi din aleea umbrită şi intră pe strada aglomerată, luminată, iar Roslynn îşi dădu seama cu groază că nu purta decât o cămaşă de noapte subţire din bumbac alb, cu care plecase la culcare cu o noapte în urmă, şi în plus era şi desculţă.

Dar putea să vadă partea plină a paharului. Cel puţin nu era una dintre acele cămăşuţe sumare care îi fuseseră făcute pentru trusou. O acoperea de la gât până la glezne, cu mâneci lungi şi largi legate la încheietura mâinii, şi se gândi că dacă putea găsi ceva care să treacă drept o curea, ar fi putut fi luată drept o rochie la prima vedere.

Din păcate, Roslynn nu avu decât puţin timp la dispoziţie să se gândească la asta, sau la cum avea să ajungă acasă fără bani.

Căruţa intră într-un grajd şi se opri, iar ea de-abia

reuşi să sară repede din ea şi să se ascundă într-o boxă goală, înainte ca bărbatul să ajungă în spate ca să descarce fânul. Un alt individ, mare şi voinic, i se alătură, înjurându-l cu voie bună pentru că întârziase. În timp ce amândoi descărcau fânul, Roslynn plecă în recunoaştere.

Un grajd nu era un loc chiar atât de rău în care să-şi fi terminat călătoria neaşteptată. De fapt, era ideal. Dacă ar fi putut închiria un cal şi ar fi aflat cum să ajungă în Mayfair – căci tot nu avea nicio idee în ce parte a oraşului se afla – ar fi putut ajunge acasă destul de repede şi fără alte incidente. Problema era că singurul lucru de valoare pe care-l avea asupra ei era crucifixul mamei ei, pe care îl purta atunci când nu era împodobită cu bijuterii mai costisitoare, şi nu putea concepe să se despartă de el. Totuşi, se părea că nu avea de ales în această privinţă, cu excepţia cazului în care era mai aproape de Mayfair decât îşi imaginase. Atunci putea încerca şansa să meargă pe jos, chiar şi desculţă.

Roslynn se încruntă la această idee. Nu era una dintre cele mai reuşite idei; uita de traficul pe care-l văzuse când trecuse pe lângă alee – căruţe, beţivi, marinari care se plimbau cu târfele lor, dar nici măcar o trăsură. Şi grajdul nu era atât de departe de locul de unde evadase. Indiferent în ce parte a oraşului se găsea, cu siguranţă nu era o zonă prea elegantă, şi să încerce să meargă pe jos i-ar fi cauzat probabil mai multe probleme decât avusese la început. Ceea ce o făcea să se întoarcă la nevoia disperată de a închiria un cal.

Roslynn era un pachet de nervi în timp ce aştepta ca amatorul de gin să plece cu căruţa lui, căci nu ştia dacă Geordie îi descoperise absenţa şi dacă nu începuse deja s-o caute prin apropiere. Se hotărâse să rişte să rămână singură cu celălalt individ şi să-şi susţină cauza, căci cu cât aveau s-o vadă mai puţine persoane în starea ei actuală, cu atât mai bine. Îşi putea imagina ce scandal s-ar fi iscat dacă toate astea ar fi ieşit la iveală. „Lady Chadwick ţopăind prin mahalale în cămaşă de noapte.” Cum ar fi savurat lumea bună un astfel de scandal, şi cât de mică ar fi devenit şansa

ei de a se bucura de o căsătorie bună şi rapidă.

Cu toate acestea, trebuia să-şi facă curaj şi să iasă din ascunzătoare de îndată ce rămânea singură cu grăjdarul, îngrozită de faptul că cineva, străin sau nu, trebuia s-o vadă în cămaşă de noapte. Şi ruşinea ei deveni de o sută de ori mai mare când individul o observă şi făcu ochii cât cepele. Stând cu un picior gol la vedere în timp ce încerca fără succes să şi-l ascundă pe celălalt, cu braţele încrucişate pe piept, căci chiar dacă era acoperită complet, tot se simţea goală, şi părul împrăştiat până la jumătatea spatelui, presărat cu fire de fân, era o imagine de ţinut minte – o imagine foarte plăcută, de fapt, chiar dacă ea nu putea să creadă aşa ceva.

Bărbatul probabil că aşa credea însă, căci continuă să se holbeze la ea, nemişcat, incapabil să scoată un cuvânt, cu gura căscată. Era de vârstă mijlocie, cu păr şaten presărat cu şuviţe gri, şi-o barbă cenuşie nerasă pe un maxilar prea mare. N-avea cum să-şi dea seama dacă era proprietarul sau un angajat. Însă nu conta. El o putea ajuta şi faptul că ştia asta o umplea de o nervozitate pe care altfel n-ar fi simţit-o.

Roslynn îi expuse situaţia dificilă în care se afla dându-i o explicaţie foarte scurtă, dar atât de repede, încât probabil individul nu înţelesese nici măcar două cuvinte de ea. Şi, de fapt, trecură mai multe momente până când el dădu vreun semn că o auzise. Apoi chicoti, potrivindu-şi pantalonii şi îndreptându-se spre ea.

— Un cal, hm? Trebuia să spui aşa de la început, domnişoară. Şi eu care mă gândeam că prietenul meu Zeke mi-a trimis un cadou drăguţ de ziua mea. Un cal? El chicoti din nou, clătinând din cap. Nu poţi învinovăţi un bărbat că şi-a făcut iluzii.

Roslynn era roşie de furie înainte ca el să termine de râs.

— Ai unul de închiriat?

— Am doi cai, dar marfa bună se termină repede.

— Vei accepta asta, atunci? Ea îşi scoase crucea de la gât şi i-o întinse. E de ajuns pentru amândoi caii, şi încă alţi

câţiva, dar o voi vrea înapoi. Am să trimit pe cineva înapoi cu calul şi plata corespunzătoare.

El întoarse crucea în mână, apoi avu îndrăzneala să muşte din ea înainte de a da din cap.

— E în regulă.

— Nu ai cumva vreo pereche de pantofi pe care să mi-o împrumuţi?

El aruncă o privire înspre picioarele ei delicate şi pufni.

— Foarte puţin probabil, domnişoară. Copiii mei au crescut şi au plecat.

Disperată, ea întrebă:

— O mantie, atunci, sau ceva cu care să mă acopăr?

— Din asta cred că o să găsesc. Da, şi ar fi bine s-o fac, sau vei isca o revoltă sângeroasă în stradă.

Roslynn se simţea prea uşurată ca să fie deranjată de râsul lui când plecă să-i aducă calul.

Capitolul 15

Umbrele amurgului deveneau din ce în ce mai întunecate cu fiecare clipă care trecea. Ceea ce ar fi trebuit să fie o călătorie de treizeci de minute se transformase într-o expediţie de trei ore, cu tot felul de cotiri greşite, întârzieri şi tot mai mulţi nervi. Dar acum cel puţin Roslynn ştia unde se afla, şi în realitate era recunoscătoare pentru întunericul care se lăsase, căci, în dorinţa ei de a ajunge acasă nu luase în calcul plimbarea pe South Audley Street, unde mai multe persoane o puteau recunoaşte. Întunericul o ajută să treacă nevăzută, iar gluga mantiei vechi roase de molii pe care grăjdarul i-o adusese se dovedi a fi încă şi mai folositoare.

De s-ar fi terminat ziua asta mai repede... Nu mai putea rămâne la Frances, nici măcar în seara aceea. Şi trebuia să se căsătorească fără întârziere. Faptul că Geordie o găsise schimbase totul. Se aştepta chiar să-l

găsească în pragul casei, sau ascuns într-o trăsură, gata să se năpustească asupra ei în momentul în care avea să ajungă acasă.

Norocul însă nu o părăsi, cel puţin până ajunse fără alte incidente. Şi chiar avu noroc să n-o găsească acasă pe Frances, căci ea n-ar fi fost de acord cu ce intenţiona Roslynn să facă şi ar fi încercat să o oprească. Iar Roslynn nu avea timpul necesar să o convingă că ştia ce făcea.

Cu Nettie era însă o cu totul altă poveste. După ce trimise unul dintre lachei înapoi la grajd cu calul bătrân şi banii ca să-şi recupereze crucifixul, şi după ce-i asigură repede pe majordom şi pe ceilalţi servitori pe lângă care trecuse că era bine, fără vreo altă explicaţie, Roslynn se grăbi să urce la etaj, unde o găsi pe Nettie în camera ei, plimbându-se neliniştită prin cameră şi părând mai trasă la faţă decât o văzuse vreodată. Dar, de cum o zări pe Roslynn, chipul i se lumină, de surprindere şi de uşurare.

— O, scumpo, ce sperietură mi-ai tras! Şi apoi, imediat, tonul ei se schimbă. Unde naiba ai fost, aş vrea să ştiu? Am crezut că vărul tău te-a răpit.

Roslynn aproape zâmbi văzând abilitatea lui Nettie de a sări de la o emoţie la alta cu atâta repeziciune, dar la cât de grăbită era, nu putu pierde nici măcar o clipă ca să se amuze de agitaţia servitoarei, atât de bine-venită după o zi îngrozitoare. Se repezi direct spre garderobul ei, spunând peste umăr:

— Asta a şi făcut, Nettie. Acum, ajută-mă să mă îmbrac, repede, în timp ce-ţi povestesc ce s-a întâmplat.

Nettie o întrerupse doar o singură dată zicând „Ce-ai făcut?” atunci când ea ajunsese la partea cu săritul pe fereastră. După ce termină, neliniştea se întipări din nou pe chipul lui Nettie.

— Atunci nu mai poţi să rămâi aici.

— Ştiu, răspunse Roslynn. Şi plec în seara asta, amândouă plecăm, dar nu împreună.

— Dar…

— Ascultă-mă acum, o întrerupse Roslynn cu nerăbdare. Am avut toată după-amiaza la dispoziţie ca să

mă gândesc ce e mai bine de făcut. Geordie şi-a dat arama pe faţă. Acum că planul lui este cunoscut, ce-l mai opreşte să pătrundă cu forţa oriunde m-aş afla, şi să mă răpească din nou? Şi dacă data viitoare va răni pe cineva? Mi-a luat atât de mult timp să ajung acasă, încât eram sigură că va fi aici aşteptându-mă. Dar poate că n-a crezut că voi ajunge atât de departe fără bani sau haine.

— Atunci crezi că te va căuta aproape de locul din care ai evadat?

— Ori asta, ori plănuieşte deja altceva. Dar există, de asemenea, şi posibilitatea să fi trimis pe cineva aici ca să supravegheze casa. Deşi nu am văzut pe nimeni, asta nu înseamnă nimic, aşa că trebuie să-i inducem în eroare şi să ne rugăm să nu fie decât un singur om. Dacă plecăm împreună, în acelaşi timp, dar în direcţii diferite, nu va şti pe cine să urmărească.

— Dar unde mergem?

Roslynn zâmbi în cele din urmă.

— Înapoi la Silverley. Nu va putea să ne urmărească acolo.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Geordie e cel care a încercat să mă răpească de pe stradă în acea zi. Ştia unde sunt, dar se pare că nimeni nu urmărea casa în dimineaţa în care am plecat aşa de devreme la ţară. Când şi-a dat seama că am plecat, a trimis bărbaţi în toate direcţiile, dar ne-au pierdut urma după ce-am plecat de la hanul acela, unde ne-am întâlnit. Atâta timp cât vom evita locurile publice şi nu vom fi urmărite, vom fi în siguranţă.

— Dar, fetiţo, nu realizezi nimic aşa, doar să stai ascunsă pentru un timp. Nu ai cum să te căsătoreşti şi nu vei fi cu adevărat în siguranţă până nu te vei căsători, din cauza ticălosului ăluia.

— Ştiu, şi de aceea voi trimite după domnul pe care-l aleg ca să mă întâlnesc cu el acolo şi să-i fac propunerea. Dacă totul merge bine, pot să mă căsătoresc şi la Silverley, dacă Regina nu se supără.

Nettie se încruntă.

— Înseamnă că te-ai decis cu care te vei căsători?

— Până ajungem acolo, voi şti pe cine vreau, răspunse Roslynn ambiguu, pentru că era singurul lucru în privinţa căruia încă mai avea dubii. Cel mai important lucru în acest moment este să ajungem acolo, fără a lăsa vreo urmă pentru Geordie. L-am trimis deja pe unul dintre servitori să ne aducă câte o birjă închiriată.

— Dar Brutus? întrebă Nettie, apoi se uită cu ochi mari la garderoba completă a lui Roslynn. Şi toate hainele tale? Nu avem timp să împachetăm…

— Trebuie să le lăsăm aici până după ce voi fi căsătorită, Nettie. Putem amândouă să luăm câteva lucruri acum şi sunt sigură că Regina are o croitoreasă competentă care poate să-mi pună la dispoziţie orice altceva voi avea nevoie pentru nuntă. Tot ce trebuie să fac este să las un bilet pentru Frances; apoi putem pleca. Apropo, ea unde este?

Nettie mormăi.

— După ce a făcut potecă în covor toată dimineaţa, una dintre servitoare a menţionat că are un frate care cunoaşte un anumit individ, care ştie cum să angajezi genul de oameni care te pot găsi mai repede decât autorităţile…

— Autorităţile! Roslynn icni, îngrozită că scandalul pentru care îşi făcuse griji toată ziua avea să izbucnească oricum. Pentru numele lui Dumnezeu! Nu m-a dat dispărută, nu?

Nettie clătină repede din cap.

— Însă a fost cât pe ce s-o facă, într-atât era de îngrijorată, dar ştia că dacă proceda aşa, nu mai putea ţine secretul. Şi chiar dacă nu ai fi fost complet compromisă, bârfele tot ţi-ar afecta şansele de a găsi un soţ bun. De asta a luat în considerare sugestia servitoarei şi chiar a insistat să meargă ea însăşi ca să se ocupe de problemă.

Roslynn se încruntă.

— Totuşi, cu atât de mulţi servitori care ştiu…

— Ei acum, nu-ţi face griji în privinţa asta, fetiţo. Lady Frances are oameni buni, dar pentru mai multă siguranţă, am avut o mică discuţie cu fiecare dintre ei. Nu vor sufla

niciun cuvânt despre absenţa ta din această casă.

Roslynn chicoti.

— Va trebui să-mi spui odată ce ameninţări ai folosit, dar acum nu mai avem timp. Du-te şi împachetează câteva schimburi, iar eu voi face la fel, apoi ne întâlnim jos. Trebuie să plecăm exact în acelaşi timp. Şi, Nettie, mergi spre nord până când eşti sigură că nu ai fost urmărită; apoi poţi să te îndrepţi spre Hampshire.

Eu voi merge spre sud şi apoi voi face cale întoarsă. Dar dacă nu ajung imediat după tine, să nu-ţi faci griji. Mă voi abate mai întâi mult de la drumul meu, doar ca să fiu sigură. Nu intenţionez să cad iar în mâinile lui Geordie, indiferent de ce se va întâmpla. Data viitoare nu va mai fi la fel de neatent.

Capitolul 16

I se păru că trecuse o eternitate până când uşa din faţă se deschise în cele din urmă, drept răspuns la ciocănitul repetat al lui Roslynn. Se aflase într-o asemenea stare de agitaţie, aşteptându-se să fie prinsă în orice moment, încât până şi umbra ei o făcuse să tresară când aruncase o privire în spatele ei ca să se asigure că trăsura veche încă o aştepta, iar vizitiul n-o slăbea din ochi. Nu că i-ar fi fost de prea mare ajutor dacă Geordie şi ticăloşii lui ar fi găsit-o.

Pericolul în care se afla o adusese în starea aceea de surescitare. Nu ar fi trebuit să se oprească din drum. Îi promisese lui Nettie că va pleca din Londra în cea mai mare grabă, dar venise, în schimb, direct aici, fără să aibă timp să scape de oricine ar fi putut-o urmări. Şi acesta era motivul pentru care inima îi bătuse în acelaşi ritm cu pumnul cu care lovea în uşă. Geordie ar fi putut să se furişeze pe lângă ea chiar în clipa asta, apropiindu-se din ce în ce mai tare, în timp ce ea stătea şi aştepta ca afurisita de uşă să se deschidă.

Când dorinţa îi fu împlinită, se năpusti înăuntru cu atâta forţă, încât aproape că îl răsturnă pe majordom. Închise uşa chiar ea însăşi, sprijinindu-se cu spatele de ea, apoi se uită îngrozită la individ, care părea încă şi mai speriat decât ea.

El îşi veni primul în fire, îndreptându-şi haina cu o smucitură energică, strângându-şi demnitatea în jurul lui ca pe o mantie.

— Pe cuvânt, domnişoară…

Ea se repezi să i-o ia înainte, lăsându-i fără să vrea o impresie încă şi mai proastă despre ea.

— O, nu mă dojeni. Îmi pare rău că dau buzna aşa, dar este o urgenţă. Trebuie să vorbesc cu Sir Anthony.

— Imposibil, spuse el cu un dispreţ arogant. Sir Anthony nu primeşte vizite în seara asta.

— Deci nu-i acasă?

— Nu este disponibil pentru vizitatori, spuse majordomul mai direct. Am instrucţiunile mele, domnişoară. Acum, dacă eşti atât de bună să…

— Nu! ea icni când el întinse mâna spre mânerul uşii ca s-o dea afară. Nu m-ai auzit?! Trebuie să-l văd!

Fără să se oprească, el deschise uşa, forţând-o să se dea la o parte.

— Nu vor fi excepţii.

Dar când întinse mâna spre braţul ei ca s-o împingă afară, Roslynn îl lovi cu săculeţul.

— Ia ascultă aici! icni bărbatul, indignat.

— O, dar eşti chiar netot, spuse ea destul de calm, deşi ochii lui sclipeau de furie. Nu plec de-aici până când nu-l văd pe Anthony. Nu mi-am asumat riscul de a veni până aici doar ca să mi se facă vânt afară, să ştii! Acum, spune-i… doar spune-i că o doamnă doreşte să-l vadă. Fă-o, omule, sau jur că voi…

Dobson se întoarse înainte ca ea să-şi termine ameninţarea. Urcă scările cu spatele ţeapăn, mergând în mod deliberat încet. „Doamnă, pe naiba.” Niciodată în mulţii ani de când era în slujba lui Sir Anthony nu mai văzuse pe cineva asemănător. Doamnele nu se luau la

harţă cu un om doar pentru că acesta-şi făcea datoria. Era scandalos! Ce făcuse oare Sir Anthony de se încurcase cu o astfel de creatură neobrăzată?

Când silueta lui nu mai era vizibilă din holul în care o lăsase, Dobson se gândi să aştepte câteva clipe şi apoi să se întoarcă pur şi simplu şi să încerce din nou s-o dea afară pe femeie. La urma urmei, Sir Anthony venise acasă într-o dispoziţie proastă pentru că întârziase la o reuniune de familie ce avea loc acasă la fratele său Edward. Lord James şi domnul Jeremy plecaseră deja. Chiar dacă Sir Anthony ar fi acceptat s-o vadă pe femeia asta, oricum nu avea timp. Se schimba acum, şi, de fapt, avea să coboare în scurt timp. Şi cu siguranţă nu avea să-i placă deloc să aibă parte de o altă întârziere, sub forma unei femei insistente, de calitate îndoielnică. Dacă nu ar fi fost vorba despre o reuniune de familie, nu ar fi contat atât de mult. Dar familia era pe primul loc pentru Sir Anthony. Întotdeauna fusese şi întotdeauna avea să fie.

Şi totuşi… Dobson nu reuşi să scape de senzaţie de ameninţare din mintea lui. Nu mai întâlnise niciun vizitator atât de insistent în a obţine ce dorea, cu excepţia familiei lui Sir Anthony, bineînţeles. Oare avea să ţipe, sau, încă şi mai rău, să devină violentă din nou? Era de neconceput. Dar poate că trebuia măcar să-l informeze pe Sir Anthony în privinţa problemei.

Răspunsul la bătaia în uşă fu scurt. Dobson păşi precaut în cameră. Fu nevoie doar să se uite la Willis, valetul lui Sir Anthony, ca să vadă că starea lui de spirit nu se îmbunătăţise deloc. Omul avea o privire hărţuită, ca şi cum ar fi suportat deja efectul limbii ascuţite a lui Sir Anthony.

Apoi Sir Anthony se întoarse, făcându-l pe Dobson să se oprească. Rar îl văzuse dezbrăcat. Avea pe el doar pantalonii şi tocmai îşi usca părul negru şi des cu un prosop.

Din nou, tonul tăios şi nervos.

— Ce este, Dobson?

— O femeie, domnule. A intrat cu forţa şi cere să

vorbească cu dumneavoastră.

Anthony se întoarse.

— Scapă de ea.

— Am încercat, domnule. Refuză să plece.

— Cine este?

Dobson nu-şi putu ascunde dezgustul.

— Nu a vrut să-şi spună numele, dar pretinde a fi o doamnă.

— Este?

— Am îndoielile mele, domnule.

Anthony aruncă prosopul cu o iritare evidentă.

— La naiba, probabil că este aici pentru James. Ar fi trebuit să-mi dau seama că târfele lui de pe la taverne vor începe să-şi facă apariţia la uşa mea, dacă avea să rămână pentru o perioadă mai lungă de timp.

Dobson nu avea niciun chef să clarifice problema.

— Îmi cer scuze, domnule, dar a menţionat numele dumneavoastră, nu al lui Lord Malory.

Anthony se încruntă.

— Foloseşte-ţi inteligenţa, omule. Singurele femei care vin aici sunt invitate. Am dreptate?

— Da, domnule.

— Şi aş fi făcut vreo invitaţie pentru seara asta, având deja un angajament anterior?

— Nu, domnule.

— Atunci, de ce mă deranjezi cu asta?

Dobson simţi cum îl cuprinde un val de căldură.

— Pentru permisiunea de a o da afară pe uşă cu forţa, domnule. Nu vrea să plece de bunăvoie.

— Ai acordul meu, răspunse Anthony sec. Cere ajutorul unuia dintre lachei, dacă crezi că nu te descurci singur, dar scapă de ea înainte ca eu să cobor.

Căldura îi îmbujoră obrajii lui Dobson.

— Vă mulţumesc, domnule. Voi cere ajutor, cred. Nu vreau să mă confrunt din nou singur cu temperamentul acelei scoţiene.

— Cum ai spus? întrebă Anthony atât de tare, încât Dobson se albi subit la faţă.

— Eu… eu..

— Ai spus că e scoţiană?

— Nu, nu, doar părea…

— La naiba, omule, de ce n-ai spus aşa? Invit-o aici şi grăbeşte-te, înainte de a se hotărî să plece.

— Înainte de a… Dobson deschise gura, şi după o privire prin cameră adăugă: *Aici,* domnule?

— *Acum,* Dobson.

Capitolul 17

Lui Anthony nu-i venea să creadă. Nici chiar când ea intră pe uşă, aruncându-i lui Dobson o privire nimicitoare, apoi străfulgerându-l şi pe el cu aceiaşi ochi ucigători, tot nu-i veni să creadă.

— Majordomul tău e un om foarte nepoliticos, Sir Anthony.

El nu făcu decât să-i zâmbească ştrengăreşte când o văzu stând acolo şi bătând din picior, cu braţele încrucişate pe piept.

— Când ţi-am dat adresa mea, draga mea, a fost ca să-mi trimiţi un mesaj în caz de nevoie, nu ca să-mi apari la uşă. Îţi dai seama că nu se cuvine, nu? Este reşedinţa unui burlac. Ba chiar sunt gazda fratelui meu şi a fiului său…

— Ei bine, dacă ei stau aici, înseamnă că nu-s singură cu tine, nu-i aşa?

— Nu-mi place să te dezamăgesc, draga mea, dar ei nu sunt aici în seara asta, şi chiar eşti singură cu mine. După cum poţi vedea, mă pregăteam să ies, motiv pentru care Dobson a fost atât de reticent în a te lăsa să intri.

Ceea ce ea văzu într-adevăr, când se uită la el mai atent prin aburii furiei, fu că el arăta mai degrabă de parcă se pregătea pentru culcare. Purta un halat scurt matlasat din satin albastru-argintiu peste pantaloni, şi nimic altceva. Tocmai îşi încheia halatul cu o centură în acel moment, dar nu înainte ca ea să-i zărească pieptul gol şi cârlionţii negri

ce-l acopereau. Avea părul umed, dat cu mâna pe spate, cu şuviţe uscate ce începeau să se încreţească pe la tâmple. Arăta mai senzual decât îl văzuse vreodată şi abia fu capabilă să-şi ia ochii de la el şi să-şi amintească de ce se afla acolo.

Din păcate, în momentul în care văzu patul ochii i se umplură de văpăi, căci îşi dăduse seama, cu intensitatea unui şoc, unde o primise. În dormitorul lui. La naiba!

— Ai ştiut că sunt eu… Nu, nu aveai cum, îngăimă ea, uitându-se înapoi la el. Îţi primeşti toţi vizitatorii aici?

Anthony zâmbi.

— Numai când mă grăbesc, draga mea.

Ea se încruntă, deloc amuzată, dar făcu un efort susţinut de a se concentra. Şi pentru a face asta, trebui să-şi ia privirea de la el, din nou.

— Nu te voi reţine mult timp, Sir Anthony. Nici eu nu am timp de pierdut. Ceva s-a întâmplat… Ei bine, asta nu te priveşte. Este suficient să-ţi spun că nu mai am timp. Am nevoie să-mi dai un nume. Şi am nevoie de el acum.

Buna lui dispoziţie dispăru. Îi era teamă că ştia exact despre ce vorbea, şi certitudinea îl făcu să simtă un nod în gât, care era foarte incomod. Acceptase să fie confidentul ei doar ca să aibă o scuză să se apropie de ea. Şi avea de gând să-şi atingă propriul scop, nicidecum s-o ajute să se căsătorească. Intenţionase să amâne acea eventualitate pe termen nelimitat şi s-o seducă înainte de a deveni vreodată o realitate. Dar iată că ea îi cerea un nume, pe care ar fi trebuit să-l aibă, dacă ar fi făcut ceea ce îi promisese că va face – ceea ce însă nu făcuse. În mod evident, de-acum nu ar mai fi avut nevoie de un confident. Dacă el nu-i dădea un nume, ea urma să aleagă singură, bine sau rău. Nu avea nicio îndoială în privinţa asta.

— Ce dracu’ s-a întâmplat?

Ea clipi când îi auzi tonul aspru, atât de neaşteptat.

— Ţi-am spus că nu te priveşte.

— Atunci fă-mi pe plac, şi dacă tot vorbim despre asta, poţi să-mi spui de ce doreşti atât de tare să te căsătoreşti, şi de ce atâta grabă.

— Nu e treaba ta, insistă ea.

— Dacă vrei un nume, draga mea, ar face bine să devină treaba mea.

— Asta-i… nu-i…

— Nu e foarte cavaleresc din partea mea, ştiu.

— Bestie!

Buna dispoziţie îi reveni în faţa furiei ei. Dumnezeule, ce frumoasă era când ochii îi străluceau astfel. Sclipirile aurii păreau să mocnească, potrivindu-se cu focul din părul ei. Îşi dădu seama dintr-odată că ea chiar se afla în casa lui, în dormitorul lui, unde şi-o imaginase de nenumărate ori, dar nu găsise nicio modalitate de a o face să ajungă acolo.

Zâmbetul care-i arcuia buzele o înfurie şi mai tare. „Ai intrat în vizuina mea, iubito”, nu se putu el abţine să nu gândească. „Eşti a mea acum.”

O întrebă:

— O băutură?

— Ai face până şi pe un sfânt să se apuce de băut, replică ea, dar dădu din cap şi luă o înghiţitură zdravănă din coniacul pe care el i-l întinse, o clipă mai târziu.

— Ei bine? o îndemnă el, când ea nu făcu altceva decât să continue să se uite dispreţuitor la el.

— Are de-a face cu bunicul meu şi cu promisiunea pe care m-a obligat s-o fac că mă voi căsători de îndată ce el va muri.

— Ştiu asta, spuse Anthony calm. Acum, spune-mi de ce a vrut să-i faci o astfel de promisiune.

— Foarte bine! cedă ea. Un văr îndepărtat intenţionează să se căsătorească cu mine cu orice preţ.

— Şi?

— N-am spus că vrea, ci că intenţionează, indiferent dacă *eu* vreau sau nu. Ai înţeles acum? Dacă Geordie Cameron pune mâna pe mine, o să mă forţeze să mă căsătoresc cu el.

— Să înţeleg că ai prefera să n-o faci?

— Nu fi netot, omule, spuse ea cu nerăbdare şi începu să se plimbe în cerc în jurul lui. Aş fi oare dispusă să mă căsătoresc cu un străin dintr-un alt motiv?

— Nu, presupun că nu.

Roslynn icni, văzându-l că zâmbeşte.

— Ţi se pare amuzant?

— Ceea ce cred eu, draga mea, este că ai exagerat un pic cam mult situaţia. Nu e nevoie decât să pui pe cineva să-l convingă pe vărul ăsta al tău că ar fi mai sănătos pentru el dacă şi-ar căuta în altă parte o soţie.

— Tu?

El ridică din umeri.

— De ce nu? Nu m-ar deranja să-ţi fac un astfel de serviciu.

Îi venea să-l lovească. Îşi termină în schimb coniacul, recunoscătoare pentru efectul calmant.

— Lasă-mă să-ţi spun ceva, Anthony Malory. E viaţa mea în joc, nu a ta. Nu-l cunoşti pe Geordie. Nu ştii cât e de obsedat să pună mâna pe averea bunicului meu prin intermediul meu. Ar face orice ca s-o obţină şi, odată ce va reuşi, ce-l va opri să pună la cale un accident convenabil prin care să mă facă să dispar, sau să mă încuie pe undeva şi să susţină că am înnebunit, sau ceva de genul ăsta? Un mic avertisment din partea ta nu-l va speria, chiar dacă ai reuşi mai întâi să-l găseşti. Nimic nu-l va face să renunţe. Singurul mod în care mă pot proteja este să mă căsătoresc cu altcineva.

Anthony îi luase paharul, i-l umpluse din nou şi i-l dăduse înapoi în timp ce ea pornise tăvălugul vorbelor. Ea nici nu păru să observe.

— Foarte bine, acum ştiu de ce crezi că trebuie să te căsătoreşti. Spune-mi acum de ce atâta grabă? Ce te-a făcut să-ţi rişti reputaţia venind aici în seara asta?

Ea tresări amintindu-şi fără voie de *acel* pericol, care îi păruse răul cel mai mic în acel moment.

— Geordie m-a găsit. Noaptea trecută a reuşit să pună pe cineva să mă drogheze şi să mă răpească din casa lui Frances.

— Mii de draci!

Ea continuă ca şi cum nu i-ar fi auzit exclamaţia.

— M-am trezit azi încuiată într-o cameră străină lângă

malul mării, aşteptându-l doar pe preotul ăla mincinos pe care Geordie îl găsise. Dacă n-aş fi sărit pe fereastră…

— Dumnezeule, femeie, nu poţi vorbi serios!

Ea îşi întrerupse plimbarea pentru o clipă ca să-l fixeze cu o privire care părea sincer dispreţuitoare.

— Nu mă îndoiesc că încă mai am nişte fire de paie în păr din căruţa cu fân în care am aterizat. Mi-a luat atât de mult timp să găsesc drumul spre casă, încât n-am mai avut timp să le perii. Ţi-aş arăta, dar Nettie nu e aici ca să-mi refacă părul dacă îl desfac, şi mă îndoiesc că Dobson al tău s-ar descurca. Şi nu voi părăsi casa arătând ca şi cum… ca şi cum…

Anthony izbucni în râs când ea nu reuşi să ducă până la capăt gândul provocator. Roslynn îi întoarse spatele şi se îndreptă direct spre uşă. El ajunse la uşă în acelaşi timp şi întinse mâna uşor peste umărul ei ca să blocheze cu fermitate singura cale de ieşire.

— A fost ceva ce am spus? întrebă el cu un glas plin de inocenţă lângă urechea ei.

Roslynn nu ezită să-l lovească din plin cu cotul, care nimeri fără greş de la o distanţă atât de mică. Satisfăcută de mormăitul lui nemulţumit, se furişă pe alături, punând o distanţă mai mare între ei.

— Cred că te-ai distrat destul de mult pe seama mea, Sir Anthony. Am avut intenţia să stau doar câteva minute şi am pierdut tot acest timp cu explicaţii inutile. Mă aşteaptă o birjă şi am o călătorie lungă de făcut. Spuneai că şi tu te grăbeşti. Numele, te rog.

El se sprijini de uşă, căci gândul la acea „călătorie lungă îi trimisese fiori de panică în tot corpul.

— Doar nu pleci din Londra?

— Bineînţeles că plec. Doar nu crezi că mai pot rămâne aici, acum că Geordie m-a găsit, nu-i aşa?

— Atunci, cum ai de gând să-l ademeneşti pe unul dintre admiratorii tăi cu o propunere de căsătorie, dacă nu eşti aici ca să te curteze?

— La naiba! De parcă aş avea timp ca să mi se facă curte acum, spuse ea, exasperată de întrebările lui

nesfârşite. Voi face propunerea, dacă doar... îmi... vei... da... un... nume!

Modul furios în care accentuase fiecare cuvânt îl avertiză că trebuia să-şi schimbe tactica, şi totuşi, pentru o clipă, rămase fără cuvinte. Nu avea de gând să-i dea un nume, nici chiar dacă ar fi avut unul pe care să-l recomande, dar dacă ar fi recunoscut asta, ea ar fi ieşit ca un fulger din cameră şi ar fi fugit Dumnezeu ştie unde. Se întrebă dacă era prudent să îndrăznească s-o întrebe care îi era destinaţia. Nu, era sătulă de ocolişurile lui deliberate.

Se îndreptă încet spre ea, arătând spre canapeaua din faţa şemineului.

— Stai jos, Roslynn.

— Anthony… începu ea ameninţător.

— Nu e chiar atât de simplu.

Ochii ei se îngustară într-un mod suspicios.

— Ai avut suficient timp la dispoziţie să cerni faptele de zvonuri, aşa cum ai promis s-o faci.

— Am cerut o săptămână, dacă îţi aminteşti.

Panica străluci în ochii ei.

— Atunci nu ai…

— Dimpotrivă, îi tăie el vorba. Dar nu-ţi va plăcea ce am aflat.

Ea gemu, ignorând scaunul oferit, şi începu să se plimbe din nou.

— Spune-mi.

Mintea lui Anthony lucra cu repeziciune, căutând frenetic argumente împotriva candidaţilor ei. Începu cu singurul lucru care era de fapt adevărat, sperând că inspiraţia îi va veni pe parcurs în privinţa restului.

— Duelul acela la care ţi-am spus că David Fleming a refuzat să participe. Nu numai că i-a atras calificativul de laş, dar şi de… ei bine, de fapt…

— Spune odată! Presupun că era vorba de o femeie? Nu e deloc surprinzător.

— Cearta nu era din cauza unei femei, draga mea, ci a unui alt bărbat, doar că era tot un conflict între iubiţi.

El profită de acel moment în care ea rămase şocată

ca să-i mai umple încă o dată paharul cu coniac.

— Vrei să spui…

— Mă tem că da.

— Dar părea atât de… O, nu contează. El cu siguranţă nu este deloc potrivit.

— Va trebui să-l ştergi de pe listă şi pe Dunstanton, spuse Anthony. Din moment ce ea pleca din Londra, nu avea cum să afle dacă următoarele lui cuvinte erau adevărate: Tocmai şi-a anunţat logodna.

— Nu-mi vine să cred! icni ea. Chiar weekendul trecut m-a invitat la teatru. Desigur, a anulat, dar… O, foarte bine. Am vrut să-mi reduc lista şi asta am făcut. Dar Savage?

Anthony fu inspirat de nume.

— El nu e potrivit deloc, draga mea. Pe undeva de-a lungul tinereţii lui irosite, probabil că şi-a luat numele în serios. Omul este un sadic.

— O, haide acum…

— Este adevărat. Îi place să facă rău oricui este mai slab decât el… animale, femei. Slujitorii lui sunt îngroziţi.

— Bine! Nu trebuie să intrăm în detalii. Nu rămâne decât Lord Warton, pe care chiar nepoata ta mi l-a recomandat, şi Sir Artemus.

Fu rândul lui Anthony să se plimbe încoace şi-ncolo prin cameră, căci nu-şi putea aduce aminte nimic în ceea ce-l privea pe Warton. Pasiunea lui Shadwell pentru jocurile de noroc putea fi exploatată, dar nu ştia absolut nicio bârfă cu care să-l poată discredita pe Warton. De fapt, individul ar fi fost, fără îndoială, un soţ ideal pentru Roslynn. Din fericire pentru Anthony, acea constatare îl enervă atât de tare, încât reuşi să inventeze cea mai bună minciună, în situaţia dată.

Se întoarse spre Roslynn, cu o înfăţişare plină de reticenţă.

— Poţi tot atât de bine să uiţi şi de Warton. A arătat interes faţă de tine doar ca s-o pună pe mama lui pe o pistă greşită.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

— Este îndrăgostit de sora lui.

— Cum?

— O, e un secret destul de bine păstrat, o asigură Anthony. Reggie cu siguranţă nu ştie, căci nu e ceva cu care Montieth ar vrea s-o dezamăgească. La urma urmei, ea e prietenă cu toţi cei trei membri ai familiei Warton. Şi nu mi-ar fi spus nici mie, dacă nu i-aş fi menţionat interesul tău brusc faţă de el. Dar a dat peste ei în pădure o dată, un moment destul de jenant, îmi imaginez...

— Destul! Roslynn termină cel de-al treilea pahar de coniac şi îi întinse paharul. Ai făcut exact aşa cum am ţi-am cerut şi îţi mulţumesc. Sir Artemus a fost primul de pe lista mea, aşa că mi se pare corect ca el să fie alegerea mea.

— E sărac, draga mea.

— Nicio problemă. Ea zâmbi. Am destui bani cât să-i umplu punga la loc.

— Nu cred că înţelegi, Roslynn. În ultimii ani, jocurile de noroc au devenit o boală. A ajuns dintr-unul dintre cei mai bogaţi oameni din Anglia sărac lipit. A trebuit să vândă toate proprietăţile pe care le-a avut, cu excepţia celei din Kent, şi aceea ipotecată.

— Cum de ştii aşa ceva?

— Fratele meu Edward s-a ocupat de vânzări.

Ea se încruntă, dar insistă cu încăpăţânare:

— Nu contează. De fapt, asta mă asigură că nu poate refuza propunerea pe care i-o voi face.

— O, va sări s-o accepte, cu siguranţă. Şi într-un an aţi fi amândoi la fel de săraci.

— Uiţi că voi deţine singură controlul asupra averii mele, Anthony.

— Adevărat, dar treci cu vederea simplul fapt că un om poate juca jocuri de noroc pe credit, ceea ce este cu totul imposibil de ţinut sub observaţie. Şi creditorii lui nu vor ezita să vină la tine, în calitate de soţie, ca să le plăteşti, şi nici să te târască prin tribunale. Iar instanţele de judecată, draga mea, nu vor fi de acord cu contractul tău, din moment ce se poate dovedi că te-ai căsătorit cu Shadwell fiind pe deplin conştientă de înclinaţia lui excesivă spre jocurile de noroc. Vei fi obligată să-i onorezi datoriile,

indiferent că vrei sau nu.

Roslynn păli, cu ochii larg deschişi şi neîncrezători. Cunoscând atât de puţin legea, nu avea niciun motiv să se îndoiască de previziunile lui Anthony. Era forţată să-l creadă. Şi când te gândeşti că odată presupusese că un cartofor sărac ar fi o alegere perfectă pentru ea, fără să-şi închipuie că el ar putea fi de fapt omul care s-o ducă la sapă de lemn. Putea la fel de bine să-i dea moştenirea lui Geordie; decât să se căpătuiască cu un cartofor.

— Păreau toţi atât de potriviţi, spuse ea nedumerită şi tristă, înainte să-şi întoarcă ochii mari, căprui, spre Anthony. Ştii că m-ai lăsat fără niciun candidat?

Privirea ei nefericită îl lovit drept în inimă. El era responsabil, prin acele jumătăţi de adevăruri şi invenţii. Se strecurase în viaţa ei din cel mai egoist dintre motive. Cu toate acestea, nu se putea îndura s-o împingă în braţele unui alt bărbat. Pur şi simplu nu putea face asta. Şi nu doar pentru că o voia doar pentru el. Gândul că un alt bărbat o va atinge avea un efect dintre cele mai ciudate asupra sa, de-a dreptul ameţitor.

Nu, nu putea regreta că o lăsase fără niciun candidat, căci uşurarea lui era prea mare. Dar nici nu putea suporta s-o vadă suferind.

Într-un efort de a-i ridica moralul, el îi spuse uşor:

— Fleming s-ar căsători cu tine, să ştii, numai de dragul aparenţelor – dacă ar fi crezut că ea l-ar accepta pe bărbat, ar fi trebuit pur şi simplu să-l omoare. Ar fi ideal pentru scopurile tale, iar apoi aş putea să mă asigur că te voi avea doar pentru mine.

Măcar reuşise să o înfurie din nou cu acea observaţie.

— Nu voi accepta un bărbat care nu e dispus să mă atingă. Dacă e să mă căsătoresc, voi vrea copii.

— Asta se poate aranja, draga mea, cu cea mai mare plăcere din partea mea, răspunse el încet.

Dar ea nu-l mai asculta.

— Cred că aş putea să mă întorc acasă şi să mă căsătoresc cu un mic arendaş. Ce mai contează cu cine mă căsătoresc acum? Important este s-o fac.

Din păcate, Anthony îşi văzu toate eforturile ducându-se pe apa sâmbetei.

— La dracu'! Nu poţi…

Ea era încă pierdută în lumea puţinelor opţiuni care îi mai rămăseseră.

— Este ceea ce trebuia să fac de la bun început. Cel puţin voi şti cu ce mă aleg.

El o prinse de umeri, forţând-o să-l asculte.

— La naiba, femeie, nu am de gând să te las să-ţi iroseşti viaţa cu vreun fermier murdar! Şi, înainte ca Anthony să-şi dea seama ce avea de gând să spună, cuvintele îi ieşiră din gură: O să te căsătoreşti cu mine!

Capitolul 18

Când hohotul de râs al lui Roslynn se stinse, devenind doar un chicotit, ea îşi dădu seama cu întârziere că amuzamentul ei putea fi considerat o insultă grosolană la adresa lui Anthony. În timp ce ea era orbită de lacrimile stârnite de amuzament, el se depărtase de ea. Îl văzu acum, stând pe pat şi sprijinindu-se nepăsător într-un cot.

Nu *părea* insultat. Ci mai degrabă uluit. Ei bine, cel puţin gafa ei nu-i stârnise mânia, căci n-ar fi putut să-l acuze dacă ar fi făcut-o. Dar era atât de ridicol. Să se căsătorească cu el. Craiul cel mai renumit din Londra? Oricum, nu era posibil să fi vorbit serios.

Dar se simţea mai bine după acel râs sănătos, având în vedere problemele cu care încă se confrunta. Cu un zâmbet galeş, ea făcu câţiva paşi spre de el, înclinându-şi capul ca să-i atragă atenţia.

— Ai un talent rar, Anthony, de a binedispune, dar, la urma urmei, nimeni nu te va putea acuza vreodată că-ţi lipseşte farmecul. Dar e uşor de văzut că nu eşti în elementul tău când vine vorba să faci o cerere în căsătorie. Cred că vorbele ar trebui să vină sub forma unei întrebări, şi nu a unei porunci. Chiar trebuie să-ţi aminteşti asta data

viitoare când simţul tău al umorului va tinde spre absurd.

El nu spuse nimic la început, dar îşi ridică privirea ca să o întâlnească pe a ei. Iar ea se simţi brusc incomod.

— Ai dreptate, draga mea. Mă tem că mi-am pierdut capul. Dar, la urma urmei, eu fac foarte rar lucrurile într-un mod convenţional.

— Ei bine… Ea îşi trase mantaua din blană de hermină mai aproape de trup, într-un gest nervos.. Te-am reţinut destul de mult timp.

El se ridică şi îşi puse mâinile pe genunchi.

— Nu, încă nu pleci, nu fără a-mi da răspunsul tău.

— Răspuns la ce?

— Te căsătoreşti cu mine?

Nici pusă într-un mod convenţional, întrebarea nu sună mai puţin absurd.

— Dar glumeai! spuse ea neîncrezătoare.

— Mă tem că nu, draga mea. Deşi este o surpriza la fel de mare şi pentru mine, sunt foarte serios.

Roslynn strânse tare din buze. Nu era deloc amuzant.

— Nici nu se pune problema. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine aşa cum nu vreau să mă căsătoresc cu Geordie.

Râsul ei de mai devreme era de înţeles. Şi reacţia ei la cererea lui în căsătorie era chiar liniştită în comparaţie cu propria lui surprindere. Dar, deşi cuvintele îi ieşiseră fără să vrea, odată spuse, Anthony îşi dădu seama că ideea de căsătorie, care-i păruse atât de îngrozitoare înainte, devenise brusc ispititoare.

Nu că n-ar fi putut fi convins să renunţe, dacă ea n-ar fi stat acolo, arătând atât de fermecător. Trăise treizeci şi cinci ani fără a avea nevoie de o soţie şi cu siguranţă nu va avea nevoie de una acum. Deci, ce naiba făcea el insistând că era serios, când ea îi dăduse o cale de ieşire îndoindu-se de el?

Problema era că nu-i plăcea să fie pus la zid şi ameninţarea ei de a se căsători cu oricine pur şi simplu exact asta făcuse. Şi îi plăcea încă şi mai puţin ideea ca ea să iasă din viaţa lui, ceea ce ea ameninţa să facă. Din

cauza asta, ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca ea să părăsească acea cameră. Era aici. Şi, la naiba, avea de gând să profite de situaţie.

Însă refuzul ei ferm de a-l accepta fu picătura care făcu balanţa să se încline. Avea să-l accepte, chiar şi dacă trebuia s-o compromită ca să obţină acordul ei.

— Corectează-mă dacă greşesc, draga mea, dar nu mai ai nicio altă ofertă în viitorul apropiat, nu? Şi îmi aduc aminte că ai spus că nu are nicio importanţă cu cine te căsătoreşti, atâta timp cât o faci.

Ea se încruntă.

— Este adevărat, dar se întâmplă ca tu să fii singura excepţie.

— De ce?

— Să spunem că ai fi un soţ groaznic.

— Şi eu am crezut mereu tot aşa, o surprinse aprobator. De ce altceva aş fi evitat căsătoria atât de mult timp?

— Atunci, tocmai mi-ai întărit spusele, nu-i aşa?

El zâmbi.

— Doar admiteam această posibilitate, draga mea. Dar să ne uităm şi la cealaltă parte a monedei. Aş putea să mă împac cu căsătoria destul de uşor. Montieth a făcut-o, iar eu am fost primul care a spus că era sortită eşecului.

— Se întâmplă ca *el* să-şi iubească soţia, accentuă ea în mod enervant.

— Dumnezeule, doar nu te aştepţi să mă auzi spunându-ţi că te iubesc, nu? E prea repede…

— Desigur că nu! îi tăie Roslynn vorba, cu obrajii în flăcări.

— Dar ştim amândoi că te doresc, nu-i aşa? Şi amândoi ştim că tu…

— Sir Anthony, te rog! Dacă era posibil ca faţa ei să devină şi mai roşie de-atât, aşa se şi întâmplă. Nu poţi să-mi spui nimic care să mă facă să mă răzgândesc. Pur şi simplu nu eşti potrivit pentru mine. Am jurat că nu mă voi căsători cu un crai, şi ai recunoscut singur că asta eşti. Şi nu poţi schimba ceea ce eşti!

— Presupun că trebuie să-i mulţumesc lui Lady Grenfell pentru faptul că eşti atât de pornită?

Luată prin surprindere, ea nici măcar nu se întrebă cum ajunsese el la acea concluzie.

— Da, Frances ştie din proprie experienţă ce se întâmplă atunci când te îndrăgosteşti de un crai. Al ei a luat-o la sănătoasa când ea avea nevoie să se căsătorească, forţând-o să se mulţumească cu cine putea, adică un bătrân de care îi era silă.

Alungirea exotică a ochilor lui deveni mult mai vizibilă când se încruntă.

— Cred că e timpul să auzi toată povestea, Roslynn. Bătrânul George a intrat pur şi simplu în panică atunci când a fost pus brusc faţă în faţă cu perspectiva paternităţii. A dispărut timp de două săptămâni ca să se resemneze în privinţa pierderii celibatului, iar până şi-a venit în fire, Frances se căsătorise deja cu Grenfell. Ea nu i-a permis niciodată să-şi vadă fiul. A refuzat să-l primească după ce Grenfell a murit. Dacă prietena ta s-a simţit nefericită, să ştii că la fel s-a întâmplat şi cu prietenul meu. Adevărul este că George s-ar căsători cu ea şi-acum, dacă l-ar accepta.

Roslynn se apropie de canapea şi se aşează, holbându-se năucită la vatra rece. De ce trebuise ca el să-l cunoască pe George Amherst? De ce îi povestise toate astea? Probabil că Frances s-ar căsători cu Amherst într-o clipită, dacă ar reuşi să-l ierte pentru ceea ce fusese, fără îndoială, o reacţie cât se poate de firească din partea lui, având în vedere ce reputaţie avea la momentul respectiv. Dar Roslynn?

Fir-ar să fie, nu-şi dorea nimic mai mult decât să se căsătorească cu Anthony Malory… dacă el ar iubi-o, dacă i-ar fi fidel, dacă ar putea avea încredere în el. Însă nimic din toate astea nu era adevărat. Poate că Nicholas Eden o iubea pe Regina, poate că bunicul o iubise pe bunica ei, poate că George Amherst o iubise pe Frances şi încă o iubea, dar Anthony recunoscuse că nu o iubea. Şi, din păcate, ei i-ar fi foarte uşor să-l iubească. Dacă n-ar fi fost aşa, i-ar fi acceptat oferta. Dar nu era atât de nebună încât

să rămână vulnerabilă în faţa suferinţei pe care Anthony ar fi putut şi cu siguranţă i-ar fi provocat-o.

Îşi roti privirea prin cameră ca să se uite la el, dar nu văzu decât patul care era gol acum. Speriată, simţi cum boneta îi fu ridicată de pe cap şi aruncată pe marginea scaunului. Se întoarse şi-l văzu pe Anthony sprijinindu-se nepăsător de scaun, cu braţele aşezate pe spătar.

Roslynn avu nevoie de o secundă ca să se obişnuiască cu senzaţia apropierii lui şi, dregându-şi glasul, reuşi să îngaime:

— Îmi pare rău, dar ceea ce mi-ai spus despre Frances şi George nu-mi schimbă părerea despre tine.

— Nici nu am crezut că o va face, spuse el, clătinând din cap, şi zâmbetul pe care-l schiţă lent o nelinişti şi mai tare pe Roslynn. Eşti o scoţiană încăpăţânată, Lady Chadwick, dar ăsta e unul dintre lucrurile pe care le găsesc atrăgătoare la tine. Îţi ofer tot ce ai nevoie cu atâta disperare, iar tu te încăpăţânezi să mă refuzi, şi încă dintr-un motiv ridicol, care este doar pură speculaţie. Poate că mă voi dovedi un soţ exemplar, dar nu-mi oferi şansa de a afla răspunsul la această dilemă.

— Ţi-am spus, Anthony, că nu-mi place să mă joc cu viaţa mea. Aş prefera să nu-mi risc viitorul pariind pe un „poate”, când şansele de izbândă sunt atât de mici.

El se aplecă în faţă ca să-şi odihnească bărbia pe braţele încrucişate.

— Îţi dai seama că dacă te ţin aici peste noapte, vei fi compromisă. Nici nu ar trebui să te ating, draga mea. Circumstanţele vorbesc de la sine. Este ceea ce a făcut-o pe Reggie să se căsătorească, când prima ei întâlnire cu Montieth a fost destul de nevinovată.

— Nu ai îndrăzni!

— Eu cred că da.

Roslynn *se* ridică brusc în picioare, uitându-se la el în timp ce scaunul forma o barieră între ei.

— Asta-i… asta-i… N-ar merge oricum! Mă întorc acasă în Scoţia. Ce-mi pasă mie dacă reputaţia îmi e pătată aici? Îmi voi păstra totuşi… Ea nu putu pronunţa cuvântul

intim, aşa că alungă acel gând. Soţul meu îşi va da seama de diferenţă şi asta e tot ce contează.

— Într-adevăr? întrebă el, iar ochii lui de cobalt sclipiră diavoleşte. Atunci, nu-mi dai de ales, draga mea, dacă vreau să te ajut în ciuda încăpăţânării tale. Deci, va trebui să te compromit cu adevărat şi nu numai în ochii lumii?

— Anthony!

Suspinul ei îi aduse un zâmbet pe buze.

— Oricum, mă îndoiesc că m-aş fi putut mulţumi doar să mă prefac. A fost frumos din partea mea să iau în considerare alternativa asta, dar sunt un crai până în măduva oaselor, aşa cum continui să subliniezi, şi nu mă pot abţine să nu profit de prezenţa ta în dormitorul meu.

Ea dădu să se îndrepte spre uşă, grăbindu-se când el înconjură scaunul ca să vină după ea.

— Mă voi mulţumi doar cu aparenţele.

El clătină din cap.

— Draga mea, dacă toată lumea va presupune că am împărţit patul, de ce să-ţi refuzi plăcerea?

Roslynn trebui să-şi reprime fiorul de dorinţă pe care-l simţi la auzul acelor cuvinte, chiar dacă era sigură că el doar se juca cu ea. Felul lui de a o tachina tot timpul o împiedica să se alarmeze cu adevărat, şi totuşi, cu cât el se apropia mai tare de ea, cu atât devenea mai alarmată într-un alt mod.

Ştia ce se putea întâmpla dacă el o săruta. Se întâmplase şi înainte. Indiferent dacă el era serios sau nu în privinţa presupusei seduceri, dacă o atingea, era posibil să se întâmple, şi nu cu foarte mare efort din partea lui.

— Nu vreau să…

— Ştiu, spuse el încet, prinzând-o de umeri şi trăgând-o la pieptul lui. Dar îţi vei dori, draga mea. Pot să-ţi promit asta.

Bineînţeles că avea dreptate. Ştia ce-şi dorea ea, în adâncul sufletului, ce nu putea admite în faţa lui sau a ei înşişi. Putea să se împotrivească acelei dorinţe până când soarele avea să nu mai strălucească, dar asta nu avea s-o

facă să dispară. El era bărbatul cel mai fascinant şi mai persuasiv pe care îl cunoscuse vreodată, şi ea îl dorise din prima clipa în care îl întâlnise. O asemenea intensitate a sentimentelor nu avea nicio legătură cu logica şi raţiunea. Era dorinţa inimii şi a trupului, şi la naiba cu bunul-simţ!

Roslynn cedă, lăsându-se condusă de simţuri când el o cuprinse uşor în îmbrăţişarea lui. Simţea ca şi cum ar fi ajuns acasă, atât de des se imaginase strânsă în braţele lui. Îşi aminti de căldura lui, de forţa braţelor, de caracterul năvalnic al pasiunii lui, şi totuşi totul era nou, minunat, şi atât de oportun.

Dar sărutul lui, când veni, fu de fapt atât de ezitant, încât de-abia îl simţi. Îşi dădu seama că el îi oferea ultimă şansă de a-l opri înainte de a prelua complet controlul. El ştia foarte bine că era suficient de experimentat, de abil, ca să-i învingă reticenţa. O făcuse şi înainte. Faptul că el mai avea reţineri îi încălzi inima mai mult decât orice, făcând-o să-l dorească încă şi mai mult.

Roslynn acceptă pur şi simplu, punându-şi braţele în jurul gâtului său. Apoi fu zdrobită de forţa uşurării lui, până când el îşi reveni. Dar ea nu se supărase. Aproape uită să respire, copleşită de magia pe care Anthony o exercita acum cu gura lui. Buzele lui erau calde, uscate, mişcându-se cu atenţie peste ale ei, aţâţând uşor pasiunea dintre ele.

El o ţinu în braţe îndelung, sărutând-o, lăsând-o să se desfete cu senzaţiile delicioase pe care i le producea. El se dădu în spate şi începu să-i desfacă nasturii de la rochie. Mantia îi fusese scoasă fără măcar ca ea să-şi dea seama când o făcuse. Acum, ea îl privi cum începea s-o dezbrace încet, fără să se poată mişca şi fără să şi-o dorească. Ochii lui întunecaţi acum şi cu pleoape grele o fermecau, văzând până în adâncul sufletul ei. Nu putu să-şi ferească privirea, chiar şi când îşi simţi rochia alunecându-i peste şolduri şi căzând la picioarele ei, şi la fel şi lenjeria.

Nu o atinse, dar îşi plimbă încet privirea în jos şi apoi din nou în sus. Pe buze îi apăru acel zâmbet senzual care avea puterea de a-i lichefia membrele, periculos când simţurile îi erau deja topite. Ea se clătină, dar el o ţinu,

punându-şi mâinile pe şoldurile ei, dar fără a se opri acolo. Cu o încetineală extremă, el savură senzaţia pielii ei goale, pe coapse, peste talia îngustă, oprindu-se în cele din urmă la sânii ei, cu degetele mari înfipte sub ei. Nu o atinse în niciun alt mod, dar sfârcurile ei se întăriră, bătăile inimii se accelerară, iar un nou val de căldură se dezlănţui în interiorul ei.

Şi zâmbetul lui se lărgi. Era triumfător, ca şi cum ar fi putut vedea în sufletul ei şi putea şti exact ce simţea. Era un bărbat victorios, vesel. Dar ei nu-i păsa. Şi ea zâmbea, dar în sinea ei, pentru că dacă el ar fi câştigat, aşa ar fi făcut şi ea, învingându-şi propriul bun-simţ ca să aibă ceea ce îşi dorise tot timpul, să facă dragoste cu acest bărbat, să fie iniţiată şi să se bucure de primul ei iubit, căci ştia că va fi minunat.

Dar, dacă tot avea de gând să se predea dorinţelor ei, voia să joace un rol activ. Se mai gândise şi înainte la cum ar fi să-l dezbrace, iar imaginaţia ei dăduse naştere unui Adonis. Dar înaintea ei era acum bărbatul, mult mai intimidant decât o fantezie, şi totuşi dorinţa o făcu îndrăzneaţă.

Îi desfăcu uşor cordonul halatului; punându-şi palmele pe pielea lui aşa cum făcuse şi el, începu să urce, atingându-l aşa cum îşi dorise s-o facă, piele pe piele, împingându-i veşmântul peste umeri. El îl lăsă să cadă şi întinse mâna după ea, dar ea îl ţinu la o lungime de braţ, dorindu-şi să-l privească până la saturaţie. Îi putea vedea pielea caldă şi muşchii, părul creţ, întunecat, un piept care îi făcea degetele să tremure. Mare şi puternic, era cu mult mai mult decât îşi imaginase. Simţi un impuls puternic de a-şi încolăci picioarele în jurul lui, pentru a se apropia de el pe cât de tare era omeneşte posibil.

— O, eşti un bărbat frumos, Anthony.

El fusese vrăjit, urmărind-o pe Roslynn cum îl examinase fascinată, dar cuvintele ei răguşite fură stimulentul care-l făcu să-şi piardă minţile. O trase spre el, lipindu-şi gura de a ei. În acelaşi timp, el o ridică în braţe şi o duse în pat.

O lăsă jos uşor, apoi se lăsă în spate, privindu-i cu ardoare chipul, apoi coborî peste trupul ei încă o dată. Cât de des şi-o imaginase aici, cu pielea arzând de dorinţă, cu ochii înfierbântaţi, ademenindu-l. Era superbă, cu mult mai mult decât îşi imaginase, cu curbe perfect rotunjite, feminine, şi era aici, a lui, şi îl dorea.

Ar fi vrut să strige de bucurie. În schimb, îi cuprinse în palme obrajii cu tandreţe, mângâindu-i cu degetele chipul, părul, gâtul. Nu se mai sătura să o atingă.

— Nu-ţi poţi imagina ce-mi faci.

— Ştiu ce-mi faci tu mie, spuse ea uşor, privindu-l. Este la fel?

Sunetul pe care ea îl scoase era pe jumătate geamăt, pe jumătate râs.

— Doamne, aşa sper.

Şi el o sărută, deschizându-i buzele cu limba şi plonjând în interior, lipindu-şi pieptul de al ei. Când ea îşi ridică braţele ca să le petreacă în jurul lui, el i le prinse, desfăcându-i-le larg, unindu-şi degetele cu ale ei şi ţinându-le acolo. Ea nu se putea mişca, dar putea simţi – pieptul lui mişcându-se peste sfârcurile ei, înainte şi înapoi, electrizându-i pielea cu doar o atingere senzuală.

Apoi se lăsă în jos şi-i prinse un sân sensibil în gură, gustându-l uşor, sau desenând cercuri încet cu limba în jurul lui. Dar tot nu-i eliberă mâinile, şi ea simţi că va înnebuni dacă nu-l va atinge, dacă nu-l va mângâia. Ea gemu din adâncul gâtului. El se opri, zâmbind larg.

— Eşti un diavol, îi spuse ea, văzându-i încântarea poznaşă.

— Ştiu. Şi îi linse şi celălalt sfârc. Nu-ţi place?

— Dacă îmi place? repetă ea, ca şi cum n-ar mai fi auzit o astfel de întrebare ridicolă. Mi-ar plăcea să te ating şi eu. Îmi dai drumul?

— Nu.

— Nu?

— Mai târziu o mă poţi atinge cât îţi pofteşte inima. Acum nu cred că aş putea suporta.

— O. Ea oftă. Ei bine, cât despre asta, nici eu nu mai

pot suporta prea mult.

El îşi îngropă capul între sânii ei, gemând.

— Draga mea, dacă nu taci, mă vei face să mă comport ca un flăcău lipsit de experienţă.

Roslynn chicoti, iar sunetul gutural îl făcu pe Anthony să-şi piardă controlul. Îşi smulse pantalonii, dar din fericire îşi veni în fire înainte de a se năpusti asupra ei. Mai trebuia să-i dea jos ciorapii şi ghetele, şi se ocupă repede şi de asta, în ordine. Dorinţa pusese stăpânire cu totul acum pe el, ritmul lui fără grabă de mai devreme luând sfârşit.

Îşi recăpătă puţin controlul când pumnalul îi căzu din gheată. Zâmbi în sinea lui, uimit. Mica lui scoţiană era plină de surprize. Căsătoria cu ea avea să fie nu numai extrem de plăcută, dar şi interesantă, şi el simţi dintr-odată că aştepta cu nerăbdare, uitând de toate îndoielile anterioare.

Ridică pumnalul.

— Tu chiar ştii cum să-l foloseşti?

— Da, şi chiar am şi făcut-o când unul dintre trimişii lui Geordie a încercat să mă înşface de pe stradă.

Anthony aruncă pumnalul, zâmbetul lui fiind menit să o liniştească.

— Asta-i încă o grijă pe care n-o vei mai avea după seara asta, draga mea.

Roslynn avea îndoielile ei în privinţa acestui lucru, dar şi le păstră pentru sine. Nimic nu era stabilit. El tot nu era tipul de bărbat cu care ea se putea căsători, indiferent de cât de mult îşi dorea să fi fost altfel. Era un amant, şi, în această calitate, ea îl putea accepta cu uşurinţă. Ce nevoie avea oricum de virginitatea ei, din moment ce evenimentele recente o asiguraseră că mariajul ei nu avea să mai fie decât un aranjament de afaceri?

Dar deciziile de mâine erau departe şi mâinile lui Anthony alunecau în sus pe picioarele ei, desfăcându-le; îi era imposibil acum să se gândească la altceva. El se aplecă să-i sărute interiorul coapsei, apoi începu să urce, sărutându-i şi coapsa, gâdilându-i buricul cu limba. Îi trimise fiori din cap până în picioare, făcând-o să tremure. Îi prinse capul, trăgându-l în sus, dar el tot se opri să mai

aducă încă un omagiu sânilor ei, mângâindu-i pe fiecare până când ea fu înnebunită de dorinţă. Îşi arcui spatele, lipindu-şi abdomenul de pieptul lui, dorindu-şi să-l atingă. Nu era de ajuns. Nu ştia exact de ce avea nevoie, dar înţelese instinctiv că pasiunea care-i devasta simţurile trebuia să aibă un scop.

Trăgea de el frenetic acum, dar el era de nemişcat, controlând situaţia. Doar când fu pregătit mai urcă puţin, asaltându-i gâtul cu buzele, care ardeau acum, mişcându-se spre urechea ei.

Când limba lui alunecă înăuntru, şocul fu atât de puternic încât corpul ei începu să vibreze, şi aproape că-l dădu la o parte, iar apoi începu un tremur delicios, care o făcu să vrea să se ghemuiască în el.

Locul ei intim o durea – un infern de căldură umedă – iar când simţi că ceva o atingea acolo pentru prima dată, corpul i se strânse instinctiv, tânjind după presiunea din regiunea care o ardea. Şi reuşi să o umple, o plenitudine minunată, bine-venită, pe care o căutase, înfăşurându-şi picioarele în jurul lui, ca să n-o piardă, simţind în sfârşit că obţinuse un pic de control. Nu voia să-i dea drumul, iar presiunea ce se adunase în ea crescu, până când simţi că explodează, născând senzaţii noi adânc în interiorul ei, ajutând-o să elibereze puţin din tensiune, dar nu suficient cât să dureze.

El o săruta din nou, profund, cu o foame feroce care era şi a ei, cu braţele ţintuindu-i corpul ca nişte bare de fier, cu degetele înfipte în părul ei, ţinând-o, controlând-o. Şi trupul lui se mişca lângă al ei cu un fel de urgenţă la care ea răspundea, pe care o simţea, pe măsură ce tensiunea se aduna din nou, pulsa, şi apoi în cele din urmă explodă într-o uitare binecuvântată.

Câteva clipe mai târziu, Anthony se prăbuşi peste ea, eliberarea epuizându-l atât de tare încât pentru un timp se simţi prea slăbit ca să-şi ridice capul. Nu mai simţise niciodată aşa ceva, şi tocmai voia să i-o spună, când îşi dădu seama că ea era inconştientă. Nu ştia dacă căzuse într-un somn epuizat sau leşinase. Zâmbi, dându-i părul la o

parte de pe obraji, neobişnuit de mulţumit de sine şi de ea.

Simţi o nevoie arzătoare de a o trezi, de a o lua de la capăt, dar o reprimă, amintindu-şi de bariera care îi dovedise că era virgină. Reggie îi spusese că aşa fusese, dar reacţiile pasionate ale lui Roslynn o negaseră. Adevărul îl făcu să simtă o plăcere inexplicabilă. Şi, cu toate că ea nici măcar nu păruse să observe pierderea virginităţii, avea totuşi nevoie de recuperare. Mai era timp dimineaţă. Şi tot restul vieţii lui.

Clătină din cap, amuzat. Când devenise el atât de cavaler?

Se ridică cu atenţie din pat, trăgând păturile peste ea. Zâmbi când o văzu întinzându-se languros şi suspinând. Dumnezeule, cât era de frumoasă, şi atât de atrăgătoare încât putea face un bărbat să tânjească de dorinţa de a-i cunoaşte fiecare centimetru din trup. El însuşi îşi promise că o va face. Dar pentru moment, îşi trase pe el cămaşa, adună hainele, şi părăsi în linişte camera. Trebuia să-i spună vizitiului ei că putea pleca, erau aranjamente de făcut... doamna nu avea să plece nicăieri.

Capitolul 19

Roslynn se trezi când simţi petalele de trandafir gâdilându-i obrazul. Deschise ochii, se concentră mai întâi pe trandafirul roz, confuzia făcând-o să se încrunte, apoi îl văzu pe bărbatul din spatele lui zâmbindu-i.

— Bună dimineaţa, draga mea. Şi este bună, să ştii. Soarele a decis să strălucească pentru nunta noastră.

Roslynn gemu şi se întoarse să-şi îngroape capul în pernă, incapabilă să se confrunte cu ziua şi consecinţele propriilor acţiuni. Pentru numele lui Dumnezeu, ce făcuse? Nettie se dusese înainte la Silverley şi probabil că-şi ieşise din minţi de griji, gândindu-se că trucul lor eşuase, că Geordie pusese din nou mâna pe ea. Şi vizitiul! Cum putuse să uite şi să-l lase pe individ să o aştepte? Desigur, îi

dăduse un bacşiş bun, dar nu suficient cât să o aştepte toată noaptea. Probabil că plecase cu valiza ei, care conţinea, de asemenea, şi cele mai multe dintre bijuteriile ei şi documentele importante, inclusiv contractul de căsătorie. La naiba cu cele trei coniacuri!

În timp ce se gândea la consecinţele acţiunilor ei, Roslynn simţi mâna lui Anthony rătăcind pe spatele ei în ritmul hohotelor lui.

— Dacă vrei să rămâi în pat…

— Pleacă! murmură ea în pernă, furioasă pe ea însăşi că se înfiorase la atingerea lui chiar şi când se confrunta cu nenorocirea ei, şi furioasă pe el că părea atât de vesel.

— Nu văd care este problema, spuse el pe un ton rezonabil. Am preluat corvoada plictisitoare de a te scuti de decizii. Eşti cu desăvârşire compromisă, draga mea.

Ea se întoarse.

— Pe naiba sunt. Nu am simţit nicio durere, doar…

El râse când văzu cum obrajii i se îmbujorară, şi ea tăcu.

— Recunosc că mă port cu fineţe, dar nu mi-am dat seama că sunt atât de îndemânatic. Eu am simţit când bariera virginităţii a cedat, draga mea. Ridică din sprânceană, schiţând un zâmbet înnebunitor. Vrei să spui că tu n-ai simţit?

— O, taci şi lasă-mă să mă gândesc!

— La ce să te mai gândeşti? în timp ce ai uitat de durere toată noaptea într-un somn satisfăcut, am obţinut o licenţă specială, care ne va permite să ne căsătorim imediat, fără a ne mai grăbi spre Gretna Green. Nu mi-am dat seama până acum cât de benefic este să cunoşti bărbaţi cu influenţă.

Părea atât de mândru de el însuşi, încât ar fi vrut să-l lovească.

— N-am spus că mă voi căsători cu tine.

— Nu, nu ai spus. Dar o vei face. Se îndreptă spre uşă, o deschise, permiţându-i bine-cunoscutului majordom să intre în cameră. Lady Chadwick şi-ar dori hainele şi micul dejun, Dobson. Ţi-e foame, nu-i aşa, draga mea? Mereu

sunt mort de foame după o noapte de…

Perna îl nimeri drept în faţă şi trebui să se abţină să nu izbucnească în râs când zări expresia neîncrezătoare a majordomului.

— Asta e tot, Dobson.

— Da, da, desigur, domnule. Foarte bine, domnule.

Bietul om, stânjenit, nu reuşi să iasă din cameră destul de repede, dar în momentul în care uşa se închise, Roslynn se repezi asupra lui Anthony cu furie.

— Eşti o bestie ticăloasă! De ce a trebuit să-i spui numele meu?

El ridică din umeri, deloc chinuit de remuşcări din cauza scăpării intenţionate.

— Doar o mică asigurare, draga mea. Dobson n-ar îndrăzni să răspândească poveşti despre viitoarea Lady Malory. Pe de altă parte…

Îşi lăsă gândul neterminat, dar nu fu necesar să precizeze noile consecinţe.

— Uiţi că nu-mi pasă dacă reputaţia mea e ruinată aici.

— Asta nu e în întregime adevărat, răspunse el calm, cu încredere. Îţi va păsa. Pur şi simplu nu ţi-ai fixat priorităţile în ordinea corectă în acest moment.

Adevărat, dar irelevant. Ea încercă să schimbe subiectul.

— Mă întreb de ce un bărbat ca tine ar vrea atât de brusc să se căsătorească. Te interesează averea mea?

— Dumnezeule, de unde ţi-a venit ideea asta?

Părea atât de surprins, încât ea se simţi destul de ruşinată pentru că o menţionase, dar sublinie:

— Eşti al patrulea fiu din familie..

— Sunt, într-adevăr. Dar ai uitat că am aflat deja de contractul de căsătorie neobişnuit pe care, apropo, sunt dispus să-l semnez. Uiţi, de asemenea, faptul că am făcut dragoste aseară, Roslynn. Ai putea, în acest moment, să-mi porţi copilul.

Îşi luă privirea de la el, muşcându-şi buza de jos. Făcuseră într-adevăr dragoste şi era posibil ca ea să-i

poarte copilul. Ea trebui să-şi reprime plăcerea pe care o simţi la acel gând.

— Atunci cu ce te alegi tu din căsătoria asta? întrebă ea.

El veni lângă pat şi se aşeză pe partea dinspre ea. Îi scoase un fir de pai din păr şi o examină, zâmbind.

— Cu tine, spuse el, pur şi simplu.

Simţi cum inima-i sare din piept. Sunase atât de bine, încât ea nu reuşi să-şi amintească care îi erau obiecţiile. Pur şi simplu nu avea cum să meargă. Oftă, exasperată.

— Nu pot să gândesc când mă trezesc. Nici aseară nu mi-ai dat timp să reflectez, rosti pe un ton acuzator.

— Tu eşti cea care se grăbeşte, draga mea. Eu doar încerc să te împac.

De ce trebuia el să sublinieze lucruri de genul ăsta?

— Am nevoie de timp să mă gândesc.

— Cât timp?

— Mă îndreptam spre Silverley. Servitoarea mea a plecat deja într-acolo, aşa că trebuie să mă grăbesc. Dacă mă vei lăsa până după-amiază, voi avea un răspuns pentru tine. Dar trebuie să-ţi spun, Anthony, nu mă văd căsătorindu-mă cu tine.

Brusc, Roslynn se pomeni luată în braţe şi sărutată cu o meticulozitate care o înfioră din cap până în picioare.

— Nu te poţi vedea?

Ea se trase înapoi, până când el o lăsă să cadă înapoi pe pat.

— Nu dovedeşti decât că nu pot să gândesc deloc când sunt în preajma ta. Voi pleca acum, dacă îmi dai hainele. Şi de ce naiba le-ai luat?

— Doar m-am asigurat că vei fi încă aici când aveam să mă întorc cu aprobarea.

— Ai… dormit cu mine?

El zâmbi când ea ezită.

— Draga mea, am făcut dragoste cu tine. Nu cred că mai are vreo importanţă acum dacă am dormit cu tine, nu crezi?

Ea se decise să nu mai spună nimic, regretând că

începuse acel subiect. El putea oricum s-o inducă în eroare prin felul lui de a vorbi.

— Hainele mele, Anthony?

— Dobson le aduce. Şi valiza pe care ai lăsat-o în trăsură este în garderobul meu, dacă ai nevoie de ceva din ea.

Roslynn ridică din sprâncene.

— Ai recuperat-o? Slavă Domnului!

— Dumnezeule, să nu-mi spui că ai fost atât de neglijentă încât să laşi ceva de valoare într-o birjă închiriată?

Ei îi displăcu critica lui.

— Eram supărată când am venit aici, spuse ea ţâfnoasă, în apărarea ei. Şi încă şi mai supărată după ce am ajuns aici, dacă îţi aduci aminte.

— Într-adevăr, cedă el. Dar ai face bine să verifici dacă nu lipseşte nimic.

— Îmi făceam griji doar pentru contractul de căsătorie. Ar dura prea mult timp să redactez altul.

— Ah. Anthony zâmbi, buna dispoziţie dansând în ochii lui de cobalt. Contractul infam. Ai putea la fel de bine să mi-l laşi să-l citesc.

— Şi să-l pierzi în mod convenabil? Nu cred.

— Draga mea, chiar trebuie să încerci să ai încredere în mine măcar un pic. Ne-ar ajuta să avem o relaţie mai plăcută, nu crezi? Când ea refuză cu încăpăţânare să răspundă, el oftă. Foarte bine, fie cum vrei tu. Dar, ca să simtă şi ea gustul propriei neîncrederi, el adăugă: Te voi găsi la Silverley când voi ajunge, da?

Roslynn avu delicateţea de a roşi.

— Da. Ai fost amabil să-mi faci propunerea. Îţi datorez un răspuns. Dar nu ne vom certa pe seama lui. Trebuie să-mi accepţi decizia, oricare ar fi ea.

Cu un zâmbet care nu-şi avea pereche, Anthony părăsi încăperea. Adevărul era că şi el avea în acest moment tot atâta încredere în ea cât şi ea în el. Va pune pe cineva să o urmărească, pentru a se asigura că nu o va lua direct spre Scoţia. De asemenea, avea nevoie de cineva

care să-l ţină pe Warton departe de Silverley în timp ce ea se afla acolo.

Nu trebuia să-i lase să se întâlnească după ce-l ponegrise cu o minciună atât de gogonată.

În privinţa răspunsului ei, nu-şi făcea griji. Căci vărul ei nu era singurul care putea să se căsătorească cu ea forţat.

Capitolul 20

— Nu-mi vine să cred! Tony te-a cerut în căsătorie? Unchiul meu Tony?

— Înţeleg la ce te referi, spuse Roslynn, considerând mirarea Reginei destul de amuzantă. Şi mie îmi vine greu să cred.

— Dar e atât de brusc… Desigur, el îţi cunoaşte situaţia. Trebuia să se întâmple atât de brusc, nu? Dacă voia să te aibă. O, e grozav! Unchiul Jason o să fie uluit! Toată familia va fi. N-am crezut că se va căsători vreodată. O, e pur şi simplu minunat!

Minunat sau nu, era discutabil, dar Roslynn zâmbi, pentru că nu dorea să domolească încântarea evidentă a Reginei. Îşi luase hotărârea pe drumul lung spre Silverley, ceea ce era un noroc, având în vedere că nu avusese nicio clipă de răgaz de când sosise. Mai întâi Nettie sărise în capul ei, nu fără justificare, certând-o aspru pentru nechibzuinţa ei. Apoi Regina voise să afle direct de la ea totul despre încercarea lui Geordie de a o răpi şi modul în care scăpase de el, căci Nettie menţionase motivul pentru vizita lor neaşteptată.

Acum Roslynn trebuise să admită că Anthony avea să ajungă în curând ca să-i afle răspunsul. Faptul că Regina nu se gândise să o întrebe care avea să fie răspunsul ei era elocvent. Desigur că avea idei preconcepute. Ea nu avea cum să înţeleagă de ce o femeie ar putea avea îndoieli cu privire la căsătoria cu cineva precum Anthony, care era atât de chipeş şi era grozav de fermecător, chiar dacă avea trecutul unui crai.

— Trebuie să anunţăm pe toată lumea, continuă Regina entuziasmată. O voi face eu, dacă vrei. Şi sunt sigură că vei dori ca nunta să se facă imediat după anunţurile căsătoriei…

— Nu vreau anunţuri de căsătorie, pisicuţo. Anthony intră agale în salon, fără să-şi anunţe sosirea. Poţi anunţa familia că trebuie să mă felicite, dar am trimis deja după preot, invitându-l la cină, şi apoi vom avea o mică ceremonie. E destul de rapid pentru tine, Roslynn?

Nu aşa îşi imaginase Roslynn că-i va da răspunsul, încă din momentul în care intrase pe uşă, cu atâta nonşalanţă. Dar el se uita direct la ea, aşteptându-i acceptul sau refuzul, şi dacă n-ar fi ştiut mai bine, ar fi putut să jure că părea diferit. Nervos, poate? Oare era posibil ca răspunsul ei să fie atât de important pentru el?

— Da, îmi convin aranjamentele. Dar avem câteva lucruri de discutat mai întâi.

Anthony expiră încet, un zâmbet larg arcuindu-i buzele.

— Bineînţeles. Ne scuzi puţin, draga mea?

Regina sări şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului său.

— Să vă scuz? îmi vine să te bat! Nu spui niciodată nimic.

— Şi să stric surpriza?

— O, este minunat, Tony, admise ea, fericită. Şi de-abia aştept să-i spun lui Nicholas, aşa că mă duc repede. Izbucni în râs. Înainte să mă dai afară.

Anthony zâmbi afectuos în urma ei, întârziind momentul în care trebuia să înfrunte furtuna. Se gândi că nu ar fi trebuit s-o pună pe Roslynn în acea situaţie. Iar modul în care rostise că aveau „câteva lucruri de discutat” sunase mult prea serios.

— Sper că nu vei fi întotdeauna atât de autoritar.

Vocea lui Roslynn ar fi putut şlefui diamantul. Anthony se întoarse spre ea şi schiţă un zâmbet pieziş.

— Niciodată să nu crezi asta. Pot fi. Maleabil în mâinile femeii potrivite.

Ea nu era amuzată. Mai curând privirea îi deveni şi

mai rece.

— Stai jos, Anthony. Va trebui să fii de acord cu unele lucruri înainte de a mă căsători cu tine.

— O să mă doară? Când ochii ei începură să se îngusteze, el oftă. Foarte bine, care-i partea proastă.

— Vreau un copil.

— Doar unul?

Pentru numele lui Dumnezeu, îi venea să arunce cu ceva în el! Putea oare să fie vreodată serios?

— De fapt, aş dori cel puţin trei, dar şi unul va fi bine, replică ea.

— Ei bine, iată un motiv de a mă aşeza, nu-i aşa? spuse el şi luă loc lângă ea pe canapea. Ai vreo preferinţă şi pentru sex? Adică, dacă vrei fete, dar vom avea doar băieţi, sunt dispus să încercăm în continuare dacă asta vrei şi tu.

Poate că tonul lui spunea că glumeşte, dar ea avu sentimentul că de fapt era serios.

— Nu te deranjează să avem copii?

— Draga mea, ce te-a făcut să crezi că mă va deranja? În definitiv, modul de a-i face a fost întotdeauna o practică preferată de-a mea.

Roslynn roşi până în vârful urechilor. Se uită în jos la mâinile ei, pe care şi le încleştase în poală. Putea simţi cum îi zâmbeau ochii, căci stinghereala ei îl amuza. Ei bine, încă nu auzise tot.

Îi evită din nou privirea şi spuse:

— Mă bucur că eşti atât de rezonabil în privinţa asta, dar mai am o condiţie cu care trebuie să fii de acord şi este destul de neortodoxă, deşi sunt legate într-un fel. Amanta ta, sau amantele, după caz…

El îşi puse mâna pe bărbia ei şi o opri, întorcând-o cu faţa spre el.

— Nu este necesar, să ştii, spuse el cu blândeţe. Un domn renunţă întotdeauna la amantele lui când se căsătoreşte.

— Nu întotdeauna.

— E posibil să fie adevărat, dar în cazul meu…

— Ar fi trebuit să mă laşi să termin, Anthony. Vocea îi

era ascuţită din nou, iar bărbia înclinată cu încăpăţânare. Eu nu-ţi cer să renunţi la nimic. Dimpotrivă. Insist să-ţi păstrezi amantele.

El se aşeză la loc, clătinând din cap.

— Am auzit de soţii grijulii, dar nu crezi că exagerezi un pic?

— Vorbesc serios.

— Pe naiba! El se încruntă, nervos nu numai pentru că ea părea într-adevăr serioasă, dar şi din cauza sugestiei în sine. Dacă tu crezi, chiar şi pentru un singur minut, că voi fi de acord să mă căsătoresc cu tine doar cu numele…

— Nu, nu, ai înţeles greşit. Ea se arătă sincer surprinsă când îi văzu izbucnirea de furie. Crezuse că avea să fie încântat de acel aranjament. Cum aş putea să fac un copil dacă căsătoria noastră ar fi doar cu numele?

— Mă întreb şi eu!

— Anthony. Ea oftă, dându-şi seama că el îşi manifesta probabil mândria rănită. Se aşteptase în mod evident la o soţie geloasă, şi faptul că nu obţinea una era descurajator. Am de gând să-ţi fiu soţie în adevăratul sens al cuvântului. Măcar atât pot să fac, după ce m-ai salvat, ca să spunem aşa. Ascultă-mă o clipă.

— Aştept cu mari emoţii.

Ea oftă din nou. De ce trebuia să se certe cu ea din cauza asta? Păruse soluţia ideală. De fapt, nici nu putea să se căsătorească cu el altfel. Încercă din nou.

— Nu văd de ce eşti atât de supărat în privinţa asta. Nu mă iubeşti. Ai spus-o chiar tu. Şi nici eu nu am sentimente pentru tine. Dar te plac şi noi suntem… cel puţin eu sunt atrasă de tine.

— Ştii foarte bine că atracţia este reciprocă!

Ea îi ignoră întreruperea mârâită.

— Asta a fost una dintre premisele mele – ca soţul pe care îl voi alege în cele din urmă să fie arătos, ca să nu-mi displacă prea mult să…

Se opri când el începu să râdă zgomotos, ştiind foarte bine că se gândea la noaptea de dinainte şi la cât de bine se simţise ea. Nu, nu era necesar să-i menţioneze că

anumite obligaţii conjugale vor fi destul de plăcute cu el..

— Tu eşti chipeş, continuă ea. Şi fermecător. Nu pot să neg asta. Şi sunt sigură că ne vom putea înţelege foarte bine unul cu celălalt. Dar, pentru că nu mă iubeşti, nu ai cum să fii devotat. Nici eu nu sunt, de altfel, deşi am nevoie disperată de un soţ. În cazul tău, totuşi, ar fi nerealist din partea mea să mă aştept să rămâi fidel jurămintelor tale, nu vezi asta? Aşa că nu-ţi cer să fii. Nu va fi decât un aranjament de afaceri, o căsătorie de convenienţă, dacă doreşti. Încrederea nu este necesară.

El se uita la ea de parcă se temea că şi-ar fi pierdut minţile. Aşadar, presupuse că exagerase un pic cam mult, dar cum altfel ar fi putut să-i spună mai simplu că nu avea încredere în el şi, probabil, nu va avea niciodată? Pentru numele lui Dumnezeu, el recunoscuse primul că era un crai. Şi un crai nu se îndreaptă decât dacă cineva îi fură inima – erau cuvintele spuse de bunicul ei, şi pe care le putea crede pentru că aveau sens. Anthony n-avea de ce să se supere pe ea. Ea ar fi trebuit să fie supărată pentru că era necesar să precizeze lucrul ăsta.

— Poate că ar trebui s-o lăsăm pur şi simplu baltă, spuse ea rigid.

— În sfârşit o idee splendidă, spuse el tărăgănat.

Ea strânse din buze auzind cum el se arăta atât de repede de acord.

— Eu n-am vrut să mă căsătoresc cu tine din capul locului. Ţi-am şi spus-o.

— Cum? El luă o postură rigidă. Stai puţin, Roslynn. N-am vrut să spun că e o idee splendidă să nu ne căsătorim. Am crezut că te refereai…

— Ei bine, nu! rosti ea scurt, ieşindu-şi în sfârşit din fire. Şi dacă n-o să fii de acord să-ţi păstrezi amantele, atunci nu mai avem nimic de discutat! Nu e ca şi cum n-aş cere şi eu o cotă egală din corpul tău. Dar ştiu cum eşti, şi ştiu că privirea îţi va rătăci din nou de îndată ce strălucirea noutăţii se va stinge. Nu te poţi abţine. E în sângele tău.

— La dracu’!

Ea continuă ca şi cum nu i-ar fi auzit înjurătura.

— Dar eram dispusă să te accept aşa, proastă ce sunt. Mi-ai fi dat copii frumoşi. M-ai fi salvat de Geordie. Era de ajuns. Nu-ţi ceream nimic mai mult.

— Poate că sunt dispus să-ţi dau mai mult. Sau gândul ăsta nu ţi-a trecut prin minte atunci când te-ai gândit la acest gest mărinimos?

Roslynn se crispă auzindu-i ironiile, dar era din nou stăpână pe situaţie.

— Totul se reduce la un singur lucru simplu, Anthony. N-aş putea să am niciodată încredere în tine când vine vorba de alte femei. Dacă voi ajunge... dacă voi ajunge să ţin la tine în cele din urmă, o trădare ar fi prea dureroasă. Aş prefera să ştiu de la început că nu-mi vei fi fidel. Atunci relaţia noastră nu va progresa mai mult decât acum. Am fi prieteni, precum şi...

— Amanţi?

— Da, ei bine, asta-i. Dar din moment ce nu eşti de acord, înseamnă că totul s-a sfârşit, nu?

— Am spus eu că nu voi fi de acord? Vocea lui era calmă din nou, dar de un calm forţat. Privirea lui fixă, poziţia ţeapănă a corpului spuneau că el încă mocnea. Lasă-mă să văd dacă am înţeles bine, draga mea. Vrei să ai un copil cu mine, dar, în acelaşi timp, nu vrei devotamentul meu complet. Tu te vei comporta ca o soţie din toate punctele de vedere, dar eu îmi voi vedea de viaţă ca şi până acum, întâlnindu-mă cu cât de multe femei doresc.

— În mod discret, Anthony.

— Ah, da, discret. Îmi dau seama de ce nu ţi-ai dori să se afle, mai ales din moment ce mă dai afară pe uşă, încă înainte de a fi intrat pe ea. Deci, dacă nu vin acasă două sau trei nopţi pe săptămână, vei fi fericită, să înţeleg?

Ea nu binevoi să-i răspundă.

— Eşti de acord?

— Desigur. Zâmbetul lui era nervos, lipsit de căldură, dar Roslynn nu observă. Ce bărbat ar putea rezista în faţa unei bucăţi de tort cu atâta glazură?.

Roslynn nu ştia dacă îi plăcea acea analogie. Nu ştia nici dacă îi plăcea că el cedase, acum că reuşise să-l

convingă. Cu siguranţă nu o contrazisese prea mult. Opusese o rezistenţă semnificativă, apoi acceptase reticent. Ha! Ce nenorocit! Era, fără îndoială, încântat de condiţiile ei, iar acum trebuia să se obişnuiască ea însăşi cu ele.

Capitolul 21

Trăsura familiei Eden era bine echilibrată, confortabilă, prevăzută cu perne şi pături, pahare şi şampanie. Roslynn nu avea nevoie de pernă, căci umărul soţului ei era destul de bun în a-i oferi confortul. Refuzase şi şampania, căci băuse destule pahare în toasturi după ceremonie.

Chiar o făcuseră, se căsătoriseră. Făcuse dragoste într-o noapte, iar a doua noapte era căsătorită. Era atât de incredibil, încât Roslynn trebui să se întrebe dacă de fapt nu-şi dorise în mod inconştient ca asta să se întâmple, dacă nu de asta se dusese la Anthony cu o noapte în urmă în loc să meargă direct la Silverley, aşa cum intenţionase. Dar nu, nu avea să fie o căsătorie ideală. Se asigurase ea însăşi de asta, şi nu trebuia să uite. Şi totuşi, era al ei, nu? Era soţul ei, chiar dacă doar parţial.

Ea zâmbi, ghemuindu-se lângă el, bucuroasă că se simţea îndeajuns de ameţită încât să nu-i fie ruşine de asta. Anthony sorbea din şampanie, uitându-se gânditor pe fereastră. Tăcerea era prietenoasă, iar şampania pe care o băuse îi dăduse o stare de moleşeală plăcută.

Nu era sigură de ce nu rămăseseră peste noapte la Silverley, aşa cum ea presupusese că vor face. Anthony spusese doar ceva despre faptul că nu dorea să-şi facă griji în privinţa zgomotului, despre propriul pat, şi de a începe lucrurile corect. Păruse de rău augur la momentul respectiv, partea cu zgomotul, dar nu-şi putea aminti acum de ce. Probabil că era vorba doar de agitaţia unei mirese.

La urma urmei, îşi semnase renunţarea la independenţă, lăsându-se pe mâinile unui om pe care de-abia îl cunoştea, ba chiar unul care era plin de surprize, dintre care una era că dorise să se însoare cu ea.

Avea tot dreptul să fie agitată. Nu o surprinsese el de două ori astăzi, prima dată când se certase cu ea din cauza condiţiilor ei şi a doua oară când semnase contractul de căsătorie fără ca măcar să-l fi citit? Nicholas, care fusese martor la semnare, protestase. Şi ea protestase în această privinţă. Dar chiar şi după ce semnase nenorocitul de contract, Anthony tot refuzase să-l citească. Iar acum el o ducea înapoi la Londra – ultimul lucru la care se aşteptase în acea noapte.

Sincer, s-ar fi simţit mult mai în siguranţă dacă rămânea la familia Eden în prima noapte a căsătoriei lor. Dar făcuse destule cereri pentru o singură zi, aşa că nu protestase când Anthony pusese capăt petrecerii ca să poată pleca. Desigur, luaseră cina devreme, iar ceremonia de nunta nu durase prea mult. Nu era chiar atât de târziu, chiar dacă probabil nu aveau să ajungă la casa lui Anthony înainte de miezul nopţii.

Se gândi că ar trebui să profite de plimbare şi să tragă un pui de somn cât mai putea. Ea zâmbi din nou căci, văzând păturile şi pernele îngrămădite pe scaune, numai la somn nu-i zburase ei mintea. Se îngrozise la gândul că îşi vor petrece noaptea nunţii în trăsură. La urma urmei, Nettie fusese gonită într-o trăsură mai mică care îi urma într-un ritm mai lent. Erau singuri, doar ei doi, într-o trăsură care era cu siguranţă suficient de încăpătoare pentru orice ar fi putut avea în minte. Strălucirea galbenă a lămpii din interior oferea o lumină slabă, romantică. Dar nu, Anthony doar îi sugerase să tragă un pui de somn pe drumul înapoi spre Londra. El nici măcar nu profitase de faptul că erau singuri ca să o sărute, doar o trăsese aproape şi o aşezase lângă el.

Putea da vina pe şampanie că o făcuse să creadă că noaptea nunţii va începe mai devreme. Nici măcar nu era sigură că va avea o noapte a nunţii. După scandalul pe care

Anthony îl făcuse în privinţa condiţiilor, chiar dacă până la urmă fusese de acord cu ele, nu ar fi fost surprinsă dacă el ar fi lăsat-o acasă şi ar fi plecat să-şi viziteze una dintre multele femei. Şi ce putea spune ea? Conform propriilor cuvinte, îl dăduse pe uşă afară.

Anthony auzi oftatul soţiei sale şi se întrebă la ce se gândea. Probabil că mai născocea câteva moduri în care să se detaşeze de căsătoria asta. Era ridicol, chiar era, dar desigur că nu aşa gândise şi mai devreme. Se căsătorise pentru prima dată în viaţa lui, şi soţia sa nu voia să-i fie altceva decât amantă, şi nici măcar una posesivă. Oare nu simţise nimic pentru el de putea să-l lase cu voioşie să plece din braţele ei în patul altei femei? Dacă ar fi vrut să umble în continuare din floare-n floare prin oraş, ar fi rămas burlac.

Cam o jumătate de oră mai târziu, o împuşcătură de pistol spulberă liniştea orei târzii şi trăsura se opri, zguduindu-se. Roslynn sări în picioare, clipind din ochi ca să se trezească, la timp să audă înjurătura lui Anthony.

— Am ajuns? întrebă ea, nedumerită, şi se uită pe fereastră, dar nu văzu decât bezna de nepătruns.

— Nu chiar, draga mea.

— Atunci…

— Cred că suntem pe cale de a fi jefuiţi.

Ea îşi întoarse privirea spre el.

— Bandiţi? Atunci de ce stai acolo?! N-ai de gând să faci nimic?

— Draga mea, suntem în Anglia, unde jaful este un eveniment atât de comun, încât ajungi să te gândeşti la el ca la o donaţie pentru cei nevoiaşi. Niciun om cu mintea întreagă nu călătoreşte pe drumurile astea pe timp de noapte cu ceva de valoare la el. Ne vom goli buzunarele şi apoi ne vom vedea de drumul nostru, fără ca vreun rău să fie făcut. Totul se va termina în câteva clipe.

Ea se uită la el, îngrozită.

— Aşa pur şi simplu? Şi dacă eu nu vreau să fiu jefuită?

El oftă.

— Presupun că e prima dată pentru tine.

— Desigur că este prima dată! Şi sunt uimită că poţi sta acolo calm, fără să faci nimic.

— Şi ce-ai sugera să fac când nu am nicio armă la dispoziţie?

— Am *eu* una.

El o prinse de încheietură când ea întinse mâna să-şi scoată pumnalul ascuns în gheată.

— Nici să nu te gândeşti la asta, o avertiză el.

— Dar…

— Nu!

Ea se lăsă pe spate într-un acces de furie, uitându-se la el.

— E un lucru foarte frumos când un soţ nu-şi protejează soţia de tâlhari.

— Las-o baltă, Roslynn, răspunse el nerăbdător. Sunt doar câteva lire şi bijuterii fără valoare.

— Şi o avere în bijuterii în valiza mea.

El se uită ţintă la ea, apoi la bagajul de pe scaunul opus, aceeaşi afurisită de valiză pe care şi-o lăsase cu neglijenţă în birja închiriată cu o noapte în urmă, şi mârâi:

— La dracu’! Ai cărat după tine o avere, nu-i aşa? Foarte bine. O examinare rapidă a interiorului nu-i inspiră nicio strategie. Îşi întoarse iar privirea şi se uită la Roslynn cu atenţie. Dă-ţi pelerina înapoi de pe umeri… da. Decolteul adânc îi scoase la iveală partea de sus a sânilor, deşi croiala era de fapt destul de modestă în comparaţie cu altele din acea epocă. Acum, lasă-ţi rochia puţin mai jos…

— Anthony!

— Nu e momentul pentru modestie ofensată, îi explică el obosit, în timp ce se muta pe scaunul din faţa ei. Tu îi vei distrage atenţia.

— O, ei bine, în cazul ăsta…

— E suficient de jos, draga mea, se încruntă el. Poate că ţie nu-ţi pasă dacă nenumărate femei îmi văd trupul gol, dar eu nu sunt chiar atât de generos când vine vorba de alţi bărbaţi şi farmecele tale.

— Încercam doar să ajut, replică Roslynn, iritată că el

îi adusese aminte de înţelegerea asupra căreia ea insistase.

— Lăudabil, dar vrem ca individului să i se scurgă ochii după tine, nu să-i crape nădragii.

— Să-i crape nădragii? Despre ce tot vorbeşti acolo?

În cele din urmă, el zâmbi.

— Voi fi încântat să-ţi fac o demonstraţie cu o altă ocazie.

Poate că Anthony ar mai fi adăugat ceva, dar tâlharul îşi făcu apariţia chiar în acel moment, deschizând uşa cu o smucitură şi vârând capul înăuntru. Roslynn tresări. Una era să vorbeşti despre a fi jefuit, şi cu totul altceva să te afli faţă-n faţă cu hoţul.

Distanţa de la trăsură până la pământ era destul de mare, astfel că doar partea superioară din bustul bărbatului apăru în uşă. Dar era un bust imens, cu umeri mari, musculoşi, îmbrăcat cu un veston prea strâmt, cu păr negru şi nepieptănat acoperind un cap mare cu o eşarfă murdară ascunzându-i chipul. Degetele groase strângeau un pistol vechi, ruginit, îndreptat direct spre Anthony.

Roslynn nu făcu decât să se holbeze la pistol şi inima începu să i-o ia razna. Nu aşa îşi imaginase… Ei bine, nu-şi imaginase nimic. Din moment ce nu mai întâlnise vreodată un tâlhar, de unde avea să ştie cât de periculoşi puteau fi? Dar îl forţase pe Anthony să facă ceva, aşa că va fi vina ei dacă el era împuşcat. Şi pentru ce? Nişte bijuterii neimportante care puteau fi înlocuite?

Se uită la Anthony, întrebându-se cum ar putea să-i spună să renunţe, când tâlharul vorbi.

— Nă’seara, m’lord, spuse el destul de prietenos, glasul fiindu-i înăbuşit de eşarfa care-i acoperea faţa. Frumos din partea voastră c-aţi stat cuminţi şi m-aţi aşteptat. Avui ceva probleme cu calul după ce i-am explicat vizitiului cum stă treaba. Da’ o să vă scap de… hait!

De-abia în acel moment individul o zări pe Roslynn în lumina slabă. Iar lui Anthony îi luă încă o clipă ca să-l apuce de încheietura mâinii şi să-l tragă în faţă, individul nimerind cu mutra în pumnul lui Anthony.

Totul se petrecu atât de repede, încât se termină

înainte ca Roslynn să aibă timp să se alarmeze de faptul că Anthony îl apucase de mâna în care ţinea pistolul. Tâlharul la drumul mare, un bădăran încrezător, zăcea inconştient, cu faţa în jos pe podea. Şi, pe cât de calm posibil, Anthony îşi puse un picior pe spatele lui ca să-l împiedice să alunece pe uşă afară în timp ce încerca să scoată pistolul.

— Fii fată cuminte şi stai pe loc în timp ce eu merg să văd dacă e singur sau are prieteni care stau la pândă.

Înainte ca Roslynn să poată scoate vreun cuvânt, Anthony ieşise deja pe uşă, tâlharul alunecă afară pe cealaltă, şi ea rămase în trăsura goală, fără să fie capabilă să rostească o vorbă. Nu mai fusese niciodată în viaţa ei atât de speriată, nici măcar pentru ea însăşi. Să-l vadă pe Anthony în pericol fusese o revelaţie. Constată că nu putea suporta suspansul, aşteptând să audă mai multe focuri de armă.

Din fericire, trecură doar câteva clipe şi el se întoarse zâmbitor.

— În opinia vizitiului nostru foarte agitat… — se pare că ăsta a fost primul lui jaf – individul era singur.

Uşurarea lui Roslynn veni însoţită de o răbufnire:

— La naiba, m-ai speriat de moarte! Ai fi putut fi ucis!

Anthony îşi ridică ambele sprâncene, uimit de vehemenţa ei.

— Draga mea, ce te aşteptai să fac atunci când mi-ai cerut să *fac* ceva?

— N-am zis să te laşi ucis!

— Mă bucur să aud asta, se auzi răspunsul lui sec. Dar s-a terminat acum, aşa că încetează.

— Să nu-mi zici tu mie…

El o puse brusc în poala lui şi îi înăbuşi cuvintele cu un sărut vorace. O clipă mai târziu, îi atingea buzele cu o ploaie de mici săruturi şi, în cele din urmă, îi zâmbi.

— E mai bine aşa. Acum ai altceva la care să te gândeşti şi poţi fi sigură că vom continua mai târziu. El o aşează uşor înapoi pe scaunul de lângă el şi întinse mâna după sticla de şampanie. Dar acum aş dori să beau ceva, iar tu te poţi culca la loc.

— De parcă aş mai putea, replică Roslynn, dar furia ei nu mai avea forţă.

— Ai face bine să încerci, draga mea, căci îţi promit că n-o să mai apuci să dormi mai târziu.

Ea nu răspunse, dar aşteptă până când el se lăsă pe spate, cu paharul în mână şi se aşeză confortabil lângă el. Bătăile inimii îi reveniseră la normal, deşi ar fi preferat să nu aibă parte de acea experienţă. Era noaptea nunţii ei, pentru numele lui Dumnezeu. Lucruri de genul ăsta pur şi simplu nu ţi se întâmplă în noaptea nunţii.

Dându-şi seama că se speriase atât de tare din nimic, ea spuse pe un ton irascibil:

— Data viitoare nu mă băga în seamă şi nu mai face pe eroul. Bijuteriile nu erau atât de importante.

— Poate, dar ar fi fost de datoria mea, în calitate de soţ, să le înlocuiesc şi aş fi preferat să nu-mi golesc buzunarul pentru un astfel de motiv.

— Deci până la urmă te-ai însurat cu mine pentru banii mei?

— De ce altceva?

Îi simţi ironia din voce şi se uită la el; îi văzu privirea fixată pe corsajul rochiei ei, pe care încă nu şi-l ridicase înapoi. Aproape că izbucni în râs. De ce altceva, într-adevăr! Bărbatul ăsta era un crai până în măduva oaselor, dar ea ştiuse asta, şi ştia şi că nu exista nicio speranţă să-l schimbe.

Ea oftă, întrebându-se pentru o clipă dacă ar fi trebuit să-i spună că, dacă se căsătorise cu ea pentru banii ei, avea să fie plăcut surprins. Contractul de căsătorie era foarte generos cu el. Şi chiar dacă Anthony era, în mod evident, suficient de înstărit cât să nu trebuiască să lucreze ca să aibă din ce trăi, era al patrulea fiu şi n-avea cum să fie atât de bogat încât să dispreţuiască ceea ce ea îi adusese prin căsătorie.

Va trebui să-i spună, dar nu acum. Emoţiile cauzate de jaf o epuizaseră. În câteva clipe, adormi buştean.

Capitolul 22

Anthony o scutură pe Roslynn încercând s-o trezească, pe când coteau de pe King’s Road în Grosvenor Place. Erau aproape de Piccadilly acum, unde era situată reşedinţa lui din oraş, peste drum de Green Park. Spera ca James să nu se fi întors acasă, iar Jeremy să fie în pat, pentru că, la cât era de târziu, ultimul lucru pe care şi-l dorea era să dea explicaţii cu delicateţe. În plus, îşi petrecuse tot drumul spre casă, cu excepţia acelei întâmplări cu tâlharul, visând la deliciile patului alături de soţia sa. Nu credea că mai putea aştepta prea mult timp.

Lui Roslynn nu părea să-i pese câtuşi de puţin în clipa asta. Adormise profund a doua oară şi nu părea să se fi trezit îndeajuns de mult încât să aprecieze că ajunseseră în cele din urmă acasă. Ea voia doar să-şi continue somnul. Gândurile despre noaptea nunţii ei, despre noul ei soţ, despre orice, erau uitate. Şi totuşi, cineva continua să o scuture.

Anthony fu nedumerit când Roslynn nu făcu decât să scoată un geamăt iritat şi să-i dea mâna la o parte, refuzând să deschidă ochii. Femeile nu dormeau de obicei în prezenţa lui, aşa că nu era obişnuit cu cineva care nu voia să se trezească. Îi sugerase să tragă un pui de somn ca să se împrospăteze, nicidecum să scape de ea toată noaptea, pentru numele lui Dumnezeu.

Mai încercă încă o dată.

— Haide, draga mea, sau ai uitat ce zi e azi?

— Mmm?

— Clopotele de nuntă îţi aduc aminte de ceva? Sau un soţ care se gândeşte la tine îmbrăcată în ceva transparent şi atrăgător pentru delectarea lui?

Ea căscă, dar nu reuşi să se ridice, clipind din ochi de mai multe înainte de alunga somnul într-un mod foarte copilăresc.

— Eu nu călătoresc cu nimic de genul ăsta.

El zâmbi în sinea lui. Cel puţin mintea îi lucra în cele

din urmă, chiar dacă puţin prea lent ca să-şi dea seama că doar o tachina.

— Nu-ţi face griji, draga mea. Am trimis după lucrurile tale în dimineaţa asta.

Vestea o trezi de-a binelea.

— N-ai făcut aşa ceva! Ar fi fost o nesăbuinţă din partea ta, când nici măcar nu ştiai dacă o să mă căsătoresc cu tine sau nu. Geordie putea să stea la pândă şi să aştepte chiar asta ca să ia urma şi să afle unde am plecat.

Exact asta-şi dorise Anthony. De asta o şi făcuse. Şi cu puţin noroc, omul pe care îl angajase să-i ţină sub observaţie pe „urmăritori” va avea o adresă pentru el mâine. Dar, când văzu cum îşi făcea griji, zâmbi.

— Ştiu că nu în fiecare zi devii mireasă, draga mea, dar este un pic cam deconcertant, ca să nu mai vorbim de o lovitură dată orgoliului meu, faptul că tot uiţi de schimbarea statutului. Eşti căsătorită acum. Cu cât vărul tău află mai repede, cu atât mai rapid va înceta să te deranjeze.

Zâmbetul apăru ezitant, dar se lărgi din ce în ce mai tare, afişând o imagine încântătoare.

— E adevărat, nu-i aşa? Sunt atât de obişnuită să mă ascund de Geordie, încât cred că o să-mi ia ceva timp să mă relaxez, acum că nu mai trebuie să mă ascund. Gata. Sunt liberă.

— Nu chiar atât de liberă, draga mea.

— Nu, n-am vrut…

— Ştiu. El o apucă de bărbie. De fapt, eşti a mea acum, şi descopăr că pot fi foarte posesiv.

Cât de absurdă era acea declaraţie, dar Roslynn nu era sigură că el o tachina, aşa cum îi era obiceiul. Probabil că dacă avea să se întâmple vreodată ca el să ia vreun subiect în serios, ea avea să moară din pricina şocului. Cu un gând nou în minte, ea întrebă:

— Anthony, de ce ai insistat să ne întoarcem la Londra în seara asta?

Ochii lui sclipeau de amuzament.

— Miresele sunt destul de agitate în noaptea nunţii.

Am crezut că te vei simţi mai în largul tău într-un pat care îţi este deja cunoscut.

Ea roşi şi spuse încet:

— Presupun că am meritat asta.

— Da.

— Dar ai spus ceva despre zgomot?

— Într-adevăr? Nu-ţi face griji. E posibil să fim tăcuţi ca peştele.

El o tachina din nou. Nu era sigură că îi plăcea în seara asta. Nu era sigură că se va obişnui vreodată cu aluziile lui la momentele intime. Dar în seara asta…

Ea căscă, Anthony zâmbi, iar trăsura se opri.

— În sfârşit, spuse el şi sări jos, fără să aştepte scara trăsurii. Hai, draga mea, mă voi strădui să te trec pragul în braţe.

Ea îi luă mâna şi se văzu ridicată de la pământ.

— Nu este nevoie…

— Lasă-mă să-mi joc rolul, îi tăie el vorba, ridicând-o în acelaşi moment în braţe. În definitiv, probabil că s-a inventat acest obicei ciudat dintr-un motiv anume. Poate ca mireasa să nu poată fugi?

— Ce prostii. Ea chicoti, punându-şi un braţ în jurul gâtului său. Cel mai probabil au fost câteva mirese care au leşinat în pragul uşii şi au trebuit să fie duse în braţe înăuntru; şi aşa a început totul.

— Doar câteva? o tachină el. Te asigur că neştiinţa privind ceea ce se întâmplă în patul conjugal este foarte răspândită. Mamele pur şi simplu nu se pot hotărî să discute despre astfel de lucruri, să ştii. Mare păcat, căci e groaznic de greu pentru bieţii miri, să domolească temerile şi nervozitatea, când ar prefera să treacă direct la deflorare.

— Anthony! strigă ea, deşi îi era greu să nu zâmbească văzându-i rânjetul diavolesc. Chiar trebuie să spui astfel de lucruri? Dar adăugă, ca să aibă ultimul cuvânt: De altfel, unele mirese nu au mame care să le lumineze.

— Ah, acum devine personal. Ajunse la uşă şi bătu în

ea înainte de a-i arunca o privire tandră. Dar tu nu te-ai speriat, nu-i aşa, draga mea?

— Nu prea mi-a dat timp să mă sperii, recunoscu ea, roşind din nou.

— Şi acum, că tot ştii despre ce e vorba?

— Simt că leşin.

El izbucni în râs, dar se sili să tacă când uşa se deschise şi Dobson cel stoic se holbă la ei. Roslynn era un pic cam dezamăgită că bărbatul se arăta atât de blazat, de parcă ar fi fost obişnuit să-şi găsească stăpânul la uşă, cu o femeie în braţe. Dar se linişti o clipă mai târziu, când trecu pe lângă el şi văzu privirea necontrolată a lui Dobson. Aşa mai venea de acasă, uimire extremă. Ea îşi ascunse zâmbetul, lipindu-şi chipul de umărul lui Anthony.

Dar, uitându-se la majordom, nu-l văzu pe James Malory care tocmai intra în hol, cu o băutură în mână. Dacă era surprins, nu o arătă. Vocea care îi atrase atenţia lui Roslynn asupra lui era şi ea lipsită de inflexiuni.

— Nu cred că ar trebui să asist la asta.

— Speram să nu asişti, replică Anthony, fără a-şi întrerupe mersul spre scări. Dar, din moment ce ai făcut-o, ar trebui să afli că m-am căsătorit cu fata asta.

— Pe naiba!

— Chiar a făcut-o. Roslynn chicoti, încântată de reacţia lui încă şi mai tare decât de cea a lui Dobson. Doar nu crezi că aş lăsa pe oricine să mă treacă pragul, nu-i aşa?

Anthony se opri scurt, uimit că reuşise să-şi tulbure fratele.

— Doamne, James, am aşteptat o viaţă întreagă să te văd rămânând fără cuvinte. Dar vei înţelege dacă nu te aştept să-ţi revii, nu-i aşa?

Şi îşi continuă drumul. Când ajunse în partea de sus a scărilor, Roslynn şopti, râzând.

— A fost obraznic din partea noastră, nu crezi?

— Deloc, draga mea. Dacă vreau să te am numai pentru mine o vreme, să-l las pe fratele meu fără glas a fost nu numai necesar, dar şi un moment de nepreţuit. Vom fi bombardaţi destul de curând cu urări de bine din partea

familiei şi cu întrebări fără sfârşit. Ajunşi în apartamentele lui, el se sprijini de uşă cu un oftat. În sfârşit singuri.

Înainte ca Roslynn să poată spune ceva, o lăsă jos, întorcând-o în acelaşi timp cu faţa spre el. Ea sfârşi lipită de el, într-o poziţie pe care amândoi o savurară pentru câteva momente lungi, în timp ce el îi presăra săruturi blânde pe buze.

Îi mângâie obrazul cu dosul degetelor, făcând-o să deschidă încet ochii. Ochii lui erau întunecaţi şi cu pleoape grele de pasiune. Şi vocea îi era ca o mângâiere, simţindu-i respiraţia caldă pe buzele ei.

— Te-ai oprit vreodată să te gândeşti că aceasta este singura noapte din viaţa ta când toată lumea ştie că ai de gând să faci dragoste? Ah, iubito, îmi place când roşeşti pentru mine.

— Mi s-a întâmplat doar recent… de când te-am cunoscut.

Dintr-un anumit motiv, răspunsul ei răguşit îi răvăşi simţurile. O îndepărtă de el, cu mâinile tremurânde, scoţând un geamăt slab.

— Am fost afurisit de idiot că am aşteptat atât de mult. Îţi dau cinci minute să faci ce ai de făcut, dar pentru numele lui Dumnezeu, ai milă de mine, Roslynn, şi să te găsesc în pat când mă voi întoarce.

— Purtând ceva transparent şi atrăgător?

— Dumnezeule, nu! exclamă el. Nu cred că aş putea suporta asta acum.

Zicând asta el dispăru în garderob, lăsând-o pe Roslynn cu un zâmbet tâmp pe buze şi o fierbinţeală plină de anticipare învolburându-i-se în pântece. Ea era responsabilă, ea îl făcuse să-şi piardă controlul în felul ăsta? Extraordinar. Deşi nici ea nu era prea calmă. Să ştie ce urma să se întâmple schimba mult situaţia. Făcea să fie mai uşor. Şi o umplea de nerăbdare. Dar ea era încă prea lipsită de experienţă, ca să nu fie un pic prea încordată.

Degetele ei erau destul de neîndemânatice când începu să se dezbrace, deşi o făcu repede. Inima îi bătea într-un ritm nebunesc. Urechile ei stăteau ciulite, iar atenţia

îndreptată spre uşă, aşteptând s-o audă deschizându-se. Se sui în pat, nehotărâtă dacă să tragă pătura peste ea complet sau să se învelească doar parţial. Modestia câştigă, deocamdată. Se întrebă dacă obişnuinţa avea să o ajute, dacă avea să fie mai detaşată la un moment dat. Cu siguranţă Anthony îi va fi de ajutor. Când se întoarse în cele din urmă, el purta un halat lung de catifea purpurie. Profund stingheritã, Roslynn îşi dădu seama că nici măcar nu se gândise să-şi ia o cămaşă de noapte pe ea. Nu că ar fi rămas acoperită pentru mult timp, dar nu era indecent din partea unei femei să-şi aştepte în pat soţul complet goală? Poate că nu... cel puţin nu în seara asta. Şi zâmbetul apreciativ întins pe chipul lui Anthony pe când se apropia de pat îi spuse că îi aproba alegerea.

— Se poate?

Se aşeză lângă ea şi începu să-i scoată acele din păr. Ea atinse o buclă roşcat-aurie, care îi căzuse pe umăr.

— Am uitat.

— Mă bucur.

Chiar se bucura. Îi iubea părul, iubea să-l atingă şi să-şi treacă degetele prin el. Puse acele deoparte, îi masă pielea capului până când ea închise ochii şi un zâmbet încântător îi apăru pe buze.

— E bine, spus ea încet.

— Este? Şi ce zici de asta?

Îşi lipi buzele de tâmpla ei, apoi coborî, oprindu-se la gură şi o sărută lung, adânc, înainte de a continua pe gâtul ei şi îndreptându-se spre sâni. Simţi cum o cuprind valuri de căldură din cap până în picioare, stârnind-o.

— Acum e *prea* bine, murmură ea.

Râsul lui Anthony era încărcat de plăcere.

— Ah, draga mea, a fost doar aseară? Pare că a trecut o eternitate de atunci până acum.

Ea întinse mâna să-i cuprindă obrazul în palmă şi sfârşi prin a-şi trece un deget peste buzele lui.

— Numai o eternitate?

El îi rosti numele cu pasiune, după care îi prinse încheietura mâinii şi îi sărută palma, fără să-şi dezlipească

ochii întunecaţi de ea nici măcar o secundă. Un fior îi străbătu pe amândoi, fierbinte, din cap până-n picioare. Şi el continuă să o ţintuiască cu privirea lui intensă în timp ce-şi aruncă halatul de pe el, dând jos cearşaful şi acoperindu-i trupul cu al lui. O sărută apoi îndelung şi cu pasiune aducând-o într-o asemenea stare de dorinţă iraţională încât, când intră în cele din urmă în ea, ea se cutremură imediat, iar strigătul ei de eliberare îl făcu şi pe Anthony să-şi piardă minţile.

Cuprinsă de satisfacţie, Roslynn îi ţinu în braţe trupul umezit de transpiraţie, aşteptând ca amândoi să-şi recapete răsuflarea. Nu voia să se grăbească să se mişte, aşa că îl ţinu destul de strâns. Nu că ar fi putut să-l ţină acolo, dar nici el nu se grăbea, îşi odihnea capul pe umărul ei, cu răsuflarea răcorindu-i gâtul, răscolindu-i părul, gâdilând-o. Simţi cum i se face pielea de găină pe braţe şi tremură un pic, dar fu de ajuns ca el să observe.

— Am reuşit să mă comport ca un mire tipic, spuse el cu un oftat. Nerăbdător, rapid, şi acum smerit.

El îşi sprijini greutatea în coate, dându-i un mic fior când mădularul lui se lipi mai tare de ea.

— Îţi dau voie să mă critici aspru, draga mea.

— Pentru ce?

— Ei bine, dacă nu ştii…

— Pentru ce, Anthony?

— Pentru lipsa mea de control, desigur. Un bărbat cu vârsta şi experienţa mea nu are nicio scuză, aşa că trebuie să dau vina pe tine. Chiar m-ai făcut să-mi pierd capul.

— Şi asta e aşa de rău?

— Te las pe tine să judeci imediat, când voi face dragoste cu tine pe îndelete.

Ea râse cu un sunet răguşit.

— Dacă n-aş şti mai bine, aş spune că vânezi complimente. Cu siguranţă ştii că performanţa n-a lăsat de dorit. Dimpotrivă. Ai fost minunat.

El schiţă acel zâmbet care o făcea să se topească şi simţi că i se înmoaie picioarele. Icni, iar buzele i se deschiseră, ispitindu-l să se aplece şi să le mângâie uşor cu

un sărut.

Dar apoi el se ridică, surprinzând-o când aruncă cearşaful pe ea, şi îşi recuperă halatul de unde îl aruncase neglijent pe podea. Se aşează din nou pe marginea patului, dar mai departe de ea, ceea ce constitui o avertizare.

Cu un oftat prefăcut, el spuse:

— Şi acum să revenim la zgomot.

Roslynn clipi din ochii căprui.

— Zgomotul?

— Dezlănţuirea temperamentului tău de scoţiană.

Roslynn îi zâmbi ştrengăreşte, gândindu-se că el o tachina din nou.

— Va trebui să renunţ la el, nu-i aşa?

— Mai mult ca sigur, din moment ce onoarea mă obligă să-ţi spun că te-am minţit azi.

Buna ei dispoziţie se evaporă.

— În ce privinţă?

— Nu poţi ghici, draga mea? Nu am nicio intenţie de a păstra vreo amantă acum că m-am căsătorit. Este absolut contrar intenţiei mele.

— Dar ai fost de acord!

Zâmbetul lui izvora dintr-o satisfacţie pur masculină.

— Pot spune cu siguranţă că aş fi fost de acord cu orice astăzi, ca să te fac în mod legal a mea, chiar să-ţi dau şi în scris, ceea ce din fericire nu te-ai gândit să-mi ceri.

Roslynn se uită la el neîncrezătoare, furia alungându-i moleşeala. Se simţea păcălită. Şi era furioasă.

— M-ai minţit ca să te căsătoreşti cu mine!

— M-am căsătorit cu tine cu bună-credinţă.

— Ţi-am oferit o situaţie ideală!

— Una pe care nici nu ţi-am cerut-o, şi nici nu mi-o doresc. Şi, draga mea, dacă stai şi te gândeşti puţin, vei vedea cât de complet absurdă ţi-a fost cererea. Nu tu mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine, ci eu ţi-am cerut, şi trebuie să ştii că nu am mai făcut niciodată asta până acum. Şi nici nu este ceva ce aş fi făcut cu uşurinţă. Am avut amante cât să-mi ajungă o viaţă întreagă. Ceea ce doresc acum este o soţie.

Calmul pe care îl afişa contrasta ridicol de mult cu furia ei, făcând-o să-i fie ruşine şi să vorbească mai încet.

— Aşa spui acum, dar luna viitoare, anul viitor? Ochii tăi vor rătăci din nou destul de repede.

Anthony îi zâmbi, ştiind că probabil se va înfuria şi mai mult.

— Ochii mei au rătăcit, aşa cum te-ai exprimat tu, timp de nouăsprezece ani. Lasă-i să se odihnească, Roslynn. S-au oprit la tine şi nu vor să treacă mai departe.

Ea îi aruncă o privire plină de mânie, exact aşa cum anticipase.

— Deci, crezi că este o chestiune pe seama căreia poţi să faci glume, nu? Ei bine, lasă-mă să-ţi spun…

Dar nu avu şansa să o facă. El se întinse şi o prinse de talie, trăgând-o la pieptul lui. Cearşaful se pierdu pe drum, iar Roslynn era prea supărată ca să observe. Dar Anthony nu era. Şi fiorul pe care îl simţi în vintre cerea ca el să termine mai repede cu aceste certuri stupide şi să se întoarcă la plăcerile din noaptea nunţii. Ce fată prostuţă. Toată această agitaţie pentru că el n-o dorea decât pe ea. Ar fi trebuit să fie fericită, nicidecum să facă scandal. Dar el se aşteptase la asta şi avea un răspuns pentru ea.

— Ce părere ai de un compromis, draga mea? Insişti să-mi păstrez o amantă?

— La naiba, nu asta am *spus?!* replică ea.

— Foarte bine. Ochii lui îi mângâiară chipul, se opriră la buzele ei şi vocea lui deveni mai profundă. Eşti pregătită să îndeplineşti rolul?

— Eu?

El zâmbea din nou, înnebunitor.

— Cine altcineva? Se pare că tu eşti singura femeie care mă interesează în momentul de faţă.

— Nu asta am vrut să spun şi o ştii prea bine!

— Poate, dar mai mult de-atât nu pot face.

Roslynn nu-l credea nici în ruptul capului.

— Te vedeai cu siguranţă cu vreo femeie.

— Într-adevăr. Cu mai multe, de fapt. Dar niciuna nu ar putea fi numită amanta mea, iubito. Şi dacă chiar vrei să

ştii, nu m-am mai văzut cu niciuna de când te-am întâlnit. Dar nu asta e ideea, nu-i aşa? Adevărul este că nu mai doresc să mă culc cu niciuna dintre ele, sau cu oricare alta, de altfel. Te-ai căpătuit cu mine.

— Anthony, fii şi tu serios măcar o dată! îl rugă ea cu exasperare.

— Draga mea, n-am mai fost niciodată atât de serios. Cum pot face dragoste cu o altă femeie când tu eşti singura femeie pe care o vreau? Nu se poate, să ştii. Dorinţa nu se naşte când vrei. Sau nu te-ai gândit la asta?

Ea se uită la el nedumerită şi puţin mirată, dar imediat se încruntă şi strânse din buze.

— Dar asta nu înseamnă că nu vei mai întâlni niciodată pe nimeni care să-ţi placă.

Anthony oftă obosit.

— Dacă acea zi va veni, îţi jur, Roslynn, nu va conta câtuşi de puţin. Va trebui doar să mi te imaginez aici, aşa, şi voi fi un bărbat mulţumit.

Ea scoase un sunet care semăna foarte tare cu un pufnet.

— Foarte frumos spus. Recunosc asta. Dar ai uitat că nu mă iubeşti.

El o aruncă înapoi pe pat şi îi acoperi repede trupul cu al lui.

— Atunci, să examinăm ceea ce simt, nu vrei? Vocea lui era calmă, dar era evident că îşi pierduse răbdarea. Dorinţă – din abundenţă. Mi-a fost al dracului de greu să nu te ating până acum. Posesivitate – pe care am descoperit-o recent. Gelozie – pe care o experimentez de săptămâni întregi. El ridică din sprânceană când ochii ei se făcură mari. Să nu-mi spui că am reuşit să te surprind, draga mea.

— Ai fost gelos? Pe cine?

— Pe toată lumea, chiar şi pe afurisitul de frate-meu. Şi acum poţi afla, dacă tot vorbim de asta, că domnii pe care îi aveai în vedere pentru căsătorie erau toţi extrem de potriviţi, cu excepţia lui Fleming, căruia-i plac bărbaţii. Au fost doar minciuni, Roslynn, pentru că nu puteam suporta gândul ca unul dintre ei să te aibă.

O ţinea acum ţintuită de pat, pentru că se aştepta ca ea să-i sară în cap după acea mărturisire. Dar Roslynn rămase perfect nemişcată, furia provocată de îndrăzneala lui fiind umbrită de o uimire totală.

— Atunci poate că… îţi pasă un pic? întrebarea ei nu fu decât o şoaptă, ezitantă.

— La dracu'! explodă el în cele din urmă. De ce m-aş fi căsătorit cu tine dacă nu mi-ar fi păsat?

Deloc intimidată, ea îi aminti:

— Te-ai căsătorit cu mine ca să mă ajuţi să scap dintr-o situaţie îngrozitoare, lucru pentru care îţi sunt foarte recunoscătoare.

Anthony închise ochii pentru o clipă, încercând să se controleze. Când îi deschise, o sclipire sălbatică îi lumina privirea. Dar vocea îi era moderată, ba chiar puţin arogantă.

— Draga mea, dacă aş fi vrut doar să te ajut, aşa cum spui tu, aş fi putut face ceva să grăbesc un pic moartea vărului tău cel supărător, şi asta fără prea mare efort. Dar te-am vrut pentru mine, pur şi simplu. Anthony îşi schimbă tonul, care deveni serios. Şi dacă-mi mai spui o dată să mă bucur de alte femei – şi să fiu al naibii dacă o voi face – mă voi purta precum soţul arhaic cu tine şi te voi ciomăgi serios. M-am făcut înţeles? Nu vor exista alte femei, nici acum, nici altă dată!

El aşteptă ca Roslynn să izbucnească din nou. Primi în schimb un zâmbet, unul foarte frumos, care îi lumină ochii, plini de scântei aurii.

Anthony nu ştiu ce să înţeleagă din această schimbare bruscă, până când ea spuse:

— Nu ziceai mai devreme că vrei să faci ceva mai pe îndelete? Se presupunea că eu ar trebui să judec…

Râsul lui o întrerupse, plin de exuberanţă.

— Să nu te schimbi niciodată, draga mea. Te vreau aşa cum eşti.

Şi o avu aşa cum voia, bucurându-se de cooperarea ei deplină şi încântată.

Capitolul 23

— O, dar ce-i asta? Ce stai acolo şi râzi singură?

Roslynn întoarse uşor oglinda de mână şi prinse imaginea lui Nettie. Zâmbetul i se lărgi şi ochii, care străluceau deja, încercară să mimeze inocenţa când se roti pe scaun.

— Zâmbeam? Nu-mi închipui de ce.

Nettie pufni, dar buzele i se arcuiau pe la colţuri.

— Eşti mulţumită de tine, nu?

Roslynn renunţă să se mai prefacă.

— Da! O, Nettie, n-am crezut niciodată că aş putea fi atât de fericită!

— Da, nici nu-i de mirare. Ai pus mâna pe-un bărbat chipeş. Dar era oare nevoie să ţii totul secret?

— Nu a fost niciun secret. Nu-l luasem cu adevărat în considerare, Nettie. A fost o surpriză şi pentru mine, la fel ca şi pentru toţi ceilalţi, când m-a cerut în căsătorie.

— Ei bine, atâta timp cât eşti fericită cu el, mai mult de-atât nici nu-mi puteam dori. Oricum, e mult mai mult decât mă aşteptam, cu toată graba asta. Nici măcar nu contează că locuinţa asta este atât de spartană şi că servitorii sunt nişte snobi neciopliţi.

Roslynn chicoti.

— Să înţeleg că l-ai cunoscut pe Dobson?

— Da, e un bădăran. Şi încă unul înţepat. Nici nu-i de mirare că-i aşa de îngâmfat, fiind şef peste toţi servitorii de-aici. Nu-i nicio menajeră, nicio servitoare, nimic, doar două slujnice care vin de mai multe ori pe săptămână ca să facă curat. Chiar şi bucătarul e un bărbat, şi e tot un îngâmfat.

— Văd că ai câteva nemulţumiri, Nettie. Dar nu le pune aşa la inimă. Ai uitat că asta a fost o casă de burlac până acum. Sunt sigur că Anthony nu va obiecta daca vom face unele modificări. Trebuie cumpărat nişte mobilier nou. Îşi aruncă privirea prin dormitor, imaginându-şi cum putea

să îmbunătăţească decorul. Avem noi servitori de angajat. Vom fi ocupate în următoarele câteva săptămâni, poţi fi sigură de asta.

— Acuma nu te apuca să faci cheltuieli pe seama mea. Şi adu-ţi aminte c-ai un soţ acum, pe care trebuie să-l întrebi înainte de-a merge şi a-i cheltui banii. Creaturile astea sunt ciudate când vine vorba de lucruri de felul ăsta.

— Nu-ţi face astfel de griji, Nettie. Nu am de gând să-i folosesc banii când îi am pe-ai mei.

— Ai face bine să vorbeşti întâi cu el, fetiţo. Bărbaţii sunt ciudaţi când vine vorba să plătească pentru cheltuielile soţiilor, să ştii de la mine. Problema ta e că te-ai ocupat de toate singură prea mult timp, chiar şi înainte ca Duncan, Dumnezeu să-l binecuvânteze, să moară. Dar eşti măritată acum. Trebuie să ceri permisiunea şi să faci lucrurile altfel, dacă vei dori să păstrezi pacea între voi. Se auzi o bătaie în uşă, şi Nettie explică. Asta-i apa pentru baia ta. Te grăbeşti să i te alături bărbatului tău pentru masa de prânz, sau ai timp…

— Este timp din belşug, Nettie. Anthony a ieşit, cred. Roslynn roşi. Eram încă pe jumătate adormită când mi-a spus. Dar a menţionat ceva despre plimbarea lui zilnică şi că vrea să se ocupe de câteva lucruri. Nu-l aştept înapoi înainte de cină, aşa că îmi pot petrece ziua familiarizându-mă cu casa şi servitorii. Şi chiar trebuie să-i trimit un bilet lui Frances să-i spun ce s-a întâmplat. După ce dormise atât de puţin în noaptea ce tocmai trecuse, Roslynn se gândi că erau suficient de multe priorităţi pentru o singură zi.

O oră mai târziu, îmbrăcată cu o rochie frumoasă de muselină cu flori galbene de primăvară pe un fundal de culoare bej, Roslynn părăsi camera lui Anthony, camera lor acum, şi o luă pe holul scurt. Nu văzuse aproape nimic din casa lui ultima dată când fusese aici şi nici noaptea trecută, dar asta avea să se schimbe în curând.

Va avea totuşi nevoie de ajutorul lui Dobson. Din moment ce mai erau şi alţi bărbaţi din familia Malory în reşedinţă, nu putea să deschidă pur şi simplu uşile la nimereală.

Se gândi un moment la ceilalţi doi ocupanţi ai casei – fratele şi fiul lui Anthony.

Se întrebă dacă soţul ei va recunoaşte acum că Jeremy Malory era fiul lui. Nu mai avea niciun motiv să nege, cel puţin nu în faţa ei. Era un băiat frumos, un băiat de care putea fi mândru, şi, în plus, semănau ca două picături de apă. De fapt, era ridicol ca Anthony să nege paternitatea când cineva pur şi simplu trebuia să se uite la Jeremy ca să-şi dea seama cine îi era tată.

Trebuia să se împrietenească cu flăcăul, dar nu vedea nicio dificultate în a face asta. Dar cu James Malory era o cu totul altă poveste. Nu avea niciun motiv să se împrietenească prea tare cu el, şi toate motivele să n-o facă. Trebuia oare să-i spună lui Anthony că James o sărutase o dată? Sau poate că el ştia deja. Spusese că fusese gelos pe fratele său.

Ea zâmbi, amintindu-şi de conversaţia lor nebunească de noaptea trecută. Nu ştia cum făcuse, dar îl lăsase să o convingă că avea de gând să fie un soţ minunat. Dăduse uitării toate părerile ei preconcepute despre crai. El avea să fie fidel. Simţea asta, credea asta acum din toată inima şi era fericită. Ce putea cere mai mult decât să-l aibă pe Anthony Malory doar pentru ea? Dragostea lui, îşi aminti ea. Dar asta va veni. Va veni. Trebuia să vină.

— Mii de draci, ce cauţi *tu* aici?

Roslynn se opri în capul scărilor. Jeremy Malory care tocmai urca treptele se opri şi el îngrozit, cu gura căscată a mirare după ce pusese întrebarea. Drăcuşorul din Roslynn decise să fie răutăcios, deoarece era evident că el nu aflase încă de căsătoria lor.

— Mi-am petrecut noaptea aici, nu ştii?

— Ţi-ai petrecut noaptea aici? repetă el.

— Da, şi mă gândesc să mă mut aici.

— Dar… dar aici nu sunt decât burlaci!

— Dar sunt multe camere, nu crezi? Şi casa asta ar avea nevoie de mâna unei femei.

— Ar avea? spuse el nedumerit, după care dădu din cap. Dar nu s-ar cuveni, nu? Adică, tu eşti o doamnă…

Vreau să spun… ei bine, ştii ce vreau să spun. Pur şi simplu nu s-ar cuveni.

— Nu? Roslynn zâmbi. Atunci va trebui să vorbesc cu tatăl tău. El e cel care insistă să rămân.

— Serios? Jeremy aproape că se înecă. Mii de draci, frumoasă treabă a mai făcut acum! Unchiul Tony o să ia foc. Pusese ochii pe tine. La naiba, probabil că ne va da afară acum.

— Jeremy, rosti ea blând, renunţând să mai glumească. Nu crezuse ca el se va supăra atât de tare. Nu e nevoie să mai menţii aparenţele. Ştiu că Anthony este tatăl tău. Şi îmi pare rău că te-am tachinat aşa. Motivul pentru care stau aici este că m-am căsătorit cu tatăl tău ieri. Ar fi trebuit să-ţi spună.

Jeremy rămase iar cu gura căscată, dar de data asta îşi reveni mai repede.

— Tatăl meu, adică… Anthony? Te-ai căsătorit cu Anthony Malory?!

— Nu trebuie să fii atât de surprins.

— Dar… nu-mi vine să cred. Tony să se căsătorească? N-ar face-o.

— Şi de ce nu, aş vrea să ştiu, te rog.

— Pur şi simplu nu ar face-o. E un burlac convins. Toate femeile pe care şi le-ar putea dori aleargă după el. De ce ar avea nevoie de o soţie…

— Ai grijă, băiete, îl avertiză Roslynn cu severitate. Mai ai puţin şi mă insulţi.

Obrajii i se înroşiră.

— Îmi cer scuze, Lady Chadwick. Într-adevăr, nu am vrut să te jignesc.

— Lady Malory acum, Jeremy, spuse ea, ridicând mâna în faţa lui şi atingându-şi verigheta. S-a întâmplat aseară la Silverley, iar verişoara ta Regina ne-a fost martor. Deci, ai face bine să crezi, băiete. Nu am niciun motiv să mint în privinţa asta şi poţi să-ţi întrebi tatăl de îndată ce ajunge acasă.

— Tatăl meu a fost şi el acolo?

Roslynn oftă.

— Cum să nu fi fost la propria nuntă?

— Nu, am vrut să spun James. El este tatăl meu, să ştii. Chiar este.

Fu rândul lui Roslynn să rămână surprinsă, pentru că Jeremy era prea serios ca să mintă acum.

— Dar semeni atât de mult cu Anthony!

— Ştiu. El rânji. La fel ca şi Reggie şi Amy, fiica unchiului Edward. Şi mătuşa mea Melissa, mama lui Reggie, semăna cu el, deşi nu am cunoscut-o niciodată. A murit când Reggie era încă un copil. Toţi ceilalţi membri ai familiei Malory sunt blonzi. Doar noi cinci am moştenit-o pe străbunica.

— Se pare că am multe de aflat despre această familie, sunteţi atât de mulţi.

— Deci chiar s-a căsătorit cu tine? Chiar a făcut-o?

— Da, Jeremy, chiar a făcut-o. Ea zâmbi şi coborî câţiva paşi ca să-l ia de braţ. Vino cu mine şi-ţi voi povesti totul. James... tatăl tău... era aici noaptea trecută când Anthony m-a trecut pragul. Dacă te gândeşti că tu ai fost surprins, să-l fi văzut pe el.

— Pun pariu. Chicotitul lui era prea puternic pentru cineva atât de tânăr, dar contagios.

Capitolul 24

Anthony şi James intrară în tavernă şi se opriră să se uite prin sala aglomerată; acelaşi fenomen avu loc ca de-atâtea ori în timpul acelei după-amiezi. Unul câte unul, ocupanţii camerei îi observară, îşi înghiontiră tovarăşii şi în sală începu să se facă linişte, până când tăcerea deveni la fel de groasă ca norul de fum ce plutea deasupra meselor zgâriate.

Cei care-şi făceau veacul pe docuri nu erau încântaţi când nobilii le invadau teritoriul; şi se găsea, aproape întotdeauna, câte un individ ghinionist mânat de suficient resentiment împotriva claselor de sus, cât să caute ceartă

cu filantropii nepoftiţi, aşa cum orice domn bine îmbrăcat se presupunea a fi. Putea fi punctul culminant al unei seri, o şansă pentru clasele de jos să ia şi ei ceva înapoi de la cei bogaţi care credeau că li se cuvine să-i exploateze, ştergând podeaua cu trupurile bogătanilor şi aruncându-i în stradă aproape fără suflare şi, uneori, chiar şi morţi.

Dar dimensiunea impresionantă a celor doi aristocraţi le tăie elanul până şi celor mai josnice matahale. Străinii nu arătau ca nişte filfizoni cărora li se părea o glumă să frecventeze locuri pe care le dispreţuiau la lumina zilei, după ce se trezeau din beţie. Nu, cei doi erau, în mod evident, de o calitate diferită, iar faptul că erau periculoşi era limpede chiar şi pentru cel mai îndobitocit creier. Cei care se gândiseră să provoace probleme se răzgândiră rapid la o a doua privire şi continuară să bea şi să benchetuiască, hotărâţi să-i ignore pe cei doi aristocraţi.

Liniştea ţinu, poate, douăzeci secunde. Anthony nici măcar nu o observă de data asta. Era obosit, frustrat şi doar un pic băut, din moment ce trebuiseră să comande băuturi în fiecare dintre cele nouă taverne în care intraseră şi interogaseră barmanii. James însă observă şi se mustra din nou aspru că nu se îmbrăcase corespunzător pentru această excursie. Hainele erau cele care te făceau să te integrezi în peisaj, iar ale lor erau dar nepotrivite pentru peisajul ăsta. Dar de unde să ştie că excursia avea să dureze întreaga zi?

Anthony tocmai se gândea că îi fusese de ajuns pentru o singură zi, când ochii îi străluciră văzând o claie de păr roşu aprins. Se uită la fratele lui şi făcu semn cu ochii spre bar. James se uită în direcţia indicată şi îl văzu şi el pe individ. Părul roşu nu-l făcea să fie Geordie Cameron, dar creşteau bine şansele să fie un scoţian. James oftă, sperând că periplul lor se va termina în sfârşit. Nu-i plăcea să-şi omoare timpul alergând după himere.

— De ce nu luăm masa de lângă bar şi să vedem ce putem auzi? sugeră James.

— De ce să nu mă duc să-l întreb? contracară Anthony.

— Oamenilor de acest soi nu le place să fie interogaţi, dragul meu. Toţi au, de obicei, câte ceva de ascuns. Încă nu ai ghicit asta?

Anthony se încruntă, dar dădu din cap. James avea dreptate. Se bucuraseră de al naibii de puţină cooperare din partea tuturor celor pe care-i interogase azi, dar la dracu' cu totul, voia să termine asta ca să poată merge acasă. Avea o soţie care îl aştepta şi nu aşa îşi imaginase că avea să-şi petreacă a doua zi a căsătoriei lui.

Ceea ce ar fi trebuit să dureze cel mult câteva ore în acea dimineaţă se transformase într-o comedie a exasperării. Anthony tocmai îi povestea lui James despre Geordie Cameron, motivul pentru care se căsătorise într-o grabă atât de mare, când omul lui, John, le întrerupsese micul dejun cu adresa individului, după ce-i urmărise cu succes pe trimişii lui Cameron cu o zi înainte intrând în bârlogul lui.

Probabil că privirea de vultur a lui Anthony îl determinase pe James să se ofere să-l însoţească. Nu că Anthony chiar ar fi avut de gând să-i facă rău ticălosului. Nu, doar să-l impresioneze cu o ciomăgeală bună, să-i dea vestea bună că nu mai putea pune mâna pe Roslynn, căci nu voia să rişte sub nicio formă ca afurisitul de Cameron să nu observe anunţul cu căsătoria ei din ziare, şi să-l alunge cu o avertizare să n-o mai deranjeze. Foarte simplu. Nu avea nevoie de ajutorul lui James, dar se bucurase de compania lui pe măsură ce ziua trecea.

Primul lucru dintr-o lungă listă de frustrări fu să afle că bărbatul părăsise apartamentul pe care îl închiriase. Faptul că nu plecase până cu o seară în urmă, când Roslynn scăpase de el cu o zi înainte, era interesant. Ori era sigur că ea nu va alerta autorităţile de răpirea ei, ori pur şi simplu era idiot. Oricum, se deşteptase până noaptea trecută şi-şi schimbase locul. Şi, din moment ce era prea devreme ca el să fi aflat despre căsătoria lui Roslynn, Anthony se îndoia că tipul renunţase şi se întorsese în Scoţia; ăsta era motivul pentru care îşi petrecuse toată ziua făcând cercetări pe la toate casele de închiriat şi taverne din apropiere, deşi în

zadar.

Nu avea decât descrierea lui Geordie Cameron făcută de gazda lui, dar se potrivea cu individul de la bar. Înalt, roşcat, cu ochii albastru-deschis, prezentabil, şi o, da, foarte arătos, în opinia doamnei Pym. Anthony nu-i putea vedea încă ochii, iar frumuseţea lui nu era doar decât o chestiune de opinie, dar restul corespundea, chiar şi boarfele pe jumătate decente pe care le etala. Omul avea un tovarăş, probabil unul dintre argaţii lui, care stătea acolo cu el, un individ scund cu o căciulă de lână trasă atât de tare peste ochi, încât trăsăturile îi erau ascunse chiar şi dintr-un unghi lateral.

Erau angajaţi într-o discuţie şi sugestia lui James de a le asculta conversaţia era rezonabilă, în ciuda faptului că Anthony îşi cam pierduse răbdarea. După toate problemele prin care trecuse azi, nu numai că ardea de nerăbdare să-l ciomăgească pe individ, dar contempla cu plăcere o alternativă de natură permanentă, îşi ratase masa de prânz, îşi ratase cina, ratase să facă dragoste cu soţia lui toată ziua. Spera ca ea să-i aprecieze eforturile făcute în numele ei.

Îşi urmă fratele în partea cealaltă a încăperii la o masă deja ocupată de doi bărbaţi cu aspect de huligani şi simţi că-şi recapătă un pic de bună dispoziţie în timp ce-l privea pe James oprindu-se acolo şi făcându-i pe cei doi indivizi să-şi părăsească în grabă locurile numai cu privirea lui fixă.

— E uimitor cum poţi să faci asta, bătrâne.

James zâmbi cu inocenţă.

— Ce să fac?

— Să-ţi faci ochii verzi şi mici să sclipească de dorinţa de a ucide şi a schilodi.

— Ce pot să fac dacă cei doi ţipi au crezut că le voiam răul? Nu e adevărat, să ştii. Sunt cel mai paşnic individ din partea asta de…

— De iad? sugeră Anthony cu un zâmbet crispat. Este un lucru bun că nu e Connie aici, altfel s-ar îneca la auzul acestui basm.

— Taci din gură, drăguţule. Avem nevoie de o băutură, dacă nu dorim să sărim în ochi şi mai tare decât am făcut-o deja.

Anthony se întoarse să caute o ospătăriţă şi primi mai mult decât gândise. Târfa avea forme fără a fi însă grăsuţă, uimitor de frumoasă pentru un astfel de local, şi se aşezase în poala lui Anthony, punându-şi braţele moi în jurul gâtului lui, într-o invitaţie fără cuvinte. Se întâmplase prea repede ca el să apuce să o descurajeze şi era atât de surprins de gestul ei, încât rămase fără cuvinte pentru o clipă, gândindu-se cum să scape de ea.

Lui James i se făcu însă milă de el, foarte amuzat de dilema lui Anthony.

— Ai ales poala greşită, fată dragă. Tonul lui ironic o făcu pe ospătăriţă să-şi întoarcă iute capul spre el, şi la privirea ei uimită, James zâmbi. Ai înaintea ta una dintre cele mai demne de milă creaturi din lume – un om căsătorit, şi încă unul foarte preocupat în seara asta. Acum, dacă ai vrea să-ţi salţi fundul mic de partea asta a mesei, s-ar putea să primeşti un bacşiş pentru deranj.

Ospătăriţa chicoti la remarca grosolană a lui James, cuvinte cu care era obişnuită, dar la care nu se aştepta de la un astfel de nobil elegant. Cu toate acestea, îi aruncă o ultimă privire nostalgică lui Anthony, cel care îi atrăsese primul privirea când bărbaţii intraseră. Merita cel puţin să mai facă încă o încercare, chiar dacă şi celălalt era la fel de atrăgător, acum că apucase să-l vadă mai bine.

Ignoră încruntarea de nemulţumire a lui Anthony, cauzată de cuvintele lui James, şi îşi înfăşură părul lung şi blond în jurul gâtului lui ca să-l tragă mai aproape de ea, în timp ce pe sub masă îşi freca provocator fesele în poala lui.

— Sigur nu vrei un pic, iubire. Aş fi fericită să…

Anthony îşi veni repede în fire şi o ridică în picioare, împingând-o în direcţia lui James.

— Altă dată, iubire, spuse el aspru, dar ochii îi erau îngustaţi când întâlniră privirea amuzată a lui James.

James nu era câtuşi de puţin tulburat. O prinse pe fată de talie, mângâindu-i spatele promiţător, îi şopti câteva

cuvinte la ureche şi o trimise să le aducă două beri.

— Este pe gustul tău? surâse Anthony batjocoritor.

— Indiferent dacă ăsta este omul tău sau nu, dragul meu, am terminat pe ziua de azi. Aşa că aş putea să primesc o mică compensaţie pentru deranjul meu, şi ea e numai bună.

Anthony zâmbi în cele din urmă.

— Da, cred că este. Dar să-ţi aduci aminte în poala cui s-a aşezat prima dată.

— Se pare că victoria ta recentă ţi s-a urcat la cap, băiete. Nu-mi place să te aduc înapoi cu picioarele pe pământ, dar, evident, ai nevoie să ţi se amintească faptul că tot ce poţi face de-acum încolo este să priveşti, în timp ce eu, pe de altă parte, pot gusta în continuare după placul inimii mele.

— Nu mă vezi plângându-mi soarta, nu-i aşa?

— Adu-ţi aminte de cuvintele astea când o s-o faci. Femeile trebuie savurate pentru moment. Orice durează mai mult este o ameninţare pentru sănătatea omului.

Anthony zâmbi senin, chiar dacă acestea obişnuiseră să fie şi propriile păreri. James nu observă. Îşi întorsese privirea spre cei doi de la bar care purtau o conversaţie atât de intimă, în special la individul mai scund, şi se încrunta, uitându-se la cel mai drăguţ fund ce împodobise vreodată o anatomie de sex masculin, după cum se presupunea.

Anthony fu şi el distras o clipă mai târziu, când roşcatul, aflat la nu mai mult de şase metri de ei, ridică un pic vocea. Dialectul scoţian era inconfundabil, amintindu-i imediat de ce erau acolo.

— Am auzit destul, spuse Anthony răspicat, ridicându-se iute în picioare.

James îl apucă de braţ, rostind printre dinţi:

— N-ai auzit nimic. Fii inteligent, Tony. Nu putem şti câţi indivizi de-aici sunt în slujba lui. Putem foarte bine să mai aşteptăm un pic să vedem dacă nu părăseşte localul.

— *Tu* poţi să mai aştepţi un pic mai mult. Eu am o proaspătă soţie acasă, am aşteptat destul.

Însă, înainte de mai face un alt pas, James strigă înţelept: „Cameron?” sperând să nu primească niciun răspuns din moment ce Anthony nu mai era într-o stare de spirit rezonabilă. Din păcate, primi un răspuns serios, căci cele două personaje se întoarseră şi examinară sala – unul fricos, celălalt luând o atitudine agresivă. Ambele perechi de ochi se întoarseră spre Anthony când acesta se eliberă din strânsoarea lui James şi se apropie de ei în doi paşi, dar nu avea ochi decât pentru scoţianul înalt.

— Cameron? întrebă el pe un ton înşelător de liniştit.

— MacDonell e numele meu, prietene, Ian MacDonell.

— Minţi, mormăi Anthony, prinzându-l pe bărbat de revere cu mâinile făcute pumni şi ridicându-l, până când ochii le ajunseră la acelaşi nivel, la distanţă de doar câţiva centimetri.

Anthony îşi dădu seama prea târziu de greşeala lui. Ochii înguşti ce îl priveau erau gri-deschis, nu albaştri. Dar, în acelaşi moment, Anthony îşi dădu seama că bărbatul scund de lângă ei scosese un cuţit din mânecă.

James interveni în acel moment, căci Anthony era prea atent la roşcat ca să-l mai bage în seamă pe tovarăşul lui. Dădu cu dibăcie cuţitul la o parte, doar pentru a fi atacat pentru deranjul său, căci pumni şi picioare începură să se năpustească asupra sa. Dar fără să provoace vreo rană. Tipul mic nu avea mai multă putere decât un copil. Dar James nu avea de gând să stea doar acolo şi să primească potopul. Îşi potoli adversarul fără niciun efort şi îl ridică în sus. Cumva nu fu surprins când îşi dădu seama că mâna lui cuprinsese un sân plin, moale.

Anthony se uitase la ei la începutul altercaţiei, dar acum ochii lui se măriră când văzu bărbia delicată, buzele netede şi nasul mic şi obraznic. Căciula căzuse şi mai tare şi îi acoperea complet ochii, dar pometii perfect conturaţi erau fără îndoială feminini.

Vocea lui se auzi un pic cam puternic din cauza surprizei.

— Doamne, e o femeie!

James zâmbi.

— Ştiu.

— Ce-aţi făcut, bădărani mizerabili ce sunteţi! mârâi fata la ei în timp ce mai mulţi bărbaţi din apropiere se uitară la ei. Mac, fă ceva!

MacDonell făcu. Îşi trase în spate braţul şi se întoarse spre Anthony. Care luă repede decizia de a nu se lupta, oricât de mult ar fi avut nevoie de acea eliberare ca să scape de câteva dintre frustrările sale. Îi prinse pumnul şi-l trânti pe bar.

— Nu e nevoie de asta, MacDonell, spuse Anthony. Am făcut o greşeală. Îmi cer scuze.

MacDonell fu tulburat de cât de uşor fusese învins. Nu era cu mult mai mic decât englezul, dar nu-şi putea ridica pumnul de pe bar ca să-şi salveze sufletul. Şi avea sentimentul că, şi dacă ar fi putut, nu i-ar fi folosit prea mult.

Prudent, scoţianul dădu din cap că este de acord şi fu eliberat. Dar însoţitorul lui era încă strâns tare, şi acesta îşi canaliză agresiunea acum spre James.

— Îi vei da drumul, prietene, dacă ştii ce e bine pentru tine. Nu pot să te las să te porţi grosolan…

— Ia-o uşor, MacDonell, interveni Anthony pe un ton şoptit. Nu-i vrea niciun rău fetei. Poate că ne vei lăsa să vă însoţim afară?

— Nu-i nevoie.

— Uită-te în jurul tău, flăcăule, îl întrerupse James pe scoţian. Se pare că este nevoie, din pricina greşelii fratelui meu.

Zicând asta, o luă pe fetişcană la subsuoară şi se îndreptă spre uşă. Protestul ei dispăru cu o strângere de coaste şi, din moment ce MacDonell nu auzi nicio plângere din partea ei, veni după ei. Anthony făcu şi el la fel după ce aruncă câteva monede pe masă pentru berile care încă nu sosiseră. Aruncă o privire prin încăpere să vadă că majoritatea ochilor erau tot pe James şi pe fată, sau, mai degrabă, doar pe fată. Se întrebă cât timp stătuse în tavernă până îi fusese descoperită deghizarea. Nu conta. Îmbrăcată aşa cum era în pantaloni din piele strânşi pe

picior, chiar dacă puloverul ei era extrem de larg, probabil că toţi bărbaţii de acolo i-ar fi făcut avansuri dacă James n-ar fi ţinut-o ferm în braţe.

Anthony presupuse că era prea mult să spere că puteau ieşi din local fără alte incidente. Îi ajunse pe ceilalţi doar pentru că ospătăriţa apăru de nicăieri şi îl apucă posesiv pe James de braţ, oprindu-l.

Anthony ajunse la timp cât să-i audă întrebarea:

— Ei, doar nu pleci acum, nu-i aşa?

James, în loc să se debaraseze de ea, îi zâmbi uşor ca s-o impresioneze.

— Mă întorc mai târziu, draga mea.

Ea se lumină la faţă şi nici măcar nu se deranjă să arunce o privire la fata pe care o ţinea la subsuoară.

— Termin munca la două.

— Atunci rămâne la ora două.

— Mă gândesc că două sunt prea multe.

Cuvintele fuseseră spuse de un marinar musculos, care se ridică în picioare şi îi blocă lui James calea spre uşă.

Anthony oftă, venind să stea alături de fratele său.

— Nu cred că ai vrea s-o laşi jos şi să te ocupi de asta, James.

— Nu în mod deosebit.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Nu te băga, amice, îl avertiză marinarul pe Anthony. Nu are niciun drept să vină aici şi să ne fure nu una, ci două dintre femei.

— Două? Haimanaua asta mică e a ta? Anthony se uită la fata despre care discutau, care îşi ridicase căciula de lână suficient cât să vadă şi trăgea cu ochiul la ei cu o privire ucigătoare. El aproape că ezită s-o pună la încercare. Eşti a lui, draga mea?

Ea fu suficient de înţeleaptă cât să clatine din cap că nu. Din fericire, marinarul era o brută urâtă sau ea poate că ar fi dat un răspuns diferit, atât era de furioasă de modul în care fusese bruscată. Anthony nu o putea învinovăţi. James o ţinea un pic mai strâns decât era necesar, iar poziţia ei era departe de a fi demnă.

— Cred că asta rezolvă problema. Anthony se săturase de toată afacerea asta, mai ales când nu putea să dea vina decât pe el însuşi pentru că ajunseseră în acea situaţie de la bun început. Acum fii băiat bun şi dă-te din drum.

Surprinzător, marinarul rămase ferm.

— Nu pleacă de-aici cu ea.

— O, la dracu', spuse Anthony obosit chiar înainte de a-şi înfige pumnul în maxilarul individului.

Marinarul ateriză la câţiva metri de ei, fără cunoştinţă. Omul cu care stătuse se ridică de la masa lor, cu un mârâit, dar nu destul de repede. O lovitură scurtă şi căzu cu scaunul pe spate, ducându-şi mâna la nas ca să oprească sângele care ţâşnise.

Anthony se întoarse încet, cu o sprânceană întunecată arcuită întrebător.

— Mai vrea cineva?

MacDonell rânjea în spatele lui, dându-şi seama acum cât de norocos fusese că nu se luase de englez. Niciun alt bărbat din cameră nu făcu nicio mişcare ca să accepte provocarea, trăgând aceeaşi concluzie. Se întâmplase prea repede. Recunoşteau un pugilist experimentat când vedeau unul.

— Foarte bine lucrat, dragul meu, îl felicită James. Acum putem pleca din locul ăsta?

Anthony făcu o plecăciune şi apoi schiţă un rânjet.

— După tine, bătrâne.

Afară, James o puse pe fată pe picioarele ei în faţa lui. Ea reuşi să-l vadă mai bine pentru prima dată atunci, în lumina lămpii agăţate de uşa tavernei, suficient cât s-o facă să ezite un pic înainte de a-l lovi în tibie şi a o lua la goană pe stradă. El înjură violent şi porni după ea, dar se opri după câţiva metri, văzând că era inutil. Deja nu se mai vedea pe strada întunecată.

Se întoarse înapoi, înjurând din nou când văzu că şi MacDonell dispăruse.

— Unde naiba a dispărut scoţianul?

Anthony era prea ocupat să râdă ca să-l fi auzit.

— Ce-ai spus?

James schiţă un zâmbet crispat.

— Scoţianul. A dispărut.

Anthony se dezmetici, uitându-se în jurul lui.

— Ei bine, ţi-au arătat recunoştinţa pe care ţi-o poartă. Voiam să-l întreb de ce s-au întors amândoi când au auzit numele lui Cameron.

— La naiba cu asta, izbucni James. Cum o voi găsi din nou, când nici măcar nu ştiu cine este?

— S-o găseşti? Anthony chicoti încă o dată. Dumnezeule mare, o cauţi cu lumânarea, frate. Ce vrei de la o târfă care insistă să te atace atunci când ai o alta care numără minutele până când te vei întoarce?

— M-a făcut curios, răspunse James pur şi simplu, apoi ridică din umeri. Dar cred că ai dreptate. Mica ospătăriţă este foarte bună. Cu toate acestea, se mai uită încă o dată în josul străzii pustii, înainte de a se îndreptă spre trăsura care aştepta.

Capitolul 25

Roslynn stătea la fereastra din salon, cu obrazul lipit de geamul rece şi strângea în mâini draperiile albastre cu ciucuri de lângă ea. Stătea aşa de treizeci de minute, de când părăsise sufrageria, plecând de la o cină inconfortabilă cu Jeremy şi vărul lui, Derek, care venise să-l scoată în oraş pe tânăr în seara aceea.

Cel puţin sosirea lui Derek Malory se dovedise o diversiune pentru o vreme. Moştenitorul marchizului era un tânăr frumos cam de vârsta ei, cu o claie dezordonată de păr blond şi ochi mai mult căprui decât verzi. Făcea o impresie bună, aşa spilcuit în hainele de seară şi îi luă lui Roslynn doar o jumătate de minut înainte de a descoperi că şi el călca repede pe urmele unchilor săi – un alt crai într-o familie care avea deja prea mulţi. Dar Derek Malory mai avea încă o anumită naivitate care îl făcea să pară

inofensiv şi destul de fermecător.

Reacţionase la vestea căsătoriei unchiului lui la fel cum o făcuse şi Jeremy, la început cu neîncredere, apoi cu încântare. El fusese şi primul care îi spusese mătuşa Roslynn, şi nu în glumă, făcând-o să tresară pentru o clipă. Era într-adevăr mătuşă acum, mătuşa unui întreg neam de nepoţi şi nepoate. O familie câştigată brusc, datorită căsătoriei ei cu Anthony, şi încă o familie caldă şi iubitoare, dacă era să-l creadă pe Jeremy.

Dar Jeremy şi Derek plecaseră, iar Roslynn se întorsese la clocitul ei, de-abia conştientă că nu se mişcase deloc în ultima jumătate de oră, privind circulaţia de pe Piccadilly.

Pe de o parte, era îngrijorată de moarte. Ceva i se întâmplase lui Anthony. Era rănit şi nu avea cum să o anunţe. Era singurul motiv pentru care trecuse toată ziua şi ea nu avusese nicio veste de la el. Pe de altă parte, ceea ce începuse ca o uşoară iritaţie la gândul că fusese oarecum abandonată, devenise o furie care clocotea la foc mic pe măsură ce orele treceau cu încetineală, mai ales atunci când Derek sosise şi ea nu putuse explica absenţa lui Anthony. El pur şi simplu îşi văzuse de treaba lui în acea zi, fără să-i pese că avea o soţie acum, care poate îşi făcea griji pentru el.

Aceste sentimente contradictorii nu se potriveau prea bine şi îi stricaseră apetitul pentru cina specială pe care o întârziase pentru mai mult de o oră, sperând că Anthony va ajunge la timp. Nu ajunsese, desigur, şi neliniştea ei creştea acum, întrecându-i furia, zăpăcind-o şi făcând-o să simtă un nod în gât.

Fir-ar să fie, unde era? Era doar a doua zi a căsătoriei lor. Uitase oare complet de asta? Ar fi trebuit să-şi petreacă ziua împreună, să se cunoască mai bine.

O trăsură se opri în cele din urmă în faţa casei. Roslynn se năpusti afară din cameră, făcându-i semn lui Dobson să se dea la o parte când acesta vru să se îndrepte spre uşă. Ea o deschise singură înainte ca Anthony să ajungă la ea şi îi examină silueta înaltă căutând răni. Nu

avea niciuna. Era în regulă. Voia să-l îmbrăţişeze şi să-l bată în acelaşi timp. În schimb rămase acolo frământându-şi mâinile, ca să se abţină de la a ceda în faţa impulsului.

Când Anthony o văzu arătând ca o bomboană într-o rochie verde pal, tivită cu dantelă delicată de culoare albă, un zâmbet orbitor îi lumină faţa.

— Doamne, eşti o privelişte încântătoare, draga mea. Nu pot să-ţi spun ce zi groaznică am avut.

Roslynn nu se mişcă pentru ca el să poată intra, ci rămase ferm pe poziţie la intrare.

— Ce-ar fi să-mi spui oricum?

Dialectul o dădu de gol. El se dădu înapoi ca s-o vadă mai bine şi observă unghiul încăpăţânat al maxilarului, buzele strânse.

— E ceva în neregulă, draga mea?

— Nu ştii cât e ceasul?

— Ah, deci asta-i, râse el. Ţi-a fost dor de mine, draga mea?

— Dacă mi-a fost dor? icni ea. Nemernic îngâmfat ce eşti! Nu-mi pasă dacă lipseşti zile întregi dacă ăsta ţi-e obiceiul. Dar bunul-simţ impune să spui cuiva când nu trebuie să te aştepte acasă, nu?

— Da, cred că aşa este, o surprinse el arătându-se de acord. Şi îmi voi aminti cu siguranţă data viitoare când îmi voi petrece ziua încercând să-i dau de urmă vărului tău cel greu de prins.

— Geordie? Dar… de ce?

— De ce altceva? Ca să-i dau vestea cea bună. Sau poate că nu ţi-ai dat seama până acum că până nu i se aduce la cunoştinţă noul tău statut, el este încă un pericol pentru tine?

Roslynn putea simţi cum începe să se îmbujoreze. El întârziase din cauza ei, şi cum îl întâmpinase ea la uşă? Ca o scorpie.

— Îmi pare rău, Anthony.

Privirea ei chinuită de remuşcări, abătută, era irezistibilă. El o trase aproape de el, până când capul ei se odihni pe umărul lui.

— Prostuţo, o tachină el cu blândeţe. N-ai de ce să-ţi pară rău. Chiar îmi place să am pe cineva care-şi face griji pentru mine. Ai fost îngrijorată, nu-i aşa?

Ea dădu din cap, după ce-l auzi, dar nu era foarte atentă la vorbele lui. Nasul îi era agresat de un miros ofensator, dulce, care venea de la haina lui, semănând cu un... parfum, şi încă un parfum ieftin. Se dădu pe spate, încruntându-se, şi zări un fir de aţă subţire de culoare galbenă pe umărul lui... nu, nu un fir de aţă, un fir de păr blond. Îl apucă şi trase de el, dar nu se mai termina, până când un fir de cel puţin treizeci de centimetri îi atârna de degete. Ar fi crezut că era al ei, chiar dacă era atât de deschis la culoare, dar era aspru, nu fin.

— Ştiam eu! spuse ea printre dinţi, uitându-se la el cu ochii sclipind de o furie indignată.

— Ştiai ce? Ce te-a apucat acum?

— Asta! Ea îi aruncă părul în faţă. Nu-i al meu, şi cu siguranţă nu-i nici al tău, nu-i aşa?

Anthony se încruntă, smulgându-i firul de păr din mână.

— Nu e ceea ce crezi, Roslynn.

Ea să dădu înapoi, încrucişându-şi braţele peste piept.

— O? Presupun că a fost o târfă neruşinată care s-a întâmplat să se aşeze în poala ta neinvitată, frecându-se de tine şi lăsându-şi mirosul ieftin peste tot, înainte ca tu s-o poţi opri?

Dumnezeule, gemu el în sinea sa, chiar trebuia ca ea s-o nimerească aşa din plin?

— De fapt...

— Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu-ţi poţi inventa propriile minciuni! ţipă ea.

Totul era atât de caraghios, dar Anthony nu îndrăzni să râdă când privirea ei în acel moment prevestea o crimă. Foarte calm, el spuse:

— De fapt, a fost o ospătăriţă. Şi nu aş fi fost în poziţia de a o găsi aşezându-se în poala mea dacă nu aş fi fost într-o tavernă, una dintre multele pe care le-am vizitat, ţine minte, în căutarea vărului tău.

— Da, dă vina pe mine pentru infidelitatea ta. E tipic pentru aroganţa unui bărbat, nu-i aşa? Dar o să-ţi spun pentru ce sunt de vină, pentru că te-am crezut azi-noapte! Şi nu voi mai face încă o dată greşeala asta!

— Roslynn…

Ea sări înapoi când el întinse mâna după ea, şi înainte ca el s-o poată opri, îi trânti uşa în nas. Anthony înjură mişeleşte, şi-şi ieşi în cele din urmă din fire, dar acum nu mai avea pe cine să se descarce.

Se întoarse, uitându-se la strada goală şi scrâşnind din dinţi. Cel puţin James plecase cu trăsura la clubul White, ca să mai petreacă acolo câteva ore înainte de întâlnirea cu aceeaşi ospătăriţă. Nu credea că ar fi suportat ca fratele lui să fie martor la acea absurditate şi să-l privească râzând cu gura până la urechi pe când îi amintea lui Anthony de fericirea conjugală.

Fir-ar al dracului! Dat afară din propria casă! Un final excelent pentru o zi care, din rea devenise şi mai rea. Dacă lumea bună ar prinde de veste…

Anthony îşi veni în fire şi fu surprins. Asta era afurisita lui de casă. Ce naiba credea ea că face, dându-l afară din propria lui casă?

Se întoarse şi dădu să lovească cu piciorul în uşă, atât era de nervos. În ultimul moment se gândi mai bine şi încercă mai întâi să vadă dacă era încuiată. Nu era, aşa că deschise uşa cu forţă. Fu satisfăcut de lovitura răsunătoare; nu-l ajută însă deloc să se calmeze. Şi nici faptul că îşi prinse soţia la jumătatea drumului în sus pe scări.

— Vino înapoi aici, Lady Malory. Nu am terminat discuţia asta.

Fu uimit să vadă că ea îl ascultă imediat, coborând scările într-o postură ţeapănă. Dar când ajunse la el, îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Dacă nu pleci tu, atunci voi pleca eu, spuse ea, şi chiar se îndreptă spre uşa încă deschisă.

Anthony o prinse de încheietura mâinii şi o întoarse.

— Pe naiba o s-o faci! Nu părăseşti casa asta, şi nici eu. Suntem căsătoriţi, îţi aminteşti? Din câte ştiu,

persoanele căsătorite trăiesc împreună.

— Nu mă poţi obliga să stau aici!

— Oare nu pot?

Putea şi o înfuria pe Roslynn şi mai mult faptul că ea îi dăduse acel drept.

Îşi trase mâna, frecându-şi încheietura care avea să se învineţească până dimineaţă.

— Foarte bine, dar mă voi muta în altă cameră şi, dacă ai ceva de spus în privinţa asta, păstrează-ţi cuvintele pentru altădată.

Se întoarse spre scări, doar ca să fie întoarsă din nou când el îşi puse o mână pe umărul ei.

— Eu prefer chiar acum, draga mea, spuse el cu o privire întunecată. Mă condamni prea repede.

— Ai adus dovada acasă cu tine. Vorbeşte de la sine.

Anthony închise ochii cu exasperare pentru o clipă.

— Chiar dacă ar fi adevărat, ceea ce nu este, nu mă laşi să spun nimic în apărarea mea. Nu-i corect.

— Nu-i corect? replică ea, uitându-se aspru la el. Eu doar te scutesc de deranj, pentru că indiferent de ceea ce îmi spui, oricum nu te-aş crede.

Din nou, ea încercă să se întoarcă. Din nou, el o trase înapoi.

— La naiba, femeie, îl căutam pe Cameron!

— Poate că îl căutai, dar ai făcut şi un mic ocol. Aşa să fie. Ţi-am dat permisiunea.

În acel moment îi venea să ia pe cineva la bătaie.

— Atunci de ce dracu’ mai faci gălăgie în privinţa asta?

— M-ai minţit! Ai încercat să mă faci să cred că va fi altfel, şi pentru asta nu te iert!

Se întoarse într-un acces de furie. Vocea lui o opri de data asta, luând-o peste picior în mod deliberat.

— Pleacă şi te voi bate la fundul gol.

— N-ai îndrăzni!

Ochii lui se îngustară până ajunseră doar două linii.

— În momentul de faţă, draga mea, te asigur că va fi o plăcere. Acum, am de gând să-ţi spun asta doar o dată.

Indiferent dacă mă crezi sau nu, sincer nu-mi mai pasă. Târfa care s-a urcat pe mine îşi făcea doar datoria. Ea a făcut oferta, eu am refuzat-o. Nu a fost nimic mai mult decât atât.

Cu o voce de gheaţă, Roslynn întrebă cu trufie:

— Ai terminat?

După încercările ei repetate de a pleca, Anthony se întoarse şi plecă primul.

Capitolul 26

Roslynn plânse până adormi în acea noapte; nu mai plânsese aşa de când era mică. Faptul că Anthony nici măcar nu încercase să o deranjeze în camera în care se mutase fusese o uşurare, dar şi un motiv să plângă şi mai tare. Îl ura, nu voia să-l mai vadă niciodată, dar se pricopsise cu el.

Măcar dacă n-ar fi fost atât de naivă. Dar îl lăsase să o convingă că ar putea avea o căsnicie normală, iar acum ea plătea pentru naivitatea ei, cu resentimente pe care nu se putea abţine să nu le simtă şi cu o amărăciune care îi era în întregime necunoscută. Tâmp de câteva ore în acea dimineaţă fusese în extaz, ceea ce făcuse să fie şi mai greu de suportat când coborâse cu picioarele pe pământ. Ea nu-l va ierta pentru asta, pentru şansa ei la fericire pierdută.

De ce nu putuse să lase lucrurile aşa cum erau? De ce trebuise să-i dea speranţă, pentru ca apoi să facă stânga împrejur şi s-o frângă-n bucăţi?

Nettie, fără să aibă nevoie să afle ce se întâmplase, din moment ce toată casa n-avusese cum să nu audă cearta zgomotoasă, avu înţelepciunea de a-şi ţine gura închisă în timp ce o ajuta pe Roslynn să se mute în altă încăpere. În dimineaţa următoare, avea comprese reci gata să fie aplicate pe ochii umflaţi, din nou fără vreun comentariu, slavă Domnului. Şi ochii lui Roslynn erau destul de umflaţi. Încă o bilă neagră pentru ticălos. Îi distrugea

înfăţişarea.

Dar crema pe bază de plante a lui Nettie şterse toate dovezile nopţii grele a stăpânei sale. Păcat că nu avea şi un tonic magic pentru suferinţa sufletului lui Roslynn. Cu toate acestea, atunci când coborî într-o rochie galbenă plină de strălucire ca să contracareze starea ei de spirit, era practic imposibil să spui că era plină de emoţii, niciuna dintre ele bună, ceea ce îi prinse bine, din moment ce intră pe neaşteptate într-un salon plin de bărbaţi din familia Malory, după înfăţişarea lor, mai puţin soţul ei, slavă Domnului.

Deci începuse. Dumnezeule mare, într-un moment în care nu ştia dacă va putea suporta să-l vadă pe Anthony. Şi ea nu avea nicio idee în ce stare de spirit va fi el când va coborî. El poate că va reuşi să lase problemele lor deoparte, dar ea nu avea de gând să o facă.

Îşi imprimă pe faţă un zâmbet primitor. Doar pentru că nu putea să se înţeleagă cu soţul ei, nu însemna că trebuia să se certe şi cu tot restul familiei.

James fu primul care îi observă intrarea şi se ridică imediat ca să facă prezentările.

— Bună dimineaţa, dragă fată. După cum poţi vedea, fraţii mai mari au venit să te vadă. Fraţii mei Jason şi Edward – mireasa îmbujorată.

Jason se încrunta deja, dar la cuvintele alese de James. Ambii bărbaţii erau mari, blonzi şi cu ochii verzi, Edward fiind cel mai în vârstă dintre cei doi. Jason părea o versiune mai în vârstă a lui James, serios, chiar având şi acea aură de cruzime. Edward era exact opusul, aşa cum avea să afle, binedispus, calm, cu siguranţă vesel, dar serios când venea vorba de afaceri.

Ambii bărbaţi se ridicară; Edward o îmbrăţişă energic pe Roslynn; Jason, mai rezervat, îi duse mâna la buze. Jeremy, care nu avea nevoie de nicio altă prezentare, îi făcu pur şi simplu cu ochiul. Slavă Domnului că el şi James nu fuseseră acasă noaptea trecută ca să audă scena jenantă din hol.

— Nu-ţi dai seama ce plăcere este pentru noi, draga mea, spuse Jason, schiţând un zâmbet cald şi conducând-o

spre canapea ca să stea lângă el. Îmi pierdusem nădejdea că Tony se va mai căsători vreodată.

— N-am crezut că băiatul va putea să se potolească vreodată, adăugă Edward jovial. Sunt încântat că mi s-a dovedit că m-am înşelat, totuşi. Sunt pur şi simplu încântat.

Roslynn nu ştiu ce să răspundă la asta, în condiţiile date, pentru că Anthony nu era deloc pregătit să se potolească. Dar ei voiau să creadă că era, în mod evident, aşa că nu avea de gând să clarifice lucrurile în privinţa asta. Cu toate acestea, nici nu-i putea laşa să creadă că era vorba de o căsătorie din dragoste. Cu siguranţa nu era deloc aşa.

Ea începu să vorbească ezitant.

— Au existat motive pentru care ne-am căsătorit de care ar trebui să fiţi conştienţi…

— Deja ştim, draga mea, o întrerupse Edward. Reggie ne-a pus la curent cu situaţia vărului tău. Nu contează, să ştii. Dacă Tony nu ar fi fost gata, nu ar fi făcut pasul hotărâtor.

— A făcut-o ca să mă ajute, spuse Roslynn, doar ca să primească trei zâmbete pline de îndoială, care o determinară să insiste: Ei bine, a făcut-o.

— Prostii, răspunse Jason. Tony nu e genul care să facă pe eroul, salvând domniţe şi chestii de genul ăsta.

— Exact opusul, râse Edward.

James îşi spuse şi el opinia:

— Nu trebuie decât să ne uităm la tine, draga mea, şi să aflăm ce l-a motivat pe flăcău. Nu pot spune că-i reproşez ceva.

Jason interceptă rânjetul de lup dăruit lui Roslynn, care avea obrajii îmbujoraţi.

— Fără de-astea, se încruntă el la James.

— O, las-o baltă, Jason. Ea a devenit de neatins pentru mine din momentul în care s-a căsătorit.

— Când te-a oprit pe tine asta vreodată? întrebă Jason brusc.

— Adevărat. James ridică din umeri. Dar trag o linie când vine vorba să-mi seduc cumnatele.

Roslynn nu avea cum să ştie că fraţii nu făceau decât să se ia peste picior. Dar nici nu avea de unde să ştie că aceşti fraţi se simţeau cel mai bine atunci când se certau, chiar şi în glumă.

— Domnii mei, vă rog, interveni ea. Sunt sigură că James nu a avut intenţii rele.

— Uite, vezi, bătrâne, îi spuse James plin de sine fratelui său. Ştie că nu trebuie să mă ia în serios. De altfel, ce-i o privire?

— De obicei o prelungire a sentimentelor adevărate ale cuiva, replică Jason, încă încruntat.

— Ah, dar niciodată a mea. Mi se pare mult mai amuzant să nu mă dau de gol într-un mod atât de evident… aşa cum faci tu, frate.

Edward râse.

— Te-a prins, Jason. Pari destul de aprig în acest moment.

— Da, fu James de acord, insistând asupra subiectului. Pari îndeajuns de feroce încât să-l faci pe cel mai nou membru al familiei să creadă că eşti serios.

Fruntea lui Jason se netezi când se uită la Roslynn.

— Îmi pare rău, draga mea. Probabil crezi că…

— Că eşti un tiran şi nu s-ar înşela prea tare, nu se putu abţine James să spună, chiar dacă îl făcu pe Jason să-şi îngusteze iarăşi privirea.

— Deloc, interveni Roslynn din nou. Eu am fost copil unic, aşa că este… interesant să văd cum interacţionează membrii unei familii mari. Dar, spuneţi-mi, cine este arbitrul?

Întrebarea îi făcu să râdă copios, mai mult decât sperase ea. Îl transformă pe James, făcându-l încă şi mai frumos, dacă asta mai era posibil. Netezi şi cutele de pe faţa lui Jason, arătându-i că era încă un bărbat al naibii de frumos la cei patruzeci şi şase de ani ai săi, şi nici pe departe la fel de intimidant pe cât păruse. Pe Edward îl făcu să pară încă şi mai simpatic. Dumnezeule mare, bărbaţii Malory erau periculoşi pentru echilibrul unei fete. Şi, Dumnezeu să o ajute, se căsătorise cu unul dintre ei.

— V-am spus că e o bijuterie, li se adresă James fraţilor lui. Şi-a găsit Tony perechea sau nu?

— Aşa s-ar părea, fu Edward de acord, ştergându-şi lacrimile de râs din ochi. Dar am crezut că ai spus că este scoţiană. Nu am detectat niciun accent.

O voce liniştită ce veni dinspre uşă răspunse, înainte ca James să apuce s-o facă:

— Vine odată cu nervii, când te aştepţi cel mai puţin.

James nu putu să se abţină:

— Ştii din experienţă, fără îndoială?

— Fără îndoială, într-adevăr, răspunse Anthony, uitându-se direct la soţia lui.

Roslynn îşi încleştă pumnii când îl văzu stând acolo, rezemat atât de nepăsător cu un umăr de uşă, cu braţele încrucişate, cu un genunchi îndoit ca să-şi treacă piciorul peste glezne. Cum îndrăznea? Deci, voia să se joace cu vorbele?

Îi aruncă lui Anthony un zâmbet dulce, acceptând provocarea.

— Nu-ţi face griji. Nu ţin ranchiună decât când este cu adevărat meritată.

James răsuci cuţitul în rană.

— Ei bine, atunci nu ai de ce să-ţi faci griji, Tony, nu?

— Când ridici ancora, frate? fu replica lui Anthony, provocându-i lui James un hohot de râs.

Cei doi fraţi mai mari şi Jerem*y* se apropiară de el, felicitându-l şi tachinându-l uşor. Roslynn privi această scenă fericită, spumegând de furie. Deci, avea de gând să pretindă că nimic nu era în neregulă? Ei bine, şi ea putea face la fel, se gândi, atâta timp cât familia lui era aici, şi atâta timp cât el păstra distanţa faţă de ea. Dar el nu o făcu. I se alătură pe canapea, în locul lui Jason, şi îşi puse braţul în jurul umerilor ei aşa cum ar fi făcut un soţ.

— Ai petrecut o noapte plăcută, draga mea?

— Du-te la dracu’, spuse ea în şoaptă printre dinţi, dar zâmbind în acelaşi timp.

Anthony râse, reuşind să se stăpânească să tresară când efortul aproape îi făcu să explodeze capul. Avea o

mahmureală splendidă, din cauza încăpăţânării micii lui soţii. Ar fi preferat să rămână pur şi simplu în pat, dar nu putuse după ce Willis îl anunţase că fraţii lui mai mari ajunseseră. Al naibii de incomod. Nu putea discuta deschis cu Roslynn de faţă cu ei.

Ar fi trebuit să termine discuţia aseară. Dar, nesăbuit cum fusese, crezuse că o noapte de somn ar face-o mai receptivă la o explicaţie logică, aşa că se cherchelise ca să nu-i spargă uşa. Ar fi trebuit să o spargă. Îi purta pică oricum, aşa că nu ar fi enervat-o şi mai tare. La dracu'! îi venea să-l împuşte pe cel care spusese că femeile sunt creaturi maleabile.

Pentru moment, Anthony alese să-şi ignore soţia, dar continuă să-şi ţină braţul în jurul ei.

— Deci, Eddie, unde e restul neamului tău?

— Vor ajunge şi ei de îndată ce Charlotte reuşeşte să-i adune. Apropo, vrea să dea o petrecere în cinstea ta şi a lui Roslynn din moment ce am ratat nunta. Nu prea mare, nu te îngrijora. Doar familia şi prietenii.

— De ce nu? fu Anthony de acord. Am putea să răspândim o parte din fericirea noastră în jur.

Zâmbi în sinea lui când o auzi pe Roslynn înecându-se.

Capitolul 27

— Am trecut pe-aici ieri, dar aveai atât de mulţi musafiri…

— Aşa că ai plecat pur şi simplu? Roslynn se opri din unsul untului pe brioşă ca să se uite fix la Frances. Mi-aş fi dorit să nu o fi făcut.

— Nu am vrut să deranjez.

— Fran, era doar familia lui; au venit să mă cunoască şi să ne felicite. Ai fi fost primită cu bucurie, crede-mă, mai ales de mine. Îţi poţi imagina cât de singură m-am simţit când am întâlnit întregul clan Malory?

Frances nu spuse nimic pentru o clipă. Luă o înghiţitură de ceai, mototoli şervetul din poală, se jucă cu prăjiturile de pe farfuria de care nu se atinsese. Roslynn o privea, ţinându-şi respiraţia. Ştia ce va urma, ceea ce nu fusese încă spus. Îi era frică de asta, mai ales acum, când regreta atât de mult căsătoria ei în pripă cu Anthony. Şi era prima ei întâlnire cu Frances de la ceremonie. Când ea venise în vizită pe neaşteptate în acea dimineaţă, exact când Roslynn se pregătea să-şi ia micul dejun, ştia că avea să mănânce şi o doză bună de critici împreună cu mâncărurile tentante pregătite de bucătăreasă.

Încercă să tărăgăneze discuţia.

— Sper că n-ai fost prea îngrijorată pentru mine în seara aceea.

La naiba, nu trecuseră decât patru zile de când se trezise în ghearele lui Geordie?

— Prea îngrijorată? Frances râse amar. Ai fost răpită din casa mea. Erai responsabilitatea mea!

— Nu eram. Geordie a fost prea viclean pentru noi. Dar sper că înţelegi de ce a trebuit să plec înainte ca tu să te fi întors.

— Da, asta înţeleg. Nu mai puteai să rămâi cu mine, după ce el îţi descoperise locuinţa. Dar acel bilet pe care mi l-a trimis acum două zile. Asta nu voi înţelege niciodată. Cum ai putut s-o faci, Ros? Cu Anthony Malory, dintre toţi bărbaţii?!

Ei bine, iat-o, întrebarea de care se temuse, aceeaşi pe care şi-o pusese şi ea însăşi. Răspunsurile pur şi simplu nu ţineau, cel puţin nu pentru ea, dar i le datora lui Frances.

— În seara în care eu şi cu Nettie am plecat, am trecut pe aici ca să-l văd pe Anthony.

— Nu se poate să fi făcut aşa ceva!

Roslynn tresări.

— Ştiu că nu ar fi trebuit, dar am făcut-o. Vezi tu, el se oferise să mă ajute atunci când am fost la Silverley. Se pare că soţul Reginei nu-i cunoştea prea bine pe domnii de pe lista mea, dar Anthony îi ştia. Trebuia să clarifice anumite

zvonuri despre ei… Ei bine, oricum, după intervenţia lui Geordie, nu mai aveam timp. Am venit aici după un nume, nimic altceva, doar numele acelui bărbat din cinci, cel căruia să-i propun să se căsătorească cu mine.

— În regulă. E rezonabil, cred, chiar dacă total indecent, cedă Frances. Erai speriată, supărată. Cu siguranţă nu gândeai foarte clar în acea noapte. Deci, ce nu a fost în regulă? Cum ai ajuns cu Sir Anthony?

— M-a minţit, spuse Roslynn pur şi simplu, cu ochii fixaţi pe brioşa nemâncată pe care o ţinea încă în mână. M-a convins că toţi cei cinci domni era atât de nepotriviţi, încât nu aveam cum să mă căsătoresc cu vreunul dintre ei. O, ar trebui să auzi câteva dintre poveştile oribile pe care le-a inventat, regretul pe care l-a mimat când mi le-a spus. N-am bănuit niciodată că ar putea să mintă.

— Atunci, de unde ştii…

Roslynn râse scurt.

— A recunoscut mai târziu, după ce ne-am căsătorit. Mi-a mărturisit cu aroganţă totul.

— Ticălosul!,

— Da, aşa şi este. Roslynn oftă. Dar nu asta e ideea. În noaptea aceea eram deja disperată când am venit aici; când am aflat că mă întorsesem iar, mai mult sau mai puţin, de unde plecasem… Ei bine, chiar n-am ştiut ce să fac.

— Aşa că i-ai cerut să se căsătorească cu tine. Frances trase propria concluzie. Măcar acum înţeleg, sau cred că înţeleg. Presupun că ai simţit că nu aveai de ales.

— Nu s-a întâmplat exact aşa, recunoscu Roslynn, chiar dacă decise pe loc să nu mai menţioneze seducerea ei. Frances nu avea nevoie să ştie totul. Nici chiar atunci nu l-am luat în considerare pe Anthony ca fiind soluţia la problema mea. La naiba, eram pregătită să mă întorc acasă în Scoţia şi să mă căsătoresc cu un mic arendaş. Anthony e cel care a sugerat să mă căsătoresc cu el.

Frances rămase cu gura căscată.

— A făcut el asta? Îşi reveni repede din surpriză. Ei bine, am crezut în mod natural că tu ai… Adică, chiar ai

spus înainte că nu ţi-ar fi frică să faci propunerea, ceea ce ai fi fost probabil nevoită să faci din moment ce nu aveai timp să fii curtată. Şi cum nu mai aveai timp, am presupus în mod firesc… Chiar a făcut-o?

— Da, şi eu am fost la fel de surprinsă ca şi tine. De fapt, am crezut că glumeşte.

— Dar nu glumea?

— Nu, deloc. L-am refuzat, bineînţeles.

Frances rămase iar cu gura deschisă.

— Ai făcut-o?

— Da, şi am plecat la Silverley. Frances nu avea nevoie să ştie că asta se întâmplase în dimineaţa următoare. Dar, după cum poţi vedea, m-am răzgândit. El mi-a oferit o soluţie şi am decis să tratez problema ca pe un aranjament de afaceri. Încă nu mi-am dat seama de ce a făcut-o, dar asta e toată povestea.

Mai puţin părţile pe care Roslynn nu se putea hotărî să le menţioneze. Frances se lăsă pe spate, stăpână pe ea din nou.

— Ei bine, sper doar să nu ajungi s-o regreţi. Pentru binele tău, mă voi ruga pentru un miracol: ca Sir Anthony să devină într-un fel un alt Nicolas Eden.

— Doamne fereşte! Muşcă-ţi limba, doamnă, spuse Anthony intrând nepăsător în cameră. De-abia îl pot suporta pe individ.

Biata Frances se făcuse roşie ca racul. Roslynn se uită furioasă la soţul ei.

— Ai început să tragi cu urechea, milord?

— Deloc. El îi zâmbi, contrazicându-şi spusele. Aşadar, au sosit întăririle, nu-i aşa?

O făcuse acum pe Roslynn să roşească, uitându-se fix la Frances când pusese acea întrebare. Îşi aduse aminte de toată ziua precedentă: de fiecare dată când el încercase să discute cu ea, ea începuse să vorbească cu un alt membru al familiei sale, căci rămăseseră toţi la cină şi apoi până târziu în noapte, oferindu-i scuze ca să-l evite toată ziua. Acum tot nu erau singuri, numai că de data asta vizitatorul era clar în tabăra ei. Faptul că folosise cuvântul „întăriri” se

potrivise, deşi Frances nu ştia la ce se referea el.

— Ieşi? întrebă Roslynn cu toată speranţa.

— De fapt, plec să continui vânătoarea după vărul tău drag.

— O? Şi un alt ocol? Ea tăia în carne vie. Atunci ne vedem… Când ne vedem, presupun.

Anthony îşi sprijini mâinile pe masa din faţa ei, se aplecă uşor, cu ochii întunecaţi plin de subînţelesuri când se uitară într-ai ei.

— Mă vei *vedea* în seara asta, draga mea. Poţi să contezi pe asta. Şi apoi se îndreptă de spate, cu un zâmbet crispat pe buze. O zi bună, doamnelor. Puteţi continua să mă criticaţi acum.

Se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră la fel de nonşalant pe cât intrase, lăsând-o pe Roslynn supărată, iar pe Frances incomod de conştientă că insinuase mult mai mult decât ceea ce fusese spus. Dar, pe cât de liniştit părăsise camera, pe atât de tare trânti uşa când ieşi din casă.

Roslynn se strâmbă când auzi zgomotul. Frances ridică din sprânceană, întrebătoare.

— Este nemulţumit de ceva?

— Ai putea spune aşa.

— Şi tu la fel?

— Frances, chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

— E aşa de rău? Ei bine, tot ce pot spune este că ai fost de acord cu căsătoria asta, ştiind cum este el: Nu-mi imaginez că va fi uşor să trăieşti cu un asemenea bărbat, dar trebuie să profiţi la maxim de ceea ce ai. Doar să nu te aştepţi la prea multe.

Era ridicol. Nu se aşteptase la absolut nimic, până când Anthony o amăgise să creadă că el s-ar putea schimba. Şi de-abia trecuseră douăzeci şi patru de ore de când se căsătoriseră, iar el îi şi dovedise că nu era aşa. Ar fi putut să înţeleagă o lună mai târziu, sau chiar o săptămână, dar a doua zi după ce jurase că n-o voia decât pe ea? Problema era că nu reuşea să treacă peste mânia ei şi să revină la înţelegerea iniţială de a-l accepta aşa cum

era.

Dispoziţia lui Anthony era la fel de înnegurată când se aruncă în trăsura care-l aştepta afară. Avea tot dreptul să fie furios şi chiar era, extrem de furios. Un aranjament de afaceri! I-ar fi plăcut să ştie ce naiba avea să obţină el din acest „aranjament de afaceri”, aşa cum era acum.

Femeie încăpăţânată, absurdă, enervantă. Şi iraţională, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă doar şi-ar folosi bunul-simţ, ar vedea cât de absurde îi erau acuzaţiile. Dar nu, ea nu voia să vorbească cu el despre asta. De fiecare dată când încercase, cu o zi înainte, ea afişase un zâmbet fals şi plecase mai departe, folosindu-i propria familie ca o barieră împotriva lui. Şi ei o adoraseră. Şi de ce nu? Era fermecătoare, inteligentă, cu excepţia unor anumite situaţii, şi frumoasă, şi o priveau ca pe mântuirea lui. Dar de fapt era avocatul diavolului, trimis să-l înnebunească.

Ei bine, să fie al naibii dacă avea să mai piardă încă o noapte de somn din cauza încăpăţânării soţiei lui. Locul ei era în patul lui, nu ţinându-i pică în camera din capătul holului. În seara asta aveau să vorbească, şi fără nicio întrerupere.

Acum, cum să-i trimită un mesaj lui James, să-i sugereze să iasă împreună cu Jeremy în seara asta, fără să-i spună şi de ce?

Capitolul 28

După ce Frances plecă, Jeremy veni acasă cu un teanc de ziare şi, zâmbind voios, îi spuse lui Roslynn că anunţul va fi publicat timp de două săptămâni. Anunţul căsătoriei era în fiecare ziar, dar trebui să admită că Anthony avea dreptate în această privinţă. Nu aveau nicio garanţie că Geordie îl va vedea. Deci, nu putea să nu-i fie recunoscătoare soţului ei pentru că, deşi era supărat pe ea, făcea toate eforturile să-l găsească pe Geordie şi să-l

avertizeze.

Se căsătorise şi credea că era în siguranţă, dar dacă Geordie nu ştia lucrul ăsta, oare cât de în siguranţă era cu adevărat? Dacă plănuia acum s-o înhaţe şi s-o ducă la altar? Ştia unde era, sau cel puţin ştia că hainele îi fuseseră trimise la adresa asta. Şi dacă reuşea să o răpească din nou, iar ea trebuia să fie cea care să-i spună că era prea târziu, ei bine, nu puteai bănui ce i-ar putea face, furios că planurile îi fuseseră zădărnicite.

Din acest motiv, alese să rămână aproape de casă pentru o vreme. Orice fel de redecorare pe care o planificase putea fi făcută chemându-i pe negustori acolo. Şi chiar plănuia schimbări uriaşe în casa lui Anthony. Şi nici nu avea de gând să se deranjeze să-i spună asta. Iar când avea să vadă gaura făcută de ea în bugetul lui – pentru că se răzgândise şi nu mai voia să plătească ea, ci intenţiona să folosească numai banii lui – ei bine, atunci poate că se va gândi de două ori înainte de a se pune din nou rău cu ea, spunându-i alte minciuni.

O voce îi şopti că era extrem de răzbunătoare. Roslynn nu o băgă în seamă. Avea de gând să cheltuiască banii lui Anthony, ca şi cum ar fi fost făcut din ei. Poate că va insista chiar să-i construiască o casă nouă, un conac la ţară, dar asta după ce o va redecora pe-asta, desigur. La urma urmei, casa de la oraş nu era atât de mare. Nu avea nici măcar o sală de bal. Cum se presupunea că avea să se distreze?

Putea chiar să-l sărăcească pe afurisitul de bărbat dacă îşi punea mintea să o facă. Da, era o idee de luat în considerare. Imaginea unui Anthony smerit şi nevoit să vină la ea pentru o alocaţie era încântătoare, într-adevăr, şi merita asta pentru că îi dăduse speranţe în zadar.

Dar Roslynn nu dedică prea mult timp gândurilor de răzbunare astăzi, nu cu ameninţarea implicită a lui Anthony atârnând deasupra capului ei, cum că va avea loc o confruntare între ei în acea seară. Nu putea nega faptul că o îngrijora foarte mult. Şi nervozitatea ei crescu în timpul după-amiezii, atât de mult încât, când James o informă în

timpul cinei că el şi Jeremy aveau să-şi petreacă seara la Grădinile Vauxhall, ea aproape că îi ceru să li se alăture. De ce trebuia ca în seara asta dintre toate serile să iasă amândoi, fără să aibă vreo importanţă că asta era regula, şi nu excepţia? Chiar dacă Anthony nu ajunsese încă acasă, nu se îndoia nicio clipă că va apărea în cele din urmă.

Dar nu-şi impuse prezenţa celor doi Malory burlaci. Nu era chiar atât de laşă. Cel puţin asta îşi spuse, înainte ca James şi Jeremy să plece. Cu toate acestea, de îndată ce uşa se închise în urma perechii elegante, lăsând-o singură cu servitorii, servitorii lui Anthony – Nettie nu conta –, îşi dădu seama că, în definitiv, era o laşă.

Era ridicol de devreme ca să se ducă la culcare, dar putea să se retragă în camera ei, ceea ce şi făcu cu toată graba. Îi spuse lui Dobson să-l informeze pe Anthony, când avea să ajungă în cele din urmă acasă, că nu se simţea bine şi că nu voia să fie deranjată, cu niciun motiv. Rămânea de văzut dacă asta avea să-l convingă.

Însă, în cazul în care nu avea să-l convingă, nu voia să rişte deloc. Se îmbrăcă cu cea mai neatrăgătoare cămaşă de noapte, un veşmânt din bumbac greu, mai potrivit pentru o iarna rece scoţiană în Highlands, îşi îndesă părul într-o bonetă de noapte urâtă pe care o împrumutase de la Nettie, pentru că ei nu-i plăcuse niciodată să folosească una, şi îşi desăvârşi costumaţia cu un halat mare pe care îl purta, de obicei, numai după ce-şi făcea baie.

Se gândi şi să-şi dea pe faţă cu una dintre cremele groase de noapte ale lui Nettie, dar ar fi exagerat prea mult. O privire în oglinda ei o asigură că arăta destul de îngrozitor şi-aşa. Ceva în plus ar fi fost un arsenal evident, pe care Anthony l-ar fi putut găsi amuzant, nicidecum descurajator.

Desigur, acum că era atât de încotoşmănată, îi era prea cald cu pătura pe ea. Dar era şi mai bine. Era mai firesc s-o găsească ghemuită în pat cu o carte în mână decât prefăcându-se că doarme, lucru de care Anthony s-ar fi îndoit dacă ajungea acasă când încă era devreme.

Nu, trebuia să pară indispusă, ca şi cum nu încerca

să-l evite în mod deliberat. El va trebui atunci s-o considere nevinovată şi s-o lase în pace. Asta dacă nu avea să ţină seama de mesajul lui Dobson. Şi dacă avea de gând să vină într-adevăr acasă.

La naiba, nimic din toate astea nu ar fi fost necesar dacă Dobson ar fi fost în stare să găsească blestemata de cheie de la uşă ieri, atunci când i-o ceruse. Dar, pe de altă parte, oare Anthony n-ar lua-o ca pe o provocare dacă l-ar fi încuia afară? Ar fi cu siguranţă clar că ea nu voia să vorbească cu el, nici acum, nici prea curând. Nu, aşa era mai bine. Lasă-l să vină, dacă trebuie, dar ea îl va face să se simtă vinovat că o deranjase, când ea se simţea şi arăta atât de rău.

Cartea pe care o avea în mână era o colecţie plictisitoare de sonete, exuberant de sentimentale, lăsate în urmă de către ocupantul anterior al camerei, oricine ar fi fost el. Dar se căpătuise cu ea. Era prea târziu să rişte să coboare în camera de lucru a lui Anthony, unde păstra o mică bibliotecă. Era foarte posibil ca el să intre în acel moment şi s-o prindă afară din pat, ceea ce ar fi distrus efectul pe care-l dorise.

Renunţă însă să citească acea carte naivă. În oricare alt moment ar fi fost captivată, fiindcă sonetele de dragoste – căci asta presupuse că erau cele mai multe dintre ele pe măsură ce răsfoia paginile – îi atingeau, de obicei, o coardă sensibilă. Dar nu avea starea de spirit potrivită pentru romantism în seara asta. Orice numai asta nu. Îşi lăsă însă mintea să rătăcească, întrebându-se dacă ar trebui să se prefacă bolnavă şi a doua zi. Ar avea nevoie de timp ca să se gândească, singură, şi să-şi recapete controlul asupra propriilor emoţii din nou.

Din fericire, Roslynn încă stătea cu cartea în faţă şi părea să citească, pentru că nu auzi când Anthony se întoarse. Uşa de la camera ei se deschise pur şi simplu şi el apăru acolo. Din păcate, nu era atât de uşor de păcălit.

— Foarte amuzant, draga mea. Tonul lui era ironic, iar expresia feţei de nepătruns. Ţi-a luat toată ziua ca să vii cu asta, sau ai fost inspirată când Hawke şi puiul lui te-a

părăsit?

Din moment ce nu avea nicio idee despre ce vorbea el, îi ignoră întrebarea cu totul.

— Am cerut să nu fiu deranjată.

— Ştiu că ai făcut-o, draga mea. El închise uşa, cu un zâmbet înfiorător. Dar un soţ are voie să-şi deranjeze soţia, oricând, oriunde şi în orice fel vrea el să o facă.

Dădea o altă semnificaţie cuvântului, una care o făcu să simtă că-i iau foc obrajii, ceea ce el remarcă rapid.

— Ah, probabil că ai febră, continuă el, venind încet spre pat. Şi nici nu e de mirare, cu acel munte de pijamale pe care le porţi. Sau este o răceală? Nu, nu te-ai deranjat să-ţi înroşeşti nasul ciupindu-l un pic. O durere de cap, atunci, desigur. Nu ai nevoie să inventezi simptome vizibile ca să pretinzi că ai una, nu-i aşa?

Hărţuirea lui o înfurie.

— Bestie ce eşti! Dacă aş avea o durere de cap, nu ţi-ar păsa, nu-i aşa?

— O, nu ştiu. Se aşează pe pat, atingând cu degetele nodul de la halatul ei. Zâmbetul lui era mai larg acum că ea renunţase la şiretlicul ei.

— Ai o durere de cap?

— Da!

— Mincinoaso.

— Învăţ de la un maestru.

El râse.

— Foarte bine, draga mea. Mă întrebam cum aveam de gând să introduc acest subiect, dar ai făcut-o tu pentru mine.

— Care subiect?

— Care, într-adevăr. Ai de gând să faci pe neştiutoarea acum?

— Nu vom face nimic. Tu vei ieşi din camera mea.

Desigur că el nu o făcu. Ar fi fost prea mult să spere că avea să o facă. Se lăsă pe spate, se sprijini într-un cot, enervând-o cu tăcerea şi privirea lui cercetătoare.

Dintr-odată, el se aplecă şi îi smulse boneta de noapte de pe cap.

— Aşa e mai bine. Răsuci boneta pe deget uitându-se la buclele roşii-aurii împrăştiate pe umerii ei. Ştii cât de mult îmi place părul tău. Presupun că l-ai ascuns doar ca să mă enervezi.

— Te flatezi singur.

— Poate, spuse el încet. Şi poate că am cunoscut destule femei ca să ştiu cum funcţionează mintea lor atunci când devin răzbunătoare dintr-un motiv greşit. Mâncare rece, umeri reci şi paturi reci. Ei bine, mi le-ai servit pe toate, în afară de mâncare, dar presupun că va veni şi asta.

Ea aruncă iute cu cartea în el. El o evită cu uşurinţă.

— Dacă doreşti să devii violentă, draga mea, cu siguranţă m-ai prins în starea de spirit potrivită pentru asta. De fapt, dacă l-aş fi găsit pe Cameron astăzi, cred că l-aş fi împuşcat pe ticălos mai întâi şi aş fi pus întrebările mai târziu. Aşa că nu-ţi forţa norocul.

El o spuse prea încet pentru ca ea să-l ia în serios. Era prea prinsă în propria pasiune turbată ca să realizeze că nu-l mai văzuse niciodată pe Anthony aşa. Era *calm. Era* stăpân pe situaţie. Era furios. Ea pur şi simplu nu o ştia.

— Te rog să ieşi. Îi ceru ea cu o voce ascuţită. Încă nu-s pregătită să vorbesc cu tine!

— Aşadar, aşa stau lucrurile. Îi aruncă boneta în partea cealaltă a camerei. Dar mie nu-mi pasă în mod deosebit dacă eşti sau nu pregătită, draga mea.

Ea icni când el întinse mâna după ea. Ridică mâinile ca să-l ţină departe. Reuşi doar pentru că el îi permise – pentru moment.

— Adu-ţi aminte de prima condiţie a acestei căsătorii, Roslynn. Trebuie să-ţi fac un copil, la propriile tale insistenţe. Am fost de acord să fac asta.

— Ai fost de acord şi cu a doua condiţie, căreia te-ai şi conformat. Minciuna care a urmat după aceea a schimbat lucrurile, omule.

Ea nu se îndoia acum că el era nervos. Se vedea în sclipirea întunecată din ochii lui, în maxilarul încleştat. Era un alt bărbat, un bărbat înspăimântător, un bărbat fascinant. Stârnea ceva în ea care era primitiv, de

nerecunoscut. Putea să se descurce cu strigatul. Dar asta? Nu ştia ce ar face el, de ce era el capabil, dar o parte din ea voia să afle.

Dar Anthony era supărat, nu nebun. Şi acea scânteie de dorinţă care străfulgera în ochii ei când îl împinse departe de ea îl linişti puţin. Ea încă îl dorea. Chiar şi furioasă, încă îl dorea. Sigur de asta, el constată că putea aştepta până când avea să-i treacă supărarea. Nu urma să fie o aşteptare plăcută, dar nu avea de gând s-o determine să strige viol, plângând, a doua zi dimineaţă, făcându-l să o ia iar de la zero, pentru a trece de ranchiuna ei.

— Chiar ar fi trebuit să te ciupeşti de nas, draga mea. Aş fi putut crede asta.

Roslynn clipi, nevenindu-i să creadă ce auzise.

— O!

Se împinse în el cu toată puterea, iar el fu obligat să părăsească patul. Dar zâmbetul lui era crispat când se uită în jos la ea.

— Am fost răbdător, dar te avertizez. Răbdarea unui bărbat este capricioasă. Nu ar trebui să fie testată prea des, mai ales când nu are nimic pentru ce să-şi ceară scuze şi să se simtă vinovat – încă.

— Ha!

Anthony o ignoră şi se îndreptă spre uşă.

— M-ar ajuta dacă mi-ai spune cât de mult timp ai de gând să mă pedepseşti.

— Nu te pedepsesc, spuse ea cu o convingere fermă.

— Nu o faci, draga mea? Se întoarse să-i taie aripile cu o remarcă usturătoare la despărţire. Ei bine, adu-ţi doar aminte că amândoi putem juca acest joc.

Vorbele o puseră pe gânduri pe Roslynn pentru tot restul nopţii.

Capitolul 29

O lovitură. O altă lovitură. Un croşeu de stânga, urmat

de un croşeu de dreapta. Omul căzu jos, inconştient, şi Anthony se dădu înapoi, înjurând că se terminase prea repede.

Knighton îi aruncă un prosop în faţă, înjură şi el şi sări în ring ca să-l examineze pe adversarul lui Anthony.

— Iisuse, Malory! Nu e de mirare că Billy a încercat să scape astăzi de lupta cu tine, după ce te-a văzut. Mereu spun că ringul e un loc bun pentru a scăpa de frustrări, dar nu pentru tine.

— Taci, Knighton, izbucni Anthony şi-şi smulse mănuşile de pe mâini.

— Pe dracu' o voi face, ripostă bărbatul mai în vârstă, furios. Aş vrea să ştiu unde voi găsi un alt individ îndeajuns de prost încât să intre în ring cu tine. Dar îţi spun asta. N-am de gând să mă mai deranjez să-ţi caut pe cineva până când nu-ţi bagi târfa-n pat şi ţi-o scoţi din minte. Stai departe de ringul meu până o faci.

Anthony lăsase bărbaţi laţi la pământ pentru mai puţin de-atât, dar Knighton îi era prieten. Fu oricum cât pe ce să-l doboare pentru că intuiţia lui afurisită nimerise atât de aproape de adevăr. Rămase acolo, copleşit de acea dorinţă. Vocea lui James, care pătrunse prin ceaţa furiei lui, fu cea care-l făcu să-şi revină.

— Iar ai probleme în a-ţi găsi parteneri, Tony?

— Nu şi dacă încă mai eşti dispus să-mi faci onoarea.

— Mă crezi prost? James se uită în jos la hainele lui cu o surpriză prefăcută. Şi eu care am crezut că m-am îmbrăcat cu destulă inteligenţă astăzi.

Anthony râse, simţind cum scapă de o parte din tensiune.

— Ca şi cum nu te-ai gândit că ai putea să te debarasezi de mine în doi timpi şi trei mişcări.

— Ei bine, desigur că aş putea. Fără îndoială. Doar că nu vreau să o fac.

Anthony pufni şi dădu să-i reamintească lui James de bătaia pe care Montieth i-o dăduse, chiar dacă James ieşise câştigător, dar se răzgândi. Nu avea niciun rost să încerce, când nu avea niciun motiv de ceartă cu fratele lui.

— Am impresia că mă urmăreşti, bătrâne. Ai vreun motiv anume?

— De fapt chiar am o mică răfuială cu tine – în afara ringului, desigur.

Anthony ieşi din ring şi întinse mâna să-şi ia haina.

— Te superi dacă ieşim de-aici mai întâi?

— Haide. Fac cinste cu o băutură.

— Dacă îmi faci cinste cu mai multe accept.

După-amiaza era linişte şi pace în clubul White, un loc în care te puteai relaxa, citi ziarele, încheia afaceri, discuta politică, bârfi, sau te puteai îmbăta, ceea ce Anthony avea de gând să facă, şi toate fără prezenţa perturbatoare a femeilor, care nu aveau voie în club. Aglomeraţia de la masa de prânz se terminase, lăsând doar obişnuiţii, care trăiau mai mult la club decât acasă. Înghesuiala de la cină şi jucătorii serioşi încă nu ajunseseră, deşi erau câteva jocuri de whist în curs de desfăşurare.

— Cine mi-a păstrat calitatea de membru în toţi anii ăştia? întrebă James în timp ce se aşezau undeva departe de fereastra boltită în faţa căreia avea să se adune curând lumea la modă.

— Vrei să spui că încă eşti membru? Şi eu care am crezut că ai intrat ca oaspetele meu.

— Foarte amuzant, dragă băiete. Dar ştiu al naibii de bine că Jason şi Eddie nu s-ar fi deranjat.

Anthony se încruntă când fu încolţit.

— Deci sunt un idiot sentimental. Sunt doar câteva guinee pe an, pentru numele lui Dumnezeu. Pur şi simplu nu am vrut să-ţi văd numele tăiat de pe listă.

— Sau erai sigur că mă voi întoarce la turmă, în cele din urmă?

Anthony ridică din umeri.

— A fost şi asta, ca să nu mai vorbim de lista al naibii de lungă de aşteptare ca să intri. Nu voiam să te văd părăsindu-ne pentru Brook.

— Malory! Anthony fu salutat şi atacat de un individ cu obrajii roşii pe care îl cunoştea. Am trecut pe la tine ieri, dar Dobson mi-a spus că eşti plecat. Voiam să clarific un

mic pariu pe care l-am făcut cu Hilary. Ea a văzut anunţul ăsta în ziar. N-o să-ţi vină să crezi, Malory. Scria că te-ai căsătorit. Desigur că am ştiut că nu poţi fi tu. Trebuia să fie un alt tip, cu acelaşi nume. Am dreptate, nu-i aşa? Spune-mi că e doar o nenorocită de coincidenţă.

Anthony îşi încleştă mâna pe pahar, dar, în afară de asta, nu mai dădu niciun semn că întrebarea îl deranjase.

— Este doar o nenorocită de coincidenţă, răspunse el.

— Am ştiut eu! se lăudă tipul. Stai să vezi când o să-i spun lui Hilary. N-am mai câştigat de mult atât de uşor cinci lire.

— A fost înţelept ce-ai făcut? întrebă James de îndată ce individul cu obrajii roşii se îndepărtă. Imaginează-ţi neînţelegerile care se vor produce atunci când va pretinde că a aflat chiar de pe buzele tale că nu eşti căsătorit. Se va certa cu cei care ştiu mai bine.

— Şi ce dracu-mi pasă mie? mârâi Anthony. Când voi simţi că sunt căsătorit, atunci o voi recunoaşte.

James se lăsă pe spate, cu un zâmbet mic arcuindu-i buzele.

— Deci, lamentările au început deja?

— O, mai taci. Anthony îşi dădu pe gât băutura şi se duse să-şi mai ia una. Se întoarse cu o sticlă. Am crezut că ai o răfuială cu mine. Rezolv-o. Se pare că a devenit un obicei.

James ignoră descoperirea mai interesantă pentru moment.

— Foarte bine. Jeremy mi-a spus că Vauxhall a fost ideea ta, nu a lui. Dacă ai vrut să scapi de noi pentru o seară, de ce ai făcut-o folosindu-te de el?

— Nu v-aţi distrat?

— Nu asta e ideea. Nu-mi place să fiu manipulat, Tony.

— Păi ăsta e şi motivul pentru care i-am trimis mesaj băiatului. Anthony zâmbi. Ai recunoscut cât de greu îţi este să-i refuzi ceva, acum că ai devenit un părinte atât de iubitor.

— La dracu’. Puteai pur şi simplu să-mi spui. Crezi că

sunt chiar atât de insensibil încât să nu pot aprecia că ţi-ai putea dori să-ţi petreci o seară singur cu noua ta soţie?

— Încetează, James. Eşti la fel de sensibil ca un copac mort. Dacă ţi-aş fi cerut să pleci aseară, ai fi rămas doar ca să vezi de ce-am vrut să pleci.

— Aşa aş fi făcut? James zâmbi în silă. Da, cred că ai dreptate. Mi te-aş fi imaginat pe tine şi pe mica ta scoţiană alergând prin casă goi-puşcă şi n-ai mai fi putut să scapi de mine. N-aş fi pierdut asta pentru nimic în lume. Deci, de fapt de ce ai vrut intimitate?

Anthony îşi turnă o altă băutură.

— Nu contează acum. Seara nu s-a terminat chiar aşa cum am sperat.

— Probleme în paradis?

Anthony trânti sticla pe masa mică de lângă scaunul său şi explodă.

— N-o să-ţi vină să crezi de ce m-a acuzat! Că m-am culcat cu neghioaba de ospătăriţă pe care am întâlnit-o în seara aia!

— Ai grijă, băiete. Am amintiri plăcute cu Margie.

— Deci te-ai întâlnit cu ea mai târziu?

— Te-ai îndoit că mă voi întâlni cu ea, o bucăţică aşa de drăguţă? Deşi vulpiţa aia în pantaloni ar fi fost... Nu contează. James îşi turnă şi el o băutură în pahar, deranjat de regretul pe care-l simţise că o pierduse. De ce nu i-ai spus pur şi simplu femeii tale că am pus eu ochii pe ea? Adică, am mai împărţit femei şi înainte, dar e destul de neplăcut s-o împărţi în aceeaşi zi, nu crezi?

— Adevărat, dar draga mea soţie nu ar crede niciun act de prost gust dincolo de capacităţile mele. Şi nu-mi place să fiu pus în poziţia de a trebui să explic că nu am făcut nimic rău. N-ar trebui să fac asta. Un pic de încredere n-ar fi rea.

James oftă.

— Tony, băiete, ai o mulţime de lucruri de învăţat despre mirese.

— Ai avut una, nu, şi asta te face expert? Anthony râânji.

— Desigur că nu, replică James. Dar bunul-simţ ar trebui să-ţi spună că probabil este un moment foarte delicat pentru o femeie. Îşi caută drumul cu multă prudenţă, se adaptează. Este extrem de nesigură, de nervoasă. Încredere? Ha, ha! Primele impresii au toate şansele să fie cele de durată. E de la sine înţeles, nu-i aşa?

— Este de la sine înţeles că nu ştii ce naiba vorbeşti. Când a fost ultima dată când te-ai întâlnit cu o doamnă de calitate? Gusturile căpitanului Hawke inclină spre un cu totul alt sortiment.

— Nu chiar cu totul, băiete. Să conduci o bandă de tâlhari are destule neajunsuri, în special când vine vorba de localurile clasei de jos pe care eşti limitat să le frecventezi. Şi e greu să renunţi la anumite obiceiuri dobândite. Dar gusturile mele, aşa cum spui tu, nu sunt diferite de ale tale. Ducesă sau târfă, atâta timp cât e frumoasă şi dispusă, va fi bună. Şi nu au trecut atât de mulţi ani încât să nu-mi pot aminti ciudăţeniile unei ducese. În plus, toate sunt la fel într-o anumită privinţă, dragă băiete. Gelozia le transformă în scorpii.

— Gelozia? întrebă Anthony cu indiferenţă.

— Doamne, nu asta este de fapt problema, băiete?

— Nu m-am gândit… Acum că ai adus vorba, s-ar putea ca din cauza asta să fie aşa de încăpăţânată. E atât de furioasă, încât nici nu vrea să vorbească despre asta.

— Deci Knighton avea dreptate. Chicotitul lui James se transformă într-un adevărat hohot de râs. Unde ţi-a dispărut îndemânarea, băiete? Ai destulă experienţă în astfel de chestiuni încât să ştii cum să te descurci…

— Uite cine vorbeşte, îi tăie Anthony vorba, iritat. Acelaşi om care s-a pricopsit cu o lovitură în tibie noaptea trecută. Unde era dibăcia lui Hawke…

— La naiba, Tony, mormăi James. Dacă mai continui să pronunţi numele ăsta, voi sfârşi cu o frânghie în jurul gâtului. Hawke e mort. Adu-ţi, te rog, aminte de asta.

Starea de spirit a lui Anthony se îmbunătăţi, acum că dispoziţia fratelui său se înrăutăţise.

— Relaxează-te, bătrâne. Tipii ăştia nu ar şti să

deosebească un şoim[1] de un Hawke. Dar am înţeles. Din moment ce te-ai deranjat să-l ucizi, am putea la fel de bine să-l lăsăm să se odihnească în pace. Dar nu mi-ai povestit niciodată ce s-a întâmplat cu restul tâlharilor tăi.

— Unii şi-au văzut de drumul lor. Alţii s-au ataşat de *Fecioara Anne,* chiar dacă ea şi-a schimbat culorile. Sunt blocaţi de pământ doar până vom ridica pânzele.

— Şi ai putea să-mi spui, te rog, când se va întâmpla asta?

— Relaxează-te, bătrâne. James îi. Aruncă înapoi cuvintele. Mă distrez prea mult privindu-te cum faci un talmeş-balmeş din viaţă ca să plec.

Capitolul 30

Era ora cinci după-amiaza când George Amherst îi ajută pe cei doi fraţi Malory să se dea jos din trăsură în faţa casei cu faţadă din piatră roşie de pe Piccadilly, şi chiar aveau nevoie de ajutor. George zâmbea şi zâmbise întruna de când dăduse peste cei doi în clubul White şi se distrase pe seama scandalului pe care îl cauzaseră. Nu se putuse abţine. Nu-l mai văzuse niciodată pe Anthony atât de beat încât să nu ştie dacă venea sau pleca. Şi James, ei bine, era extrem de comic să-l vadă pe acest Malory râzând cu gura până la urechi de starea lui Anthony, când nici a lui nu era mai bună.

— Nu-i va plăcea asta, spunea James în timp ce-şi punea un braţ în jurul umerilor lui Anthony, aproape dezechilibrându-i pe amândoi.

— Cui? întrebă Anthony agresiv.

— Soţiei tale.

— Soţiei?

George îl prinse pe Anthony când fraţii începură să se clatine şi îi conduse la uşă.

---

1 În limba engleză „şoim" se traduce prin *hawk,* pronunţat la fel ca şi numele propriu Hawke. (n.tr.)

— Splendid! chicoti el. Aproape că aţi fost daţi afară din club pentru că l-aţi lovit pe Billings când tot ce a făcut a fost să te felicite că te-ai căsătorit, şi uite că tu nici nu-ţi poţi aminti că ai o soţie.

George încă se obişnuia şi el însuşi cu ideea. Rămăsese fără cuvinte când Anthony venise pe la el cu o dimineaţă în urmă ca să-i spună personal, înainte de a afla de prin ziare.

— Un singur zâmbet, George… un mic chicotit… şi-ţi voi rearanja nasul, îi spusese Anthony cu o sinceritate îngrozitoare. Nu eram în toate minţile. Asta e singura scuză pentru asta. Deci, fără felicitări, te rog. Condoleanţele sunt mai potrivite.

Apoi refuzase să mai vorbească despre asta, nu-i spuse nici cine era sau de ce se căsătorise cu ea, nu-i dădu niciun indiciu despre motivul pentru care deja o regreta. Dar George nu era atât de sigur că de fapt regreta, nu când Anthony îl cărase după el în căutarea vărului ei, care era un fel de pericol pentru ea.

Dorinţa lui de a o proteja era evidentă. Dorinţa de a nu vorbi despre ea era la fel de evidentă. Şi cea mai evidentă era mânia lui Anthony, fierbând ascunsă toată ziua. George era al naibii de uşurat că nu-l găsiseră pe individul pe care Anthony îl căuta. Nu i-ar fi plăcut să vadă rezultatul, dacă ar fi făcut-o.

Dar o remarcă întâmplătoare făcută de James în timp ce George îi împingea afară din club pusese puţin lucrurile în perspectivă.

— Tocmai ţi-ai găsit un temperament care să se potrivească cu al tău, Tony. Nu pot spune că e un lucru rău la o soţie. Dacă nu altceva, măcar te va ţine în formă.

Şi râsese, chiar şi atunci când Anthony mârâise drept răspuns:

— Când îţi vei găsi şi tu una, frate, sper să fie tot atât de dulce ca viperă aia mică care te-a lovit în loc să-ţi mulţumească pentru ajutor în seara aia.

Uşa se deschise exact când George era pe cale să bată în ea. Dobson, cu o faţă inexpresivă, stătea acolo, dar

expresia majordomului se relaxă într-o surpriză ofensată când James îl abandonă pe Anthony pentru un umăr mai ferm – cel al slujitorului.

— Unde e Willis, dragă prietene? O să am nevoie de ajutor cu cizmele mele, cred.

„Nu numai cu asta o să aibă nevoie de ajutor”, se gândi George, rânjind, în timp ce Dobson cel costeliv, fără să scoată vreun cuvânt, încercă să-l urce pe bărbatul mult mai masiv pe scări. George avea şi el probleme să-l ţină în picioare pe Anthony.

— Mai bine ai chema nişte lachei, Dobson, sugeră George.

— Mi-e teamă, gâfâi Dobson fără să se uite înapoi, că au fost trimişi cu treburi de stăpână, milord.

— La dracu’. Anthony ciuli urechile, auzind asta. Ce face ea de trimite…

George îl lovi în coaste ca să-l facă să tacă. Doamna în cauză ieşise din salon şi stătea cu mâinile în şolduri şi cu o sclipire neplăcută în ochii căprui, în timp ce se uita de la unul la celălalt. George înghiţi în sec. Era soţia lui Anthony? Dumnezeule, era uluitor de frumoasă – şi de furioasă.

— Îmi cer iertare, Lady Malory, spuse George ezitant. I-am găsit pe ăştia doi destul de adânc afundaţi în cupele lor. M-am gândit că ar fi mai prudent să-i aduc acasă ca să doarmă până îşi revin din beţie.

— Şi cine eşti dumneata, domnule? întrebă Roslynn aspru.

George nu apucă să-i răspundă. Anthony, fixându-şi privirea pe soţia lui, spuse batjocoritor:

— O, haide acum, draga mea, trebuie să-l ştii pe bătrânul George. E chiar individul responsabil pentru neîncrederea ta în sexul masculin.

Obrajii lui George luară foc când ochii ei îngustaţi se opriră asupra lui cu o strălucire aurie distinctă.

— La naiba, Malory, spuse el printre dinţi, aruncând braţul lui Anthony de pe umărul lui. Te las la mila soţiei tale. Nu meriţi mai mult de-atât după remarca asta spirituală.

Nu că el ar fi înţeles, dar asta nu era o modalitate bună de a-şi prezenta nevestei cel mai bun prieten.

George dădu din cap spre Roslynn.

— Pe altă dată, Lady Malory, să sperăm, în condiţii mai bune.

Şi plecă furios, fără să se deranjeze nici măcar să închidă uşa.

Anthony se uită după el, uimit şi încercă fără succes să-şi menţină echilibrul în mijlocul holului.

— A fost ceva ce am spus, George?

James râse atât de tare când îl auzi, încât el şi Dobson căzură înapoi două trepte.

— Eşti uimitor, Tony. Fie nu-ţi aduci aminte deloc, fie îţi aduci aminte mai mult decât trebuie.

Anthony se întoarse ca să se uite urât la James, care era acum la jumătatea drumului pe scări. Replica lui „Ce naiba vrea să însemne asta?” provocă doar un alt hohot de râs.

Când văzu că Anthony era cât pe ce să cadă cu faţa la pământ, Roslynn se repezi, sprijinindu-i braţul în jurul gâtului ei şi punându-şi braţul în jurul taliei lui.

— Nu pot să cred că ai făcut asta, scrâşni ea din dinţi, conducându-l cu atenţie de-a lungul holului. Ştii ce oră din zi este, să vii acasă în halul ăsta?

— Desigur, răspunse el indignat. E… e… ei bine, indiferent de ce oră este, unde altundeva aş fi putut să mă duc dacă nu la mine acasă?

Se împiedică de treapta de jos, trăgând-o pe Roslynn în jos cu el când se întinse la poalele scărilor.

— La dracu’! Ar trebui să te las aici!

Anthony înţelese greşit în starea lui de beţie. Îşi înfăşură braţul în jurul ei, ţinând-o atât de strâns la piept, încât ea nu mai putea respira.

— Nu mă vei părăsi, Roslynn. Nu voi permite asta.

Ea se uită la el neîncrezătoare.

— Tu… O, Doamne, salvează-mă de beţivi şi imbecili, spuse ea cu exasperare, împingându-l departe de ea. Haide, bărbat idiot ce eşti. Ridică-te.

Reuşi cumva să-l ducă la etaj şi apoi până în dormitorul lui. Când Dobson apăru în uşă o clipă mai târziu, ea îi făcu semn să plece. De ce, nu era sigură. Ar fi avut nevoie de ajutorul lui. Dar era o situaţie unică, să-l aibă în faţă pe Anthony neajutorat şi incapabil să se descurce singur. De fapt, se bucura de situaţia asta, acum că enervarea iniţială trecuse. Faptul că ea era, probabil, cauza stării lui se dovedea la fel de satisfăcător. Oare?

— Ai putea, te rog, să-mi spui de ce ai venit acasă beat în mijlocul zilei? îl întrebă ea în timp ce se urcă călare pe piciorul lui ca să-i dea jos prima cizmă.

— Beat? Dumnezeule, femeie, ce cuvânt dezgustător. Domnii nu se îmbată.

— O, atunci ce fac?

— Cuvântul este… e… care naiba este?

— Beat, repetă ea cu aroganţă.

El mormăi, şi când ea veni după a doua cizmă, el împinse un pic mai tare, făcând-o aproape să se răstoarne când cizma ieşi din mâinile ei. Se întoarse, cu ochii îngustaţi, doar ca să-l găsească rânjind cu inocenţă la ea.

Îi aruncă cizma jos, revenind la pat ca să-i scoată haina.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Anthony.

— Care era întrebarea?

— De ce eşti în starea asta dezgustătoare?

El nu se simţi jignit de data asta.

— Haide, draga mea. De ce altceva un bărbat ar bea un pic prea mult? Ori şi-a pierdut averea, ori i-a murit o rudă, ori patul îi este gol.

Fu rândul ei să se prefacă că nu ştie despre ce vorbeşte.

— A murit cineva?

El îşi puse mâinile pe şoldurile ei, trăgând-o un pic mai aproape între picioarele lui. Zâmbea, dar nu era nimic amuzant în privirea lui.

— Joacă-te cu focul, draga mea, şi te vei arde, o avertiză el cu o voce groasă.

Roslynn trase tare de eşarfa lui înainte de a-l împinge

înapoi pe pat.

— Dormi până când îţi trece, *dragul meu.*

Şi se întoarse pe călcâie.

— Eşti o femeie crudă, Roslynn Malory, strigă el după ea.

Ea izbi uşa în urma ei cu un gest hotărât.

Capitolul 31

Anthony se trezi cu impresia că îi crapă capul de durere, şi cu un blestem pe buze. Se ridică iute ca să aprindă lampa de lângă patul lui, înjurând din nou. Ceasul de pe şemineu arăta câteva minute după ora două. Se uită pe fereastră şi văzu că era întuneric, ceea ce îi confirmă că era într-adevăr ora două. Înjură din nou, dându-şi seama că era treaz acum, în miez de noapte, cu capul pe cale să-i explodeze şi cu al naibii de prea multe ore la dispoziţie până în zori.

Ce dracu' îl apucase? Ah, ei bine, ştia ce-l apucase, dar nu ar fi trebuit să cedeze.

Îşi aminti vag că bătrânul George îl adusese acasă, şi ceva despre el lovindu-l pe Billings – la dracu'! îşi dori să nu fi făcut asta. Billings era de treabă. Va trebui probabil să-şi ceară scuze, mai mult decât o dată. Oare George plecase supărat? Anthony nu-şi putea aminti.

Simţindu-se incomod, se uită în jos la el însuşi şi se strâmbă. „Soţie rea!" Ar fi putut cel puţân să-l dezbrace şi să-l bage în pat cum trebuie, din moment ce era vina ei că se îmbătase de la bun început. Şi nu devenise ea tăioasă, aducând subiectul în discuţie? Nici asta nu-şi putea aminti în mod clar.

Anthony se aplecă în faţă, masându-şi uşor tâmplele. Ei bine, avea mai multe opţiuni, chiar şi la acea oră. Putea încerca să adoarmă din nou, ceea ce era îndoielnic. Dormise deja mai mult decât obişnuia. Putea să se schimbe şi să se ducă înapoi la club pentru un whist – asta dacă nu se comportase prea abominabil mai devreme şi aveau să-l

lase să intre. Sau putea să fie la fel de rău ca soţia lui şi s-o trezească ca să vadă ce va ieşi din asta. Nu, se simţea prea groaznic ca să vrea să facă ceva în privinţa asta, dacă ea s-ar fi dovedit brusc ascultătoare.

Izbucni în râs, iar gestul îl făcu să se strâmbe. Cel mai bun lucru era să încerce să scape de mahmureala asta înainte să vină dimineaţa. O baie ar fi fost bună, dar trebuia să aştepte o oră decentă ca să-i trezească pe servitori. Ceva de mâncat, atunci.

Încet, pentru că fiecare pas făcea durerea să reverbereze în capul lui, Anthony ieşi din încăpere. Se opri chiar pe hol, văzând lumină venind de sub uşa fratelui său. Bătu o dată, dar intră fără să aştepte permisiunea şi îl găsi pe James stând gol pe marginea patului şi ţinându-şi capul în mâini. Anthony aproape râse, dar se abţinu la timp. Îl durea prea mult ca să încerce.

James nu-şi ridică privirea ca să vadă cine intrase. Încet, ameninţător, spuse scrâşnind din dinţi:

— Nu vorbi decât în şoaptă dacă ţii la viaţa ta.

— Ai şi tu un omuleţ care-ţi bate cu ciocanul în cap, bătrâne?

James îşi ridică încet capul. Încruntătura lui era ucigătoare.

— O duzină, cel puţin, şi tu eşti vinovat pentru asta, ticălos ce eşti…

— Pe naiba! Tu eşti cel care s-a oferit să-mi facă cinste cu ceva de băut, aşa că dacă cineva are dreptul să se plângă…

— O băutură, nu mai multe sticle, idiotule!

Amândoi se strâmbară la auzul tonului ridicat.

— Ei bine, cred că m-ai prins aici.

— Bine pentru tine că recunoşti, spuse James pufnind în timp ce-şi masa din nou tâmplele.

Buzele lui Anthony dădură să se arcuiască. Era ridicol la ce tortură îşi supuseseră trupurile, deşi corpul lui James nu părea atât de sleit de puteri. Anthony fusese surprins pentru o clipă când intrase, căci nu-şi mai văzuse fratele gol de când dăduse buzna în dormitorul contesei – nici

măcar nu-şi putea aminti numele ei acum – ca să-l avertizeze pe James că soţul ei se îndrepta spre etaj. James se schimbase din acea noapte din urmă cu mai mult de zece ani. Era mai lat în umeri, mai solid. De fapt, avea muşchi puternici care îi împodobeau pieptul, braţele şi picioarele. Trebuia să fie de la tot căţăratul pe velatură în zece ani de piraterie.

— Ştii, James, eşti o brută incredibilă.

James clătină din cap la acea remarcă bruscă, uitându-se în jos la el însuşi, apoi înapoi la Anthony. În cele din urmă zâmbi, spre surprinderea fratelui său.

— Pe doamne nu pare să le deranjeze.

— Nu, îmi închipui că nu. Anthony chicoti. Jucăm câteva mâini? Nu pot să mă întorc la somn ca să-mi salvez sufletul.

— Atâta timp cât nu desfaci coniacul.

— Doamne, nu! Mă gândeam la cafea şi îmi aduc aminte că am ratat cina.

— Dă-mi câteva minute şi ne vedem în bucătărie.

*

Când Roslynn se aşează la micul dejun, avea încă ochii împăienjeniţi de somn, după ce-şi petrecuse încă o noapte agitată de nesomn. De data asta era vina ei. Se simţea destul de vinovată de modul în care îl tratase pe Anthony ieri după-amiază. Ar fi putut cel puţin să-l dezbrace şi să-l aşeze mai confortabil în pat în loc să-l lase aşa cum o făcuse, fără măcar să se deranjeze să vadă dacă era învelit sau nu. Era, până la urmă, soţul ei. Era familiarizată cu trupul lui. Nu avea de ce să fie jenată.

De câteva ori fusese cât pe ce să meargă să rectifice problema, dar se răzgândise, de teamă ca el să nu se trezească şi să-i interpreteze greşit îngrijorarea. Şi, după ce se dusese la culcare, ei bine, nu mai avea de gând să intre în dormitorul lui în cămaşa de noapte. Gestul avea cu siguranţă să fie interpretat greşit.

O deranja că se simţea vinovată. Nu-i era milă de

starea lui proastă. Dacă voia să se îmbete şi să dea vina pe ea, ei bine, asta era problema lui. Şi dacă suferea în dimineaţa următoare din cauza unei mahmureli îngrozitoare, şi asta era tot treaba lui. Fiecare trebuie să plătească pentru excesele lui, nu-i aşa? Atunci, de ce pierduse totuşi o jumătate de noapte gândindu-se la el cum era întins neajutorat în patul lui?

— Dacă mâncarea e aşa de rea încât trebuie să te încrunţi la ea, atunci poate că voi mânca la clubul meu în dimineaţa asta.

Roslynn se uită în sus, apariţia neaşteptată a lui Anthony surprinzând-o suficient încât să răspundă pur şi simplu:

— Nu e nimic în neregulă cu mâncarea.

— Minunat! spuse el vesel. Atunci poate nu te superi dacă stau şi eu cu tine?

El nu aşteptă ca ea să răspundă, dar se apropie de bufet şi începu să îngrămădească un munte de mâncare pe farfurie. Roslynn se uită la trupul lui înalt, impecabil îmbrăcat într-o haină foarte fină maro-închis, pantaloni din piele de căprioară şi cizme lungi, strălucind de curăţenie. Nu avea niciun drept să arate atât de splendid şi să fie atât de bine dispus în dimineaţa asta. Ar trebui să geamă, să suspine şi să-şi blesteme prostia.

— Ai dormit până târziu, spuse Roslynn răspicat, înfigându-şi furculiţa într-un cârnat grăsuţ de pe farfurie.

— De fapt, tocmai m-am întors de la plimbarea mea de dimineaţă. Se aşează pe scaunul din faţa ei, cu sprâncenele uşor ridicate întrebător. Tu de-abia te-ai trezit, draga mea?

Norocul ei că încă nu muşcase din cârnat, căci s-ar fi înecat la acea întrebare aparent nevinovată. Cum îndrăznea el să-i refuze satisfacţia de a-l certa pentru comportamentul ruşinos de ieri?

Şi ce anume făcea, stând acolo şi arătând ca şi cum tocmai şi-ar fi încheiat cea mai minunată noapte de somn din viaţa lui.

Anthony nu aşteptă un răspuns la ultima lui întrebare

şi nici nu primi unul. Cu o licărire amuzată în ochii de cobalt, o privi pe Roslynn atacându-şi mâncarea, hotărâtă să-l ignore. Neruşinat, el nu vru s-o lase.

— Am observat un covor nou în hol.

Ea nu-i aruncă nicio privire, chiar dacă era o insultă să numească acea piesă scumpă ţesută ca să semene cu o tapiserie Aubusson cu desene un covor.

— Ciudat că n-ai observat asta ieri.

„Bravo, draga mea.” Zâmbi în sinea lui. Avea de gând să se răzbune pe el într-un fel sau altul.

— Şi de asemenea un Gainsborough nou, continuă el conversaţia, aruncând o privire rapidă spre pictura magnifică care domina acum peretele din stânga lui.

— Noua vitrină de porţelanuri, din lemn de trandafir şi masa de sufragerie ar trebui să ajungă azi.

Ea încă stătea cu privirea ţintuită în farfurie, dar Anthony nu rată schimbarea bruscă din ochii ei. Nu mai stătea acolo clocotind de furie suprimată. Satisfacţia ei arogantă era palpabilă.

Anthony aproape izbucni în râs. Soţia lui cea minunată era ca o carte deschisă. Având în vedere antipatia ei actuală faţă de el şi subiectul pe care-l discutau, nu era greu să-şi dea seama ce punea la cale. Era un truc vechi ca o soţie să-l facă pe soţul ei să plătească pentru nemulţumirea ei golindu-i portofelul. Şi din diferitele remarci pe care Roslynn le făcuse în trecut, ştia că ea nu credea că bugetul lui ar putea suporta prea multă neplăcere.

— Deci, te-ai apucat să redecorezi puţin?

Îi răspunse cu o ridicare din umeri abia perceptibilă, dar un ton prea blând.

— Ştiam că nu te vei supăra.

— Deloc, draga mea. Chiar asta am vrut să-ţi sugerez şi eu.

Aproape izbucni auzindu-i cuvintele, dar răspunse rapid.

— E bine atunci, pentru că de-abia am început. Şi te vei bucura să afli că nu va costa atât de mult cât am crezut

când am vizitat prima dată casa. N-am cheltuit până acum decât patru mii de lire sterline.

— E bine.

Roslynn rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă. Răspunsul lui ostentativ de plictisit fu ultimul lucru la care ea se aşteptase. Era posibil ca el să creadă că plătise cu banii ei? Ei bine, afurisitul va afla că lucrurile stăteau altfel când facturile vor începe să vină.

Ea se ridică şi aruncă şervetul pe masă, prea mâhnită din cauza reacţiei lui sau mai degrabă din pricina lipsei unei reacţii, ca să mai rămână în compania lui. Dar nu-i reuşi ieşirea dramatică pe care ar fi dorit-o. După ziua de ieri, era imperativ ca ea să insiste ca acea performanţă să nu se repete astăzi, când aştepta musafiri.

— Frances vine la cină în seara asta. Dacă se întâmplă cumva să-ţi schimbi obiceiul de a te întoarce târziu şi vei apărea ca să ni te alături, te-aş ruga s-o faci treaz.

Ca să-şi oprească zvâcnetul buzelor, Anthony nu putu decât să spună:

— Îţi aduci iar întăriri, draga mea?

— Mă jigneşti spunând asta, spuse ea cu o aroganţă de gheaţă înainte de a se depărta, doar ca să se întoarcă în uşă, încruntându-se la el. Şi pentru informarea ta, milord, nu-mi lipseşte încrederea în toţi bărbaţii, aşa cum ai susţinut atât de grosolan, ieri, în timp ce mă prezentai prietenului tău – ci doar în crai şi bădărani!

Capitolul 32

— Ăsta-i, m’lord.

Geordie Cameron se întoarse spre bărbatul scund şi cu mustăţi de lângă el şi îi veni să-i dea una în cap.

— Care dintre ei, idiotule? Sunt doi!

Wilbert Stow nu clipi deloc la tonul aspru al scoţianului. Se obişnuise cu tonul lui, cu nerăbdarea, irascibilitatea şi aroganţa scoţianului. Dacă bărbatul nu l-ar

fi plătit atât de bine, i-ar fi spus unde să-şi vâre nervii. Probabil că i-ar fi tăiat şi gâtlejul, aşa doar pentru mai multă siguranţă. Dar plătea bine, treizeci de lire sterline engleze, o avere pentru Wilbert Stow. Aşa că îşi ţinu gura ca întotdeauna, ignorându-i insultele.

— Cel brunet, clarifică Wilbert, păstrându-şi tonul servil. Casa-i a lui. Sir Anthony Malory îi e numele.

Geordie privi printr-un ochean peste stradă, remarcând trăsăturile lui Malory în timp ce el se întorcea spre uşă ca să-i spună ceva individului blond care era cu el. Deci ăsta era englezul care scotocise prin mahalale după Geordie în ultimele zile, cel care o ascundea pe Roslynn? O, Geordie ştia că ea era acolo, chiar dacă nu-şi arătase chipul, deoarece le ordonase lui Wilbert şi fratelui său, Thomas, să nu scape nicio clipă din ochi casa. Ea trebuia să fie acolo. Acolo îi fuseseră trimise hainele. Şi acolo venise în vizită de două ori până acum femeia aia Grenfell.

Roslynn credea că era atât de deşteaptă, ascunzându-se în casă. Dar era mai uşor să o urmărească aici, cu Green Park chiar peste drum. Erau o mulţime de copaci unde te puteai ascunde, nu ca atunci când era nevoie să stea într-o trăsură care putea atrage suspiciuni, aşa cum fusese cazul pe South Audley Street. Ea nu putea face nicio mişcare fără ca Wilbert sau Thomas să ştie şi păstraseră o trăsură goală în susul străzii pregătită ca s-o poată urmări. Era doar o chestiune de timp.

Dar, între timp, va avea grijă de filfizonul englez care o ascundea, şi care îl forţase de două ori pe Geordie să-şi schimbe locaţia în ultimele cinci zile, din pricină că-şi băgase al naibii de mult nasul în treburile lui. Acum că ştia cum arăta acest dandy, problema era uşor de rezolvat.

Geordie coborî ocheanul, zâmbind în sinea lui. „Curând, fato. În curând o să te fac să plăteşti pentru tot chinul ăsta. O să-ţi doreşti să nu te fi întors împotriva mea aşa cum au făcut idioata ta de mamă şi bătrânu', de-ar putrezi amândoi în iad acum."

*

— Mai doreşti un pahar de vin, Frances?

Frances se uită la paharul ei, încă aproape plin, şi înapoi la Roslynn, care deja îşi umplea din nou paharul cu lichidul chihlimbariu.

— Relaxează-te, Ros. Dacă nu a apărut până acum, e destul de îndoielnic să se întoarcă până dimineaţă, nu crezi?

Roslynn se uită peste umăr la prietena ei, dar nu reuşi să schiţeze niciun zâmbet.

— Am ajuns la concluzia că Anthony apare atunci când te aştepţi cel mai puţin, doar ca să mă enerveze.

— Eşti nervoasă?

Roslynn scoase pe jumătate un râset, pe jumătate un geamăt, şi luă o înghiţitură mare din al doilea pahar de vin înainte de a se întoarce să i se alăture lui Frances pe noua canapea Adams.

— Nu ar trebui să fiu, nu-i aşa? La urma urmei, nu ar face nimic scandalos cu tine aici şi l-am avertizat că vii.

— Dar?

Roslynn zâmbi în cele din urmă, deşi nu fu nimic mai mult decât o grimasă.

— Mă uimeşte, Fran, cu numeroasele lui stări de spirit diferite. Niciodată nu ştiu la ce să mă aştept de la el.

— Nu e nimic neobişnuit în asta, draga mea. Şi noi avem stările noastre de spirit, nu-i aşa? Acum, nu te mai agita. Spune-mi, în schimb, ce părere a avut despre camera asta nouă.

Râsul lui Roslynn era molipsitor.

— Încă nu a văzut-o.

Ochii lui Frances se măriră.

— Vrei să spui că nu ţi-a aprobat alegerile mai întâi? Dar aceste piese sunt atât de… atât de…

— Delicate şi feminine?

Frances icni la sclipirea din ochii căprui ai lui Roslynn.

— Dumnezeule, ai făcut-o intenţionat! Speri că nu-i va plăcea, nu-i aşa?

Roslynn aruncă o privire prin camera ce avusese

odată un aer masculin, şi pe care o transformase drastic cu minunatul mobilier din lemn de santal. Acum arăta exact cum trebuia să arate un salon, căci un salon era într-adevăr domeniul unei femei. Adams era poate cunoscut pentru stilul său excesiv de rafinat în privinţa delicateţii structurii şi a ornamentelor, dar ei îi plăcea cadrul sculptat şi aurit al celor două canapele şi scaune, şi mai ales tapiţeria din brocart cu flori de argint pe un fond verde-oliv. Culorile nu erau prea feminine. Făcuse un compromis în cazul ăsta. Dar ornamentaţia era. Mai era apoi şi noul tapet asupra căruia încă nu se hotărâse…

— Mă îndoiesc că lui Anthony nu-i va plăcea, Frances, şi dacă chiar nu-i va plăcea, e greu de crezut că o va spune. Aşa e el. Ridică din umeri. Dar, desigur, dacă o va spune, voi scăpa pur şi simplu de aceste piese şi voi cumpăra altceva.

Frances se încruntă.

— Cred că eşti prea obişnuită să cheltui bani fără să te gândeşti la preţ. Ai uitat că soţul tău nu este la fel de bogat ca şi tine.

— Nu, ăsta e un lucru pe care nu-l uit.

Auzind declaraţia îndrăzneaţă, Frances oftă.

— Deci, asta este. Ei bine, sper că ştii ce faci. Bărbaţii pot avea reacţii ciudate când vine vorba despre bani, să ştii. Unii pot pierde douăzeci de mii de lire sterline şi să nu le pese. Alţii s-ar duce şi s-ar sinucide pentru o astfel de pierdere.

— Nu-ţi face griji, Frances. Anthony este hotărât să se încadreze în categoria celor cărora nu le pasă. Acum, pot să-ţi mai prepar o băutură înainte de cină?

Frances se uită la paharul ei, încă pe jumătate plin, apoi la al lui Roslynn, gol din nou. Clătină din cap, dar nu ca răspuns la întrebarea ei.

— Poţi să continui să nu dai importanţă acestui lucru, Ros, dar nu ai cum să-mi spui că nu eşti neliniştită în privinţa reacţiei lui. Era foarte… nesuferit când aţi avut acea ceartă de care nu vrei să vorbim?

— Nu a fost o ceartă, răspunse Roslynn cu asprime. Şi

e nesuferit de când ne-am căsătorit.

— Nici tu nu prea dădeai pe-afară de farmec ultima dată când v-am văzut pe amândoi împreună. Presupun că starea lui de spirit are legătură cu a ta, draga mea.

Roslynn se strâmbă la această observaţie ironică.

— Din moment ce el, în mod evident, nu o să ni se alăture pentru cină, iar fratele şi nepotul lui au ieşit în seara asta, vom fi doar noi două. Cu siguranţă putem găsi un subiect mai plăcut de discutat.

Frances cedă şi zâmbi.

— Cu siguranţă că putem, numai dacă ne dăm silinţa suficient de mult.

Roslynn zâmbi şi ea, simţind cum o parte din tensiune se risipeşte. Frances era o prietenă bună, chiar dacă Roslynn nu voia să audă toate sfaturile pe care i le dădea.

Îşi puse paharul jos şi se ridică.

— Haide. O altă băutură ne va strica pofta de mâncare, iar bucătarul a pregătit bucate minunate. Dobson ne aşteaptă să ajungem ca să înceapă să servească. Şi stai să vezi noua masă care a fost livrată în după-amiaza asta. Este de o eleganţă absolută, destul de potrivită pentru gustul oricui.

— Şi, fără îndoială, groaznic de scumpă?

Roslynn chicoti.

— Şi asta.

Se luară de braţ şi părăsiră salonul ca să treacă în salonul pentru luat masa, care înainte fusese doar o sală pentru micul dejun, din moment ce Anthony rareori lua cina acasă înainte de a se fi căsătorit; ceea ce de altfel continua să şi facă. Dar Roslynn se opri, văzându-l pe Dobson pe punctul de a deschide uşa de la intrare şi apoi încremeni când îl văzu pe Anthony intrând. Iar când văzu cu cine era, rămase fără suflare. „N-ar îndrăzni!” Dar îndrăznise! îl adusese în mod deliberat pe George Amherst acasă cu el, ştiind foarte bine că Frances avea să fie aici. Şi, după privirea lui George, care se opri brusc când o pe văzu pe Frances, nici el nu fusese avertizat.

— Minunat, rosti Anthony în timp ce-i întindea pălăria

şi mănuşile majordomului cu o expresie a feţei de nepătruns. Văd că am ajuns tocmai la timp pentru cină, George.

Roslynn îşi încleştă pumnii. Reacţia lui Frances fu un pic mai dramatică. Palidă ca un mort, şi scoţând un mic ţipăt ascuţit de groază, ea se smuci de lângă Roslynn şi fugi înapoi în salon.

Anthony îşi bătu prietenul pe spate, făcându-l să-şi revină din starea de confuzie.

— Ei bine, de ce stai acolo ca un idiot, George? Du-te după ea.

— Nu! sări Roslynn, înainte ca George să poată face vreun pas. N-ai făcut destul?

Dispreţul ei îl şfichiui dur, dar el nu mai ezită nicio clipă şi se îndreptă spre salon. Îngrozită, Roslynn se întoarse ca să ajungă înaintea lui, intenţionând să-i trântească uşa în nas. Dar nu luase în considerare intervenţia lui Anthony. Cumva, parcurse o distanţă de trei metri înainte ca ea să ajungă la uşa de la salon, şi cu un braţ ca de oţel încleştat ferm pe talia ei, o trase înspre scări.

Ea fu extrem de revoltată de aroganţa lui.

— Dă-mi drumul, tu…

— Hei, draga mea, ai grijă, te rog, îi spuse el iute. Cred că am avut destul de multe scene dezagreabile în holul ăsta spre delectarea servitorilor. Nu avem nevoie de încă una.

El avea dreptate, aşa că ea îşi coborî vocea, dar nu se arătă mai puţin furioasă.

— Dacă nu-mi…

El îi duse degetul la buze de data asta.

— Fii atentă, draga mea. Nu vrea să-l asculte. Este timpul să fie forţată să o facă, iar George poate face asta aici şi fără nicio întrerupere. Apoi făcu o pauză, zâmbindu-i ştrengăreşte. Sună foarte familiar, nu-i aşa?

— Deloc, scrâşni ea din dinţi foarte încet. Te-am ascultat. Dar nu te-am crezut!

— Fetiţă încăpăţânată, o mustră el cu blândeţe. Dar

nu contează. Vii cu mine cât mă schimb pentru cină.

Ea nu avu altă opţiune decât să meargă împreună cu el, din moment ce practic o cărase pe scări. Dar, imediat ce intrară în camera lui, ea se smuci din strânsoarea lui, fără măcar să-l observe pe Willis care stătea lângă pat.

— Asta e cel mai detestabil lucru pe care l-ai făcut vreodată! explodă ea.

— Mă bucur să aud asta, răspunse el voios. Şi eu care am avut impresia că cel mai dezgustător lucru pe care l-am făcut...

— Taci! Taci odată!

Ea se împinse ca să treacă pe alături şi să ajungă la uşă. El o prinse de talie şi o puse pe scaunul de lângă şemineu. Şi apoi, cu o mână pe fiecare braţ al acestuia, se aplecă în faţă, până când ea trebui să stea lipită de spătar ca să păstreze o mică distanţă între ei. Nu mai era nicio urmă de amuzament în privirea lui. Acum era extrem de serios.

— Vei sta locului, draga mea soţie, sau te voi lega de scaun ca să mă asigur că o faci. De-abia încruntându-se, el adăugă: E destul de clar?

— N-ai face asta!

— Poţi fi absolut sigură că o voi face.

Buzele ei exprimau răzvrătire în timp ce ochii lor se luptau. Dar când Anthony nu vru să se dea la o parte şi rămase acolo planând ameninţător deasupra ei, se gândi că era mai prudent să cedeze pentru moment.

Îşi coborî privirea în semn că era de acord şi-şi ridică picioarele pe scaun, ca să se aşeze mai confortabil. Anthony acceptă aceste semne de predare şi se îndreptă de spate, dar buna dispoziţie nu-i reveni. Era conştient de faptul că, ajutându-l pe George, îşi periclitase propria situaţie. Indiferent de progresele pe care le făcuse ca să diminueze furia lui Roslynn cu ajutorul timpului, erau acum distruse. Asta era. După toţi aceşti ani, George merita să aibă o şansă. Ce mai însemnau câteva săptămâni în plus de suportat firea aprinsă reînnoită a lui Roslynn? Tortură.

Se întoarse cu spatele, cu o încruntătură atât de

severă încât valetul lui se dădu cu un pas înapoi involuntar când îl văzu, ceea ce-l făcu pe Anthony să-l observe în cele din urmă.

— Mulţumesc, Willis. Vocea lui era în mod deliberat controlată, ca să acopere tulburarea interioară a gândurilor sale. Alegerea ta este minunată, ca de obicei.

Roslynn întoarse repede capul când îl auzi, ochii ei scânteind mai întâi când îl văzu pe Willis, apoi când se uită la hainele întinse cu grijă pe pat.

— Vrei să spui că el ştia că vei fi acasă la cină?

— Desigur, draga mea, replică Anthony ridicând din umeri ca să-şi dea jos haina. Întotdeauna îl anunţ pe Willis când să mă aştepte dacă sunt destul de sigur de programul meu.

Ea îi aruncă lui Willis o privire acuzatoare care îi făcu obrajii deja rumeni să ia foc.

— Ar fi putut să-mi spună, îi reproşă ea lui Anthony.

— Nu este responsabilitatea lui.

— Ai fi putut să-mi spui tu!

Anthony se uită peste umăr la ea, întrebându-se dacă ar ajuta la ceva să rişte să-i întoarcă furia spre acest subiect mai neînsemnat.

— Destul de adevărat, draga mea. Şi dacă n-ai fi plecat în grabă în dimineaţa asta, ţi-aş fi spus.

Ochii ei sclipiră. Picioarele atinseră podeaua. Se ridicase pe jumătate din scaun, apoi şi aminti de ameninţarea lui şi se lăsă să cadă din nou în el.

Dar nu-şi pierduse vocea.

— N-am făcut aşa ceva! Şi cum îndrăzneşti să spui asta?

— O? Anthony era din nou cu faţa spre ea, cu buzele uşor arcuite. Atunci, cum i-ai spune?

Cămaşa îi căzu în mâna lui Willis, care o aştepta înainte de a-i putea răspunde. Roslynn se întoarse atât de repede, încât Anthony aproape râse cu voce tare. Cel puţin noul subiect îi îmbunătăţea lui starea de spirit. Şi faptul că ea era reticentă în a-l urmări dezbrăcându-se era şi mai interesant.

Se aşeză pe pat, pentru ca Willis să-i poată da jos cizmele, dar stătea cu ochii pe soţia lui. Îşi purta părul diferit în seara asta, mai frivol, cu bucle delicate atârnând dintr-o coafura ridicată în sus. Trecuse prea mult timp de când mâinile lui mângâiaseră acele şuviţe roşii-aurii minunate, prea mult timp de când buzele lui gustaseră pielea netedă de-a lungul gâtului ei. Îşi întorsese capul, dar îi putea vedea trupul din profil, curba ascuţită a sânilor atrăgându-i în special atenţia.

Anthony fu forţat să-şi întoarcă privirea înainte de a deveni o ruşine pentru el şi pentru Willis să continue cu dezbrăcatul.

— Draga mea, îmi scapă cauza proastei tale dispoziţii din dimineaţa asta.

— M-ai provocat.

El trebui să facă un efort ca să o audă, din moment ce ea nu voia să se uite la el.

— Şi cum aş fi putut face asta când m-am comportat extrem de frumos?

— Ai spus că Frances reprezintă „întăririle” mele!

Auzi replica destul de bine.

— Cred că va fi nepoliticos din partea mea să subliniez acest lucru, dragă, dar erai îmbufnată cu mult înainte ca numele prietenei tale să fie menţionat.

— Ai dreptate, spuse ea printre dinţi ea. Este nepoliticos să spui asta.

El îi mai aruncă o privire ca să-i vadă degetele zbătându-se pe braţele scaunului. Nu-i lăsase nicio scăpare. Nu asta îi fusese intenţia.

Spuse cu o voce calmă:

— Apropo, Roslynn, până când îl voi găsi pe vărul tău, aş aprecia dacă nu ai ieşi din casă fără mine.

Schimbarea bruscă de subiect o lăsă perplexă. În orice alt moment ar fi replicat că ajunsese şi ea deja la concluzia că era mai înţelept să stea acasă pentru o vreme. Dar în momentul acela era prea recunoscătoare că el renunţase s-o mai preseze în privinţa celor întâmplate în acea dimineaţă.

— Desigur, fu ea de acord, pur şi simplu.

— Ai dori să mergi în vreun loc anume în următoarele câteva zile?

Şi să fie obligată să-i îndure compania în tot acel timp?

— Nu, îl asigură ea.

— Foarte bine. Ea simţi cum el dădu din umeri. Dar, dacă te răzgândeşti, nu ezita să-mi spui.

Oare chiar trebuia să fie atât de al naibii de rezonabil şi de prevenitor?

— Încă n-ai terminat?

— De fapt…

— Malory! Strigătul se auzi înăbuşit de cealaltă parte a uşii, dar apoi George Amherst năvăli în cameră. Tony! Vei…

Roslynn se ridică de pe scaun, prezenţa lui Amherst anulând ameninţarea lui Anthony, în mintea ei. Nu aşteptă să audă ce era atât de dornic să-i împărtăşească soţului ei, dar trecu repede pe lângă el şi apoi ieşi pe uşă, rugându-se în gând ca Anthony să nu mai facă o altă scenă, încercând să o oprească.

Nici nu se uită înapoi, în timp ce fugea în jos pe scări şi direct în salon. Se opri brusc când o găsi pe Frances încă acolo, în picioare în faţa şemineului din marmură albă, cu spatele la ea. Se întoarse şi Roslynn simţi un nod de suferinţă ridicându-i-se în gât, văzându-i ochii înotând în lacrimi.

— O, Frances, îmi pare rău, îşi ceru scuze Roslynn în timp ce se apropia repede de ea, luând-o în braţe. Nu-l voi ierta niciodată pe Anthony că s-a băgat. Nu avea niciun drept…

Frances făcu un pas înapoi ca s-o întrerupă.

— Mă căsătoresc, Ros.

Roslynn rămase acolo, fără cuvinte. Nici măcar zâmbetul strălucitor pe care Frances îl schiţă, un zâmbet cum nu mai văzuse de ani întregi, nu o putea face să creadă ceea ce tocmai auzise. Lacrimile o contraziceau. Lacrimile…

— Atunci de ce plângi?

Frances râse nesigură.

— Se pare că nu mă pot abţine. Am fost o proastă, Ros. George spune că mă iubeşte, că m-a iubit întotdeauna.

— Îl… îl crezi?

— Da. Şi apoi cu mai multă forţă: Da!

— Dar, Fran…

— Nu încerci s-o faci să se răzgândească, nu, Lady Malory?

Roslynn tresări şi se întoarse să vadă privirea cea mai neprietenoasă pe care i-o adresase vreodată un bărbat, pe faţa frumoasă a lui George Amherst care se îndrepta spre ele. Iar vocea lui era prea plină de ameninţare, ochii cenuşii prea reci.

— Nu, spuse ea cu jenă. Nu aş îndrăzni…

— Bine! Transformarea fu imediată, iar zâmbetul orbitor. Pentru că acum că ştiu că încă mă mai iubeşte, nu voi lăsa pe nimeni să intervină între noi.

Implicaţia era acolo, la fel de evidentă ca şi căldura emanată acum de ochii lui, că „nimeni” o includea şi pe Frances. Şi era tot atât de limpede că Frances era încântată de avertizarea subtilă.

Ea o îmbrăţişă pe Roslynn, care era nedumerită, şoptindu-i fericită în ureche:

— Vezi acum de ce nu mă îndoiesc de sinceritatea lui? Nu este minunat?

„Minunat?” Lui Roslynn nu-i venea să creadă. Omul era un crai, un libertin. Însăşi Frances o avertizase să nu aibă încredere în astfel de bărbaţi, şi iat-o acum pe prietena ei dispusă să se căsătorească cu cel care îi frânsese inima.

— Sper că ne vei ierta că plecăm, draga mea, spuse Frances. În timp ce se dădea un pas înapoi, un început de îmbujorare îi coloră obrajii când termină. Dar eu şi George avem atât de multe de discutat.

— Sunt sigur că înţelege că ne-ar plăcea să fim singuri acum, Franny, adăugă George punându-şi un braţ în jurul taliei lui Frances, trăgând-o indecent de aproape. La urma urmei, şi ea s-a căsătorit recent.

Roslynn rămase perplexă, dar, din fericire, niciunul din ei nu o luă în seamă, prea ocupaţi să se uite cu adoraţie unul în ochii celuilalt ca să mai fie atenţi şi la altceva. Dar se pare că reuşise să dea un răspuns potrivit, pentru că, în mai puţin de un minut, se trezi singură în salon, uitându-se buimacă în podea, bombardată de atâtea emoţii contradictorii, încât niciuna dintre ele nu putea domina ca s-o facă să-şi revină din starea de nedumerire.

— Văd că ai primit vestea cea bună.

Roslynn se întoarse încet spre uşă şi, pentru o clipă mintea i se goli de orice gând la vederea soţului ei.

Se ferchezuise într-o haină de culoarea unui smarald întunecat, din satin, cu o cascadă de dantelă albă ce i se revărsa de la gât. Îşi pieptănase părul înapoi, în ciuda stilului la modă, dar era atât de moale încât refuza orice disciplină, căzând deja pe fiecare tâmplă în valuri groase de bucle de abanos. Era uluitor, nu exista niciun alt cuvânt pentru asta, atât de frumos încât simţi cum inima i-o lua razna.

Dar apoi ea îi observă poziţia, una foarte familiară de-acum, cu un umăr sprijinit de tocul uşii, cu braţele încrucişate pe piept… şi îngâmfarea. Pentru numele lui Dumnezeu, zâmbetul afectat aproape că se scurgea din el, râsul din ochii lui de cobalt deveniţi atât de albaştri în contrast cu verdele întunecat al hainei. Era mândru nevoie mare de el însuşi, ticălosul, şi o etala cu aroganţa lui masculină obişnuită.

— Nu mai ai nimic de spus, draga mea, după ce ai făcut atât de mult zgomot pentru nimic?

Acum o lua peste picior, insistând asupra subiectului. Strânse din dinţi, îşi încleştă pumnii şi apoi şi-i înfipse în şolduri. Găsise spre ce să-şi canalizeze emoţiile. Furie. Dar el nu terminase. Voia sânge.

— Trebuie să fie deconcertant ca însăşi femeia care ţi-a inoculat neîncrederea în bărbaţi de la bun început, să te trădeze şi să aibă încredere într-unul. Schimbarea pune lucrurile într-o lumină diferită, nu-i aşa?

— Tu… Nu, nu o va face. Refuză să ţipe din nou ca o

vânzătoare de peşte, spre amuzamentul servitorilor. De fapt, scrâşni ea printre dinţii încleştaţi, nu există nicio comparaţie între cazul meu şi al ei. Şi apoi adăugă: îşi va veni în fire până dimineaţă.

— După cum îl cunosc eu pe bătrânul George, mă îndoiesc. Singurul lucru pe care prietena ta îl va avea în minte dimineaţă va fi modul în care şi-a petrecut noaptea. Sună familiar?

Ea încercă să se lupte, să se abţină, dar obrajii ei se îmbujorară, în ciuda efortului ei.

— Eşti dezgustător, Anthony. Au plecat de-aici ca să vorbească.

— Dacă spui tu, draga mea.

Tonul lui condescendent o înfurie. Avea dreptate, desigur. O ştia. Şi la fel şi el. Fusese atât de jenant de evident de ce George şi Frances se grăbiseră atât de tare să plece. Dar să fie afurisită dacă avea s-o recunoască în faţa lui!

Crispată, ea spuse:

— Cred că m-a luat o durere de cap. Dacă mă scuzi… Dar trebui să se oprească când ajunse la uşă, spaţiul fiind încă blocat de poziţia lui nonşalantă. Îmi dai voie? întrebă ea aspru.

Anthony se îndreptă încet de spate, amuzat când ea se întoarse ca să se strecoare pe lângă el fără a-l atinge.

— Laşo, îi spuse el încet şi zâmbi când ea se opri la jumătatea drumului pe hol, îndreptându-şi umerii. Şi cred că-ţi datorez o lecţie într-un scaun, nu-i aşa? El o auzi icnind chiar înainte s-o zbughească în sus pe scări. Hohotul lui de râs răsună în urma ei. Altă dată, draga mea.

Capitolul 33

Roslynn se apropie de uşa dublă a somptuoasei săli de bal a lui Edward Malory, la două nopţi după dezertarea lui Frances în tabăra inamică – aşa cum ea ajunsese să se

gândească la reuniunea prietenei sale cu Amherst –, şi se opri brusc, obligându-i şi pe cei doi însoţitori ai ei să facă întocmai. Numeroasele trăsuri din faţa conacului Malory ar fi trebuit fie un indiciu, dar chiar şi aşa, nu ar fi explicat prezenţa celor aproape două sute de persoane adunate în sala mare din faţa ei.

— Am crezut că va fi doar o întâlnire liniştită între prieteni şi membrii familiei, îi spuse Roslynn lui Anthony, incapabilă să-şi menţină rigiditatea din voce. Până la urmă, petrecerea asta era pentru ei. Trebuia să fi fost avertizată în vreun fel. „Nu prea mare”, îmi amintesc că au fost chiar cuvintele fratelui tău.

— De fapt, petrecerea asta este mică pentru o recepţie organizată de Charlotte.

— Şi presupun că ăştia sunt toţi prietenii *tăi.*

— Nu-mi place să te dezamăgesc, draga mea, dar nu sunt chiar atât de popular. Anthony zâmbi. Când Eddie a spus prieteni de familie, cred că s-a referit la prieteni de-ai fiecărui membru al familiei, sau aşa se pare. Eşti îmbrăcată în mod corespunzător, draga mea.

Ea nu era îngrijorată că n-ar fi fost îmbrăcată potrivit. Rochia de un verde ca muşchiul de copac din crep de mătase, cu dantelă neagră peste panglicile de satin din jurul mânecilor scurte, un decolteu adânc, şi talia şi tivul înalte erau potrivite pentru orice bal, şi exact asta se dovedise a fi petrecerea din acea seară. Mănuşile negre şi pantofii din satin îi completau ţinuta, dar diamantele care îi împodobeau urechile, gâtul, încheieturile şi câteva degete erau cele care o făceau prezentabilă, după părerea ei, chiar şi în faţa prinţului regent.

Nu mai spuse nimic. Anthony oricum nu era prea atent, examinând pe îndelete sala, ceea ce-i dădu o clipă ca să se uite la el, dar doar o clipă. Se forţă să-şi întoarcă privirea, scrâşnind din dinţi.

Sosind cu Anthony şi James, doi dintre cei mai frumoşi bărbaţi din Londra, ar fi trebuit să fie extrem de mândră, dacă s-ar fi gândit la asta. Dar singurul lucru din mintea lui Roslynn era cât de repede putea scăpa de prezenţa soţului

ei. După plimbarea intolerabilă până acolo, în timpul căreia fusese forţată să stea lângă el în trăsură, ajunsese un ghem de nervi care urlau.

În mod normal, experienţa nu ar fi trebuit să fie prea rea, căci scaunele erau cu siguranţă suficient de mari, dar Anthony o trăsese în mod deliberat aproape de el, punându-şi ferm un braţ peste umerii ei, şi nu putuse să facă nimic în privinţa asta, cu James care stătea în faţa lor, examinându-i în linişte cu amuzamentul lui deplasat. Dar exact acesta fusese şi motivul pentru care Anthony o făcuse. Pentru că ştia foarte bine că nu va face o scenă în faţa fratelui său.

Dar fusese un iad, un extaz de tortură, să-i simtă coapsa fierbinte lângă a ei, şoldul, trupul lui atât de aproape. Şi mâna lui blestemată nu rămăsese nemişcată nici măcar un minut, degetele mângâindu-i încontinuu braţul gol între mâneca scurtă a rochiei şi mănuşa până la cot. Iar el ştia exact ce reacţie avea asupra ei. Chiar dacă ea era ţeapănă ca o scândură, nu-şi putea opri respiraţia accelerată, bătăile accentuate ale inimii, sau pielea de găină trădătoare care apărea din nou şi din nou sub atingerea degetelor lui, provocându-i un fior după altul ca să-i arate cât de eficientă îi era atingerea.

Drumul păruse să dureze o veşnicie, când de fapt nu erau mai mult de câteva străzi din Piccadilly la Grosvenor Square, unde Edward Malory locuia cu soţia şi cei cinci copii ai săi. Şi chiar dacă ajunseseră, şi Roslynn putea respira din nou normal punând o distanţă între ea şi Anthony, ştia că va dura ceva timp până va reuşi să scape de el. Având în vedere că petrecerea era organizată în cinstea lor, erau obligaţi de etichetă să rămână împreună pentru prezentări, iar acum ea văzu cât de mult timp avea să dureze, cu atât de multe persoane pe care trebuiau să le întâlnească. Dar în clipa în care avea să-i fie prezentată ultima…

Toată familia Malory era prezentă. Îi văzu pe Regina şi pe Nicholas stând împreună cu câţiva dintre copiii lui Edward; pe Jason şi pe fiul său Derek lângă masa cu aperitive, împreună cu Jeremy, care venise mai devreme ca

s-o ajute pe mătuşa Charlotte cu ultimele retuşuri ale decoraţiunilor, care, din câte se vedea, implicaseră raiduri repetate în grădina gazdei, pentru a culege fiecare floare înfloritã. Îi observă pe Frances şi pe George, şi mai multe alte persoane pe care le întâlnise de când sosise în Londra.

Şi apoi îşi dădu seama de liniştea ce se lăsă în cameră. Şi ei fuseseră remarcaţi, iar ea gemu în sinea ei, simţind cum Anthony îşi strecoară braţul în jurul taliei ei ca să prezinte o imagine foarte tandră. Avea să existe vreo limită în libertăţile pe care şi le va lua în seara asta? Se părea că nu, căci nu-i dădu drumul când Edward şi Charlotte apărură lângă ei, cu un mic grup de oameni în urma lor, iar prezentările începură. Singura întrerupere surveni atunci când trebuiră să danseze primii, ca invitaţi de onoare, şi fusese un alt pretext pentru Anthony s-o chinuie cu apropierea lui.

Îi întâlni curând şi prietenii – cel mai impertinent grup de afemeiaţi. Nu era niciunul care să nu-i facă ochi dulci fără ruşine, să flirteze cu ea, sau să facă haz cu insinuări imorale. Erau amuzanţi. Erau neruşinaţi. Şi reuşiră s-o ia de lângă Anthony dans după dans. În cele din urmă, când ea imploră pentru o clipă de răgaz, Anthony nu mai era la vedere. În sfârşit, Roslynn simţea că se putea relaxa şi se putea simţi bine.

*

— Hei, Malory, ori joci cărţi ori nu joci, sări onorabilul John Willhurst exasperat, când Anthony se ridică de la masă pentru a treia oară în mai puţin de o oră.

Ceilalţi doi jucători se încordară când Anthony îşi puse ambele mâini pe masă şi se aplecă spre Willhurst.

— Vreau să-mi întind puţin picioarele, John. Dar dacă ai o problemă cu asta, ştii ce poţi face.

— Nu… deloc, rosti John Willhurst. Era un vecin de-al lui Jason şi, crescând împreună, ştia din experienţă ce temperament exploziv aveau fraţii Malory. Ce-o fi fost în mintea lui? Aş avea şi eu nevoie de o altă băutură.

Willhurst plecă în grabă de la masă în timp ce Anthony le aruncă celorlalţi jucători o privire pentru a verifica dacă mai erau şi alte obiecţii. Nu erau.

Calm, de parcă nu fusese doar la un pas de a pune la încercare un vechi prieten de familie, Anthony îşi luă băutura şi părăsi salonul de jocuri. Se opri în acelaşi loc ca şi mai devreme, la intrarea în sala de bal, examinând cu privirea mulţimea până când găsi ceea ce-l atrăsese în mod repetat aici.

Naiba s-o ia, nu putea nici măcar să joace un simplu joc de cărţi cu Roslynn prin preajmă. Doar ştiind că ea era aproape, dar fără s-o poată vedea, îi distrugea concentrarea, atât de mult încât pierduse deja aproape o mie de lire sterline. Nu era bine. Nu putea să stea lângă ea fără să o atingă, dar nici nu putea sta departe de ea.

*

În capătul celălalt al camerei, Conrad Sharp îi dădu un ghiont lui James.

— Iar s-a întors.

James se uită în direcţia indicată de Connie şi râse când îl văzu pe Anthony încruntându-se la soţia lui care se învârtea pe ringul de dans.

— Asta-i o faţă care face cât o mie de cuvinte. Aş spune că dragul meu frate nu este deloc fericit.

— Ai putea remedia asta având o mică discuţie cu doamna şi luminând-o în privinţa adevărului.

— Presupun că aş putea.

— Dar nu ai de gând s-o faci?

— Şi să uşurez lucrurile pentru Tony? Haide, Connie. Este atât de distractiv să-l privesc scoţând-o cumva singur la un capăt. Nu acceptă respingerea. Este obligat să-şi sape groapa adânc înainte de a se târî în cele din urmă afară.

— Dacă poate să se târască afară.

— Unde îşi este credinţa, prietene? Cei din familia Malory ies întotdeauna învingători în cele din urmă. Şi aici James zâmbi, în plus, ea deja se înmoaie, dacă n-ai

observat. Nici ea nu se poate abţine să nu îl caute cu privirea. Dacă a existat vreodată o femeie îndrăgostită, asta e Lady Roslynn.

— Doar că n-o ştie, nu?

— Cam aşa ceva.

— Şi de ce rânjiţi voi doi? îi întrebă Regina când ea şi Nicholas li se alăturară.

James o îmbrăţişă scurt.

— E vorba de slăbiciunile bărbatului, drăguţo. Putem fi atât de idioţi uneori.

— Vorbeşte în numele tău, bătrâne, replică Nicholas.

— De fapt, mă excludeam, răspunse James, cu o grimasă, în timp ce ochii i se fixară pe nepotul lui prin căsătorie. Dar tu eşti un exemplu excelent, Montieth.

— Grozav. Regina oftă exasperată, uitându-se la amândoi înainte de a-i ignora ca să-l prindă de braţ pe Conrad. Connie, mă salvezi cu un dans? M-am săturat să fiu împroşcată cu sângele de la loviturile lor.

— Cu cea mai mare plăcere, micuţo, zâmbi Connie.

James pufni în timp ce-i privea pe cei doi îndepărtându-se în paşi de dans.

— Îţi spune lucrurile în faţă, nu-i aşa?

— Nu ştii nici măcar jumătate, mormăi Nicholas, mai mult pentru sine. Să vezi cum e să dormi pe canapea atunci când ai o soţie supărată pe tine.

James nu se putu abţine şi izbucni în râs.

— Dumnezeule, şi tu? Asta-i tare, băiete. Să fiu al naibii dacă nu este. Şi ce-ai făcut ca să meriţi?

— Încă nu te-am iertat, asta am făcut. Nicholas se încruntă când îl văzu amuzându-se pe seama lui. Şi ea o ştie foarte bine. De fiecare dată când noi doi ne împungem, mă face arşice mai târziu. Când naiba pleci din Londra, că tot veni vorba?

— O, asta sună foarte bine. James continuă să se amuze. Dacă te va mai ţine pe canapea, dragul meu, poate că nu voi mai pleca deloc.

— Eşti foarte drăguţ, Malory.

— Îmi place să cred asta. Dacă te consolează cu ceva,

eu te-am iertat cu mult timp în urmă.

— Cât de mărinimos din partea ta, mai ales că tu ai fost de vină de la bun început. N-am făcut decât să te înving în largul mării…

— Şi să mă bagi la închisoare, răspunse James, dintr-odată serios.

— Ha! Asta a fost după ce a trebuit să stau la pat ca să-mi revin după bătaia primită de la tine, care aproape m-a făcut să lipsesc de la nunta mea.

— La care a trebuit să fii dus cu forţa, sublinie James ironic.

— Asta-i o minciună nenorocită!

— Este? Ei bine, nu poţi nega că fraţii mei au fost nevoiţi să te forţeze un pic ca să ajungi acolo. Dacă aş fi fost eu aici…

— Dar ai fost, bătrâne… dând târcoale pe străduţe dosnice şi încercând să mă atragi în cursă.

— Dând târcoale? Târcoale?! strigă James.

Nicholas gemu.

— Uite ce ai făcut cu urletele tale afurisite.

James se uită în direcţia arătată de el şi văzu că Regina nu mai dansa. Stătea în mijlocul ringului de dans uitându-se la ei şi nu părea deloc mulţumită, cu Connie alături, care se prefăcea că nu auzise şi el vocile ridicate.

— Cred că am nevoie de încă o băutură, spuse James brusc, rânjind. Bucură-te de canapea, băiete. Şi îl părăsi pe Nicholas, îndreptându-se spre masa cu aperitive. Trecând pe lângă Anthony, nu se putu abţine să nu comenteze: Tu şi Montieth ar trebui să comparaţi notiţele, dragul meu. El suferă de aceeaşi boală ca şi tine, ca să vezi.

— Chiar aşa? Anthony se uită prin sală până când îl zări pe Nicholas. Se pare că a descoperit o modalitate de a se vindeca, adăugă el cu ironie.

James zâmbi, văzându-l pe Nicholas sărutându-şi soţia fără niciun fel de reţinere în faţa publicului pe care-l atrăgeau.

— Să fiu al naibii dacă nu şi-a atins scopul. Regan nu prea poate să-l critice dacă nu-şi poate folosi buzele.

Dar Anthony nu mai era acolo ca să-i audă comentariul. Auzise din nou, a nu ştiu câta oară, râsul gutural al lui Roslynn la vreo remarcă spirituală a partenerului ei de dans. Croindu-şi drum printre dansatori până ajunse la pereche, îl bătu pe Justin Warton pe umăr nu prea uşor, făcându-i să se oprească brusc.

— Este ceva în neregulă, Malory? întrebă Lord Warton precaut, simţind ameninţarea din atitudinea şi expresia de pe chipul lui Anthony.

— Absolut nimic. Anthony zâmbi crispat, dar întinse braţul s-o prindă pe Roslynn când ea dădu să se îndepărteze. Doar recuperez ce e al meu. Şi cu un semn scurt din cap, îşi roti soţia pe ritmurile valsului care continua. Te simţi bine, draga mea?

— Mă simţeam, replică Roslynn, evitând să-l privească în ochi.

Singurul indiciu că insinuarea îşi atinsese ţinta fu o uşoară strângere a degetelor pe talia ei.

— Să plecăm, atunci?

— Nu, răspunse ea prea repede.

— Dar dacă nu te distrezi…

— Mă… distrez, rosti ea printre dinţii încleştaţi.

El îi zâmbi, privind cum ochii ei scrutau sala de bal, privind oriunde, numai la el nu. O trase mai aproape de el şi simţi cum pulsul ei accelerează. Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar aplica şi el strategia lui Montieth. O întrebă:

— Ce ai face, draga mea, dacă aş termina acest dans cu un sărut?

— Cum? întrebă, fixându-l iute cu privirea.

— Gândul te face să intri în panică, nu-i aşa? De ce?

— Nu mi-s panicată neam.

— Ah, şi iată şi dialectul, un semn sigur…

— Mai tacă-ţi fleanca! spuse ea şuierător, tachinarea lui alarmând-o atât de tare încât rată un pas de dans.

Anthony rânji triumfător şi decise să o lase în pace deocamdată. Să înceapă o ceartă în sala de bal nu numai că era de prost gust, dar nici nu-i dădea vreo satisfacţie.

Observând averea în diamante care strălucea de

fiecare când ea se rotea în lumină, el continuă pe un ton impersonal:

— Ce poate să-i dea un bărbat unei femei care are totul?

— Ceva ce nu poate fi cumpărat, răspunse Roslynn absent, încă gândindu-se la ce avea să se întâmple la terminarea dansului.

— Inima lui, poate?

— Poate… nu… vreau să spun… se bâlbâi ea, apoi se opri, uitându-se la el, şi continuă pe un ton amar. Nu mai vreau inima *ta.*

Cu o mână, se jucă uşor cu buclele de la tâmpla ei.

— Dar dacă e deja a ta? întrebă el încet.

Pentru o clipă, Roslynn se pierdu în albastrul viu al ochilor lui. Ba chiar se trase mai aproape de el, pe cale să-i ofere buzele, fără să-i pese de sala aglomerată şi de animozitatea dintre ei. Dar îşi veni în fire cu un icnet şi se trase înapoi, încruntându-se. Furioasă pe ea însăşi, ea spuse:

— Dacă inima ta e a mea, atunci e a mea să fac cu ea ce doresc şi aş prefera s-o tai în bucăţi mici înainte de a ţi-o înapoia.

— Fetişcană fără inimă.

— Nu chiar. Ea zâmbi ironic, amuzându-l fără s-o ştie. Inima mea e acolo unde trebuie să fie şi acolo va şi rămâne.

Cu aceste cuvinte, ea se eliberă din strânsoarea lui şi fugi în direcţia fraţilor lui mai mari. Doar în prezenţa lor se simţea la adăpost de tachinările îndrăzneţe ale lui Anthony şi atingerile presupus inocente ale mâinilor lui mângâietoare.

Capitolul 34

George bătu repede în uşă de câteva ori cu ciocanul de metal, apoi se dădu înapoi, fluierând o melodie voioasă în timp ce aştepta. Dobson fu cel care răspunse.

— Tocmai a plecat, milord, acum cinci minute, îl informă majordomul înainte ca George să deschidă gura.

— La naiba, şi eu care am crezut că am timp de pierdut, răspunse George, dar nu-şi pierdu avântul. Bine, atunci. Va fi destul de uşor de găsit.

George îşi încălecă din nou murgul şi se îndreptă spre Hyde Park. Ştia aleile pe care le prefera Anthony, cele aflate foarte departe de Rotten Row, unde doamnele nu ajungeau. I se alăturase de mai multe ori în plimbările sale de dimineaţă, dar asta se întâmpla după o noapte de benchetuit, atunci când niciunul din ei nu se dusese încă la culcare. De fapt, nu se trezea niciodată la acea oră nelegiuită ca să călărească, sau de altfel să facă orice altceva… asta până de curând.

George continuă să fluiere, atât de binedispus încât ar fi putut să plutească de fericire. Obiceiurile i se schimbaseră în ultimele trei zile, drastic, dar nu ar fi putut fi mai fericit. Devreme la culcare, devreme la trezire, şi fiecare zi petrecută cu Franny. Nu, nu putea fi mai fericit de-atât şi îi datora totul lui Anthony. Încă aştepta o oportunitate să-i mulţumească prietenului lui, motiv pentru care se gândise să facă o plimbare călare cu el în dimineaţa asta.

Intră în parc şi acceleră ritmul ca să-l prindă din urmă pe Anthony, dar trecu ceva timp până când îl zări în cele din urmă, mult înaintea lui, şi asta doar pentru că Anthony se oprise la începutul unei curse lungi pe care o făcea într-un galop nebunesc. George îşi ridică braţul, dar înainte să-l poată striga, se auzi o împuşcătură.

O auzise, dar pur şi simplu nu-i veni să creadă. Văzu calul lui Anthony cabrându-se atât de tare încât aproape se răsturnă pe spate, dar tot nu-i venea să creadă. Anthony căzu, dar calul îşi recăpătă echilibrul. Speriat, sări în lături, mişcând din cap, şi se dădu cu spatele într-un tufiş, ceea ce îl sperie şi mai tare. La aproximativ douăzeci de metri distanţă de Anthony, un individ roşcat încălecă în grabă pe un cal ascuns în tufişuri şi plecă în galop.

Anthony încă nu se ridicase şi, cu toate că totul se

întâmplase într-un interval de doar câteva secunde, George începu să pună piesele cap la cap în minte, cu o claritate uimitoare. Apoi prietenul său se mişcă, trecându-şi o mână prin păr, şi culoarea reveni în obrajii palizi ai lui George. Îşi mută privirea de la roşcatul care fugea la Anthony, care se ridică în picioare, aparent fără nicio rană, şi se hotărî. Îşi întoarse calul ca să-l urmărească pe roşcat.

Anthony tocmai îi dăduse calul înşeuat lacheului, care aştepta să-l ducă înapoi în grajd, când George ajunse în galop mic în spatele lui. La dracu'! Nu avea niciun chef de George şi efervescenţa care spunea că în viaţa lui „totul merge bine". Nu că Anthony i-ar fi purtat pică pentru norocul lui. Pur şi simplu nu avea nevoie să i se amintească cât de diferită era situaţia lui.

— Deci ai ajuns acasă prin propriile eforturi, remarcă George, zâmbind când văzu încruntarea care-i întunecă trăsăturile lui Anthony. Aşadar, fără oase rupte?

— Presupun că ai asistat la căzătura mea. Frumos din partea ta să-mi dai o mână de ajutor când am încercat să prind mârţoaga aia afurisită.

George zâmbi la ironia făţişă, spunând, în schimb:

— M-am gândit că ai prefera să ai asta, bătrâne.

Îi aruncă lui Anthony o bucată de hârtie. Acesta din urmă ridică uşor din sprânceană în timp ce citea adresa, care nu-i spunea nimic.

— Doctor? Sau măcelar? mârâi el.

George izbucni în râs, ştiind foarte bine că nu-şi va trimite calul preferat la măcelar.

— Niciunul, nici altul. Îl vei găsi acolo pe tipul roşcat care te-a folosit pentru tragerea la ţintă. Un individ ciudat. Nici măcar nu a mai stat prin preajmă ca să vadă dacă a scăpat de tine. Probabil că se crede un ţintaş grozav.

Ochii lui Anthony străluceau acum.

— Deci l-ai urmărit până la adresa asta?

— După ce te-am văzut ridicându-ţi oasele jalnice de la pământ, desigur.

— Desigur. Anthony zâmbi în cele din urmă. Mulţumesc, George. I-am pierdut urma până când am

încălecat din nou.

— El e cel pe care îl căutai?

— Aş spune că e un pariu fără risc.

— Ai de gând să-i faci o vizită?

— Neîndoios.

George nu era prea sigur că îi plăcea strălucirea rece din ochii prietenului său.

— Ai nevoie de companie?

— Nu de data asta, bătrâne, răspunse Anthony. Aştept întâlnirea asta de prea mult timp.

*

Roslynn deschise uşa camerei de lucru, dar se opri brusc când îl găsi pe Anthony aşezat în spatele biroului său, curăţând o pereche de pistoale de duel. Ea nu-l auzise întorcându-se de la plimbarea de dimineaţă. Rămăsese intenţionat în camera ei, până când îl auzise plecând, pentru că nu voia să-l întâlnească, după ce se făcuse de râs cu o seară în urmă.

Anthony fusese atât de amuzat când îl târâse pe Jeremy acasă cu ei de la bal, şi încă în ciuda protestelor tânărului. Ştia exact de ce ea nu avusese încredere în sine însăşi să rămână numai cu el, chiar şi pentru o plimbare atât de scurtă. Dar James plecase devreme de la bal, împreună cu prietenul său, Conrad Sharp. Jeremy era singurul pe care-l putea folosi pe post de amortizor. Fusese de neconceput pentru ea să rămână singură cu Anthony după felul în care o ironizase toată seara.

Acum, iată că se trezea singură cu el, venind să lase o carte şi să ia o alta din mica lui bibliotecă. Dar el nu-şi ridicase privirea când ea intrase. Poate că dacă pleca în linişte…

— Doreai ceva, draga mea?

El tot nu-şi ridică privirea. Roslynn scrâşni din dinţi.

— Nimic ce nu poate aştepta.

Anthony îi acordă în cele din urmă atenţie, cu ochii zburând la cartea pe care o ţinea atât de strâns în mâini.

— Ah, însoţitorul fetelor bătrâne şi al văduvelor. Nimic nu se compară ca o carte bună ca să omori timpul într-o seară când nu ai nimic altceva de făcut, nu-i aşa?

Îi venea să arunce cu cartea în el. Avea de gând să facă aluzii la înstrăinarea lor de fiecare dată când se întâlneau? Nu putea să se abţină puţin, încât s-o lase să se împace cu ideea infidelităţii lui? Se comporta ca şi cum *ea* era cea vinovată. Simţea cum i se ridică părul pe ceafă din pricina acestei nedreptăţi, aşa că atacă:

— Te pregăteşti pentru un duel, milord? Am auzit că este una dintre distracţiile tale preferate. Cine este soţul nefericit de data asta?

— Soţ? Anthony schiţă un zâmbet crispat. Deloc, draga mea. M-am gândit să te provoc pe tine. Poate că dacă te las să-mi verşi sângele, îmi vei arăta un pic de compasiune şi micul nostru război va lua sfârşit.

Ea rămase cu gura căscată cel puţin cinci secunde înainte de a o închide.

— Fii serios!

El ridică din umeri.

— Vărul tău drag a decis că, dacă poate scăpa de soţul tău actual, va avea o altă şansă de a te cuceri.

— În niciun caz! Roslynn icni, făcând ochii mari. Nu m-am gândit niciodată…

— Nu te-ai gândit? îi tăie el vorba, ironic. Ei bine, nu fi îngrijorată, draga mea. Eu m-am gândit.

— Vrei să spui că te-ai căsătorit cu mine ştiind că îţi pui viaţa în pericol?

— Pentru unele lucruri merită să-ţi pui viaţa în pericol – cel puţin aşa obişnuiam să cred.

Aluzia răutăcioasă lovi în plin, iar ea nu mai putu sta în faţa lui nici măcar o clipă. Fugi fără să se oprească până în camera ei, unde se simţi în siguranţă să izbucnească în lacrimi. O, Doamne, crezuse că totul se va termina odată ce va fi căsătorită. Nu-şi închipuise niciodată că Geordie ar încerca să-i omoare soţul. Şi soţul ei era Anthony. Nu ar fi putut suporta să i se întâmple ceva din cauza ei.

Trebuia să rezolve problema. Trebuia să-l găsească pe

Geordie şi să vorbească cu el, să-i dea averea ei, orice. Anthony trebuia să fie în siguranţă.

După ce se hotărî, Roslynn îşi şterse ochii şi se întoarse la parter ca să-i spună lui Anthony ce hotărâse. Îl vor cumpăra pe Geordie. Oricum el nu voia decât banii ei. Dar Anthony plecase.

Capitolul 35

Anthony văzu acum de ce nici el, nici trimişii lui nu reuşiseră să-l găsească pe Cameron. Scoţianul se mutase departe de docuri, închiriind un apartament într-o zonă mai bună a oraşului, ceea ce era uimitor, având în vedere că astfel de case erau *foarte solicitate* în timpul sezonului. Proprietarul, un individ prietenos, recunoscu faptul că străinul era acolo doar de câteva zile, şi da, se afla în clădire chiar atunci. Dar nu putea spune dacă era singur. Nu avea nicio importanţă pentru Anthony.

Campbell era numele pe care îl împrumutase Cameron, şi Anthony nu se îndoia că era un nume fals. Îşi găsise omul. O simţea. Certitudinea îi făcea sângele să se înfierbânte, adrenalina îi curgea prin vene. Şi după ce va rezolva problema cu Cameron, va pune lucrurile în ordine şi cu Roslynn. O lăsase prea mult să dicteze regulile.

Camera era situată la etajul al doilea, a treia uşă pe stânga. Anthony bătu încet şi trebui să aştepte doar câteva secunde până când uşa se deschise, lăsându-l să arunce o primă privire asupra lui Geordie Cameron. Ochii îl dădeau de gol, albaştri precum cerul şi străbătuţi de un licăr când îl recunoscu.

Îi luă câteva clipe scoţianului să-şi vină în fire şi să fie cuprins de panică, destul cât să încerce să-i trântească uşa în nas lui Anthony. O singură mână fu de ajuns ca să-l împiedice. Împinse puternic şi Geordie scăpă mânerul din mână, când uşa se trânti de perete.

Furia şi groaza puseră stăpânire pe Geordie, dându-i o

stare de rău. Englezul nu păruse atât de puternic de la distanţă. Nu păruse nici atât de periculos. Şi trebuia să fie mort, sau cel puţin grav rănit... sau cel puţin intimidat de faptul că avea un duşman de moarte în Geordie Cameron. Roslynn ar fi trebuit să intre în panică şi să părăsească siguranţa casei de pe Piccadilly, iar Wilbert şi Thomas Stow aveau să fie acolo ca s-o înşface. Englezul nu trebuia să apară la uşa lui, părând dezgustător de sănătos, cu buzele arcuite într-un zâmbet de rău augur, care îl făcu pe Geordie să tremure mai mult decât orice altceva.

— Mă bucur că nu trebuie să pierdem timpul cu prezentările, Cameron, spuse Anthony când intră în încăpere, forţându-l pe Geordie să se dea un pas înapoi. Aş fi fost dezamăgit dacă ar fi trebuit să-ţi explic de ce sunt aici. Şi îi voi da o şansă cinstită, care este mai mult decât mi-ai dat tu în dimineaţa asta. Eşti destul de domn ca să-mi accepţi provocarea?

Tonul calm, nonşalant îl făcu pe Geordie să devină agresiv.

— Ha! Nu-s un prost, omule.

— Asta e discutabil, dar nu mă gândeam că vom face asta în maniera obişnuită. Aşa să fie, atunci.

Geordie nu văzu pumnul venind. Îl nimeri direct în bărbie şi îl trimise, împleticindu-se, în masa mică de sufragerie, rupând picioarele fusiforme, şi răsturnând ambele scaune cu spătar în timp ce masa se prăbuşi, iar Geordie ateriză deasupra ei. El sări imediat în picioare şi-l văzu pe englez scoţându-şi calm haina, fără să se grăbească. Geordie îşi pipăi falca, găsit-o încă intactă, şi privi spre propria haină de la piciorul patului, în capătul celălalt al camerei. Se întrebă ce şanse avea să ajungă la pistolul din buzunar.

Niciuna, descoperi el când se întoarse spre pat, doar ca să fie învârtit înapoi. Un pumn îl lovi în plex, apoi altul în obraz.

Era la podea din nou, dar de data asta nu mai reuşi să se ridice atât de repede. Nu mai putea nici să respire. Ticălosul avea pumnii tari ca pietrele.

Anthony veni la picioarele lui.

— Asta a fost pentru dimineaţa asta. Acum ajungem la problema reală.

— N-am de gând să mă lupt cu tine, omule, Geordie scuipă, simţind gustul de sânge acolo unde dinţii îi zgâriaseră obrazul.

— Dar bineînţeles că o vei face, băiete, răspunse Anthony foarte liniştit. Este singura alegere pe care o ai. Indiferent dacă te aperi sau nu, am de gând să şterg podeaua cu sângele tău.

— Eşti nebun!

— Nu. Tonul lui Anthony se schimbă, toată buna dispoziţie dispăruse. Sunt al naibii de serios.

Se aplecă să-l ridice. Geordie lovi cu piciorul ca să-l ţină departe, dar Anthony îl blocă cu genunchiul, ridicându-l oricum. Şi apoi tânărul simţi din nou pietrele lovindu-i falca. Doar se clătină de data asta şi avu timp să-şi ridice pumnii înainte ca Anthony să ajungă la el. Geordie întinse dreapta şi nu lovi nimic. În timp ce două croşee succesive i se afundară în stomac. De data asta, înainte de a-şi recăpăta răsuflarea buzele îi fură zdrobite de dinţi.

— Des… tul, încercă el să spună.

— Nici măcar pe aproape, Cameron, răspunse Anthony, care nici măcar nu gâfâia în urma efortului depus.

Geordie gemu, şi gemu din nou la următorii doi pumni. Şi îşi ieşi din minţi din pricina durerii care-l amorţea. Nu luase niciodată în viaţa lui bătaie. Nu ştia să primească asemenea unui bărbat. Începu să ţipe, aruncând la nimereală pumni. Râse când în cele din urmă unul îşi nimeri ţinta, doar pentru a-şi da seama, când miji ochii, că nimerise peretele, rupându-şi trei degete. Anthony îl răsuci, iar pumnul îl trimise cu capul în perete. Nasul îi era şi el rupt, îşi dădu el seama când alunecă încet pe podea.

Crezu că îşi găsise sfârşitul. Era bătut măr. O ştia. Îl durea peste tot. Sângera abundent. Şi nu se terminase. Anthony îl ridică de plastronul cămăşii, îl lipi de perete şi pur şi simplu îl lovi. Şi nu contă cât de tare încercă Geordie să se apere de pumnii lui, aceştia continuau să vină, ţintind

fără greş.

În cele din urmă nu-i mai simţi. În cele din urmă se opriră. Era iar căzut la podea, stând drept doar pentru că spatele i se sprijinea de zid. Totul în jurul lui era plin de sângele care-i cursese din gură, din nas şi din mai multe tăieturi de pe faţă. Două coaste erau rupte. Degetul mic de la mâna stângă era rupt şi el, de la una dintre încercările lui de a bloca loviturile. Putea vedea doar cu un singur ochi şi ceea ce văzu fu expresia lui Anthony care se uita la el cu dezgust.

— La dracu'! Nu-i dai omului nicio satisfacţie, Cameron.

Asta era amuzant. Geordie încercă să zâmbească, dar nu-şi simţea deloc buzele, nu putu spune dacă reuşise sau nu. Reuşi să scoată un singur cuvânt.

— Nenorocitule.

Anthony mormăi şi se aşeză pe vine în faţa lui.

— Mai vrei?

Geordie gemu.

— Nu… nu mai vreau.

— Atunci, fii atent, scoţianule. E posibil ca viaţa ta să depindă de asta, pentru că, dacă trebuie să te caut din nou, nu-mi voi mai folosi pumnii data viitoare. Ea e a mea acum, şi la fel şi moştenirea ei. M-am căsătorit cu ea acum o săptămână.

Cuvintele lui pătrunseră în mintea lui Geordie, în ciuda ameţelii.

— Minţi! Nu s-ar fi căsătorit cu tine dacă nu ai fi semnat afurisitul ăla de contract al ei, şi niciun bărbat în toate minţile n-ar face asta.

— Aici te înşeli, băiete. L-am semnat, şi încă în faţa martorilor, şi apoi l-am ars imediat după ceremonie.

— Nu aveai cum. Nu în faţa martorilor.

— Am uitat cumva să precizez că martorii erau rude de-ale mele? adăugă Anthony batjocoritor.

Geordie încercă să se ridice puţin, dar nu reuşi.

— Şi ce dacă? Tot va primi totul înapoi, când o voi face văduvă.

— Tu chiar n-ai învăţat nimic, nu-i aşa? spuse Anthony, ridicându-l iar de plastronul cămăşii.

Geordie îl apucă repede de încheieturi.

— N-am vrut să spun asta, omule, nu am vrut, jur!

Anthony îi dădu drumul de data asta, hotărându-se să continue minciuna în loc să folosească iar forţa.

— Nu va conta pentru tine, scoţianule, faptul că eu mor sau nu. În conformitate cu noul meu testament, tot ceea ce posed, inclusiv moştenirea soţiei mele, va rămâne familiei mele. Se vor asigura, desigur, ca văduvei mele să nu-i lipsească nimic, dar în afară de asta, ea nu va primi nimic. A pierdut totul în ziua în care s-a căsătorit cu mine… şi la fel şi tu.

Ochiul bun al lui Geordie se îngustă de furie.

— Cred să te urăşte pentru c-ai păcălit-o!

— Asta e problema mea, nu? remarcă Anthony ridicându-se în picioare. Problema ta este să pleci din Londra, astăzi, în starea ta actuală. Dacă mai eşti aici mâine, scoţianule, voi pune să fii arestat pentru farsa pe care ai făcut-o în parc, în dimineaţa asta.

— N-ai nicio dovadă, omule.

— Nu? Anthony zâmbi la ultimele lui cuvinte. Contele de Sheffield a asistat la tot şi te-a urmărit până aici. Cum altfel crezi că te-am găsit în sfârşit? Dacă mărturia mea nu te va vâri în închisoare, a lui cu siguranţă o va face.

Anthony îl lăsă mormăind ceva despre cum se aştepta Anthony ca el să părăsească Londra, când nici măcar nu se putea ridica de la podea.

Capitolul 36

Din fericire, Roslynn nu-l văzu pe Anthony când se întoarse acasă; după ce se spălă şi se schimbă, nu mai rămase nicio dovadă a luptei. Poate că articulaţiile degetelor îi erau uşor sensibile, dar, datorită mănuşilor pe

care le purtase, nu avea nicio tăietură sau zgârietură de la dinţii lui Cameron. Totuşi, era dezgustat de întreaga poveste. Bărbatul nu-i oferise nicio provocare. Îl pusese într-o dispoziţie proastă, una care nu era propice pentru abordarea următoarei provocări – Roslynn.

Nici măcar nu dorea să o vadă în atei moment, dar, aşa cum îi era norocul, ea ieşi din salon tocmai când el era din nou pe picior de plecare.

— Anthony?

El se încruntă la tonul ei ezitant, care nu-i stătea în caracter.

— Ce este?

— L-ai… provocat pe Geordie?

El mormăi.

— Nu a vrut să accepte.

— Aşadar l-ai văzut?

— L-am văzut. Şi poţi să stai liniştită, draga mea. Nu te va mai deranja din nou.

— Ai…

— N-am făcut decât să-l conving să părăsească Londra. E posibil să trebuiască să fie cărat, dar va pleca. Şi nu mă aştepta la cină. Mă duc la club.

Roslynn se uită la uşa închisă, după ce el plecă, întrebându-se de ce modul în care el îi răspunsese – scurt şi la obiect – o supărase atât de tare. Ar fi trebuit să se simtă uşurată, încântată de bătaia pe care o primise Geordie, pentru că era sigură că ăsta fusese modul de convingere pe care Anthony îl folosise; dar, în schimb, se simţea pustiită, deprimată. Din cauza atitudinii concise a lui Anthony, a indiferenţei lui. Trecuse prin diferite stări de spirit în săptămâna care se încheiase, dar asta era nouă şi nu-i plăcea deloc.

Amânase prea mult timp, îşi dădu ea seama. Era timpul să ia o decizie cu privire la relaţia ei cu Anthony, înainte ca situaţia să-i scape de sub control. Şi trebuia s-o ia acum, astăzi, înainte ca el să se întoarcă.

*

— Ce spui, Nettie?

Femeia, care tocmai se ocupa de periatul părului ca de foc al lui Roslynn, se opri făcând ochii mari şi uitându-se la ea în oglindă.

— Eşti sigură că asta vrei să faci, fetiţo?

Roslynn dădu din cap. Îi spusese până la urmă totul lui Nettie, despre modul în care Anthony o sedusese chiar în acea casă, despre condiţiile pe care ea i le impusese înaintea căsătoriei, chiar şi despre minciunile lui, că va fi fidel, doar ca adevărul să iasă la iveală chiar a doua zi. Nettie fusese atât furioasă, cât şi îngrozită auzind-o. Dar Roslynn nu omisese absolut nimic, şi încheiase prin a-i spune lui Nettie ce se hotărâse să facă. Voia opinia servitoarei ei, sprijinul ei.

— Cred că faci o mare greşeală, fetiţo.

Ea nu voia acea opinie.

— De ce?

— O să te foloseşti de el. Ascultă la mine, n-o să-i placă asta deloc.

— Vom împărţi patul, sublinie Roslynn. De ce spui că mă folosesc de el?

— O să împărţi patul cu el doar pentru un timp.

— A fost de acord să-mi dea un copil!

— Aşa a zis. Dar n-a fost de acord să te lase în pace după ce copilul va fi conceput, nu-i aşa?

Ochii lui Roslynn se îngustară.

— Eu doar mă protejez, Nettie. Intimitatea constantă cu el… Nu vreau să-l iubesc.

— Îl iubeşti deja.

— Nu-i adevărat! *Roslynn* icni, întorcându-se ca să se uite la femeia mai în vârstă. Şi nu-l voi iubi. Refuz! Şi-l voi lăsa pe el să decidă. Oricum, nu ştiu de ce ţi-am zis.

Nettie pufni, deloc tulburată de ieşirea tinerei.

— Atunci, du-te şi propune-i. L-am văzut intrând în camera lui înainte de a veni aici.

Roslynn se uită în altă parte, simţind cum o gheară rece îi strânge stomacul.

— Poate că ar trebui să aştept până mâine. Nu era prea vesel când a plecat azi.

— Omul n-a fost prea vesel de când te-ai mutat din camera lui, îi reaminti Nettie. Dar poate că-ţi dai seama cât de ridicolă este ideea ta…

— Nu, răspunse Roslynn, hotărâtă din nou. Şi nu e ridicolă. Este instinct de autoconservare.

— Dacă spui tu, scumpo. Nettie oftă. Dar ţine minte că te-am avertizat…

— Noapte bună, Nettie.

Roslynn rămase în faţa măsuţei ei de toaletă încă vreo zece minute după ce Nettie plecă, zgâindu-se la reflexia ei în oglindă. Luase decizia corectă. Nu-l ierta pe Anthony. Nici pe departe. Dar ajunsese la concluzia că îşi îngrădea singură planurile prin atitudinea pe care o adoptase. Fie continua să-şi îmbrăţişeze strâns furia şi să-l ţină pe Anthony la distanţă, fie putea face un copil. Voia copilul. Era foarte simplu.

Dar asta însemna să-şi calce pe mândrie şi să se ducă la Anthony. După răceala lui din acea zi, nu se îndoia că trebuia să facă ea primul pas. Dar era doar temporar, îşi reaminti ea. Va trebui să fie de acord cu asta. Deşi ea tot nu se putea convinge să-l accepte aşa cum era, chiar dacă ea fusese de acord atunci când se căsătoriseră. Adevărul era că nu-l mai voia aşa cum era. Constată că era extrem de egoistă şi-l dorea doar pentru ea. Dar, din moment ce asta nu avea să se întâmple, trebuia să rămână detaşată, să nu uite că ea nu avea să fie singura femeie din viaţa lui.

Înainte de a-şi pierde curajul, Roslynn plecă brusc din camera ei. Bătu scurt la uşa lui Anthony. Gestul fusese făcut, prezenţa îi fusese anunţată, iar reţinerea ei reveni. A doua oară bătu atât de încet, încât numai ea auzi. Dar prima bătaie fusese de ajuns.

Willis deschise uşa, îi aruncă o privire şi ieşi în tăcere din cameră, lăsând uşa deschisă pentru ca ea să intre. Ea făcu întocmai, şovăind, şi închise uşa în urma ei. Dar şovăi să-l caute cu privirea pe Anthony. Se uită, în schimb, la patul gol, dar pregătit. Obrajii îi luară foc, iar palmele

începură să-i transpire. Şi apoi îşi dădu dintr-odată seama de ce venise – ca să facă dragoste cu Anthony. Inima începu să-i bată cu putere şi nici măcar nu se uitase încă la el.

El în schimb se uita la ea. I se tăiase răsuflarea când o văzuse în neglijeul de mătase albă, materialul lipindu-se provocator de curbele corpului ei, halatul pe care îl purta descheiat, din aceeaşi mătase subţire, cu excepţia mânecilor lungi, care erau transparente, dezvăluindu-i braţele goale. Părul îi era lăsat liber şi curgea în valuri de un roşu-auriu pe spate, făcându-i degetele să zvâcnească în dorinţa de a-l mângâia. Şi era desculţă.

Picioarele goale îl făcură pe Anthony să se întrebe de ce venise la el. Doar două motive îi veniră în minte. Fie Roslynn era nebună să creadă că îl va putea tortura cu ţinuta ei sumară şi să fugă înapoi în camera ei neatinsă, fie era aici ca să pună capăt torturii lui.

Oricare ar fi fost motivul pentru care îl căutase în intimitatea camerei lui şi îi oferise această privelişte tentantă care îi fusese refuzată toată săptămâna, el nu avea de gând s-o mai lase să plece. Indiferent dacă ea îşi întinsese singură capcana, sau era aici ca să pună capăt înstrăinării lor, zilele lui de abstinenţă erau pe sfârşite.

— Roslynn?

Era o întrebare în vocea lui. Voia să ştie de ce era acolo. La naiba, va trebui oare să-i explice? Nu era evident? Willis înţelesese doar din prezenţa ei, îmbrăcată aşa cum era, şi fusese destul de stânjenitor. Dar Anthony avea de gând să o oblige să spună. Ar fi trebuit să ştie că nu va fi uşor.

În cele din urmă se întoarse spre locul de unde venea vocea lui. Stătea pe scaunul de care ameninţase o dată să o lege. Era în continuare jenată, amintindu-şi de asta, amintindu-şi că o forţase să stea acolo în timp ce el îşi schimbase hainele în acea zi. Văzându-l, urmărind felul în care privirea lui de nepătruns se plimba peste corpul ei, nu mai putu scoate niciun cuvânt.

Dar inima continuă să-i bată cu putere, mai tare acum

că îl zărise. Purta acelaşi halat albastru-argintiu peste nişte pantaloni largi, acelaşi pe care îl purtase şi în noaptea în care făcuseră prima dată dragoste, iar amintirile îi încinseră obrajii şi în acelaşi timp transformară senzaţia de nod în stomac în ceva cu totul diferit.

— Ei bine, draga mea?

Roslynn îşi drese glasul, dar nu o ajută la nimic.

— M-am… m-am gândit că am putea…

Nu putu duce la bun sfârşit ideea, nu cu ochii lui fixaţi într-ai ei.

Privirea lui nu mai erau de nepătruns, ci plină de o emoţie intensă, pe care ea nu o recunoştea.

Anthony îşi pierdu răbdarea, aşteptând să audă ce voia să audă.

— Am putea ce? Sunt multe lucruri pe care noi doi le-am putea face. Ce anume ai în minte?

— Mi-ai promis un copil! izbucni ea, apoi oftă după ce rosti cuvintele.

— Te muţi înapoi aici?

La naiba, uitase de restul.

— Nu, eu… după ce voi rămâne însărcinată, nu va mai exista niciun motiv…

— Să împărţim patul?

Mânia bruscă din privirea lui o făcu să se oprească, dar ea luase deja decizia. Nu putea să se răzgândească.

— Exact.

— Înţeleg.

Cuvântul sunase atât de ameninţător, încât Roslynn începu să tremure. Nettie o avertizase că lui nu-i va plăcea, dar putea vedea după maxilarul încordat şi albastrul rece al ochilor lui că era destul de furios. Şi totuşi, el nu se mişcă de pe scaun. Poate că strângea mai tare paharul de coniac pe care îl ţinea în mână, dar vocea îi rămase calmă când continuă – calmă şi ameninţătoare.

— Nu asta a fost înţelegerea noastră iniţială.

— Totul s-a schimbat de atunci, îi aminti ea.

— Nimic nu s-a schimbat, cu excepţia a ceea ce îşi imaginează mintea ta bănuitoare.

Ea se crispă.

— Dacă nu eşti de acord..

— Rămâi unde eşti, Roslynn, zise el cu asprime. Nu am terminat de analizat această nouă condiţie a ta. Îşi puse paharul pe masă lângă el şi îşi împreună mâinile deasupra abdomenului, dar fără a-şi lua ochii de la ea. Şi apoi, din nou calm, sau cel puţin cu stăpânire de sine, adăugă: Deci, ceea ce vrei tu este să-mi foloseşti temporar corpul în scopuri de reproducere?

— Nu trebuie să fii vulgar în privinţa asta.

— Vom trata subiectul după merit, draga mea. Vrei un armăsar, nimic mai mult. Întrebarea este dacă pot fi suficient de detaşat ca să-ţi ofer doar ceea ce vrei. Ar fi o experienţă nouă pentru mine. Nu sunt sigur că pot s-o fac într-o manieră pur formală.

În momentul de faţă, era. Era atât de supărat pe ea încât nu dorea nimic mai mult decât s-o întoarcă pe genunchii lui şi să-i aplice o corecţie sănătoasă. Dar i-ar da exact ceea ce ea cerea şi văzând cât de mult îi luase ca s-o admită, nu era ceea ce ea voia.

Roslynn avea deja îndoieli. El făcuse totul să sune atât de… atât de animalic. Şi de rece? Ce naiba dorise să spună cu asta? Dacă avea de gând să fie indiferent, atunci cum va putea să facă dragoste cu ea? El însuşi spusese că nu se putea face decât dacă exista dorinţa. Desigur, asta se întâmplase atunci când el îi spusese că nu dorea o altă femeie în afară de ea, ceea ce fusese doar o minciună. Dar chiar şi acum el spusese că nu era sigur dacă putea face acest lucru. La naiba! O dorise de la bun început. Cum să *n-o* facă?

El îi întrerupse gândurile cu o poruncă liniştită.

— Vino aici, Roslynn.

— Anthony, poate că…

— Vrei un copil?

— Da, răspunse ea cu un glas şoptit.

— Atunci vino aici.

Ea se apropie de el, dar încet, şi cu un pic de teamă acum. Nu-i plăcea de el cu atitudinea asta, atât de

controlată, de rece. Şi ştia că furia lui încă fierbea chiar sub suprafaţă. Cu toate acestea, inima îi bătea din ce în ce mai tare cu fiecare pas care o aducea mai aproape de el. Aveau să facă dragoste. Cum, nu mai conta. Unde, nu conta, deşi aruncă o privire spre patul gol înainte de a se uita înapoi spre scaun. Şi apoi, brusc, îşi aminti de ameninţarea lui Anthony din noaptea în care George şi Frances fuseseră aici, că el îi datora o lecţie într-un scaun. Roslynn încremeni.

Din păcate, se oprise prea târziu. Era îndeajuns de aproape de Anthony încât el s-o ajungă şi s-o tragă în jos pe genunchii lui. Se întoarse să stea de-a curmezişul, *cu* faţa la el, dar el nu o lăsă, întorcând-o aşa cum voia el, adică şezând drept, cu spatele la el. Poziţia îi mări agitaţia, pentru că nu-i putea vedea faţa, aflată în spatele ei. Dar poate că asta era şi intenţia lui. Ea pur şi simplu nu ştia ce să mai creadă în acel moment.

— Eşti ţeapănă ca o scândură, draga mea. Trebuie să-ţi reamintesc că asta a fost ideea ta?

— Nu într-un scaun.

— N-am spus că o vom face aici… Dar nici nu am spus că nu o vom face. Ce contează unde? Prioritate este de a descoperi în primul rând dacă sunt capabil de o astfel de sarcină.

În poziţia în care el o pusese, şezând aplecată în faţă pe coapsele lui, ea nu avea cum să ştie că el era deja capabil de orice sarcină, şi fusese încă din momentul în care ea intrase în cameră. Ea îl simţi adunându-i părul în mâini, dar, din nou, nu ştiu că el îşi lipise buclele ei mătăsoase de buze, de obraz, nu-i putu vedea ochii închizându-se în timp ce savura atingerea părul ei pe pielea lui.

— Anthony, nu cred că…

— Şşş. El o trase de păr ca să-i dea capul pe spate în timp ce se aplecă să-i şoptească la ureche. Deja gândeşti prea mult, draga mea. Încearcă un pic de spontaneitate de data asta. S-ar putea să-ţi placă.

Ea tăcu când el îi dădu halatul jos dezgolindu-i umerii,

apoi îşi plimbă mâinile pe braţele ei, împingându-i mânecile până la încheieturi şi apoi jos, reluând drumul înapoi spre umeri. Continuă să o atingă, pe umeri, pe gât, dar ea îşi dădu repede seama de diferenţa dintre data asta şi ultima dată când o atinsese. Chiar şi noaptea trecută în trăsură, când el îi mângâiase braţul gol fusese diferit faţă de acum. Atunci, îi simţise ardoarea ca un tăciune aprins. Acum, nu simţea nimic, doar o indiferenţă totală, ca şi cum a o atinge era un gest absolut obişnuit. Indiferent… O, Doamne!

Ea nu mai putea suporta, nu aşa. Dădu să se ridice, doar ca să simtă o mână strângându-i sânii, trăgând-o înapoi, cu spatele lipit de el.

— Nu pleci nicăieri, draga mea. Ai venit aici cu condiţiile tale afurisite, şi am fost de acord cu ele. E prea târziu să te răzgândeşti… Din nou.

Capul lui Roslynn ajunse din nou lipit de pieptul lui. Mâinile lui nu rămăseseră nemişcate cât timp vorbise. Începuseră să frământe, să strângă, făcându-i sânii să se umfle. Poate că *el* nu simţea nimic, dar ea cu siguranţă simţea. Şi părea să nu se poată abţine, nu putea opri căldura ce i se strângea în pântece, făcându-i picioarele să devină moi într-un moment, şi încordate în aşteptare în clipa următoare.

Nu-i mai păsa că lui îi lipsea pasiunea. Propriile simţuri preluasem controlul. Era prea târziu să se răzgândească. El spusese că era prea târziu. Şi era un mijloc de a-şi atinge scopul, nu-i aşa? Trebuia să ţină minte asta.

Câteva clipe mai târziu, nu mai avea decât foarte puţine în minte. Mâinile lui rătăceau pe partea din faţă a corpului ei, mângâind-o tandru, dur, dar nu mai era indiferent acum, deşi ea încetase să mai observe diferenţa. Chiar şi mătasea neglijeului ei ce îi aluneca în sus pe picioare era o mângâiere ameţitoare. Şi apoi o mână îi atinse triunghiul de păr pe care el îl dezgolise, şi ea rămase nemişcată.

— Desfă-ţi picioarele pentru mine, îi porunci el, răsuflarea lui încălzindu-i urechea.

Roslynn se crispă pentru o clipă, dar cuvintele îi trimiseseră un fior până în degetele de la picioare. Cu sufletul la gură, cu inima zbătându-i-se în piept, ea îşi desfăcu genunchii foarte puţin. Mâna lui rămase nemişcată pe buclele ei tiţiene, deşi cealaltă se strecură pe sub neglijeul ei, ridicându-l şi mai sus în timp ce-i căuta sânii, de data asta fără ca mătasea să-i ţină departe pielea de degetele care o hărţuiau.

Porunca lui se auzi din nou.

— Mai mult, Roslynn.

Rămase fără răsuflare, dar îl ascultă întocmai de data asta, trecându-şi genunchii peste ai lui, până când picioarele îi căzură din proprie iniţiativă pe lângă coapsele lui. Dar tot nu era de ajuns pentru el. Îşi despărţi propriii genunchi, forţând-o să-şi desfacă picioarele încă şi mai tare, şi doar apoi mâna îi alunecă mai jos, implântând un singur deget în interiorul ei.

Roslynn gemu adânc, arcuindu-şi spatele departe de el, înfingându-şi degetele în veşmântul lui din spatele capului ei. Ea nu era conştientă de ceea ce făcea, dar el era. Fiecare geamăt de plăcere pe care ea îl scotea era ca o văpaie care-i mângâia sufletul. Faptul că încă îşi mai putea controla dorinţa dezlănţuită în acel moment era ceva dincolo de înţelegerea lui, dar nu avea să mai poată pentru mult timp.

— Nu contează, nu-i aşa? întrebarea lui era calculat de crudă, ca să-şi întreţină focul mâniei. Aici? Pe pat? Pe podea?

Ea îi auzi întrebarea. Tot ce putu face fu să clatine din cap.

— În momentul ăsta, te-aş putea face să-ţi încâlci toate condiţiile tale afurisite. Ştii asta, nu-i aşa, draga mea? Ea era incapabilă să-i răspundă, cu excepţia unui scâncet. Dar nu o voi face. Vreau să-ţi aduci aminte că asta a fost alegerea ta.

Lui Roslynn nu-i mai păsa. Tot ce conta acum era focul pe care el îl aprinsese în ea. Nici lui Anthony nu-i mai păsa. Îl împinsese dincolo de limitele sale.

Fără niciun avertisment, el o mişcă mai în faţă pe picioarele lui ca să se pregătească, apoi o ridică, se poziţionă şi el, şi o lăsă să cadă. Strigătul ei dulce fu ca o muzică pentru urechile lui. Ea îşi întinse mâinile ca să-i prindă capul, singura parte a corpului la care ajungea. El încă avea întregul ei trunchi la dispoziţia sa şi îi mângâie fiecare centimetru de piele, în timp ce ea se lăsă pe spate, savurând plinătatea din ea.

El se opri o clipă, înainte de a-şi reaminti că nu era vorba despre un act de iubire, ci de unul cu un scop precis. Naiba s-o ia pe ea şi condiţiile ei afurisite. Voia să o sărute, să o întoarcă şi să o ia cu toată blândeţea şi pasiunea pe care le simţea pentru ea. Dar avea s-o facă. Ea trebuia să-şi amintească de asta cu dezgust, să recunoască că voia mai mult de la el decât un copil.

Cu aceste gânduri în minte, el îi luă mâinile şi i le aşeză pe braţele scaunului, se aplecă în faţă până când ea ajunse să stea drept, apoi se lăsă şi el pe spate, lăsând-o călare pe el, cu părul ce se revărsa în cascadă pe abdomenul lui. Ea se uită în jur, în aşteptare. El ştia că ea îl aştepta pe el să înceapă, să o conducă, că ea nu ştia nimic despre multele poziţii disponibile pentru a face dragoste, sau că în acesta ea deţinea controlul.

În mod deliberat, el spuse:

— Ai vrut să-mi foloseşti corpul. Îl ai acum. Călăreşte-mă. Ochii ei se măriră, dar el nu-i dădu şansa de a protesta. Fă-o!

Se întoarse înapoi cu faţa înainte, cu obrajii în flăcări. Dar exista acea plinătate din ea, căreia trebuia să-i răspundă. Şi dacă el nu o făcea…

Fu uşor, odată ce-şi găsi ritmul. Era uşor pentru că se simţea atât de minunat, şi deţinea controlul, capabilă să-şi impună propriul ritm. Se putea balansa uşor înainte şi înapoi, sau se putea ridica, ca să se lase să cadă greu, dacă voia, sau să alunece cu încetineală. Capriciile ei, comanda ei… până când Anthony preluă controlul.

Nu avea de ales. Ea înţelesese prea repede, se folosea prea bine de el, şi ştia foarte bine că nu va putea să

aştepte ca ea să atingă extazul. Nu ar trebui să aştepte. Ar trebui s-o lase cu dorinţa, în definitiv, nu era necesar ca ea să experimenteze plăcerea ca să-şi obţină copilul. Dar el nu-i putea face asta, indiferent dacă o merita sau nu.

Se ridică, punându-şi un braţ în jurul taliei ei ca s-o ţină nemişcată în timp ce cealaltă mână îi alunecă între pliurile moi pentru a-i găsi micul mugure al plăcerii. O aduse pe culme, lăsând-o apoi să termine pe cont propriu… Şi o făcu, călărindu-l atât de tare şi de repede, încât spasmele îi cuprinseră pe amândoi la un interval de doar câteva secunde.

Ea se prăbuşi peste el pe scaun, epuizată, fericită, şi el o lăsă câteva momente, îşi permise plăcerea de a-şi strânge braţele în jurul ei, pentru acele câteva momente. Dar apoi el se ridică şi o ajută şi pe ea să se ridice în picioare.

— Du-te în pat… patul meu. Până când vei rămâne însărcinată, vei dormi acolo.

Tonul rece pătrunse în euforia ei, şocând-o. Ea se întoarse şi-i văzu expresia lipsită de emoţie, ochii de cobalt opaci, făcând-o să se întrebe dacă urechile o înşelaseră. Apoi el se uită în altă parte, ca şi cum ar fi fugărit-o din mintea lui, în timp ce-şi încheia calm pantalonii. Şi, în cele din urmă, îşi dădu seama că nu-i dăduse jos. Nu-şi desfăcuse nici măcar cordonul de la halat. De altfel, şi ea încă avea pe ea neglijeul.

Lacrimi se adunară în ochii ei. Anthony se uită în sus şi le văzu, chipul lui afişând o grimasă de furie.

— Nu face asta! mârâi el. Sau, Dumnezeu să mă ierte, dar o să-ţi înroşesc fundul. Ai primit exact ce-ai cerut.

— Nu-i adevărat! strigă ea.

— Nu este? Te-ai aşteptat la mai mult atunci când ai programat dorinţa?

Ea se întoarse cu spatele la el, ca să nu-i vadă lacrimile care cădeau şi se refugie în patul lui. Oricât de mult şi-ar fi dorit să se întoarcă în camera ei, în acel moment, nu îndrăzni să încerce, nu când el era atât de mânios. Dar ruşinea se revărsă asupra ei şi lacrimile

continuară să curgă. El avea dreptate. Ea venise aici crezând că va face dragoste cu ea aşa cum o făcuse şi înainte. Dar meritase să obţină ceva cu totul diferit. Şi, spre ruşinea ei şi mai mare, simţise şi plăcere.

Fusese atât de sigură că luase decizia corectă. Ah, Doamne, de ce nu o ascultase pe Nettie? De ce era mereu atât de egoistă, neţinând cont de sentimentele altcuiva, ci doar de ale ei? Dacă Anthony ar fi venit la ea cu aceeaşi propunere, ca ea să-i împartă patul numai până va rămâne însărcinată, apoi să nu mai vrea să aibă nimic de a face cu ea, ea ar fi fost distrusă şi l-ar fi considerat cel mai ticălos, crud… O, Doamne, ce credea el despre ea acum? Ea nu ar fi fost de acord cu o sugestie atât de scandaloasă. S-ar fi simţit groaznic de insultată, şi da, furioasă, aşa cum era şi el.

Măcar el nu o iubea. Nu i-ar fi plăcut să se gândească la ce ar fi simţit el acum, dacă ar fi iubit-o. Dar simţea altceva pentru ea, dorinţă, gelozie, posesivitate…

Roslynn făcu ochii mari când îşi dădu seama, uluită, că acele sentimente speciale însoţeau dragostea. Dar el spusese că nu o iubeşte! Nu, el spusese ca era prea devreme să vorbească despre iubire. Dar nu o corectase niciodată, când ea îi spusese că el nu o iubeşte. Nu era posibil ca el s-o iubească. Dar dacă o iubea? Şi dacă el spunea adevărul şi nu fusese infidel? Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci tot comportamentul ei de când se căsătoriseră era de neiertat. Nu… nu! Nu putea să se fi înşelat în toate privinţele!

Se ridică şi-l văzu stând în continuare în scaun, cu paharul de coniac din nou în mână.

— Anthony?

El nu se uită înspre ea, dar glasul lui se auzi concis, amar.

— Culcă-te, Roslynn. Ne vom împerechea din nou când voi vrea eu, nu tu.

Ea tresări şi se întinse înapoi în pat. Oare el crezuse că ea îl strigase ca să-l invite să se „împerecheze” din nou? Nu, era doar răutăcios, iar ea nu-l putea învinovăţi. Fără

îndoială, avea să fie nevoită să suporte mult mai multă răutate, pentru că nu se putea gândi pentru moment cum să iasă din această ultimă înţelegere pe care o făcuse cu el.

Dar ea nu dormi. Şi Anthony nu veni în pat.

Capitolul 37

Era doar şapte şi jumătate când Roslynn se grăbi să coboare în dimineaţa următoare. Obrajii încă îi erau îmbujoraţi de la experienţa umilitoare de a da nas în nas cu James după ce se strecurase afară din camera lui Anthony mai devreme, purtând doar neglijeul ei sumar. Încă îmbrăcat în hainele de seară şi arătând impecabil de altfel, era evident că el abia se întorsese acasă de la distracţia din timpul nopţii şi tocmai deschisese uşa de la camera lui din capătul holului, când Roslynn îl văzuse şi el o zărise pe ea. Şi ochii lui o asiguraseră că o văzuse în întregime, plimbându-se încet pe corpul ei de sus în jos şi apoi înnebunitor de încet de jos în sus, înainte de a ridica o sprânceană enervantă, amuzant de întrebătoare.

La naiba, fusese atât de jenată, şi, cu faţa încinsă de ruşine, ea intrase imediat în camera ei şi trântise zdravăn uşa, detestând să audă râsul copios al lui James înainte ca el să intre în încăperea sa.

Nu-şi mai dorise decât să se târască sub pătura de pe patul ei şi să nu mai iasă niciodată de-acolo. Una era ca James să creadă că ea se împăcase cu Anthony şi împărţeau din nou patul, dar cu totul altceva ca el să vadă că nu era cazul, că ea încă îşi păstra camera, separată de a lui. Ce credea oare James? Nu ar fi trebuit să-i pese. Avea prea multe alte probleme pe cap ca să-şi facă griji despre ceea ce credea fratele lui Anthony despre comportamentul ei curios.

Una dintre aceste probleme era să găsească facturile de la toate achiziţiile ei recente, înainte s-o facă Anthony.

Îşi dădu seama acum cât de copilărească îi fusese dorinţa de a-l sărăci doar de ciudă. Era cu totul vrednic de dispreţ ca o femeie de vârsta ei să recurgă la astfel de şiretlicuri. Şi pe lângă asta, el era prea supărat pe ea acum, ca să rişte să-i atragă duşmănia încă şi mai mult când ar fi descoperit suma enormă pe care ea o cheltuise, tot în numele lui.

Nu avea prea mult timp la dispoziţie. Deşi îl lăsase pe Anthony încă dormind în scaunul pe care nu-l părăsise deloc noaptea trecută, obişnuia să se trezească mereu devreme pentru plimbarea de dimineaţă. Voia să fie plecată din casă înainte ca el să coboare. Acum că era sigur pentru ea să plece, că nu trebuia să-şi mai facă griji în privinţa lui Geordie, putea merge la bancă şi apoi să se ocupe personal de toate facturile. Până când avea să se întâlnească din nou cu Anthony, va fi cu conştiinţă curată cel puţin în privinţa asta. Apoi, putea să se gândească cum să iasă din acea înţelegere oribilă pe care o făcuse cu el, fără a-şi sacrifica mândria sau a-i dezvălui că încă nu-l iertase pentru minciunile lui.

Din câte îşi putea da seama, avea să fie imposibil să se împace cu el, fără ca mândria ei să aibă de suferit într-un fel sau altul. Îşi petrecuse deja jumătate din noapte gândindu-se la acea problemă, dar fără să găsească vreo soluţie.

Avea în mâini săculeţul şi boneta, pe care le aruncă pe un scaun în camera de lucru a lui Anthony, când se duse să caute prin biroul lui. Spencerul pământiu cu un model auriu şi rochia de un maro-roşcat cu care era îmbrăcată erau potrivite pentru afaceri, dar şi pentru starea ei de spirit, care era la graniţa dintre depresie şi disperare să găsească o modalitate de a ieşi din groapa pe care se temea că o săpase prea adânc.

Primul sertar conţinea registre şi documente contabile, al doilea corespondenţa personală prin care nu aruncă nici măcar o privire. În al treilea sertar găsi ceea ce căuta, mai mult decât ceea ce căuta. Era plin de facturi, unele deschise, unele nu. Tipic pentru un nobil, şi exact scăparea pe care contase. Facturile aveau tendinţa de a fi

ignorate, uneori luni întregi, alteori pe termen nelimitat, de obicei, cel puţin până când erau gata de a fi plătite. Ale ei nici măcar nu fuseseră deschise, după cum văzu cu uşurare când recunoscu numele celor cinci negustori cu care tratase.

Dar de data asta Roslynn nu se putu abţine să nu cerceteze conţinutul sertarului. O factură pentru cinci sute de lire sterline de la un croitor n-o surprinse; una pentru două mii de la un bijutier o făcu să ridice din sprâncenele. O alta pentru treizeci de mii de la un moşier pe nume Simmons făcu să-i iasă ochii din orbite, şi nici măcar nu spunea pentru ce era! Şi erau doar trei creditori din cel puţin douăzeci de facturi pe care le putea vedea îngrămădite în sertar!

Anthony era deja îngropat în datorii? La naiba, şi ea planificase să adauge o sumă substanţială la acestea. Ar fi făcut un scandal groaznic, dacă ar fi deschis facturile. Slavă Domnului că el era un exemplu tipic pentru clasa socială din care făcea parte, şi doar le înghesuia într-un sertar, ca să fie ignorate până la un termen ulterior.

Când va merge la bancă, va trebui să aranjeze ca fondurile ce-i reveneau lui prin contractul de căsătorie să-i fie transferate într-un cont, şi să se asigure ca suma alocată să-i fie virată în fiecare lună. Atunci va trebui să treacă prin sarcina neplăcută de a-i explica ce era cu banii, pentru că dacă ea nu-i dezvăluia, el nu avea de unde să ştie că erau disponibili. Şi acum nu era momentul să vorbească cu el despre bani. Avea o altă problemă blestemată pentru care să-şi facă griji.

— Hei, bună!

Roslynn tresări şi mototoli în grabă facturile în mână, după care şi le îndesă în buzunarul fustei, care era, din fericire, sub nivelul biroului, aşa încât Jeremy nu putu vedea ce făcea. Bine măcar că era doar el. Dacă Anthony ar fi prins-o în spatele biroului său, nu ar fi avut nicio scuză.

Cu Jeremy, nu avea nevoie de una, dar era încă agitată din cauza sperieturii.

— Te-ai trezit devreme, sublinie ea, înconjurând biroul

ca să-şi ia boneta şi să şi-o lege.

— Mă ia Derek. Plecăm la o petrecere sălbatică la ţară, care ar putea dura câteva zile.

Entuziasmul lui era debordant. Doamne, cât şi-ar fi dorit să-l fi cunoscut pe Anthony când era atât de tânăr şi, probabil, arătând exact la fel ca Jeremy acum, din moment ce ei doi semănau atât de tare. Dar se îndoia că Anthony fusese vreodată atât de uşor de citit, chiar şi la vârsta fragedă de şaptesprezece ani.

— Tatăl tău ştie?

— Sigur că da.

Rostise cuvintele prea repede, şi Roslynn îşi simţi instinctele materne trezindu-se în mod neaşteptat.

— Cam ce vrei tu să spui prin „sălbatică”?

Jeremy îi făcu cu ochiul, plin de vervă.

— Nu vor fi doamne, dacă mă înţelegi, dar o mulţime de femei.

— Tatăl tău ştie despre *asta?*

El râse văzându-i privirea dezaprobatoare.

— A spus că poate trece şi el pe-acolo.

Roslynn simţi un alt val de fierbinţeală urcându-i în obraji. Dacă tatăl lui n-avea nicio problemă cu asta, câne era ea să spună altfel? Flăcăul era cu siguranţă destul de mare ca să… Ei bine, James probabil îl credea suficient de mare. Dar fiul ei nu se va distra cu femeile de la şaptesprezece ani. Ea va avea grijă de asta… Dacă va avea vreodată un fiu.

Oftă şi îşi luă săculeţul.

— Ei bine, îţi… Nu, nu-i va ura distracţie plăcută. Ea pur şi simplu nu putea tolera ceea ce el pleca să facă la vârsta lui, chiar dacă părea deja un bărbat în toată firea. Ne vedem când mă voi întoarce, presupun.

— Ieşi? întrebă el cu un interes brusc, boneta de pe cap fiind un indiciu evident. Eşti în siguranţă?

— Da, nu mai e nicio problemă. Ea zâmbi. Unchiul tău a avut grijă de tot.

— Ai nevoie să te ducem undeva? Derek va ajunge aici în scurt timp.

— Nu, mă aşteaptă o trăsură, şi unul dintre lachei mă însoţeşte, deşi nu merg decât până la bancă. Fii cuminte, Jeremy, spuse ea, la despărţire, spre dezamăgirea lui.

*

Drumul până la bancă nu era prea scurt, dar, spre iritarea lui Roslynn, tot ajunse prea devreme. Nici măcar nu se gândise cât era ceasul în nerăbdarea ei de a ieşi din casă. Apoi, decât să stea pur şi simplu acolo, îl puse pe vizitiu să ocolească strada de câteva ori, până când banca se deschise în cele din urmă.

Aranjamentele durară aproape o oră, mai mult decât se aşteptase, pentru că trebuise să deschidă contul pentru Anthony. O sumă fixă de o sută de mii de lire sterline, plus câte douăzeci de mii în fiecare lună conform contractului, ar fi trebuit să ajute dacă el era atât de adânc înglodat în datorii cum credea ea. Dacă el avea să aprecieze această zestre a ei, asta era o cu totul altă problemă. Majoritatea bărbaţilor ar fi făcut-o. Dar ea nu era sigură că Anthony era unul dintre ei.

La ieşirea din bancă, Roslynn fu distrasă, la fel ca şi vizitiul şi lacheul care o însoţea, de imaginea a doi bărbaţi care se loveau cu pumnii pe stradă – o scenă pe care te-ai fi aşteptat s-o vezi pe malul mării, nu aici…

Ea nu-şi termină gândul. Un braţ o cuprinse de talie venind din spate, tăindu-i respiraţia, şi ceva tare şi ascuţit o înţepă dintr-o parte.

— Fără prostii de data asta, m’lady, sau o să-ţi arăt cât de ascuţit e hangeru’ ăsta.

Ea nu scoase niciun cuvânt. La început fu prea surprinsă, apoi prea îngrozită când îşi dădu seama ce era „hangeru’” lui. În plină zi, ba chiar în faţa unei bănci… Era incredibil. Iar trăsura ei era chiar acolo, la nici măcar un metru şi jumătate depărtare. Dar ea era condusă prin spatele ei, în timp ce lupta din faţa ei acaparase atenţia tuturor. Fusese planificată pentru distragerea atenţiei?

Pentru numele lui Dumnezeu, dacă era Geordie… Dar

nu avea cum să fie. Fusese îndepărtat prin ameninţări, violente. Nu ar îndrăzni… Ar face-o oare?

Fu împinsă într-o trăsură veche, una cu storuri închise la culoare la ferestre, şi individul închise uşa în urma lor după ce o urmă înăuntru. Ea dădu să se ridice de pe podea, dar o mână aspră o împinse înapoi în jos.

— Nu-mi face probleme, m'lady, şi totul o să fie foarte uşor pentru tine, spuse el îndesându-i o cârpă în gură, apoi legându-i repede mâinile la spate. Se uită în jos la lucrarea lui, îi observă picioarele, şi se decise să nu-şi asume niciun risc, înfăşurând o frânghie şi în jurul gleznelor ei. Izbucni într-un hohot răutăcios când îi smulse cuţitul din cizmă. N-o să mai apuci să-l foloseşti împotriva fratelui meu.

Roslynn gemu în sinea ei când îl auzi. Deci era unul din bărbaţii care înfăptuiseră acea tentativă de răpire, oamenii lui Geordie. Probabil că vărul ei era nebun dacă tot încerca s-o răpească. Ştia că era căsătorită. Ce naiba credea că face? Ea încremeni când îşi dădu seama care era răspunsul. Singurul lucru pe care şi-l putea dori acum era răzbunare pentru că ea scăpase din capcana lui bine planificată.

Individul părăsi trăsura şi o lăsă întinsă pe podea. Câteva clipe mai târziu, vehiculul ponosit se puse în mişcare.

Roslynn se întoarse pe o parte ca să încerce să se ridice. Căluşul din gura nu-i fusese pus cum trebuie şi încercă frenetic să-l împingă cu limba afară. Aproape că reuşise, când trăsura încetini şi îl auzi pe vizitiu strigând:

— Pân-aci, Tom!

O secundă mai târziu, uşa se deschise şi un alt individ sări în trăsură. Îl recunoscu drept tâlharul din care tăiase o bucată de carne cu pumnalul ei. Buza îi sângera şi abia mai respira.

Deci încăierarea fusese pusă la cale. El era unul dintre bătăuşi, care se încăierase probabil cu un străin doar ca nimeni să nu observe când celălalt individ o ducea departe. Şi ea se dusese vrând-nevrând, cu un cuţit care o împungea în coaste, fără nici măcar un singur protest.

Individul, Tom, rânjea când o ridică şi o puse pe scaunul din faţa lui. Îi îndesă căluşul înapoi în gură, clătinând din cap spre ea, amuzat. Bine măcar că nu intenţiona să se răzbune pentru durerea pe ea i-o provocase ultima oară, sau cel puţin aşa părea. El o studia şi continua să zâmbească. În cele din urmă izbucni în râs.

— Dumnezeule, eşti al naibii de arătoasă de-aproape. Prea frumoasă pentru ticălosul ăla care ne plăteşte, aş spune.

Ea încercă să vorbească, dar inutil.

— Făr' de astea, acum. Am crezut că n-o să mai punem mâna pe tine, dar iată-te. Fii cuminte, şi n-o să am niciun motiv să fiu dur cu tine.

Al doilea avertisment ca să nu facă probleme. Deci, ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi făcut probleme? *Ce* întrebare idioată, când ea era legată de mâini şi de picioare şi nu putea scoate decât un chiţăit.

Capitolul 38

O duseră într-o clădire, aruncată pe umărul lui Tom. Aşteptaseră însă mai întâi, până când Wil, aşa cum se numea celălalt bărbat mai scund, spusese că era liber. Roslynn începu imediat să nutrească speranţe. O duceau într-un loc în care cineva s-ar fi putut opri să-i ia la întrebări pentru că o tratau în felul ăsta oribil. Poate că nu va fi nevoie decât de un ţipăt bun, dacă i se oferea ocazia, pentru a fi salvată.

Din poziţia ei cu capul în jos, nu văzu decât foarte puţin din clădire înainte de a intra şi fu cărată în grabă pe scări. Dar peste drum erau locuinţe cu faţadă din piatră roşie, părând să facă parte dintr-o zonă rezidenţială de calitate. O pensiune? Probabil, dacă nimeni nu se afla prin preajmă la acea oră a dimineţii.

Deci Geordie se mutase într-o parte mai bună a oraşului? Nici nu era de mirare că Anthony avusese atât de

multe probleme în a-l găsi, când el nu avusese ca punct de plecare decât cocioaba de pe malul apei, unde fusese dusă ultima dată. Dar mult bine îi făcuse că-l găsise pe Geordie. Şi ea căzuse direct în capcana lui, gândindu-se că era în sfârşit în siguranţă. La naiba, îl dispreţuia pe Geordie pentru încăpăţânarea lui de scoţian care refuza să renunţe.

Se opriră scurt şi bătură la o uşă. Apoi încă vreo câţiva paşi şi Roslynn fu aruncată într-un scaun. Ea gemu în timp ce se aşeză pe braţele legate, foarte umflate acum, după plimbarea lentă pe care o făcuseră ca să ajungă aici. Dar nu petrecu decât o clipă gândindu-se la disconfortul ei înainte de a se uita cu furie prin cameră, căutându-l pe Geordie.

Când îl văzu stând lângă pat, cu o cămaşă împăturită în mână şi valiza deschisă în faţa sa, pe cale de a fi umplută, se întrebă uluită cine era. Dar claia de păr roşcat…

Roslynn făcu o grimasă, incapabilă să se abţină. Dacă n-ar fi fost părul, nu l-ar fi recunoscut. Arăta groaznic. Arăta de parcă ar fi trebuit să stea în pat, nicidecum să împacheteze ca să plece. Doamne, ce-i făcuse Anthony! Toată faţa îi era vânătă şi umflată, avea un ochi negru şi complet închis, celălalt albastru-violet şi deschis doar cât o simplă linie. Nasul îi era umflat şi strâmb. Buzele îi erau acoperite de cruste de sânge. Mai avea şi alte răni urâte pe obraji şi deasupra ochilor, unde pielea era tăiată până la os.

Geordie nu se uita la ea, cel puţin nu chiar atunci. Se holba la cei doi răufăcători responsabili pentru prezenţa ei, care se zgâiau la el de parcă nu-l mai văzuseră niciodată înainte. Oare nu ştiuse că că fusese bătut? La naiba, fusese o greşeală?

Fusese. Geordie îşi aruncă furios cămaşa, apoi gemu, apucându-se de coaste, mişcarea bruscă făcându-l să spumege de durere. Wilbert şi Thomas Stow doar stăteau acolo, neştiind ce să creadă.

Geordie le spuse ce să creadă, cu o voce înăbuşită de furie, în cuvinte abia desluşite din pricina buzelor umflate.

— Idioţilor! Nu v-a dat băiatul pe care l-am trimis să

vă găsească biletul meu?

— Ăsta? Tom scoase o bucată de hârtie din buzunar. Noi nu ştim să citim, m'lord, spuse el ridicând din umeri, lăsând biletul să cadă la podea.

Geordie scoase un sunet urât din gât.

— Aşa-mi trebuie dacă angajez englezi imbecili! El arătă cu un deget ţeapăn spre Roslynn. Nu o mai vreau acum. S-a căsătorit cu englezul ăla nenorocit!

Lui Wilbert şi lui Thomas li se păru amuzant. Începură să râdă, iar Roslynn urmări cum bucăţile de pe faţa lui Geordie care nu erau învineţite se colorară în roşu aprins. Dacă n-ar fi fost nervoasă din pricina modului în care ajunsese acolo, probabil că şi ei i s-ar fi părut amuzantă situaţia.

Dar lui Geordie nu i se păru deloc.

— Ieşiţi afară amândoi!

Cei doi se opriră din râs.

— Când ne plăteşti, m'lord?

Poate că Wilbert i se adresase cu titlul de respect, dar în tonul lui nu se simţea niciun fel de consideraţie. De fapt, individul scund şi cu barbă mare părea absolut ameninţător în timp ce se uita la Geordie. La fel şi tipul mai mare de lângă el. Iar Geordie se linişti, furia fiind înlocuită cu altceva. Ochii lui Roslynn se măriră, îi era frică! Nu avea bani ca să-i plătească?

De fapt, Geordie nu mai avea bani decât să se întoarcă în Scoţia. Se bazase pe averea lui Roslynn ca să-i plătească pe ticăloşi. Şi toţi acei bani îi primise englezul. Nu era corect. Şi acum cei doi probabil că aveau să-l omoare. Iar în starea lui, nici măcar nu se putea apăra.

Chinuindu-se cu căluşul în timp ce nimeni nu se uita la ea, Roslynn reuşi în sfârşit să-l dea jos.

— Dezlegaţi-mă şi vă voi da eu banii… pentru pumnalul meu.

— Nu vă atingeţi de ea! le ordonă Geordie.

Roslynn se întoarse spre el cu furie.

— Taci, Geordie! Ştii oare ce-ţi va face soţul meu când va afla despre asta? Dacă va pune din nou mâna pe tine,

modul în care arăţi acum ţi se va părea frumos pe lângă ce vei păţi iar.

Wilbert şi Thomas nu pierdură semnificaţia cuvintelor „din nou”, dar oricum terminaseră să-l asculte pe Geordie. Poate că uciseseră câţiva oameni la timpul lor, dar nu mai răniseră vreo femeie vreodată.

Nu le plăcuse acea treabă de la bun început şi nu s-ar fi angajat s-o facă dacă scoţianul nu le-ar fi oferit ceea ce lor li se păruse o afurisită de avere.

Wilbert făcu un pas înainte ca să-i taie legăturile lui Roslynn cu pumnalul ei. Apoi i-l întinse, ţinându-l de lamă, dar se dădu repede înapoi din calea ei.

Roslynn fu uimită de cât de uşor scăpase, căci nu fusese deloc sigură că cei doi nemernici o vor asculta. Dar o făcuseră, şi acum se simţea deja mult mai bine. Şi era limpede că ghicise adevărul, căci altfel Geordie le-ar fi dat banii înainte ca ei să o elibereze. În schimb, el se aşezase pe pat, ţinându-se de coaste şi privindu-i precaut pe toţi trei.

— Câţi bani? întrebă ea în timp ce se ridică.

— Treizeci de lire sterline, m’lady.

Ea îi aruncă o privire dispreţuitoare vărului ei.

— Eşti zgârcit, Geordie. Ai fi putut să le oferi un pic mai mult acestor doi bărbaţi de încredere.

— Aş fi putut să o fac, dacă ar fi pus mâna pe tine înainte de a te căsători cu nenorocitul ăla! se răsti el.

Ea plescăi, simţindu-se destul de bine pentru că ajunsese în mod miraculos să conducă confruntarea de care se temuse atât de tare. Vârî mâna în săculeţul care era încă agăţat de încheietura mâinii ei şi scoase un pumn de bani.

— Cred că e de-ajuns, domnilor.

Îi întinse bancnotele lui Wilbert. Ochii ambilor fraţi începură să strălucească văzând suma care se apropia de cincizeci de lire sterline. Wilbert aruncă o ocheadă spre săculeţul ei. Roslynn îi interceptă privirea şi se încordă.

— Nici să nu te gândeşti la asta, îl avertiză ea. Şi dacă nu vrei să ajungi să arăţi ca el – făcu un semn cu capul spre

Geordie – n-o să te mai văd niciodată.

Amândoi rânjiră la mica femeie care îi amenința. Dar fuseseră plătiți destul de bine. Dacă scoțianul nu ar fi fost bătut măr, i-ar fi dat și ei câteva pentru toate insultele primite. Dar erau mulțumiți de situația curentă și, dând din cap rânjind, plecară.

Însă zâmbetul li se șterse de pe buze când ajunseră în capul scărilor. Nobilul a cărui casă o supraveghează în ultimele zece zile se îndrepta spre ei, același domn care era acum, fără îndoială, soțul doamnei. El nu păru amenințător, căci nu le aruncă nicio privire în timp ce urca încet pe scări, și totuși niciunul din frați nu-și putea scoate din minte starea scoțianului, pentru care acest bărbat era responsabil.

Wilbert își scoase cuțitul, doar ca să fie sigur, chiar dacă îl pălmașe aproape de coapsă. Dar aristocratul era înșelător în nonșalanța lui. El remarcase de fapt cuțitul și se opri. Amândoi îl auziră oftând înainte de a vorbi.

— La dracu'! Haideți atunci să terminăm cu asta.

Wilbert se uită o dată la Thomas, după care se repeziră amândoi în același timp. Atacul nu le ieși însă așa cum se așteptaseră. Nobilul se feri din calea lor în ultima secundă, lipindu-se cu spatele de zid și, cu un picior întins, îl împiedică pe Thomas, care se rostogoli în jos pe scări. Și înainte ca Wilbert să-și dea seama ce se întâmplă, rămase fără cuțit. Văzându-l în mâna bogătanului, el o zbughi în jos pe scări singur, adunându-l de pe podea pe Thomas, care gemea, și se târâră amândoi afară din clădire.

*

În camera de la etaj, Roslynn se plimba furioasă înaintea lui Geordie care arăta foarte amărât.

— Nu există suficiente nume murdare, dezgustătoare, josnice pentru ceea ce ești, Geordie Cameron. Este o rușine pentru mine că porți numele ăsta. Nu i-ai adus nicio onoare, nu-i așa?

— Și tu ai făcut-o, nu-i așa?

— Taci, omule! Din cauza ta sunt căsătorită acum. Din cauza ta a trebuit să mă căsătoresc, când nu asta era ceea ce îmi doream, cel puţin nu în felul ăsta!

— Şi ai pierdut totul, nu-i aşa. Idioată ce eşti! se răsti el înapoi. Şi mă bucur, mă auzi? Dacă eu nu pot avea averea Cameron, cel puţin ştiu că te-a păcălit şi ai rămas şi tu fără ea!

Roslynn se opri brusc, uitându-se la el.

— Ce bălmăjeşti acolo?

— Mi-a spus că ţi-a ars contractul de căsătorie, răspunse Geordie făcând o grimasă care ar fi trebuit să fie o expresie amuzată. Nenorocitul viclean are totul acum, şi nu vei rămâne cu nimic nici dacă el moare, căci i-a lăsat totul familiei lui. Cu ce soţ drăguţ te-ai căpătuit, verişoară!

Ea aproape că izbucni în râs, dar dacă Anthony îşi dăduse osteneala să-i spună acea minciună lui Geordie, ea nu avea de gând să-l contrazică. Era chiar genial. Îl făcuse pe Geordie să creadă că-şi pierduse şansa pentru totdeauna.

— Îl prefer pe el în locul tău, vărule.

El încercă să se ridice la acea insultă. Dar gemu tare, căzând înapoi pe pat. Roslynn îl întărâtă şi mai tare, fără milă.

— Ar fi trebuit să pleci când ai avut ocazia, Geordie. Nu va mai rămâne nimic din tine dacă soţul meu va afla că eşti încă aici. Nu e un om cu care să poţi glumi, aşa cum ai aflat. Dar o meriţi pentru că ai încercat să-l omori.

— Am încercat doar să-l sperii ca să te părăsească. N-am ştiut că te-ai căsătorit cu el. Dar am primit doar câteva lovituri pentru că l-am împuşcat. Restul a fost pentru tine. Şi trebuie să ştii că nici măcar nu m-am putut ridica de la podea, unde m-a lăsat în dimineaţa asta. Toate cuvintele îi ieşiră asemenea unui scâncet. Dar poţi vedea singură că aveam de gând să plec, aşa că nu ai ce poveşti să-i spui afurisitului ăluia de spartan.

Spartan? Da, presupuse că Anthony putea fi uneori asemănat cu acea categorie austeră, cunoscută pentru disciplina strictă şi abilitatea militară, dar numai în sensul

cel mai uşor. Poate că stăpânirea de sine putea fi absolut înnebunitoare când alegea să o folosească, dar când nu o făcea, era la fel de iute la mânie ca orice scoţian. Şi iată ce-i făcuse lui Geordie, fără ca el să se aleagă cu nicio zgârietură pe parcurs. Bietul Geordie părea că fusese călcat în picioare de un cal, nu doar bătut cu pumnii unui om.

— Nu aveam de gând să-i spun lui Anthony, nu dacă într-adevăr pleci, recunoscu ea.

— Eşti atât de generoasă, fato.

Era imposibil să confunde sarcasmul amar şi indignarea ei izbucni din nou.

— Dacă te aştepţi să-mi fie milă de tine, Geordie, trebuie să te dezamăgesc. Pur şi simplu nu pot s-o fac, nu după tot ce ai făcut. Ai încercat să-mi faci rău!

— Te-am iubit!

Cuvintele veniră ca o frânghie în jurul gâtului ei, lăsând-o fără răsuflare. Era oare posibil? îi spusese asta de suficient de multe ori de-a lungul anilor, dar niciodată nu-l crezuse. De ce părea oare că acum era o fărâmă de adevăr în ele? Sau se înşela singur să creadă că era?

Calmă, fiindu-i de fapt frică de răspuns, ea întrebă:

— Dacă e adevărat, Geordie, atunci spune-mi ce s-a întâmplat cu mama mea. Ai făcut o gaură în barca ei?

El îşi ridică iute capul de pe pat, urmat mai lent de restul corpului său.

— De ce nu m-ai întrebat când a contat, Ros, când s-a întâmplat totul? De ce bătrânul nu a întrebat niciodată? Nu, n-am umblat niciodată la barca ei. Eram jos lângă lac, căutând viermi ca să-i pun în tocana bucătarului. Nu m-am apropiat mai tare de-atât de acele bărci.

— Dar chipul tău când ai aflat? Am văzut cu toţii că erai îngrozit.

— Da, îmi dorisem ca ea să moară, pentru că-mi trăsese o scatoalcă în dimineaţa aia. Nu am vrut, dar am crezut că dorinţa mi-a fost îndeplinită. Am crezut că eu eram de vină.

Roslynn simţi cum i se face rău. În toţi aceşti ani îl acuzaseră de ceva ce nu făcuse. Şi el ştia ce crezuseră ei,

dar nu spusese nimic în apărarea lui, doar ţinuse în el resentimentele. Asta nu-l făcea o persoană mai bună în ochii ei, dar îl făcea nevinovat de orice crimă reală.

— Îmi pare rău, Geordie, chiar îmi pare rău.

— Dar tot nu te-ai fi căsătorit cu mine, nu-i aşa, dacă ai fi ştiut adevărul? ’

— Nu. Şi tu nu ar fi trebui să încerci să mă forţezi.

— Un bărbat face orice când este disperat.

Pentru dragoste sau bani? Ea nu întrebă. Dar se întrebă dacă testamentul bunicului ei ar fi fost diferit dacă ar fi ştiut adevărul.

Într-un fel, nu credea acest lucru. Îi dispreţuise întotdeauna slăbiciunile lui Geordie, o trăsătură de neiertat pentru un om cu tăria de caracter a lui Duncan, Ea nu era atât de nemiloasă. Şi trebuia să-şi uşureze conştiinţa pentru că îl învinuise pe Geordie pentru moartea mamei ei care, îşi dădu seama acum, probabil că fusese doar un accident ciudat.

Avea să-i lase banii din săculeţ, pe care-i luase pentru a plăti facturile negustorilor. Zece mii de lire sterline nu era prea mult în comparaţie cu averea ei, dar reprezentau un început pentru Geordie. Şi poate că el avea să realizeze ceva cu ei, în loc să caute mereu calea uşoară care să nu-l coste nimic, şi care îl făcuse mai slab.

Roslynn se întoarse să scoată banii fără ca el să vadă. Avea să-i lase într-un loc în care el să-i găsească după ce ea va pleca.

— Te voi ajuta să împachetezi, Geordie.

— Nu-mi face favoruri.

Ea îi ignoră amărăciunea din glas şi se apropie de birou, unde câteva articole de îmbrăcăminte mai rămăseseră într-un sertar deschis. Ea la adună şi strecură banii printre haine, înainte de a aşeza grămada în valiza lui. Fusese o greşeală să se apropie atât de tare. El întinse mâna repede şi o prinse de încheietura mâinii.

— Ros…

Uşa se deschise şi ea fu eliberată, fără să mai afle vreodată ce fusese Geordie pe cale să-i spună. Îi plăcea să

creadă că dorise să-şi ceară scuze pentru tot ce trebuise să suporte din cauza lui. Dar nu mai conta în acel moment, nu cu prezenţa lui Anthony care umplea camera.

— La cât de linişte s-a făcut, mi-a fost teamă că poate v-aţi ucis unul pe celălalt.

Ea nu-l întrebă de ce era acolo, nu atunci.

— Se pare că a trage cu urechea pe la uşi este un obicei de al tău, milord.

El nu negă.

— Unul util şi de cele mai multe ori fascinant.

Ştia că se referea la momentul când trăsese cu urechea la dis cutia dintre ea şi Frances, când nu-i plăcuse ce auzise. Dar de dala asta nu avea cum să fi auzit prea multe care să-l enerveze. Poate că părea încordat, dar acum ştia diferenţa.

Era furios, dar nu foarte furios. De fapt, putea fi doar o rămăşiţă din seara trecută.

— Pleacă, după cum poţi vedea, spuse ea, îndreptându-se spre soţul ei.

— Şi ai venit ca să-ţi iei rămas-bun? replică Anthony ironic. Ce frumos din partea ta, draga mea.

N-avea de gând să se lase momită.

— Dacă ai venit să mă iei acasă, îţi mulţumesc. Se pare că am rămas fără mijloc de transport.

Spera că asta avea să fie tot, iar el nu-şi va îndrepta atenţia spre Geordie acum, obligând-o să asiste la o scenă groaznică. Nu dorea în mod deosebit să-l vadă pe Anthony în starea de spirit care l-ar fi putut determina să repete ce-i făcuse deja lui Geordie. Privirea lui calmă o făcu să-şi ţină respiraţia. Dar apoi, el îşi îndreptă acea privirea intensă spre Geordie. Roslynn ştia că probabil vărul ei tremura de frică.

— O să plec într-o oră, îndrăzni Geordie să spună.

Privirea exasperantă a lui Anthony mai dură o clipă. Apoi el dădu scurt din cap şi o conduse pe Roslynn afară pe uşă. Îi era imposibil să se elibereze din strânsoarea mâinii lui pe cotul ei, aşa că renunţă să mai încerce. Afară nu era nicio trăsură, doar calul lui care era ţinut de un ştrengar de

pe stradă.

Roslynn decise să atace, luându-i-o înainte.

— Ce făceai aici?

— Am venit să te conduc acasă, desigur.

— Să te asiguri că el a plecat, vrei să spui, din moment ce nu aveai cum să ştii că voi fi aici.

— Şi asta.

Ea scrâşni din dinţi.

— Ştiai?

— Nu până când nu te-am auzit aruncându-i în faţă bietului om toate numele vulgare, dezgustătoare şi josnice pe care nu ai apucat niciodată să i le spui.

Deci stătuse în faţa uşii de la început. Spusese oare ceva ce el n-ar fi trebuit să audă? Nu, nu credea… nu de data asta. Dar era încă supărată.

— Ai fi fost mai folositor dacă le-ai fi dat de urmă oamenilor lui, care încă mai ţineau sub observaţie casa… din parc, fără îndoială. M-au urmărit până la bancă şi…

— Da, Jeremy a menţionat că asta îţi era destinaţia. Imaginează-ţi surpriza mea când te-am găsit în schimb aici.

O spusese de parcă n-ar fi crezut-o.

— La naiba, Anthony! Nu ştiam unde era Geordie, deci cum era să-l fi găsit chiar dacă aş fi vrut s-o fac? Imbecilii ăia pe care i-a angajat nu fuseseră încă anunţaţi că el renunţase.

— Plauzibil, fu tot ceea ce el spuse în timp ce-i aruncă tânărului o monedă şi îşi încălecă armăsarul.

Ea se uită la mâna pe care el se aplecă să i-o ofere. Să stea lângă el tot drumul până acasă nu era atât de ispititor în acel moment. Ar fi preferat să găsească o birjă, dar nu văzu niciuna pe stradă.

Ea îi luă mâna şi se pomeni aşezată în faţa lui, cu picioarele atârnând peste piciorul lui. Obrajii i se îmbujorară încet în timp ce fu forţată să-şi petreacă braţele în jurul lui. Fu o călătorie tulburătoare, una care îi aduse limpede în minte dilema în care se afla. Înconjurată de căldura lui, cu nările pline de mirosul lui, ea nu se putea gândi decât la cum să iasă din acea înţelegere pe care o încheiase cu el, şi

să ajungă înapoi în patul lui, fără nicio condiţie.

Capitolul 39

Călătoria până în Piccadilly păru să dureze o veşnicie şi totuşi nu era nici pe departe prea lungă. O euforie confuză o cuprinsese pe Roslynn. Fără niciun cuvânt care să-i distragă atenţia, doar pasul constant al calului şi ritmul constant al inimii lui Anthony lângă urechea ei, îi fu uşor să uite de realitate şi să plutească într-o stare de mulţumire.

Aşa că fu destul de neplăcut să fie pusă iar pe propriile picioare şi să-i fie reamintite toate problemele neplăcute. Mişcarea bruscă o dezorientă o clipă pe Roslynn. De fapt, se uită la plicul mototolit ce căzuse la picioarele ei timp de vreo cincisprezece secunde, înainte de a-şi da seama ce era şi de a întinde mâna după el. Însă mâna lui Anthony fu cea victorioasă.

Roslynn gemu în sinea ei, căci uitase cu totul de acele facturi stupide. Faptul că una îi căzuse din buzunarul fustei era destul de rău. Faptul că Anthony o recuperase era şi mai rău. Şi ar fi fost prea mult să spere că doar avea să i-o înapoieze. Nu o făcu. O deschise!

— Anthony!

El îi aruncă o privire, cu o sprânceană întunecată arcuită.

— Îmi este adresată mie, fu tot ceea ce răspunse.

Ea se îndreptă spre casă, ca şi cum asta avea să încheie discuţie. El o prinse de braţ reţinând-o în timp ce citea atent hârtia pe care o ţinea în cealaltă mână.

Când vorbi, vocea lui suna pur şi simplu curioasă.

— Aş putea să te întreb ce faci cu asta?

Ea nu văzu nicio cale de ieşire şi se întoarse cu faţa spre el.

— Este pentru o parte din mobilierul pe care l-am cumpărat.

— Pot vedea pentru ce este, draga mea. Te-am

întrebat ce faci cu ea.

— Aveam de gând să o plătească. De asta…

Cuvintele ei se stinseră când îi văzu privirea coborând spre buzunarul ei. Ea îi urmări privirea şi văzu că un alt plic ieşise afară. Din pricina plimbării afurisite. Şi, înainte să poată scoate un cuvânt, mâna lui Anthony era în buzunarul ei şi scotea restul facturilor.

— Aveai de gând să le plăteşti şi pe-astea?

Ea dădu din cap, dar el nu se uita la ea, aşa că spuse încet.

— Da.

— Atunci, nu ar fi fost mai bine să le pui pe numele tău şi nu pe-al meu?

Ea nu înţelegea de ce era atât de calm în privinţa asta.

— Am… am vrut, dar am uitat.

— Nu, nu ai uitat, răspunse el, şi ea simţi cum i se strânge inima; ca s-o deruteze şi mai tare, el adăugă cu un aer amuzat inconfundabil: Nu te pricepi prea bine să negociezi, draga mea. Aş fi putut găsi lucrurile astea la jumătate din preţul pe care l-ai plătit pentru ele.

El îşi îndesă facturile în buzunar, enervând-o, pentru că era exact ceea ce ea se aştepta să facă.

— Sunt cumpărăturile mele, îi aminti ea.

— Împodobesc casa mea.

— Eu le-am cumpărat, insistă ea. Eu voi plăti pentru ele.

— Nu, nu o vei face. Nu ai avut nicio intenţie de a le plăti de la bun început, aşa că hai să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, da?

El îi zâmbea. Zâmbea!

— Nu fi încăpăţânat, Anthony. Ai destui creditori deja. Vreau să plătesc pentru ce am…

— Linişteşte-te, draga mea, o întrerupse el, punându-şi mâinile pe umerii ei. Presupun că nu ar fi trebuit să te las să gândeşti în continuare că o duc rău cu banii, dar te distrai atât de bine încercând să mă bagi în datorii, încât nu am vrut să stric totul. El râse când ea îşi coborî ochii

vinovată, şi îi ridică bărbia. Adevărul este că ai fi putut redecora o sută de case şi nu aş fi ridicat nicio sprânceană.

— Dar n-ai cum să fii bogat!

El râse încântat.

— Este rentabil să ai un frate care este un geniu când vine vorba de bani. Edward transformă în aur tot ce atinge, ca să spun aşa. Şi el se ocupă de finanţele familiei cu binecuvântarea noastră. Dacă reşedinţa din oraş tot nu-ţi convine după toate eforturile pe care le-ai făcut ca să o redecorezi, am mai multe moşii în suburbii, precum şi în Kent, Northampton, Norfolk, York, Lincoln, Wiltshire, Devon…

— Destul!

— Eşti foarte de dezamăgită că nu m-am căsătorit cu tine pentru bani, draga mea?

— Tot ai obţinut o parte din ei, conform contractului de căsătorie. Am pus banii într-un cont pentru tine în dimineaţa asta.

Gata, cel puţin scăpase de asta. Dar şi de amuzamentul lui.

— Te vei duce înapoi la bancă şi îi vei pune într-un cont pentru copiii noştri. Şi, dacă tot suntem la subiectul ăsta, eu te întreţin, Roslynn. Eu plătesc pentru hainele, bijuteriile tale şi tot ceea ce-ţi împodobeşte trupul.

— Şi eu ce ar trebui să fac cu atâţia bani? întrebă ea tăios.

— Orice doreşti, atâta timp cât nu are nimic de-a face cu hainele, mâncarea, sau casa, sau tot ce ţine de prerogativele mele. Ai face bine să vorbeşti cu mine mai întâi în legătură cu lucrurile pe care decizi să-ţi cheltui banii. Am putea evita alte discuţii.

Spiritul ei independent se revoltă. Sufletul ei de femeie fu încântat. Şi cuvântul „copii” continua să-i răsune în minte. Implica un eventual sfârşit al dificultăţilor lor, deşi nu reuşea să întrevadă acel sfârşit.

— Dacă discuţia asta va continua, n-ar trebui să se întâmple înăuntru?

Anthony zâmbi auzindu-i tonul calm. Îşi exprimase

punctul de vedere, şi plăcerea pe care o simţise mai devreme văzând că ea renunţase la resentimentele împotriva lui se întoarse. Indiferent de motiv, era o ofertă de pace, şi putea face şi el una. Faptul că tot ce avea el în minte era mai mult decât o necesitate după acea plimbare în apropierea ei era doar o întâmplare fericită.

— Am încheiat subiectul ăsta, spuse Anthony, conducând-o în casă. Dar mai este unul care necesită atenţie imediată.

Inima lui Roslynn tresăltă, dar nu putea fi sigură că înţelesese bine. Aşa că nu-şi îngădui să spere până când el nu o luă de braţ şi o conduse la etaj, în camera lui. Chiar şi atunci, în timp ce închidea uşa în urma lor, ea tot nu era sigură de intenţiile lui. El traversă camera, îşi scoase haina şi o aruncă pe acel scaun blestemat pe care-l ocupase cu o seară în urmă.

Ea se încruntă la vederea scaunului. O, îşi învăţase lecţia în el, aşa cum el îi promisese că o va face. Indignarea îi clocotea în piept, luptând cu excitarea puternică pe care-o simţi doar la simpla prezenţă în acea cameră din nou.

— Vino aici, Roslynn.

El stătea acum pe pat şi îşi descheia încet cămaşa din batist alb. Inima începu să-i bată de două ori mai repede. Era o ispită dincolo de orice imaginaţie, dar nu credea că putea suporta din nou, dacă el avea de gând să fie iar „indiferent”.

— Să înţeleg că te… simţi în stare să simulezi dorinţă?

— Să simulez? Ambele sprâncene i se ridicară. O, înţeleg. Tu tot nu crezi în spontaneitate, nu-i aşa, draga mea? Vino aici şi ajută-mă, te rog, să-mi scot cizmele.

Ea îl ascultă, doar pentru că el nu-i răspunsese încă la întrebare şi nu-i venea să facă nimic până când nu ştia sigur. Putea suporta răutatea, dar nu lipsa de pasiune.

— Eşti nervoasă, observă el, când ea nu vru să se întoarcă după ce lăsă să-i cadă şi a doua cizmă pe podea. Nu trebuie să fii, draga mea. Trebuie să profiţi de mine când se prezintă ocazia.

Îi văzu spatele încordându-se şi imediat îşi regretă

cuvintele. Subliniase ce avea de subliniat aseară. Ea nu avea să uite. Dar el nu putea trece prin acea experienţă din nou ca să-şi salveze sufletul.

El întinse mâna ca s-o tragă între picioarele lui, mâinile lui plimbându-se în sus peste coaste, ca să-i cuprindă în palme sânii, cu obrazul lipit de haina ei. Ea îşi lăsă capul pe spate, arcuindu-se în mâinile lui. Anthony se aprinse, o întinse pe pat, răsucind-o în aşa fel încât să se aplece peste ea, dar îi ţinu în continuare picioarele între ale lui.

— Simulare, draga mea? Nu cred că noi doi suntem sunt capabili de o astfel de faptă eroică.

Gura lui o acoperi pe a ei cu o pasiune toridă care o lăsă fără răsuflare. Era superb. Era ceea ce îşi amintea, acel foc mistuitor dintre ei care sfida orice raţiune. Noaptea trecută era uitată. El o săruta acum ca şi cum ar fi murit dacă nu ar fi făcut-o, neascunzându-i nimic, şi sufletul femeii se trezi la viaţă în braţele lui.

Capitolul 40

— Voi pleca în două zile, Tony, fu primul lucru pe care James îl spuse când intră în salonul pentru luat masa.

— Ai nevoie de ajutor la împachetat?

— Nu fi obositor, băiete. Ştiu că ţi-a făcut plăcere să mă vezi.

Anthony mormăi şi continuă să-şi mănânce micul dejun.

— Când te-ai hotărât în sfârşit să pleci?

— Când am văzut cât de disperată a devenit situaţia ta. Pur şi simplu nu mai este distractiv să te urmăresc.

Anthony lăsă jos furculiţa, uitându-se la spatele fratelui său în timp ce James se îndreptă nepăsător spre bufet după acea remarca şi îşi umplu până la refuz farfuria. De fapt, credea că făcuse progrese mari în ultimele două săptămâni. Nu trebuia decât să o atingă pe Roslynn acum,

şi ea se arunca în braţele lui. Nu reuşea să-şi dea seama de ce situaţia lui era fără speranţă. Curând, avea să recunoască şi ea că avea nevoie de el la fel de mult cum avea el nevoie de ea.

Avea să-şi dea seama de nebunia propriilor reguli şi la naiba cu ele. Dar până când avea să o facă, el le va respecta întocmai.

— Ai putea, te rog, să-mi explici acea remarcă?

James se aşează în faţa lui.

— Îmi place camera asta acum. Cât te-a costat? zise el, enervant.

— Termină, James!

O ridicare din umeri.

— Este evident, dragul meu. Împărţiţi aceeaşi cameră, la orice oră din zi, am observat, şi totuşi, când nu sunteţi ascunşi în spatele acelei uşi, vă comportaţi ca nişte străini. Unde-ţi e fineţea pentru care eşti cunoscut şi care face femeile să-ţi mănânce din palmă? Roslynn e imună?

— Nu e treaba ta, să ştii.

— Ştiu.

Anthony îi răspunse oricum.

— Nu e imună, dar nici nu e ca alte femei. Are părerile astea infernale… Ideea este că vreau ca ea să vină la mine din proprie voinţă, nu cu simţurile drogate şi fără să. Aibă de ales.

— Vrei să spui că nu vrea… să vină la tine? Când Anthony nu făcu decât să se încrunte la el, James chicoti. Nu-mi spune că nu ai clarificat acea mică neînţelegere cu dulcea de Margie.

— Încă îi mai ţii minte numele?

Insinuarea era evidentă, dar James alese să ignore irascibilitatea fratelui său.

— De fapt, m-am întors să o văd destul de des. Este o bucată delicioasă. Dar vulpea aia în pantaloni nu mai apăruse niciodată în tavernă, deşi acesta era motivul real pentru care el se dusese acolo. Nu te-ai gândit niciodată să-i explici?

— Am făcut-o. Nu o voi face de două ori.

James oftă în faţa unei astfel de încăpăţânări, fără să se sinchisească deloc că şi propria încăpăţânare era la fel de enervantă pentru prieteni şi duşmani.

— Mândria este pentru fraieri, dragul meu. Eşti căsătorit de aproape o lună. Dacă aş fi ştiut ce haos vei provoca, aş fi curtat-o pe doamnă cu toată seriozitatea.

— Peste cadavrul meu, mârâi Anthony.

— Eşti sensibil, nu-i aşa? zâmbi James. Dar nu contează. Ai câştigat-o. Ce ai făcut cu premiul însă, este deplorabil. Un pic de imaginaţie n-ar fi rea. Ea s-a topit după tine în lumina lunii, nu-i aşa?

Anthony de-abia reuşi să rămână la locul lui, când nevoia de a-şi bate măr fratele era copleşitoare.

— Ultimul lucru de care am nevoie de la tine este un sfat, James. Am propria strategie când vine vorba de soţia mea şi, deşi ar putea să pară că nu dă rezultate, va da.

— Cea mai ciudată strategie la care am asistat vreodată, duşmani ziua, amanţi sub lumina lunii. Eu nu aş avea răbdare. Dacă nu cedează de la primul efort…

— Nu merită?

— Unele merită. Dar există mult prea multe consolări dulci ca să mă deranjez.

— Dar eu o am pe Roslynn.

James râse.

— Am înţeles. Presupun. Ea merită?

Răspunsul lui Anthony fu un zâmbet lent, primul de până atunci, şi James se dezmetici. Da, presupuse că mica scoţiană merita un pic de răbdare. Dar, în privinţa strategiei lui Anthony, era evident pentru James că el îşi săpa groapa încă şi mai adânc. James nu ar fi fost deloc surprins dacă, atunci când avea să se întoarcă în Anglia, soţia lui Anthony va avea multe în comun cu cea a lui Jason, care folosea orice scuză disponibilă ca să-şi evite soţul.

Nettie apăru în cadrul uşii.

— Scuzaţi-mă, Sir Anthony, dar Lady Roslynn ar dori să vorbească ceva cu Domnia Voastră.

— Unde e?

— În camera ei, milord. Nu se simte prea bine.

Anthony îi făcu semn femeii să plece, înainte de a mârâi:

— La dracu'!

James clătină din cap, dezgustat.

— Uite, vezi? Auzi că soţia ta este bolnavă şi, în loc să fii îngrijorat…

— Du-te la naiba, James! Nu ştii ce se întâmplă, aşa că nu te băga! Dacă e bolnavă, înseamnă că dorinţa i s-a îndeplinit. Am observat şi eu dimineaţa trecută când… Anthony se opri când văzu sprânceana ridicată a lui James. La naiba. O să-mi spună că voi fi tată.

— A… dar e minunat! spuse James încântat, doar pentru a observa cum chipul lui Anthony se întunecă şi mai tare şi adăugă ezitant: Nu-i aşa?

— Nu, nu este!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tony, copiii sunt, de obicei, următorul pas într-o căsătorie…

— Ştiu asta, prostule! Vreau copilul. Doar nu vreau condiţiile care vin odată cu el.

James începu să râdă, neînţelegând.

— Preţul pe care-l plăteşti pentru a fi tată. Dumnezeule, sunt doar câteva luni în care va trebui să stai departe de patul doamnei. Poţi găsi alinare în altă parte.

Anthony se ridică, cu vocea calmă, dar suficient de rece ca să te îngheţe.

— Dacă voiam alinare în altă parte şi dacă ar fi fost doar pentru câteva luni, ai fi putut să ai dreptate, frate. Dar abstinenţa mea începe din momentul în care draga mea soţie îmi va spune că este însărcinată.

James fu îndeajuns de surprins, încât să răspundă:

— A cui a fost ideea asta ridicolă?

— Cu siguranţă nu a fost a mea.

— Vrei să spui că singurul motiv pentru care a venit la tine a fost ca să-i faci un copil?

— Doar de asta.

James pufni.

— Nu-mi place să o spun, dragul meu, dar se pare că posteriorul soţiei tale are nevoie de o bătaie bună.

— Nu, trebuie ca ea să recunoască faptul că greşeşte şi o va face. Însă cât de curând o va face, asta e întrebarea care o să mă scoată din minţi.

Capitolul 41

Ceai slab şi pâine prăjită, la insistenţele lui Nettie. Un mic dejun nu prea apetisant, dar mai bun decât ciocolata fierbinte şi produsele de patiserie care mai devreme o trimiseseră pe Roslynn în fugă spre oala de noapte. Avusese o bănuială din urmă cu o săptămână, după ce îi întârziase scurgerea lunară. Dar fusese sigură cu trei zile în urmă, când cea mai îngrozitoare stare de greaţă pusese stăpânire pe ea de dimineaţă, până la amiază dispărând. Şi cu fiecare zi ce trecuse devenise tot mai rău. În dimineaţa asta trebuise să stea lângă oala de noapte timp de aproape o oră, vărsând tot ce avusese în stomac. Se temuse de ce-i va aduce ziua de mâine, iar a doua zi era nunta lui Frances. Nu era deloc sigură că va fi în stare să ajungă la ceremonie, iar acesta era încă un motiv care s-o deprime în acel moment, când de fapt nu trebuia decât să se bucure de starea ei.

Stomacul ei încă nu se liniştise în totalitate, chiar şi cu pâinea prăjită fără niciun gust din care ciugulise. În starea în care se afla, îi era greu să-şi amintească prea bine că un copil era ceea ce ea îşi dorise mai mult decât orice. De ce nu putea fi una dintre acele femei norocoase care nu sufereau nicio zi de greţuri? Şi, în plus, începuseră atât de curând! Făcuse acea înţelegere infamă cu Anthony în urmă cu doar două săptămâni. Şi suspectase că era însărcinată o săptămână mai târziu, ceea ce îi arătă clar că nu fusese deloc necesar să facă acea înţelegere, că, după toate probabilităţile, concepuse de prima dată când făcuseră dragoste.

Roslynn puse foarte încet ceaşca de ceai înapoi pe masa de lângă canapeaua pe care ea era întinsă. Mişcarea

nepotrivită, aşa cum descoperise spre oroarea ei cu o dimineaţă în urmă, când Anthony făcuse dragoste cu ea, îi deranja stomacul. O concentrare excesivă îi permisese să nu se facă de râs şi să mărturisească chiar atunci. Şi, egoistă, se mai dusese la el încă două nopţi, fără a-i spune adevărul. Dar nu mai putea să amâne. În dimineaţa asta de-abia reuşise să iasă din camera lui, înainte ca el să se trezească şi s-o cheme înapoi în pat. Şi cu starea de greaţă care se înrăutăţea, nu mai avea cum să se mai delecteze făcând dragoste dimineaţa. Trebuia să-i spună, înainte ca el să afle singur şi să ştie că ea ignora înţelegerea lor.

La naiba, ura acea înţelegere nenorocită. Anthony fusese minunat de drăgăstos în ultimele două săptămâni, cel puţin în dormitorul lui. Făcuse dragoste cu ea atât de des, încât ştia foarte bine că nu mai avea nimic de oferit unei alte femei, că îl avea doar pentru ea. Era ca şi cum fiecare seară era noaptea nunţii ei, cu toată pasiunea şi tandreţea de care el era capabil, şi de care ea să se bucure.

Dar în afara dormitorului era cu totul alt om, fie indiferent, fie rece şi sardonic, dar niciodată drăguţ. Şi Roslynn ştia că de vină nu era decât acea înţelegere, felul lui de a-i arăta că dezgustul pentru condiţiile ei nu se diminuase.

Şi acum se terminase. Dar ea nu voia să se termine. Pentru numele lui Dumnezeu, devenise dependentă de Anthony. Dar din cauza deciziei ei idioate, avea să-l piardă. Temporar, îşi spusese ea. Fuseseră două săptămâni scurte.

— Ai vrut să mă vezi?

El nu bătuse la uşă, dar venise imediat. Nu mai fusese în camera asta din noaptea în care ea se prefăcuse că nu se simţea bine. Acum nu se mai prefăcea.

Anthony aruncă o privire scurtă mobilierului nou, înainte ca ochii lui de cobalt să se fixeze asupra ei. Roslynn simţea cum stomacul i se revoltă din cauza emoţiilor.

— Voi avea un copil, spuse ea.

El stătea în faţa ei, cu mâinile în buzunare. Privirea lui rămase neschimbată. Era de rău. Ar fi putut cel puţin să arate puţină bucurie la vestea că va avea un copil. Dacă nu

asta, atunci nemulţumire. Ar fi întâmpinat cu bucurie nemulţumirea în acest moment. Ar fi întâmpinat cu bucurie furia pe care el i-o arătase în noaptea în care ea îi impusese condiţiile ei.

— Ce minunat pentru tine, spuse el cu o voce lipsită de inflexiuni. Deci, sejururile tale în camera mea au luat sfârşit.

— Da. Doar dacă…

— Doar dacă? îi tăie el vorba în mod deliberat. Departe de mine să-ţi încalc regulile, draga mea.

Ea îşi muşcă buza ca să nu înceapă să blesteme acele reguli în prezenţa lui. Oricum nu ştia ce începuse să spună înainte ca el s-o întrerupă. Dar, evident, el nu dorise să audă. Şi ea sperase, se rugase, ca el să insiste ca ea să uite de înţelegerea lor, că el îi va cere să se mute înapoi în camera lui permanent. Insă nu avea de gând să facă asta. Nu-i mai păsa?

Ea se uită într-o parte spre fereastră şi spuse cu o voce ternă, când ar fi trebuit să fie plină de emoţie, având în vedere subiectul.

— Voi avea nevoie de o încăpere în care să amenajez camera copilului.

— James pleacă în câteva zile. Poţi să transformi camera lui.

Ea îi oferise o ocazie. Ar fi putut să sugereze camera asta. Era cu siguranţă mult mai convenabil, faţă în faţă cu a lui.

Ea continuă să se uite pe fereastră.

— Este şi copilul tău, Anthony. Ai vreo preferinţă în privinţa culorii… sau orice altceva?

— Orice îţi face ţie plăcere, draga mea. Apropo, nu voi fi acasă pentru cină în seara asta. Sărbătorim ultima noapte de sănătate psihică a bătrânului George la club.

Schimbarea lui bruscă de subiect o răni. Era limpede, pe el nu-l interesau nici copilul, nici în ea, din moment ce se întoarse ca să plece, fără niciun alt cuvânt.

Când fu afară, pumnul lui Anthony lovi peretele. Înăuntru, lacrimile curgeau pe obrajii lui Roslynn. Ea tresări

când auzi zgomotul, dar nu se gândi deloc la asta.

Nu se mai simţise atât de nefericită niciodată în viaţa ei şi totul era din vina ei. Nici măcar nu-şi mai putea aminti motivul pentru care făcuse acea înţelegere stupidă. O, da. Îi fusese teamă că se va îndrăgosti de Anthony odată cu intimitatea constantă. Ei bine, era prea târziu pentru asta, nu-i aşa? Nettie avusese dreptate.

— A fost vestea la care te aşteptai?

Anthony se întoarse şi-l găsi pe James stând în faţa camerei lui.

— A fost.

— Deci să înţeleg că strategia nu merge?

— Fir-ar al dracului, James! Peste două zile nu este destul de curând!

Capitolul 42

— De ce nu-i spui pur şi simplu, Ros?

— Nu pot, răspunse Roslynn şi mai luă o înghiţitură din cel de-al doilea pahar de şampanie.

Stăteau departe de celelalte persoane de la petrecere, care era de fapt doar o mică reuniune a prietenilor lui Frances în casa mamei ei. Domnii nu erau singurii care puteau sărbători cu o noapte înainte de nuntă. Dar Roslynn nu avea chef să sărbătorească, deşi ajunsese să accepte faptul că Frances era extaziată când se gândea la măritiş, iar ea era fericită pentru prietena ei. Doar că nu prea putea s-o arate.

Din păcate, Frances îşi dăduse seama că era deprimată şi o luase deoparte, temându-se că Roslynn încă mai era împotriva căsătoriei sale. Singura modalitate de a-şi convinge prietena că lucrurile nu stăteau aşa fusese să-i spună adevărul.

— Dacă ar fi atât de simplu… începu Roslynn, dar Frances o întrerupse.

— Dar este foarte simplu. Tot ce ai de făcut este să

spui „te iubesc”. Doar două cuvinte, draga mea, iar problemele tale vor lua sfârşit.

Roslynn clătină din cap.

— Diferenţa, Fran, este că aceste cuvinte sunt uşoare pentru tine, pentru că tu ştii că şi George te iubeşte. Dar Anthony nu mă iubeşte.

— I-ai oferit vreun motiv să te iubească?

Roslynn făcu o grimasă.

— Nu. Ai putea spune că am fost o adevărată scorpie de când ne-am căsătorit.

— Ei bine, ai avut motivele tale, nu-i aşa? A fost într-adevăr foarte urât din partea lui Sir Anthony să se comporte aşa, dar spui că eşti destul de sigură că a călcat strâmb doar o singură dată. Totul depinde de tine, draga mea. Poţi să-i spui că l-ai iertat pentru acea indiscreţie şi că doreşti s-o luaţi de la capăt, sau poţi să continui aşa.

„Ce mai alegere”, se gândi Roslynn, cu resentimentele încă clocotind sub aparenţa liniştită. De ce ea trebuia să facă toate concesiile? Anthony nici măcar nu-şi ceruse scuze şi se părea că nici nu avea de gând s-o facă.

— Un bărbat ca Sir Anthony nu va aştepta o veşnicie, să ştii, continuă Frances. Îl vei trimite direct în braţele altei femei.

— Nu are nevoie să fie trimis pentru asta, răspunse Roslynn cu amărăciune.

Dar Frances avea dreptate. Dacă *ea* nu împărţea patul cu Anthony, altcineva avea s-o facă în cele din urmă. Dar ea ştiuse asta când făcuse acea înţelegere. Pur şi simplu nu dorise să admită atunci că ar conta pentru ea. Dar conta, groaznic de mult, pentru că îl iubea.

*

Întorcându-se acasă la unsprezece, Roslynn de-abia îşi scosese mantia de seară şi mănuşile când uşa se deschise din nou şi Anthony şi George se împiedicară de prag. Dobson le aruncă o privire şi oftă. Roslynn simţi că

mai jucase scena asta şi înainte şi nu fusese amuzant ultima dată, deşi de data asta se părea că Anthony îndeplinea rolul de sprijin. George părea pe jumătate adormit.

— Ai ajuns acasă devreme, remarcă Roslynn, păstrând un ton calm.

— Bătrânul s-a îmbătat criţă şi a leşinat. M-am gândit că ar fi mai bine să-l duc în pat.

— Deci l-ai adus aici, în loc să-l duci acasă?

Anthony ridică din umeri.

— Din obişnuinţă, draga mea. În vremea când chefuiam o noapte întreagă, de cele mai multe ori George ajungea aici. Are camera lui, să ştii. Deşi, de fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, acum este a ta.

Se uitară unul la celălalt pentru o clipă, înainte ca George să-i întrerupă.

— Ce spui? Cine are camera mea?

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, bătrâne. Soţia mea are câteva lucruri acolo, pe care şi le va muta cu cea mai mare plăcere pentru seara asta. Nu-i aşa, draga mea?

Lui Roslynn îi tresăltă inima. Îl adusese oare pe George acasă doar pentru ca ea să se mute? Şi singurul loc în care putea s-o facă era camera lui.

— Nu trebuie să te deranjezi din cauza mea, Lady Malory.

Ea îl înţelese perfect, deşi cuvintele lui erau groaznic de stâlcite şi nu reuşea să-şi dea seama pe unde se afla, fixându-şi întâi privirea asupra lui Dobson.

— Nu e nicio problemă, George, îl asigură Roslynn. Dacă mă laşi un moment…

— Nu am niciun moment, interveni Anthony. E al naibii de greu, să ştii. Şi dacă îl pun jos, nu se va mai ridica de-acolo. Mergi înaintea noastră, draga mea, şi ia-ţi ce ai nevoie.

Ea o făcu, repede, plimbându-se în grabă prin cameră ca să-şi adune lucrurile, în timp ce Anthony îl aruncă pe George pe pat. Camera lui George? Deci cartea cu sonete era a lui George. Ea n-ar fi crezut-o niciodată, fiind vorba

despre un astfel de crai, dar viaţa îţi rezervă surprize. Frances era mai norocoasă decât îşi închipuia.

Părăsi camera la fel de repede, căci Anthony nu aşteptase şi începuse să-l dezbrace pe George. În hol, ea se uită la uşa camerei lui Anthony. Asta îi spusese să facă, nu? Pe de altă parte, unde altundeva ar fi putut să doarmă? Jeremy şi James probabil că nu ajunseseră încă acasă, dar aveau s-o facă. Şi erau doar cele patru încăperi de la etaj.

Ea intră în cameră ezitând, gândindu-se că avea să-l găsească pe Willis aşteptându-l pe Anthony, chiar dacă valetul îşi făcuse apariţia foarte rar în aceste ultime două săptămâni, venind doar atunci când Anthony îl chemase. Camera era însă goală. Fie Anthony plănuise asta, fie nu-i spusese încă lui Willis să fie din nou disponibil. Şi era încă devreme, după standardele din Londra. Willis nu l-ar aştepta pe Anthony acasă atât de curând.

Roslynn oftă, neştiind ce să mai creadă. Dar nu avea de gând să piardă oportunitatea. Nici dacă ar fi plănuit, tot nu i-ar fi ieşit mai bine. Nu va trebui să-şi sacrifice mândria şi să recunoască ce nechibzuită fusese. Îi putea arăta pur şi simplu lui Anthony că nu o deranja să fie aici, că, de fapt, voia să se afle aici.

Începu să se dezbrace de rochia de seară. Ajunsese la cămăşuţă când Anthony intră în cameră. Privirea lui se fixă asupra ei câteva clipe, înainte de a se îndrepta spre garderobul lui. Roslynn se vârî în grabă în pat. Îşi dorea ca el să fi spus ceva. Doamne, cât de bine îi amintea de noaptea nunţii ei. Şi acum era la fel de nervoasă ca şi atunci.

Când el ieşi, purta doar un halat. Ea măcar se gândise să se îmbrace cu o cămaşă de noapte. Nu avea de gând să arate atât de clar ceea ce voia.

Dar era evident. În timp ce el se mişcă prin cameră ca să stingă lămpile, dorinţa aprinse sclipirile de aur din ochii ei în timp ce-i urmărea trupul superb. Se bucurase prea mult de el în ultima vreme Constatase că nu era nici pe departe suficient. Nu avea să fie niciodată.

Era întuneric acum, şi doar un val argintiu de lumină

selenară se revărsa prin ferestre. Înainte ca ochii ei să se adapteze, alte simţuri se treziră la viaţă. Îl putea mirosi în timp ce se apropia. Când patul se lăsă, ea îşi ţinu respiraţia, aşteptând. Avea acelaşi sentiment ameţitor care punea întotdeauna stăpânire pe ea când el era aproape. Se va apleca spre ea într-o clipă. Gura lui o va găsi pe a ei în întuneric, caldă, provocatoare…

— Noapte bună, draga mea.

Ea deschise ochii. La naiba, el nu-i plănuise evacuarea din camera ei, până la urmă. Respecta propriile ei reguli de a nu o atinge după ce rămăsese însărcinată. Nu era corect. Cum putea, când ea era întinsă chiar lângă el, dorindu-l mai mult decât orice pe lume?

— Anthony…

— Da?

Tonul lui sună aspru în urechile ei, făcând-o să-şi piardă curajul.

— Nimic, murmură ea.

Roslynn rămase acolo, numărându-şi bătăile inimii, dorindu-şi să fi băut mai mult de două pahare de şampanie la petrecerea lui Frances. Dar se gândise la a doua zi de dimineaţă şi la greaţa cu care va trebui să se lupte ca să meargă la nunta. Nu crezuse că îi va fi imposibil să doarmă. Doar cu o noapte în urmă se simţise liberă să se întoarcă la Anthony, să-şi odihnească capul pe pieptul lui, să-i numere bătăile inimii. Ce diferenţă enormă făcuse o singură zi. Nu, nu o zi. Înţelegerea ei blestemată.

Pur şi simplu nu avea să meargă aşa. Va trebui să…

Ea auzi geamătul chiar înainte ca Anthony să-şi întindă mâinile şi s-o tragă la pieptul lui. Sărutul lui fu sălbatic, plin de o pasiune dezlănţuită care îi aruncă pe amândoi în flăcări. Roslynn nu puse întrebări, ci doar acceptă, atât de încântată şi de uşurată, încât se abandonă cu totul, pasional, acelei clipe. Mândria nu putea egala asta. Îl iubea. Va trebui să-i spună, dar acum nu era momentul. Mai târziu, când va putea să gândească din nou limpede.

Capitolul 43

Se părea că totul conspira împotriva lui Roslynn, ca s-o împiedice să discute în particular cu Anthony, inclusiv ea însăşi. Adormise fericită după ce făcuseră dragoste noaptea trecută, iar apoi, în dimineaţa următoare, Anthony o trezise pur şi simplu să-i spună că George plecase şi că se putea întoarce în camera ei. De parcă noaptea din urmă n-ar fi existat. Şi când fusese pe punctul de a-l opri, stomacul ei se revoltase, abia lăsând-o să ajungă în camera ei în ultimul moment.

Apoi avusese loc nunta şi masa de prânz care durase cea mai mare parte a după-amiezii. Dar Anthony nu se întorsese împreună cu ea acasă. Plecase direct ca să-şi petreacă ultima seară cu fratele lui şi Roslynn petrecuse o noaptea de tortură întrebându-se ce făceau, pentru că niciunul din ei nu veni acasă până la orele mici ale dimineţii.

Iar în dimineaţa asta trebuise să se trezească în grabă şi să meargă la docuri ca s-o vadă pe *Fecioara Arme* ridicând pânzele – împreună cu întreaga familie ce apăruse cu acea ocazie. Stătea într-o parte acum, cu Jeremy, în timp ce fraţii lui James îl îmbrăţişau şi îi urau drum bun. Şi ea îl sărutase de bun-rămas, un sărut scurt, atent supravegheat de Anthony, la care James nu se putuse abţine să nu comenteze în stilu-i caracteristic.

— Presupun că o să-ţi fie extrem de dor de el, Jeremy.

Băiatul îi zâmbi.

— Mii de draci, n-o să fie plecat atât de mult timp. Şi mă îndoiesc că voi avea timp să-mi fie dor de el. M-a făcut cu ou şi cu oţet, să ştii. Trebuie să pun burta pe carte şi să nu mai umblu după nenor… Ah, adică să nu mai intru în buclucuri, să-l ascult pe unchiul Tony, şi pe tine, desigur, şi să-l fac să fie mândru de mine.

— Sunt sigură că te vei ridica la înălţimea aşteptărilor.

Roslynn încercă să zâmbească, dar mirosurile de pe chei i se păreau groaznice. Trebuia să ajungă la trăsură înainte de a se face de ruşine. Cred că e rândul tău să-ţi iei rămas-bun de la tatăl tău, băiete.

Jeremy fu îmbrăţişat, nu numai de James, ci şi de Conrad, şi trebui să mai asculte încă o listă lungă cu ce trebuia şi ce nu trebuia să facă de la secundul lui. Dar fu salvat de maree. Valurile nu aşteptau, şi ambii bărbaţi fură nevoiţi să urce la bord.

James putea da vina pe Anthony pentru mahmureala care aproape îl făcuse să uite. Îl chemă pe Jeremy până la pasarelă şi îi dădu un bilet.

— Ai grijă ca ăsta să ajungă la mătuşa ta Roslynn, dar nu când Tony e prin preajmă.

Jeremy vârî biletul în buzunar.

— Nu este o scrisoare de dragoste, nu-i aşa?

— O scrisoare de dragoste? James pufni. Pleacă de aici, prostuţule. Şi ai grijă…

— Ştiu, ştiu. Jeremy îşi ridică mâinile, râzând. Nu voi face nimic din ce tu nu ai face.

Fugi înapoi pe pasarelă, înainte ca James să-l poată trage la răspundere pentru obrăznicia lui. Dar zâmbea când se întoarse şi ajunse faţă în faţă cu Conrad.

— Ce-a fost asta?

James ridică din umeri, dându-şi seama că prietenul său îl văzuse dându-i biletul.

— M-am hotărât să dau o mână de ajutor, până la urmă. După modul în care se comportă, se va zbate o veşnicie.

— Am crezut că nu te vei băga, îi aminti Connie.

— Ei bine, e fratele meu până la urmă. Deşi nu ştiu de ce mă deranjez după festa murdară pe care mi-a jucat-o aseară. Văzând sprânceana ridicată a lui Connie, el zâmbi, în ciuda capului care îi zvâcnea. S-a asigurat că mă voi simţi prea rău astăzi ca să conduc plecarea, nătărăul.

— Dar nu l-ai refuzat, nu?

— Firește. Nu puteam să-l las pe băiat să mă vâre sub masă, nu-i aşa? Dar va trebui să te ocupi tu de plecare,

Connie. Mă tem că sunt terminat. Raportează-mi în cabină după plecăm.

O oră mai târziu, Connie îşi turnă un pahar de whisky din dulapul bine aprovizionat din cabina căpitanului şi i se alătură la biroul lui.

— Nu o să-ţi faci griji în privinţa băiatului, nu?

— Pungaşul ăla? James clătină din cap, strâmbându-se uşor când îi reveni durerea de cap, şi mai luă o înghiţitură din tonicul pe care Connie i-l trimisese de la bucătărie. Tony va avea grijă să nu-l lase să intre în nicio belea serioasă. Dacă îşi va face cineva griji, tu eşti acela. Ar fi trebuit să ai şi tu unul, Connie.

— Probabil că am. Doar că nu l-am găsit încă, aşa cum l-ai găsit tu pe băiat. Probabil că ai şi tu mai mulţi de care nu ştii.

— Dumnezeule, unul e de ajuns, îi răspunse James cu o groază prefăcută, care-l făcu pe prietenul lui să râdă. Acum, ce ai de raportat? Câţi din vechiul echipaj erau disponibili?

— Optsprezece. Şi nu a fost nicio problemă să umplem rândurile, cu excepţia boţmanului, aşa cum ţi-am mai spus.

— Deci vom naviga fără unul? Asta înseamnă că vei avea mai multă treabă, Connie.

— Da, dacă nu aş fi găsit un om ieri, sau, mai degrabă, dacă nu s-ar fi oferit singur. Voiau să se îmbarce, în calitate de pasageri, el şi fratele lui. Când i-am spus că *Fecioara Anne* nu transportă pasageri, s-a oferit să lucreze în schimbul călătoriei. N-am văzut un scoţian mai insistent.

— Un alt scoţian? De parcă nu am avut parte suficient de ei în ultimul timp. Mă bucur că strămoşi tăi scoţieni sunt prea îndepărtaţi ca să ţi-i aminteşti, Connie. Între vânătoarea după vărul lui Lady Roslynn şi întâlnirea cu acea vulpiţă şi însoţitorul ei…

— Am crezut că ai uitat de asta.

Răspunsul lui James fu o încruntare.

— De unde ştii că scoţianul ăsta se pricepe la lucrări de tachelaj?

— L-am pus la o probă. Pot spune că a mai făcut treaba asta şi înainte. Şi pretinde că a mai navigat, în calitate de intendent, dulgher şi boţman.

— Dacă e adevărat, se va dovedi folositor. Foarte bine. Altceva?

— Johnny s-a căsătorit.

— Johnny? Musul meu, Johnny? James făcu ochii mari. Dumnezeule, are doar cincisprezece ani! Ce naiba crede că face?

Connie ridică din umeri.

— Spune că s-a îndrăgostit şi nu poate suporta s-o părăsească pe femeie.

— Femeie? James rânji. Prăpăditul ăsta obraznic are nevoie de o mamă, nu de o soţie. Simţea că-i exploda capul de durere şi bău lacom restul de tonic.

— Ţi-am găsit un alt mus. Fratele lui MacDonell…

James scuipă tonic pe birou.

— Cine? rosti el, înecându-se.

— La naiba, James, ce te-a apucat?

— Ai spus MacDonell? Prenumele lui e cumva Ian?

— Da. Fu rândul lui Connie să facă ochii mari. Dumnezeule, nu e scoţianul din tavernă, nu-i aşa?

James alungă întrebarea cu un gest.

— Te-ai uitat bine la fratele lui?

— Acum că mă gândesc mai bine, nu. Era un tip mic, totuşi, liniştit, ascunzându-se în spatele pulpanelor fratelui lui. Nu prea am avut de ales, a trebuit să-l angajez având în vedere că Johnny m-a anunţat doar acum două zile că rămâne în Anglia. Dar nu poţi să crezi că…

— Dar mă gândesc. Şi dintr-odată James izbucni în râs. O, Doamne, Connie, e nemaipomenit. M-am dus înapoi să o caut pe fetişcana asta, să ştii, dar ea şi scoţianul ei dispăruseră din zonă. Acum iată că mi-a picat în poală pe neaşteptate.

Connie mormăi.

— Ei bine, pot vedea că vei avea o călătorie plăcută.

— Poţi să contezi pe asta. Râjetul lui James era cu siguranţă unul de lup de mare. Dar încă nu-i vom da pe faţă

deghizarea. Am chef să mă joc întâi cu ea.

— Ai putea să te înşeli, să ştii. Ar putea fi un băiat, până la urmă.

— Mă îndoiesc, răspunse James. Dar voi afla când îşi va îndeplini îndatoririle.

Şi în timp ce *Fecioara Anne* lăsa Anglia în urmă, James contempla aceste îndatoriri şi modul în care le va înmulţi în săptămânile care vor urma. Avea să fie într-adevăr o călătorie plăcută.

Capitolul 44

— N-ai de gând să pleci iar, nu?

Anthony se opri exact când voia să-şi pună mănuşile.

— Ba da.

Roslynn ieşi pe uşa salonului, apropiindu-se de el. Ajunseseră acasă cam de o oră.

Atâta îi luase ca să îndrăznească să-l abordeze, dar curajul o părăsea rapid, acum că oportunitatea se ivise. Dar trebuia să o facă.

— Aş dori să vorbesc cu tine.

— Foarte bine.

El îi arătă salonul.

— Nu, la etaj. Văzând sprânceana lui arcuită brusc, ea roşi şi adăugă repede: În camera mea. Jeremy e pe undeva prin casă, iar asta e o conversaţie care nu trebuie întreruptă. Putem vorbi între patru ochi acolo… pentru ceea ce am de spus.

— Atunci mergi înainte, draga mea.

Tonul lui era plin de indiferenţă. Dumnezeule, nu avea de gând să facă lucrurile mai uşoare pentru ea. Şi dacă lui nu-i păsa? Ce se va întâmplă dacă nu va reuşi decât să se facă de râs?

Roslynn se grăbi să ajungă la etaj, iar Anthony o urmă încet. El îşi ţâra picioarele, temându-se că nu-i va plăcea ceea ce avea să afle. Era prea devreme pentru ea să spună

ce voia el să audă. Se gândise că va dura cel puţin câteva săptămâni înainte ca ea să admită că nu-i plăcea să doarmă singură. Şi nu se va împotrivi când el va pune piciorul în prag şi îi va cere să-şi onoreze înţelegerea originală, aceea de a-i fie soţie în adevăratul sens al cuvântului.

Roslynn se aşezase deja pe canapea, când Anthony intră în camera ei. Din moment ce acel loc fusese ocupat şi patul ieşea din discuţie, se aşează pe scaunul de lângă măsuţa ei de toaletă, doar la un metru distanţă. Se jucă cu sticluţele de parfum, aşteptând ca ea să înceapă. Bucata de hârtie era doar un lucru lipsit de importanţă de pe masă, dar când o deschise, scrisul de mână al lui James îi atrase imediat atenţia.

— Anthony, ai putea măcar să te uiţi la mine? El o făcu, cu ochii îngustaţi acum, şi ea îşi lăsă privirea în jos. Nu ştiu cum altfel aş putea să-ţi spun, dar… am greşit.

— Ai greşit?

— Când am impus limite căsătoriei noastre. Aş… aş dori să o luăm de la capăt.

Se uită în sus atunci. Ultimul lucru la care se aştepta era să vadă furie, dar nu exista nicio îndoială că el era furios.

— Asta are cumva legătură cu schimbarea ta de atitudine? Bucata de hârtie îi atârna în mână.

— Ce este? întrebă ea precaută.

— Nu te juca cu mine, Roslynn! Ştii exact ce este, spuse el răspicat.

Ea îşi potrivi tonul după al lui, uitând pentru moment cu totul de reconciliere.

— Nu, nu mă joc! De unde ai luat-o?

— De pe măsuţa ta de toaletă.

— Imposibil. M-am schimbat când m-am întors de la docuri, şi aia, orice ar fi ea, nu era pe masa mea.

— Există un singur mod de a dovedi asta, nu?

Era furios pe James că se amestecase, dar şi mai mult pe ea. Cum îndrăznea să-l facă să îndure chinurile iadului, pentru ca apoi, din cauza unui simplu bilet, să recunoască

că a greşit? El nu-şi dorea nenorocitele ei mustrări de conştiinţă. Voia ca ea să-l dorească întru totul. Şi avea s-o facă în curând. Atunci, şi numai atunci, o va convinge că îl acuzase pe nedrept.

Se duse la uşă şi o deschise, strigându-l pe Jeremy. Fie James îi strecurase biletul la docuri, ceea ce era îndoielnic, din moment ce Anthony fusese aproape de ea tot timpul, sau James i-l dăduse lui Jeremy ca să i-l dea ei. Indiferent cum se întâmplase, nu avea de gând să o lase să-l mintă.

Când băiatul scoase capul din camera lui pe hol, Anthony îl întrebă:

— Tatăl tău ţi-a încredinţat ceva de dat soţiei mele?

Jeremy gemu.

— Fir-ar să fie, Tony, am crezut că ai plecat. De abia l-am pus… Tu nu trebuia să-l vezi… termină el neconvingător.

Anthony mototoli hârtia în mână.

— E în regulă, băiete. Stai liniştit.

El închise din nou uşa, încruntându-se din pricina propriei presupuneri stupide. Ea nu văzuse biletul. Asta însemna că… La naiba, şi el tocmai o făcuse să se înfurie.

O găsi în picioare, cu mâna întinsă şi ochii strălucind de indignare.

— O să iau eu asta, dacă nu te superi.

— Nu, răspunse el, tresărind la auzul dialectului ei, un semn sigur al deteriorării stării ei de spirit. Îmi pare rău că am tras concluzia greşită. Biletul nu este important. Ce…

— Eu voi fi cea care să aprecieze ceea ce este important. Dacă se afla pe măsuţa mea înseamnă că era pentru mine, nu pentru tine.

— Atunci ia-l.

El întinse mâna, cu palma deschisă. Când ea veni spre el şi luă mingea de hârtie, el nu-i dădu şansa să citească. Degetele lui se închiseră peste ale ei şi o trase în braţele lui.

— Poţi citi asta mai târziu, îi spuse el uşor. Zi-mi mai întâi ce-ai vrut să spui prin faptul că ai greşit.

Ea uită cu totul de biletul mototolit acum în pumnul ei.

— Ţi-am spus… despre limitele impuse. Nu ar fi trebuit… nu ar fi trebuit să impun condiţii când ne-am căsătorit.

— E adevărat. Asta e tot?

El îi zâmbea, era acel zâmbet care o topea şi o transforma în miere.

— Nu ar fi trebuit să vin la tine doar pentru copil, dar mi-a fost atât de teamă că mă voi obişnui să te am încât nimic altceva nu avea să mai conteze.

— Şi ai făcut-o?

Buzele lui îi mângâiau obrazul, colţul gurii.

— Ce?

— Te-ai obişnuit?

El nu o lăsă să răspundă, buzele lui înclinându-se peste ale ei, calde, ispititoare, furându-i suflarea, sufletul. Ea trebui să se tragă departe de el.

— Of, dacă continui să mă săruţi, nu-ţi voi mai spune totul.

El râse, încă ţinând-o aproape de el.

— Dar nimic din toate astea nu a fost necesar, draga mea. Problema ta este că ai luat de bun totul. Ai presupus că voi lăsa ca atitudinea asta a ta de nu-mă-atinge să continue la nesfârşit. Dar nu-i aşa. Pari de asemenea să crezi că aş fi respectat orice fel de reguli ai fi stabilit pentru această relaţie. Greşit din nou. El atenuă veştile cu un alt sărut adânc înainte de a continua. Nu-mi place să te dezamăgesc, draga mea, dar vei scăpa cu cerinţele tale bizare doar atâta timp cât eu voi permite asta. Şi ţi-aş mai fi lăsat doar câteva săptămâni, nu mai mult, ca să-ţi vii în fire.

— Sau?

— Sau m-aş fi mutat aici.

— Ai fi făcut-o? răspunse ea, dar buzele îi zvâcneau. Fără permisiunea mea, presupun.

— Nu vom şti niciodată, nu-i aşa? El râni. Acum, ce altceva ai vrea să-mi mai spui?

Ea încercă să ridice din umeri. Nu reuşi. Simţurile ei o

luaseră razna când el îşi lipise trupul de al ei, cu ochii lui calzi, plini de tandreţe, cu buzele lui atât de aproape.

— Te iubesc, spuse ea, pur şi simplu, apoi ţipă când el o strânse atât de tare, încât nu mai putea respira.

— O, Doamne, Roslynn, mi-era teamă că nu te voi auzi niciodată spunând asta! Chiar mă iubeşti? În ciuda faptului că am fost un idiot jumătate din timp?

— Da.

Ea râse, ameţită de reacţia lui.

— Atunci citeşte biletul ăsta de la James.

Era ultimul lucru pe care ea se aştepta să-l audă în acel moment. Îl privi cu precauţie când el o lăsă jos şi se dădu cu un pas înapoi. Dar desfăcu biletul, prea curioasă ca să n-o facă. Mesajul era scurt şi îi era adresat ei.

Din moment ce Tony e prea încăpăţânat să-ţi spună, m-am gândit că ar trebui să ştii că târfuliţa aia de la tavernă, cu care ai presupus că Tony a flirtat, a fost de fapt a mea toată seara. Poate că Tony a fost prima ei alegere, aşa cum a fost şi a ta, dar nu s-a supărat să rămână cu mine. Te-ai înşelat în privinţa băiatului, draga mea. Chiar cred că te iubeşte.

Ochii lui Roslynn erau umezi când îi găsi pe-ai lui şi el o trase uşor înapoi în braţele lui.

— Cum o să mă poţi ierta vreodată, Anthony?

— Tu m-ai iertat, nu-i aşa?

— Dar nu erai vinovat!

— Şşşş, draga mea. Nu contează acum. Încă eşti singura femeie pe care am dorit-o de prima dată când am văzut-o – aplecată şi trăgând cu ochiul în sala de bal a familiei Crandal şi arătându-mi posteriorul tău minunat.

— Anthony!

Râsul lui era puternic şi profund în timp ce-şi petrecu braţele strâns în jurul ei, pentru ca ea să nu-l poată lovi.

— Ei bine, e adevărat, draga mea. Am fost complet captivat.

— Erai un afemeiat!

— Şi încă mai sunt, o asigură el. Nu ţi-ai dori să devin un virtuos, acum, nu? Nu-ţi va plăcea să faci dragoste doar pe întuneric, îmbrăcată în mod corespunzător ca pielea să nu atingă decât ceea ce este esenţial… Au!

Ea îl pişcase.

— Nu te tachinez, draga mea. Râse. Probabil că Warton aşa ar fi făcut dragoste cu tine. Desigur, ar fi murit din cauza asta… gata cu ciupiturile.

— Atunci fii serios.

— Dar sunt, draga mea, cât se poate de serios. Degetele îi alunecară în părul ei, scoţându-i acele dintr-o parte şi din cealaltă, rămânând în tot acest timp cu ochii fixaţi într-ai ei. Ai devenit a mea în acea primă noapte, alergând spre mine în lumina lunii. M-ai lăsat fără suflare. Ştii cât de mult mi-am dorit să fac dragoste cu tine, atunci, chiar acolo, în grădina familiei Crandal? Tu ce-ai simţit, scumpa mea?

— Mi… mi-a părut rău că nu te pot avea.

— Ţi-a părut? o întrebă el încet, mângâindu-i obrajii cu degetele lungi, buzele sale abia atingându-le pe-ale ei. Spune-mi, mă vrei acum?

— Te-am dorit mereu, Anthony, şopti ea, petrecându-şi braţele în jurul gâtului lui. Dar nu am vrut aşa. Mi-a fost teamă că nu voi putea avea niciodată încredere în tine.

— Ai încredere în mine acum?

— Trebuie. Te iubesc… chiar dacă tu nu…

El îi puse un deget pe buze.

— O, fetiţa mea frumoasă şi prostuţă. Nu ai citit tot biletul fratelui meu? Toţi cei din familia mea ştiu că te iubesc la nebunie, fără ca eu să le spun. Tu de ce nu ştii?

— Mă iubeşti? gemu ea.

— Te-aş fi lăsat să mă învârţi pe degete, dacă nu aş fi făcut-o?

— Dar de ce nu mi-ai spus?

— Nu ai vrut să te căsătoreşti cu mine, draga mea, îi aminti el. Practic a trebuit să te silesc să o faci. Şi chiar şi atunci când ai fost de acord, ai făcut tot posibilul să păstrezi o distanţă între noi. M-ai fi crezut atunci, dacă ţi-aş

fi spus că te iubesc? Roslynn, de ce altceva m-aş fi căsătorit cu tine?

— Dar... Ea îl sărută şi îl sărută din nou, cu inima bătându-i să sară din piept de bucurie. O, Anthony, mă bucur că ai făcut-o. Şi nu voi mai fi niciodată atât de nebună din nou, îţi jur...

El îi spuse, printre sărutări:

— Poţi fi nebună... ori de câte ori doreşti... atâta timp cât nu încetezi să mă iubeşti.

— Nu aş putea, chiar dacă aş vrea. Tu?

— Niciodată, draga mea. Poţi conta pe asta.

Capitolul 45

— Înţeleg că trebuie să te felicit, remarcă Nicholas când îl însoţi pe Anthony la o ţigară în grădină. Cina de duminică de la Edward a adunat tot clanul de data asta, mai puţin James. Nu crezi că eşti un pic cam bătrân ca să faci copii, Malory?

— Când ai de gând să vizitezi sala lui Knighton, Montieth? replică Anthony sec.

Nicholas râse, ignorând provocarea.

— Regina numai despre asta vorbeşte de când i-a spus Roslynn. Acum mai vrea încă unul şi ea.

— Va fi un pic cam greu să-l faci, nu-i aşa, băiete? După spusele lui James, eşti în dizgraţie.

— O, nu rămân acolo prea mult timp, bătrâne, răspunse Nicholas, cu un rânjet satisfăcut. Poate că nepoata ta are celebrul temperament Malory, dar nu e lipsită de inimă. În plus, nu-i place să doarmă singură.

Anthony se încruntă. El încă nu se putea împăca bine cu ideea că micuţa lui Reggie era o femeie acum... cu un crai desfrânat pe post de soţ. Simţea nevoia să-l lovească pe Montieth pentru o astfel de observaţie. Desigur, toată familia ar fi fost pe capul lui, dacă ar fi făcut-o, cu Reggie în frunte.

— Într-una din zilele astea, Montieth, te voi plăcea. Dar nu conta să fie prea curând.

Râsul lui Nicholas îl urmări înapoi în casă, învârtind cuţitul în rană. Regina se întâlni însă cu el în hol, să-l ajute să se destindă.

— L-ai văzut pe Nicholas, Tony?

— Îmi doresc să nu o fi făcut, dar este în grădină.

— Nu v-aţi certat din nou, nu-i aşa? întrebă ea, încruntându-se.

— Ce pot să spun, drăguţo? El ridică din umeri, apoi adăugă: Dar ai observat că eu am plecat. Atacă serios în ultima vreme.

— Grozav! Oh, când vă veţi înţelege şi voi?

— Semănăm prea mult, draga mea, şi o ştim. Dar fă-mi o favoare şi vâră-l înapoi în casă, bine? Aş dori să mă plimb cu soţia mea şi un pic de intimitate n-ar strica.

Anthony zâmbea când o părăsi pe Regina. Montieth avea ton te şansele să cadă iar în dizgraţie în seara asta şi bietul nătărău nici măcar nu va şti ce a făcut greşit. Acest gând îl făcu să zâmbească. Până la urmă, Reggie îşi va da seama că el şi Nicholas erau încântaţi de duelurile lor verbale. Va plăti atunci cu vârf şi îndesat, dar pentru moment, Anthony se considera câştigătorul acestei runde.

O găsi pe Roslynn încolţită de Edward şi prinse doar ultimele ei cuvinte, în timp ce se apropia.

— Dar eu nu vreau să-mi dublez veniturile. Pentru numele lui Dumnezeu, ce aş face cu mai mulţi bani?

— Ar fi trebuit să te avertizez, draga mea, că Eddie va fi pe capul tău. Nu poate suporta să vadă banii stând.

Edward se apără.

— Dar e absurd, Tony. Nimeni nu are niciodată prea mulţi bani, să ştii. Sunt copiii la care trebuie să ne gândim, şi…

— Şi sunt sigur că Roslynn te va lăsa să-i gestionezi averea, dacă va ajunge vreodată să-şi dea seama care este.

— Nu e corect, protestă Roslynn. Ştiu exact ce deţin – dar pur şi simplu nu se poate aştepta de la mine să-mi

amintesc fiecare lucru. Ambii bărbaţii râseră, spre necazul ei. Foarte bine, îl voi ruga pe avocatul meu să te viziteze, Edward. Poate că ar trebui să devin şi eu interesată de asta.

— Doamne sfinte, vezi ce-ai făcut, Eddie? se plânse Anthony cu o groază prefăcută. Nu-i vreau mintea plină cu cifre.

— Nu, tu doar o vrei plină de tine, pufni Edward.

— Adevărat. Anthony zâmbi satisfăcut. Vino, draga mea, şi lasă-mă să văd dacă îţi pot găsi altceva de care să fii interesată.

Anthony o luă la o plimbare departe de casă, până când doar luna le mai lumina calea. Se opri lângă tufele de trandafiri, petrecându-şi mâinile în jurul ei din spate, lăsându-şi bărbia să se odihnească pe umărul ei.

— Chiar vrei să te implici în dezvoltarea imperiului pe care bunicul tău ţi l-a lăsat?

— Nu, dar mă bucur că măcar ai întrebat.

Ea îi zâmbi, aşezându-şi braţele peste ale lui.

— Orice te face fericită, Roslynn, pentru că fericirea ta este şi a mea.

Ea se întoarse în braţele lui, lipindu-şi obrazul de pieptul lui cu o dragoste atât de profundă, încât de-abia reuşea să o ţină în frâu. Cu un deget, desena cercuri pe vestonul lui de catifea albastră.

— Ar fi ceva, spuse ea cu o voce şoptită.

— Orice, draga mea.

Urmă o tăcere lungă, timidă, înainte de a întreba:

— Crezi că am putea repeta experienţa pe scaun?

Râsul încântat al lui Anthony răsună în tot Grosvenor Square, dincolo de grădină.

Sfârşit